40
4

เมื่อเข้ามาถึง ต่างเห็นครูพรานยังนั่งขัดสมาธิเพชร หลับตานิ่งอยู่ทางด้านปลายเท้าของดาริน ตัวหล่อนเองก็คงพนมมืออยู่หว่างทรวงอก และเมื่อทั้งสามมาถึง มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่หนาน-อินลีมดาเปลี่ยนอิริยาบถ เท่า ๆ กับที่ราชสกุลสาว ซึ่งเกือบจะเสียท่าอย่างหวุดหวิด ภายในน้ำมือของจอมผีดิบมันตรัยลดมือที่พนมบนอก ดีงกายลุกขึ้นนั่ง

"ทุกคนสบายใจได้แล้วค่ะ น้อยเป็นปกติเหมือนเดิม และรู้เห็นเหตุการณ์ทั้งหมดแล้ว ว่ามันเกิดเหตุการณ์อะไรขึ้นกับตัวน้อยระหว่างที่อาบน้ำอยู่ตรงแอ่งนั่น"

หล่อนเอ่ยขึ้นเรียบ ๆ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลยกับทุก-คน ยกมือเสยผม

"แน่ใจ?"

ไชยยันต์จับไหล่ถาม

“แน่ใจ...ทุกอย่างมันเกิดขึ้นเพราะความประมาทไปชั่วนิดเดียวเท่านั้น น้อยถอดหลวงพ่อออกจากคอตอนอาบน้ำ กลัวน้ำจะถูกเนื้อผงของหลวงพ่อทั้งสององค์ เพราะกรอบไม่ได้อัดสนิทไว้ด้วยพลาสติกแบบกันน้ำตอนนั้นเลยถูกมันส่งกระแสจิตเข้าสะกด...ลืมตัวเหมือนหลับและไม่รู้ตัวในตอนนั้นว่าได้ทำอะไรลงไปบ้าง พี่กลางและทุกคนเร็วมาก ที่ช่วยเหลือได้ทัน...ขอเวลาเปลี่ยนเสื้อผ้าเดี๋ยวเดียว”

กล่าวจบหล่อนขยับผ้าเช็ดตัวที่รัดอยู่เหนืออกให้แน่นขึ้นแล้วหันมาคว้าเสื้อกางเกงเดินป่าชุดใหม่ลุกขึ้นเดินไปบังอยู่หลังผ้าพลาสติกที่ขึงไว้แทนม่าน อึดใจใหญ่ต่อมาก็กลับเข้ามาในเสื้อชุดใหม่เรียบร้อยคาดเข็มขัดปืนสั้น แล้วก้มลงคว้าไรเฟิลของตนเองที่พรรคพวกหิ้วมาให้ด้วยระหว่างที่หล่อนยังอยู่ในภาวะถูกมนตสะกด

ก้าวพรวดออกนอกบริเวณที่พักนอนทันที พร้อมไฟฉายในมือ

“เดี๋ยว น้อย! นั่นจะไปไหนอีก”

“ขอกลับไปดูที่เกิดเหตุตะกี้นี้อีกครั้งค่ะ”

“เฮ้ย!...”

ไชยยันต์และอนุชาร้องขึ้นพร้อมกัน และทุกคนก็ทะลึ่งพรวดขึ้นยืนอย่างฉับพลันหลายคนร้องห้าม...แต่ดารินก้าวฉับๆ ออกไปแล้วอย่างไม่หวั่นหวาดต่อสิ่งใดทั้งสิ้น ทำให้ทุกคนต้องตามกันออกมาเป็นพรวนอีกครั้ง

"คะหยิ่น เร่งให้พวกนั้นหุงข้าวให้สุกเร็วๆ หิวเต็มทีแล้วเดี๋ยวจะกลับมากิน"

หล่อนร้องสั่งไปทางเจ้าหัวหน้าบ้านหล่มช้าง ที่ทำหน้าที่เป็นนายกองเสบียงอยู่ในขณะนี้เป็นภาษากะเหรี่ยง ซึ่งชัดเจนพอสมควรแล้วบ่ายหน้าเดินก้าวยาวๆ มุ่งไปทางแอ่งน้ำอันเป็นสถานที่เกิดเหตุโดยเร็ว ก่อนที่อนุชาจะกระโดดเข้าคว้าตัวทันตามคำสั่งของเชษฐาที่ให้หยุดไว้ ทุกคนของฝ่ายพี่และเพื่อนจึงต้องจ้ำตามทันที หนานอินเคี้ยวหมากหยับๆ เดินตามหลังมาด้วยอีกคน ตีขนาบคู่ไปกับพรานชดแล้วกระซิบบอกว่า

"ไม่ต้องห่วงแล้ว นายชด ตอนที่หนานอินนั่งคุมอยู่ด้านปลายเท้าของนายหญิง มองเห็นมหาฤาษีโกฑัญญะมานั่งประทับทรงอยู่เหนือหัวของนายหญิง ตอนนี้ไม่มีอะไรมาทำอันตรายนายหญิงได้แล้ว พวกเราตามไปดูก็แล้วกัน ถ้าขัดใจตอนนี้ ประเดี๋ยวแอบหนีไปตรวจดูเองกลางดึก เราจะลำบากกันอีก"

ดารินใช้ไฟฉายส่องนำทาง ก้าวจ้ำไปอย่างชนิดไม่รอ

ใครอาการของหล่อนดูจะติดข้องอยู่กับอะไรบางอย่าง และขุ่นเคืองจนปราศจากความพรั่นพรึงหวั่นไหวใดๆ ทั้งสิ้น ทุกคนที่ติดตามมาจึงได้แต่เร่งฝีเท้าไล่หลัง เพราะหล่อนกึ่งเดินกึ่งวิ่ง

ผ่านบริเวณที่ตนเองนั่งอาบน้ำอยู่ในแอ่งตื้นๆเมื่อครู่ใหญ่นี้กระโดดเหยียบไปตามแก่งแง่หิน ใช้ไฟฉายส่องกราดไปพลางทั้งชุดที่ตามมา จึงมาทันหล่อนตรงตำแหน่งที่ราชสกุลสาวส่องไฟค้นหาอะไรอยู่หลังหินใหญ่สองก้อนที่โผล่บังขึ้นมาเหมือนช่องทางปากประตูเข้าออก

หล่อนจี้ลำไฟฉายตรงไปยังตำแหน่งที่อนุชาถูกกระแทกล้มหงายลงไปก่อน แล้วฉายละไล่ไปในพงเฟิร์น และวัชพืชอันขึ้นอยู่ใกล้น้ำแหล่งชุ่มชื้น มีรอยเหยียบย่ำราบเป็นทาง

“มีอยู่ตัวหนึ่งใช่ไหมคะที่พี่ใหญ่กับไชยยันต์ยิงถูกกระดูกขาล้มเอาไว้ มันล้มอยู่ตรงนี้”

หล่อนร้องถามขึ้นทุกคนช่วยกันฉายไฟไปยังตำแหน่งนั้นและบริเวณใกล้เคียง ส่วนไชยยันต์ตอบโดยเร็วว่า

“ใช่ มันหงายหลัง ขาพับอยู่ตรงนี้แหละ แต่...เอ๊ะ! ตอนนี้มันหายไปไหนแล้ว”

“มีรอยคลานลากตัว มุดเข้าไปในกอว่านกระดาษโน่น”

หนานอินชี้มือบอก ดารินขยับตัวจะสาวรอยทันที แต่พี่ชายใหญ่จับแขนไว้อย่างมั่นคง สั่นศีรษะ

“ไม่มีประโยชน์ อย่าตามมันเข้าไปเลย ตอนที่เรายิงล้มหนีไปไหนไม่ทัน เพราะกระดูกขาบริเวณสะบ้าแหลก มันก็นอนทิ้งซากเป็นท่อนไม้ไว้ในขณะนั้นแต่พอเราพากันลับหลังกลับมาแล้ว กระแสคลื่นดวงจิตของมันตรัยที่บงการอยู่เหมือนคลื่นวิทยุก็บังคับให้มันคลานหนีไปจากที่นี่เสีย ถ้าจะตามจริงๆ ก็คงทันแต่จะมีประโยชน์อะไรขึ้นมากับไอ้สิ่งไม่มีชีวิตชนิดนั้น น้อยเองก็รู้ดีอยู่แล้วว่ามันเหมือนหุ่นยนต์ พอจวนตัวเข้าจริงๆ มันก็ทิ้งซากกลายเป็นท่อนไม้ไปอีก ขนาดอีกตัวหนึ่งถูกพวกเราระดมยิงจนหัวกระจายหลุดจากบ่า แต่ขามันยังเดินได้ มันก็ยังเผ่นหนีหายไปได้เลย”

หญิงสาวสะบัดมือ ดีดนิ้วออกมาโดยแรงอย่างขัดใจต่อเหตุการณ์

“เจ็บใจเหลือเกินเมื่อตะกี้นี้...”

หล่อนคำรามออกมา

“แต่น้อยแน่ใจเหลือเกินว่า ถ้าน้อยตามมันไปทัน น้อยต้องทำอะไรสักอย่างเพื่อไม่ให้มันเอาซากนั้นไปใช้งานได้อีกแล้ว”

“เธอจะทำยังไง เธอคิดว่าเธอมีอาคมขลังนักหรือ?”

ไชยยันต์ถาม

“ฉันไม่มีอาคมขลังอะไรหรอก แต่ฉันคิดว่าฉันทำได้ จะทำได้จากอะไรก็ยังบอกไม่ถูกเหมือนกัน รู้สึกแน่ใจแต่เพียงว่าฉันทำได้เท่านั้น!”

หล่อนกล่าวอย่างมั่นใจเต็มที่ แล้วออกเดินตรวจหาบริเวณหินทั้งสองก้อนต่อไป พอเศษกะโหลกของไอ้อีกตัวหนึ่ง ที่แบะซีกออกไปด้วยอำนาจของลูกปืนหล่นอยู่ในพงหญ้า ใช้รองเท้าเขี่ยกลิ้งออกมาทุกคนมองจับเป็นตาเดียวด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบอกถูก ดารินเขี่ยกระเด็นไปทางพี่ชายทั้งสองและเพื่อน

“มันไม่ได้เป็นอะไรเลย นอกจากเศษวัสดุของซากมัมมี่ที่หาอายุไม่ได้เท่านั้น ความรู้ในทางมานุษยวิทยาของฉันไม่สามารถจะบอกได้ว่ามันนานนมมาเท่าไหร่แล้ว โลกที่เราอาศัยอยู่นี้ มนุษย์ได้มีวิวัฒนาการมาหลายรอบจนนับไม่ถ้วน เจริญขึ้นจนถึงขีดสุด แล้วพินาศล่มจมสูญชาติพันธุ์ ต่อจากนั้นก็พัฒนาขึ้นมาเป็นมนุษย์ขึ้นใหม่ ครั้งแล้ว ครั้งเล่า ไม่รู้กี่สมัย กี่ยุค หรือกี่รอบวัฏจักร นิทรานคร อาจมีอายุอยู่เมื่อสมัย 4-5 ร้อยล้านปีมาแล้วก็ได้ มันอาจนานแสนนานสำหรับชีวิตเกิดตายของพวกเรา แต่ถ้าเทียบกับอายุของโลก มันก็คงไม่นานอะไรนัก...”

กล่าวพึมพำเหมือนจะพูดกับตนเอง แล้วหล่อนก็เดินไป

ยังตำแหน่งที่ตนเองเคยยืนอยู่บนเนินหิน เผชิญหน้ามันตรัย ถามพี่ชายกลางโดยไม่หันกลับมามองว่า

"ทำไมไม่มีใครยิงไอ้ตัวการสำคัญในขณะนั้น ให้ร่างกายมันฉีกพินาศย่อยยับลงเสีย ฉันหมายถึงไอ้ตัวที่มันตรัยเข้าสิงใช้งานอยู่เป็นประจำแทนซากนักบวชโล้นเดิมของมันที่ถูกทำลายไปแล้ว"

"ขณะที่พี่กับพวกเราตามมาเพราะเสียงร้องของกลางทางฝ่ายพวกพี่มองไม่เห็นเธอหรือมันตรัยเลย แต่กลางบอกว่าขณะที่เขาเห็นและกำลังจะยิงอยู่นั้น เธอเดินขึ้นเนินหินก้อนนั้น แผ่นหลังเธอบังมันไว้พอดี ทำให้เขายิงไม่ได้ ทำได้อย่างเดียวคือวิ่งตามมา แต่ก็ถูกสกัดจากบริวารสองตัวของมันล้มลงเสียก่อน"

ผู้ตอบคำถามของหล่อนคือเชษฐา

"ขณะนั้น น้อยไม่รู้สึกตัวเลยแม้แต่นิดหนึ่ง เหมือนคนที่หลับไปด้วยยาสลบ..."

หล่อนกล่าวเหมือนบ่น...ก้าวสูงขึ้นไปอีก ฉายไฟไปรอบด้านยังเห็นร่องรอยการเดินอย่างรีบร้อนแหวกพงวัชพืชผละหนีไปอย่างกะทันหัน

อีก 4 คนอันประกอบด้วยเชษฐา อนุชา ไชยยันต์ และหนานอินตามขึ้นมาด้วย อากาศกำลังหนาวเย็นขึ้นทุกขณะ มีละอองจากน้ำตกที่อยู่ห่างออกไป ปลิวมากระทบผิวกายจนชื้นไปหมด

หล่อนอยากจะตะโกนเรียกนามของมันตรัยออกไป เพื่อเชิญชวนหลอกล่อให้มันโผล่ออกมา แต่เกรงทุกคนจะหาว่าหล่อนเป็นบ้าเสียสติไป จึงระงับเสีย

สัญชาตญาณบอกกับตนเองว่ามันไม่น่าจะอยู่ห่างไกลจากหล่อนในขณะนี้เท่าใดนัก และคงจะแอบเฝ้ามองอยู่อย่างแน่นอน เพียงแต่ไม่กล้าโผล่ออกมาให้เห็นเท่านั้น และเชื่อมั่นว่าถ้าหล่อนย้อนกลับมาที่นี่เพียงคนเดียว ไอ้จอมผีดิบร้ายนั่นจะต้องปรากฏกายให้หล่อนเห็นแน่ อันหมายถึงว่ามันจะต้อง 'เข้าทาง' ของหล่อนอย่างไม่มีปัญหา แต่ในยามที่พรรคพวกมากันพร้อมหน้าและอยู่ด้วยในขณะนี้ หล่อนไม่อยู่ในฐานะที่จะทำอะไรตามที่กำหนดไว้ในใจอย่างเด็ดขาด เพราะทุกคนจะไม่มีวันเข้าใจ และคงจะไม่ยอมให้หล่อนเสี่ยงเหมือนอย่างที่หล่อนต้องการเสี่ยง

"กลับเถอะ น้อย" อนุชาบอกต่ำๆ

ทั้งๆ ที่รู้ว่ามันเป็นไปไม่ได้ หล่อนบอกกับทุกคนเรียบๆ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

"ทุกคนทิ้งน้อยไว้คนเดียวที่นี่ได้ไหมคะ โปรดกลับไปรอที่พักก่อน ขอเวลาสัก 10 นาทีเท่านั้น"

เสียงไชยยันต์อุทานออกมาว่า

"บ้าแล้ว น้อย!"

และเชษฐาก็ออกคำสั่งมาเฉียบขาดว่า

"ไม่ว่าน้อยจะมีแผนการอะไรอยู่ในใจ และไม่ได้บอกพวกพี่แต่ขอให้รู้เถอะว่า ไม่เห็นด้วย และห้ามขาด ขอให้กลับไปที่พักเราเดี๋ยวนี้ นี่เป็นคำสั่ง"

ไม่เพียงแต่พูดเท่านั้น อดีตท่านทูตทหารบกพี่ชายใหญ่กระชากไหล่น้องสาวกึ่งบังคับ ดึงให้ถอยหลังมาจากแท่นหินเอนลาดนั้น ดารินถอนใจเฮือก จำต้องถอยตามลงมาอย่างไม่อาจขัดขืนได้

ระหว่างที่ทุกคนเดินกลับ ดารินครุ่นคิดอะไรอยู่คนเดียวมาตลอดทาง พอผ่านพ้นแอ่งน้ำ หล่อนเปรยถามว่า

“ใครคิดบ้างไหม ว่าขณะนี้ เจ้าด้วนของเราอยู่ที่ไหน?”

ทุกคนดูเหมือนจะลืมเสียอย่างสนิทและเพิ่งจะมานึกถึงช้างแสนรู้ตัวนั้นขึ้นมาได้ เมื่อน้องสาวคนเล็กของคณะเอ่ยขึ้น

“เออ จริงด้วย ไอ้ด้วนหายหัวไปไหน” ไชยยันต์อุทานออกมา

“นายหญิงกับพวกเจ้านายทั้งหลาย อย่าไปคิดอะไรถึงมันในขณะนี้ก่อนเลย...”

หนานอินบอกมาเบา ๆ

“มันพาเรามาจนถึงแหล่งน้ำแล้ว มันก็ตระเวนหากินของมันไปตามเรื่อง ตอนดึกหรือหัวรุ่งพรุ่งนี้อาจกลับมาให้เห็นอีกครั้งถึงมันจะเชื่องสำหรับนายหญิงขนาดไหน มันก็สันดานช่างป่านั่นแหละ ท่องเที่ยวหาอาหารกินของมันไปตามเรื่อง ไม่ได้อยู่ใกล้ ๆ บริเวณนี้หรอก ถ้ามันอยู่ใกล้...มันก็ต้องเตือนภัยให้พวกเรารู้บ้างแล้ว และไอ้มันตรัยก็คงไม่ย่องมาใกล้นายหญิงได้ร้อก”

“ลุงคิดว่ามันจะมีภัยอะไรขึ้นบ้างไหม ขณะนี้”

ไชยยันต์เริ่มสงสัย

พรานครูสั่นศีรษะ

“ถ้าพระของนายหญิงยังไม่หลุดจากคอมัน ไม่ว่าไอ้พวกผีดิบหรือช้างผีสิงตัวไหนทำอะไรมันไม่ได้หรอก ไม่ต้องห่วง จะให้มันเหมือนช้างเลี้ยงคอยอยู่ใกล้ชิดพวกเราตลอดเวลาไม่ได้เพราะมันเป็นช้างป่า ลำพังตัวมันนะ ปลอดภัยแน่ ระวังตัวพวกเราทุกคนไว้ให้ดีก็แล้วกัน”

“ถ้ามันหวนกลับมาให้เห็นอีก น้อยน่าจะเขกกะโหลกหรือไม่ก็เตะมันสักป้าบ ฐานที่มันดันเสือกเที่ยวไปเสียไกล จนเธอเกือบเสียท่า นี่ดีว่ากลางหันกลับไปเห็นทัน ไม่งั้นยังไม่รู้เลยว่าเธอจะเป็นยังไงบ้างตอนที่มันสะกดให้เดินตามต้อยๆ ไป”

เพื่อนชายพูดปนหัวเราะแปร่งๆ

“ฉันไม่โทษเจ้าด้วนหรอก มันเป็นความผิด ความชะล่าเผลอเรอของฉันเอง ที่ถอดพระเครื่องรางคุ้มตัวออกตอนที่ลงอาบน้ำ ก็เห็นๆ อยู่ว่าพี่กลางนั่งเป็นเพื่อนอยู่ใกล้ๆ ไม่นึกว่าเผลอชั่วขณะจิตเท่านั้นมันจะเข้าครอบงำฉันได้ แต่ต่อไปนี้ไม่มีทางแล้ว และขอให้ทุกคนเชื่อเถอะ แม้พี่กลางจะไม่เข้าขัดขวางไว้ก่อน จนพวกเราทั้งหมดแล่นตรงกันเข้ามาที่นี่ มันก็ไม่ทำร้ายอะไรฉันหรอก อย่างมากก็เอาฉันไปสู่นิทรานคร ครั้งก่อนมันก็เคยเอาฉันไปทีหนึ่งแล้ว”

ทุกคนหันมองหน้าหล่อนอย่างประหลาดใจ

“น้อยคิดว่ามันประสงค์ดีต่อน้อยงั้นหรือ?”

อนุชาถามเสียงเครียด น้องสาวไม่ตอบ นอกจากหรี่ดวงตาลงด้วยความคิดอันซ่อนเร้นอยู่ภายใน โดยไม่มีใครเข้าใจ เสียงอดีต ‘พรานชด’ บอกต่อมาว่า

“เธออาจจะต้องกลายไปเป็นผีดิบอย่างมันอีกตัวหนึ่งก่อนที่พวกเราจะตามไปทัน”

“ก็คงจะดีเหมือนกันนะถ้าน้อยมีสภาพเป็นผีดิบไปอย่างมันได้เพราะบางทีจะช่วยทำให้น้อยตามรพินทร์ได้พบเร็วขึ้นอีก”

เสียงน้องสาวพึมพำออกมาเบาๆ ไม่มีใครสนใจกับถ้อยคำของหล่อน

ระหว่างนั่งรับประทานอาหารเมื่อกลับมาถึงแค้มป์ที่ พัก เชษฐาและไชยยันต์เท่านั้นที่ปรึกษาหารือสนทนากันอยู่ บุคคลที่อยู่ในสภาพใช้ความคิดเงียบขรึม มีอยู่สองคนคือดาริน และอนุชา สองพี่น้องคิดกันไปคนละอย่าง แต่ก็ร่วมอยู่เหตุการณ์เดียวกัน

น้องสาวเล็กกำลังคิดวาดแผนอะไรอยู่ในใจ ซึ่งไม่อาจอธิบายหรือเปิดเผยให้ใครทราบได้ ส่วนอนุชาในฐานะหัวหน้าทีมหรือมัคคุเทศก์นำทางก็กำลังค้นหาวิธีที่จะจัดการกับอิทธิฤทธิ์ของจอมผีดิบมนตรย ซึ่งเมื่อหยกๆ นี่มันเกือบจะเอาชีวิตของเขาเสียแล้ว ถ้าไม่ใช่เพราะเชษฐา ไชยยันต์ และพรรคพวกตามมาทันแล้วช่วยกันยิงสกัดกั้นมา

เหตุการณ์ครั้งนี้ดูเหมือนจะเป็นครั้งแรกที่ตัวเขาเผชิญหน้ากับไอ้พวกผีดิบเหล่านั้น ในระยะประชิดตัว นอกเหนือไปจากการประจัญบานกับโขลงช้าง ภายใต้อำนาจบงการของมันเพราะช้างป่านั้น ถึงแม้จะถูกอำนาจของมันควบคุมบังคับเช่นไรก็ยังเป็นสัตว์มีชีวิตร่างกายเยี่ยงสัตว์โลกธรรมดา และพอจะปราบได้จากลูกปืน แต่ไอ้เหล่าอมนุษย์อสุนบริวารของมันเหล่านั้นซิเป็นสิ่งที่เขาจะต้องคิดหนัก **มันสามารถจะทำร้ายได้ทุกชนิด แม้แต่จะเข้ามาทำร้ายจนถึงตัว ซ้ำยังปราบมันด้วยลูกปืนไม่อยู่หมัดเฉียบขาด...ฆ่ามันไม่ตาย เพราะมันไร้ชีวิตไร้เลือดเนื้อ มีแต่พลังงานโดยอาศัยซากเก่าที่จะทำทุกสิ่งทุกอย่างได้ด้วยอำนาจเวทมนตร์เยี่ยงหุ่นยนต์**

เขาเห็นกับตา...ขนาดถูกกระสุนของฝ่ายตนที่ระดมยิงมาหลายนัดจนศีรษะกุดหายไป มันก็ยังเดินหนีไปได้ และแม้ตัว

ที่ถูกยิงทำลายกระดูกขาแหลกล้มลง พอลับตาเท่านั้น มันก็คลานลากตัวเองพาซากหนีไปได้อย่างน่ากลัวที่สุด

ลงอยู่ในลักษณะนี้แล้วเขาจะจัดการกับพวกมันได้อย่างไร การจะใช้ลูกปืนหรือเครื่องยิงระเบิดทำลายซากของมันแต่ละตัวให้ย่อยยับไปทีละตัวนั้น ย่อมเป็นสิ่งที่ยากจะกระทำได้ เพราะจำนวนของพวกมันไม่ใช่มีอยู่เพียงตัวสองตัว

ลำคอบริเวณกระเดือกของเชาคงหักแหลกแน่ ถ้าอุ้งตีนของมันเหยียบลงมาดังเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ถ้าไม่ได้ลูกปืนนับสิบระดมเข้าปะทะ ผลักออกไปเสียก่อน สัตว์มีชีวิตทุกชนิด ถ้ายิงถูกที่สำคัญเพียงนัดเดียว ก็สังหารได้แล้ว แต่สภาพที่เขาเห็นมันหมายถึงว่าจะต้องทำลายส่วนในซากของมันบริเวณที่จะใช้พลังเข้ามาทำร้ายให้ย่อยยับไปเสียก่อนจึงจะสกัดกั้นได้ ซึ่งมันเป็นเรื่องน่าหนักใจมากในโอกาสแห่งการประจญประจันกันต่อไปในอนาคตข้างหน้า...ไม่ใครก็ใครสักคนคงเสียทีมันเข้าเป็นแน่ และที่สำคัญที่สุดก็คือ เขาไม่เคยเผชิญหน้ากับสิ่งลี้ลับมีอำนาจชนิดนี้มาก่อน รวมทั้งไม่รู้วิธีในการแก้ไข

ที่น่าเป็นห่วงอีกอย่างก็คือ...น้องสาวของเขา ดูหล่อนจะอยู่ในสภาพที่ลองดีและท้าทายกับไอ้ผีร้ายพวกนี้เหลือประมาณ หล่อนไม่มีอาการหวั่นไหวพรั่นพรึงต่อพวกมันเลย แทนที่จะหลีกหลบผละหนีหล่อนกลับจะเป็นฝ่ายมุ่งมั่นเข้าหามัน อันทำให้ต้องระวังมากขึ้นอีก นี่คือข้อน่าวิตกกังวลยิ่ง

ไม่มีข้อสงสัยอะไรเลยว่า นอกจากเล่ห์กลเพทุบายสารพัดที่มันตระเตรียมไว้เล่นงานพวกเขาแล้ว สมุนบริวารของมัน ก็คงจะแยกย้ายกระจัดกระจายดักซุ่มอยู่ทั่วไปในทิศทางที่จะ

บ่ายหน้าไป เพื่อรอโอกาสที่จะโผล่เข้ามาลอบโจมตีในรูปแบบต่างๆ

มันเปรียบไม่ผิดอะไรกับการทำสงครามกับกองทัพที่ไม่รู้จักคำว่า ตาย!

ดารินนิ่งเงียบ ไม่มีใครสงสัย แต่ 'พรานชด' เงียบซึม

ไปเช่นนี้ พี่ชายใหญ่กับเพื่อนเริ่มสังเกตทันที

"ดูแกมีกังวลหนักใจมากนะ กลาง"

ไชยยันต์สะกิดถามระหว่างที่อนุชาก้มหน้านิ่งอยู่กับถ้วยกาแฟ

"ยอมรับในข้อนี้..."

อดีตนักเดินดงผู้ยิ่งใหญ่สารภาพ น้ำเสียงของเขาจริงจังเป็นงานเป็นการ

"ฉันบุกไพรกับหนานอินคราวก่อนนี้ ไม่เคยพบสิ่งเหล่านี้อย่างที่บอกแล้ว ลูกปืนของฉันปราบทุกสิ่งทุกอย่างที่มันจะนำอันตรายมาสู่ได้ ใช้ความรวดเร็ว ความแม่นยำ และเลือกจุดหมายสำคัญในการยิง ภัยจากธรรมชาตินั้น เราก็เลี่ยงได้โดยการอ่านรหัสรู้ล่วงหน้า หาที่ป้องกันหลีกหลบ ภัยจากความอาถรรพณ์ตามเกณฑ์ของป่าใหญ่เราก็ใช้วิธีบวงสรวง ขอขมาลาโทษ และขอเปิดทาง แต่ไอ้ภัยจากเวทมนตร์กาลี ที่มันคอยมุ่งร้ายหมายขวัญเราอยู่ตลอดเวลา มันเป็นสิ่งที่ยอมรับว่า...ฉันแก้ไม่ตก ไอ้อมนุษย์พวกนี้ มันไม่มี 'จุดตาย' เพราะมันได้ตายไปก่อนนานแล้ว และไม่รู้จักความตาย จริงอยู่เหตุการณ์ตะกี้

พอจะพิสูจน์ได้ว่า ถ้าเราใช้กระสุนขนาดหนักหลายๆ นัดทำให้กระดูกแขนขาของมันแหลกไป จะทำให้มันเชื่องช้าลง และไร้สมรรถภาพที่จะเข้ามาทำอันตรายเราได้ แต่คิดด...เราจะมีโอกาสยิงมันได้หลายๆ นัดทุกครั้งไปหรือ”

เชษฐา และไชยยันต์อึ้งไปครู่

“แล้วแกคิดว่า รพินทร์ล่วงหน้ามาก่อนแล้ว ด้วยวิธีการยังไง?”

เพื่อนตายของเขาถาม ในเชิงขอความเห็น

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน รพินทร์มีอะไรพิเศษอยู่ในตัวของเขาซึ่งฉันไม่มี แต่ถึงอย่างนั้นก็ตาม เราพบกันแล้วว่า ลูกหาบของเขาสองคนก็ถูกไอ้ผีดิบพวกนี้หักคอทิ้งเสียสองคน จนถึงกับต้องเอากะเหรี่ยงอูถะ และพะโต้ มาใช้งานทดแทน พวกเราที่มากันนี่ทั้ง 16 คน ยังไม่มีใครเพลี่ยงพล้ำถึงแก่ชีวิตเลย แต่รพินทร์ก็มีตายไปสองคนแล้ว จากฤทธิ์ร้ายของมันตรัย”

เชษฐาถอนใจยาว แล้วเอ่ยขึ้นเบาๆ ระมัดระวังว่า

“จากประสบการณ์ที่เราผ่านมาแล้ว พี่และไชยยันต์พอจะรู้นะว่าเรามิวิธีแก้อาถรรพณ์จัญไรของมันตรัยอย่างไร...”

หยุดเว้นระยะนิดหนึ่ง ชำเลืองไปที่น้องสาว ผู้นั่งเหม่อมองดูกองไฟอยู่

“น้อยเองก็รู้ดี แต่มันเป็นสิ่งที่กระดากปากมากที่พี่จะพูดออกมา ถึงแม้ว่ามันจะไม่ได้หมายความว่าเราจะพิชิตมันได้อย่างเฉียบขาด แต่เท่าที่เราเคยใช้นั้น เพียงแค่ใช้ท่อนไม้กระทุ้งถูกตัวของพวกมันเท่านั้น ก็หงายผลึ่งไม่กระดิกกระเดี้ย และ

เวทมนตร์ของมันตรัยไม่อาจจะหวนกลับมาสิงสู่ในซากนั้นได้อีกเลย มันเป็นวิธีการของบุญคำที่พี่เคยรู้เคยเห็น”

ดารินหน้าแดงเล็กน้อย ขยับตัวอย่างอึดอัด แล้วก็เอ่ยออกมาว่า

“พี่ใหญ่หมายถึง ‘เมนส์’ หรือเลือดประจำเดือนจากผู้หญิงที่จะนำมาเช็ดป้ายเข้ากับสิ่งที่เราจะใช้เป็นอาวุธต่อสู้กับมันค่ะ ไม่ว่าจะเป็นปลายไม้ ดาบ หรือแม้แต่ลูกปืน...”

หล่อนอธิบายให้พี่ชายกลางฟังอย่างพยายามข่มความกระดากกระเดิน

“แต่เป็นที่น่าเสียดายในข้อที่ว่าขณะนี้ตัวน้อยที่เป็นผู้หญิงคนเดียวในคณะ ยังไม่ถึงกำหนดรอบเดือนและจากสภาพจิตใจอันไม่ปกติ...เต็มไปด้วยวิตกกังวล เครียดหนักอยู่ในขณะนี้ มันคงจะหยุดชะงักคลาดเคลื่อนไปกว่ากำหนดเวลาปกติของมัน... จะมาเมื่อไหร่ก็ยังไม่ทราบ แต่ไม่ใช่เดี๋ยวนี้!”

อนุชาเอื้อมมือมาลูบหลังน้องสาว

“เรื่องนี้ ลุงอินก็เคยมากระซิบบอกพี่อยู่เหมือนกัน แต่พี่ก็ยังไม่อยู่ในฐานะที่จะพูดกับน้อยได้ และอยากจะหาวิธีอื่นเสียมากกว่า พี่ยังไม่อยากจะให้น้องสาวของพี่เป็นส่วนหนึ่งของเดียรัจฉานวิชาที่จะนำมาแก้ลำกับไอ้มันตรัยและบริวารของมัน มันคล้ายๆ กับว่าพวกเราสิ้นคิดกันแล้ว และน้อยก็คงรู้สึกประดักประเดิดมาก พี่เข้าใจดี...เดี๋ยว! ขอให้พี่ลองปรึกษาลุงอินดูอีกครั้ง ว่าเราจะมีวิธีอื่นใดอีกบ้าง นอกเหนือไปจากสิ่งอันน่าเกลียดนั้น ถึงอย่างไรเสีย ลุงอินก็มือคนละชั้นกับตาบุญคำอยู่แล้ว”

กล่าวจบ อนุชาหรือพรานชดก็ขยับตัวลุกขึ้น เดินไปสะกิดไหล่ครูพรานซึ่งกำลังนั่งคุยอยู่กับพวกลูกหาบและคะหยิ่น เอาตัวแกปลีกห่างออกไปยังมุมหนึ่งนั่งซุบซิบพูดอะไรกันอยู่พักใหญ่ แล้วทั้งคู่ก็พากันเดินเข้ามายังเชษฐา ไชยยันต์ และดารินที่กำลังนั่งรอคอยอยู่

พอถึง หนานอินก็ทรุดตัวลงนั่งอย่างสงบ เค้าหน้าของแกเรียบสนิท ไม่ส่อแววอะไรทั้งสิ้นในขณะนี้ เอ่ยขึ้นกับทุกคนอย่างรับรู้อะไรมาล่วงหน้าแล้ว

"เดียรัจฉานวิชานั้นทำให้เกิดอิทธิฤทธิ์ในทางก่อกวนราวีผู้อื่นหรือสิ่งอื่นได้เพียงชั่วขณะเท่านั้นคงไม่คงทนถาวร และยามใดที่ผู้ใช้อยู่ในความประมาทเผลอตัว มักก็จะกลับเข้าหาตัวเอง กฤติยามนตร์ไสยเวทอาคมและคุณไสย ที่วิญญาณร้ายของมัน-ตรัยที่กำลังเล่นงานพวกเราอยู่ในขณะนี้ก็เหมือนกัน ไม่ว่าจะแรงฤทธิ์ มีอิทธิอำนาจสักเพียงไหน มันก็เป็นเพียงแค่อาคมของพ่อมดผู้จมอยู่ในปลักบาปเท่านั้น หนานอินจะต่อต้านกับมันด้วยเวทมนตร์คาถาอันเป็นอัปรีย์วิชาชนิดนี้ก็ทำได้เหมือนกัน แต่ก็จะผิดสัจจะที่หนานอินถวายไว้ให้แล้ว แก่อรหันตเจ้าผู้เป็นพระอาจารย์ทั้งหลาย แม้แต่นายรพินทร์แกก็ยังไม่ยอมใช้เวทมนตร์กาลีเหล่านี้ ทั้งที่แกก็เรียนรู้มากกว่าไอ้คำเสียอีก เพราะจะหาความเจริญเป็นราศีแก่ตนไม่ได้ มีแต่ความอัปมงคลเศร้าหมอง"

"ลุงเริ่มต้นดีเหมือนพระคงแก่เรียนเทศนา แต่ลุงยังไม่บอกเลยว่าลุงจะทำยังไง"

เมื่อแกหยุดเว้นระยะ และนิ่งไป ไชยยันต์ก็เตือนขึ้น

“มงคลวิชาอันมีคุณพระรัตนตรัยเป็นที่ยึดเหนี่ยวเท่านั้นที่จะให้คุณแก่ผู้ใช้ และทรงอำนาจบารมีอยู่ถาวร จะแก้ไขและดับพิษคุณไสยเวทมนตร์กาลีทั้งหลายทั้งปวงได้...ไม่มีอะไรอีกแล้ว ที่จะเหนือไปกว่าพระพุทธานุภาพ ธรรมานุภาพ และสังฆานุภาพ ตลอดทั้งสามโลกนี้ ทั้งสวรรค์สุดชั้นพรหม แผ่นดินอันเป็นภพของสัตว์โลก และนรกบาดาลทุกขุม ผู้ที่จะเข้าถึงได้ก็จะต้องมีศีลและสัตย์เป็นพื้นฐาน มีสมาธิจิตอันแน่วแน่ มั่นคงอันจะก่อให้เกิดเป็นตบะฌานบารมีขึ้น...หนานอินนั้นยังไม่มีฌานบารมีพอที่จะอัญเชิญมงคลวิชาจากอรหันตเจ้ามาคุ้มครองปกป้องหมู่พวกเราได้ทั่วถึง เก่งที่สุดของหนานอิน ก็เพียงแค่เอาตัวเองให้รอดไปได้ตามลำพังเท่านั้น...พรานชดได้มาหารือหนานอินถึงเรื่องที่เกิดกับพวกเรา มันเป็นภัยใหญ่หลวงแท้จริง แต่หนานอินก็จนปัญญา...ที่ตัวเองยังไม่มีบารมีพอ จึงนั่งทางในดูก็เห็นอยู่ว่าในบรรดาพวกเจ้านายทุกคนที่พอจะอัญเชิญอานุภาพของพระตรัยรัตน์มาเป็นเครื่องคุ้มครองหมู่คณะได้คนแรกนั้นแลเห็นผาด ๆ ว่าจะทำได้คือ นายหญิง! เพราะแม่นยำยึดมั่นอยู่ในพระมหาคาถาอันศักดิ์สิทธิ์ แต่ก็ยังมีโทสะจริตและความวิตกกังวลมาเป็นนิวรณ์ขวางกั้นไว้ นายหญิงก็อาจเหมือนหนานอินที่แค่เพียงเอาตัวเองให้รอดเท่านั้น ถ้าถึงคราวจำเป็น แต่ยังแผ่บารมีไปปกป้องผู้อื่นไม่ได้ เพราะฉะนั้นก็เหลืออยู่คนเดียวเท่านั้น...”

สิ้นคำกล่าวเนิบ ๆ นั้น แกก็ยกมือชี้มายังเชษฐา วราฤทธิ์

“นายใหญ่คนนี้แหละ! เพียบพร้อมทุกอย่างแล้ว หนานอิน

นั่งมองอยู่เดี๋ยวนี้ก็ยังเห็นเงาของอรหันต์หลายองค์ เสด็จมาประทับเหนือศีรษะของนายใหญ่”

เชษฐาขมวดคิ้วนิดหนึ่ง อึ้งไปนาน แล้วชี้ที่อกตัวเอง

“ฉันเหรอ!”

“ใช่แล้ว นายใหญ่เองนั่นแหละ”

บัดนี้ อนุชา ไชยยันต์ และดาริน มองจับไปยังพี่ชายใหญ่ของคณะเป็นตาเดียว อดีตท่านทูตทหารบก หัวหน้าคณะผู้พร้อมไปด้วยคุณธรรมสูงส่งอึ้งไปอีกครั้ง เสียงที่พูดมาของหนานอินหนักแน่นมั่นคงยิ่งนัก และกล่าวช้าๆ ต่อมา

“นายใหญ่สำรวมจิต ตั้งสมาธิเข้าฌานได้แล้ว เพื่อทำน้ำมนต์ หนานอินจะจัดสิ่งของมาให้เดี๋ยวนี้ แล้วจะแนะให้ว่านายใหญ่จะต้องทำยังไงบ้าง”

กล่าวจบ แกขยับตัว เชษฐาก็ท้วงมาทันที

“แต่ฉันไม่เคยทำน้ำมนต์มาก่อนเลยนะ และไม่รู้ด้วยว่าจะต้องทำอะไรบ้าง”

“ไม่เป็นไร ประเดี๋ยวนายใหญ่ก็จะรู้เอง ว่าจะต้องทำยังไงบ้าง มหาฤาษีโกฑัญญะอยู่เบื้องหลังของนายใหญ่แล้ว ท่านจะเข้าประทับทรงทันทีที่นายใหญ่สำรวมจิตเข้าสมาธิ แล้วทุกคนจะเห็นกับตา ว่าน้ำที่หนานอินใส่ขันนำมาตั้งไว้ข้างหน้านายใหญ่จะสำแดงอะไรขึ้นมาให้เห็น ถ้าน้ำในขันเดือดพล่านเหมือนน้ำถูกไฟลนอยู่ข้างใต้เมื่อไหร่ นั่นก็แปลว่านายใหญ่ทำได้สำเร็จแล้ว ปืนทุกกระบอกของพวกเราจะถูกประพรมด้วยน้ำมนต์นี้ แล้วกระสุนที่ยิงออกไปจากปืนที่พรมน้ำมนต์แล้ว ผ่านกระทบซากของไอ้ผีดิบตนใด แม้เพียงแค่สะกิด มันจะไม่มีวันลุกขึ้นมาได้

อีกเลย ไม่จำเป็นจะต้องยิงให้ซากของมันเละแหลกเหลว หมด เปลืองลูกปืนเหมือนอย่างที่เรายิงเมื่อตะกี้นี้!”

ระหว่างที่เชษฐาอยู่ในภาวะลังเล ไม่แน่ใจ ดารินก็บอกอย่างเร่งด่วนว่า

“ลุงอิน พูดถูกแล้วค่ะ ไม่มีใครเหมาะสมไปกว่าพี่ใหญ่อีกแล้วในบรรดาพวกเราทุกคน พี่ใหญ่ต้องลงมือเดี๋ยวนี้ อย่าช้าเลย...เอ้า! ลุงอินไปจัดการหาสิ่งของมาเร็วๆ เข้า”

อนุชา และไชยยันต์ ก็สนับสนุนมาเป็นเสียงเดียว

เชษฐาเม้มริมฝีปากเป็นเส้นตรง แล้วตัดสินใจพยักหน้าลง

“ตกลง!”

แม้จะไม่เคยร่ำเรียนทางวิทยาอาคมใดๆ มาก่อนเลย แต่เชษฐาก็ยึดมั่นในธัมมะอย่างเคร่งครัดมาตลอด เท่าที่สัตบุรุษผู้ครองเรือนจะพึงปฏิบัติได้ ยึดมั่นอยู่ในศีลธรรมและสัจจะ พอจะเข้าใจในพิธีกรรมชนิดนี้มาบ้าง ถึงจะไม่เคยปฏิบัติด้วยตนเองมาก่อนก็ตาม

อดีตท่านทูตทหารบก ผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งกายทันทีมาเป็นชุดขาวห่มขาว ข้างหนานอินก็ไปนำเอาขันน้ำพลาสติกบรรจุน้ำสะอาดมาขันหนึ่ง ปูผ้าลงกับพื้น ธูป 3 ดอกแรก คือ พระพุทธ พระธรรม และพระสงฆ์เจ้าชั้นอรหันต์ ถูกจุดขึ้นด้วยมือของเขาเองแล้วนำไปปักไว้บนที่สูง อีก 16 ดอก อันหมายถึง ‘โสฬส’ ถูกจุดขึ้นอีกครั้ง เทียนขี้ผึ้งธรรมดาหนึ่งดอก และ

เทียนชัยที่หนานอินมีไว้ในย่ามส่วนตัวแก มีรอยเคยจุดใช้แล้วอีกหนึ่งดอก ปักลงตรงแง่หินสูงเหมือนขันน้ำ สายสิญจน์วงล้อมเป็นอาณาบริเวณเฉพาะบริเวณที่เขาถกกำหนดให้เข้าไปนั่งสมาธิ โดยหันหน้าไปทางเหนือเฉียงตะวันตกเล็กน้อย ซึ่งหนานอินบอกว่า ตำแหน่งนั้นเป็นตำแหน่งภูเขานิลกาญจน์ที่สถิตของมหาฤาษีโกฑัญญะ

บุคคลที่จะนั่งกำกับอยู่เบื้องหน้าของเขา คือครูพรานหนานอินนั่นเอง ส่วนที่อนุญาตให้นั่งกำกับหลัง คือดาริน เชษฐา เป็นผู้กระซิบบอกมาเองก่อนเริ่มพิธี โดยสั่งว่า

“ระหว่างที่พี่นั่งบริกรรมสำรวมจิตอยู่ น้อยเข้าสมาธิด้วยอีกคนด้านหลังพี่ สวดพระคาถาชินบัญชรไปในใจ จนครบ 16 คาบ อย่าวอกแวกเป็นอันขาด ส่งพลังจิตเข้ามาที่พี่ด้วย”

หล่อนปฏิบัติตามคำสั่งของเขา

อนุชา ไชยยันต์ นั่งเฝ้าอยู่ใกล้ๆ ได้รับคำสั่งไม่ให้พูดหรือส่งเสียงใดๆ ขึ้นทั้งสิ้น และพวกลูกหาบทุกคนรวมทั้งคะหยิ่นพอมองเห็นพิธีกรรมที่กำลังจะเริ่มขึ้น ก็พากันเข้ามาล้อมนั่งรอบอยู่เป็นวงกลม ทุกคนเงียบกริบ ดูเหมือนจะเข้าใจอะไรอยู่บ้างแม้จะยังไม่กระจ่างนัก

เมื่อทุกสิ่งทุกอย่างพร้อม หนานอินก็เริ่มสวดขอพรจากเทพผู้พิทักษ์ป่าเขาลำเนาไพรขึ้นก่อน เป็นภาษาที่ทุกคนฟังไม่เข้าใจ ต่อมาก็สวดชุมนุมเทวดาแบบย่นย่อแล้วเริ่มชยันโตพอครบหนึ่งจบแกก็หยุดนิ่ง พนมมือเงียบสงบอยู่เช่นนั้น

เชษฐา วราฤทธิ์ ไม่ได้หลับตา แต่เพ่งมองไปที่เทียนชัย สำรวมจิตแน่วแน่ ขออำนาจบารมีจากพุทธานุภาพ ตลอดจนอรหันตเจ้าทกพระองค์...ภายในบริเวณเงียบกริบ ได้ยินแต่เสียงปะทุแตกเปรี๊ยะๆ ของเทียนชัย และควันธูปที่ลอยตัวขึ้นอย่างแช่มช้า

ขณะนั้น ลมสงัดอย่างประหลาดไม่ได้พัดเลย และเปลวไฟจากปลายเทียนชัยเป็นรูปกรวยนิ่ง มิได้ไหวแม้แต่น้อยราวกับเทียนไฟฟ้าฉะนั้น ในสมองส่วนลึกของเขา หรือมิฉะนั้นก็ดวงจิตแว่วเสียงสวดภาวนาของดารินอย่างชัดเจน แม้ว่าหล่อนจะไม่ได้เปล่งออกมาเป็นวาจาเลย และเขาก็ภาวนาตามอัตถะคาถานั้น เหมือนหล่อนจะเป็นผู้บอกอยู่เบื้องหลัง

ชะยา สะนา กะตา พุทธา
เชตะวา มารัง สวาหะนัง
จตุสัจจา สภัง ระสัง
เยปิ วิงสุ นราสภา...

ฯลฯ

(ข้าฯ ขอเชิญเสด็จ พระสรรเพชรพุทธองค์
นราสภาทรง พิชิตมารและเสนา...ฯลฯ)

น้ำตาจากเทียนชัย หยดลงไปสู่ขันน้ำนั้น...ช้าๆ ทีละหยด ลมยังนิ่งอยู่เหมือนเดิม ทุกสิ่งทุกอย่างถูกสะกดตรึงให้สงบอยู่กับที่ แม้แต่ใบไม้ก็ไม่กระดิก เสียงน้ำตกใหญ่ที่ไหลซู่ซ่าเป็นช่อชั้นลงมาอันไม่ห่างลงไปนัก บัดนี้ ดูจะพลอยเงียบหายไปด้วยจากโสตสดับของทุกคน

พอครบ 16 คาบ จากสายตาไม่กะพริบเลยของเชษฐา อันจ้องที่เปลวเทียนชัยนั้น เปลวเทียนค่อย ๆ หรี่ลงตามลำดับ ทั้ง ๆ ที่เป็นแท่งยาวใหญ่ จนกระทั่งหรี่ดับวับไปเองด้วยการเพ่งของเขา และน้ำตาเทียนหยดลงมาในขันน้ำมนต์ครบ 16 หยด พอดี!

ณ บัดนี้ น้ำในขันก็แตกเป็นพรายเดือดอยู่พลุ่งพล่าน ราวกับถูกไฟลนอยู่เบื้องล่าง เป็นที่ประจักษ์ชัดกับทุกสายตา อันจ้องมาอย่างตื่นตะลึง!

อนุชา และไชยยันต์เผ่นขึ้นยืนพร้อมกัน ส่วนพวก ลูกหาบส่งเสียงคราง ฮือ น้ำมนต์ยังเดือดพลั่ง ๆ อยู่เช่นนั้น เชษฐา ละจากสมาธิก้มลงกราบสามครั้ง แล้วค่อย ๆ ทดลองแหย่นิ้วลงไปที่น้ำอันกำลังเดือดอยู่นั้น ปรากฏว่ามันเย็นเฉียบราวกับน้ำที่แช่ในตู้เย็น ตรงข้ามกับอาการที่แตกพลั่งเป็นพรายอยู่คลั่ก ๆ

“ทุกคนเอาปืนและกระสุนมาเร็ว! ทีละสองสามกระบอกก็ได้! ไม่ต้องมาก ทยอยเข้ามาเป็นชุด ๆ”

หนานอินร้องประกาศขึ้นเร็วปรื๋อ

ชุดแรก เป็นไรเฟิล ของคณะนายจ้างทุกคน ที่เข้ามาเรียงรายไว้พร้อมกับกล่องกระสุนเท่าที่คิดว่าจำเป็นจะต้องใช้งาน เชษฐายกขันนั้นจบขึ้นเหนือศีรษะ แล้วใช้มือขวาวักขึ้น ประพรมลงไปยังปืนเหล่านั้น ถัดไปจึงเป็นปืนของหนานอิน คะหยิ่น และพวกลูกหาบทุกกระบอกตามลำดับ ไชยยันต์ สั่งให้นำเอาเอ็ม16 แบบคอมมานโด ที่มีติดมาด้วยเครื่องยิงระเบิดเอ็ม 79

และแม้แต่ปืนพกสั้นประจำตัวตลอดจนมีดและคานหาบสัมภาระทุกอัน เข้ามาให้เชษฐาประพรมจนหมดสิ้น

ทุกคนขนลุกอยู่ซู่ๆ ด้วยความปลาบปลื้มปีติใจ

“ห้ามประมาท ห้ามตะโกนร้องด่าท้าทาย และจะใช้ต่อเมื่อถึงยามจำเป็นเท่านั้น”

เชษฐาประกาศอย่างสงบกับทุกคน แล้วเขาก็เรียกทั้งหมดให้เข้ามานั่งรับการพรมน้ำมนต์ทุกคน ที่เหลือส่งไปให้เวียนกันดื่มจนหมดจากนั้น ตนเองก็ถอดด้ายสายสิญจน์ที่หนานอินวงล้อมไว้ด้วยมือตนเอง เข้าไปผลัดเปลี่ยนเสื้อผ้ามาเป็นชุดเดิมแล้วเดินกลับออกมากอดหนานอินและดารินไว้คนละข้าง จากนั้นก็เข้าไปกอดอนุชาและไชยยันต์

“ต่อไปนี้ เราจะไม่หวั่นไหวต่อมันตรัย และบริวารของมันอีกแล้ว”

“เราเห็นสิ่งอันแสดงคุณวิเศษทางพุทธานุภาพนี้แล้ว เชษฐา แต่ทำยังไงเราถึงจะทดสอบได้”

ไชยยันต์กล่าวขึ้นอย่างกระตือรือร้น

“เห็นกันชัดๆ คาตา ขนาดเปลวเทียนหรี่ดับลงเองเมื่อครบ 16 หยดและน้ำเดือดพล่านอย่างนี้ เธอยังไม่เชื่ออีกหรือไชยยันต์”

ดารินถาม

“ไม่ใช่ไม่เชื่อ...แต่อยากจะลองดูเท่านั้น ถ้าพอมีทางจะลองได้ก่อนใช้งานจริง”

เพื่อนชายบอกมาจากความรู้สึกแท้จริงของเขา

“ก็ไม่ยากอะไรในเรื่องนี้ ลุงอินมีไสยศาสตร์ชั้นต่ำ จะ

เรียกว่าเดียรัจฉานวิชาก็ได้ ในการที่จะทำมหาอุด ไม่ให้ปืนหรือของมีคมทำอันตรายได้ ฉันจะให้แกเสกก้อนหินสักก้อน... เอาไปวางไว้ และฉันก็ยังมีปืนลูกกรดสั้นอย่กระบอกหนึ่ง ในเป้หลัง ทั้งปืนทั้งกระสุน ไม่ได้เอาออกมาประพรมน้ำมนต์ด้วย ฉันจะให้แกลองยิงดู แล้วดูซิว่าแกจะยิงออกไหม ถ้ายิงไม่ออกก็แปลว่า อาคมขั้นต่ำบังคับปืนกระบอกนี้ไว้ได้ หลังจากนั้นเราจะให้แกใช้ปืนที่พรมน้ำมนต์แล้วทดลองยิงดูอีกครั้งเพื่อหาข้อแตกต่าง...ลองดูไหม?”

อนุชาเป็นคนพูดขึ้น

“เอ เข้าทีนี่...ขออนุญาตลองตามที่กลางบอกนี่หน่อยได้ไหม?”

ประโยคหลัง ไชยยันต์หันไปถามเชษฐา อันเป็นผู้ทำน้ำมนต์นั้น

“จะลองดูก็ได้ อย่างน้อยก็จะยิ่งทำให้กำลังใจของพวกเราดีขึ้น ว่าแต่ลุงอินทำได้หรือชนิดเสกก้อนหินให้ยิงไม่ออกน่ะ”

จากสีหน้าสงบเฉย ไม่ส่อปฏิกิริยาหรือคุยโวอะไรทั้งสิ้น ครูพรานผู้เพียบพร้อมไปด้วยไสยเวทอาคม ก้มลงหยิบก้อนหินจากพื้นขึ้นมาก้อนหนึ่ง...ขนาดเท่ากำปั้น กลั้นใจร่ายอาคมอะไรอยู่อึดใจ แล้วนำไปวางไว้บนโขดหินนอกที่พัก ห่างเพียง 6-7 เมตร แล้วเดินกลับเข้ามาพูดกับอดีตพรานชดว่า

“ไหน ปืนกับกระสุนของนาย ที่ว่ายังไม่ได้พรมน้ำมนต์น่ะ เอามาส่งให้นายทหารซิ แล้วให้นายทหารยิง ถ้ามันมีนัดใดนัดหนึ่งลั่นแม้แต่โป้งเดียว หนานอินจะนอนให้เหยียบเลย ของพรรค์นี้มันง่าย ๆ ไม่งั้นหนานอินไม่อยู่มาจนถึงเดี๋ยวนี้หรอก”

คำพูดของแก ทำให้ทุกคนตื่นเต้นอีกครั้ง อนุชาไปที่เป้าหลังของตน คว้าปืนลูกกรดสั้นแบบซิงเกิ้ลแอ็คชั่นมาส่งให้ไชยยันต์ พยักหน้าบอกว่า

“เอ้า! ยิง ก่อนยิงก็ตรวจกระสุนเสียก่อน มันครบ 6 นัดนั่นแหละ ใช้ .22 แม็กนั่มด้วย”

ไชยยันต์รับมาโดยเร็ว เปิดประตูท้ายโม่ เทกระสุนออกมาสำรวจพบว่าบรรจุด้วยลูกกรดแม็กนั่ม แต่ละนัดใหม่เอี่ยม แล้วมองหน้าพรรคพวกคนโน้นทีคนนี้ที เชษฐาก็พยักหน้าเป็นความหมายให้ลองยิงดู อดีตนายทหารปืนใหญ่จึงพนมมือขึ้นกล่าวขึ้นดังๆ ว่า

“เจ้าประคุ้นลูกช้างไม่ได้คิดที่จะลองดีในพระพุทธานุภาพและอรหันต์เจ้าทุกพระองค์ที่ประทานสวัสดิภาพโชคชัยมาให้ต่อสู้กับสิ่งชั่วร้ายกาลีที่เรากำลังเผชิญอยู่นี้เลย แต่ขอให้ลูกได้เห็นเป็นขวัญตาสักนิดเถิด ก่อนจะไปเผชิญหน้ากับของจริง พระคุณเจ้าทั้งหลายอย่าได้คิดว่าเป็นการลบหลู่ดูแคลนเลย”

กล่าวจบ เขาก็ง้างนกขึ้น เล็งไปยังก้อนหินที่หนานอินเอาไปวางนั้น แล้วลั่นไกอย่างบรรจง

เสียงนกสับลงไปบนท้ายเข็มแทงชนวนดังแชะ!

ทุกคนยืนดูเงียบ ไชยยันต์ง้างนกอีก และยิงจนครบ 6 นัดที่บรรจุอยู่ **ผลอย่างเดิมคือไม่มีนัดไหนลั่นเลยสักโป้ง ไสยเวทของหนานถินพิสูจน์ชัดว่า มีอิทธิอำนาจยิ่ง**

ไชยยันต์กระเดือกน้ำลายลงคอฝืดๆ แล้วยิ้มแหย

“ลุงอิน! ลุงนี่มีดีเกินกว่าที่พวกเราจะรู้เสียอีก”

“นี่มันก็แค่เดียรัจฉานวิชาชั้นต่ำเท่านั้น กะแค่ทำให้ปืน

ยิงไม่ออก เวทมนตร์ของไอ้ผีดิบนั่นมันยิ่งกว่านี้หลายเท่านัก...”

หนานอินบอกมาพร้อมกับหัวร่อหึๆ ในลำคอ แล้วพยักหน้าบอกต่อมาว่า

“คราวนี้ลองใหม่ มหาอุดของหนานอินจะทานอำนาจพุทธานุภาพจากปืนกับกระสุนที่พรมน้ำมนต์ไว้แล้วได้ไหม เอาปืนสั้นของนายทหารที่พรมน้ำมนต์แล้วนั่นแหละ ลองยิงดู นายทหารอยากเห็นไม่ใช่เร้อ”

ไชยยันต์คว้าลูกโม่ .44 แม็กฯ ประจำตัวที่ผ่านการประพรมน้ำมนต์ไว้เรียบร้อยแล้วขึ้นมาทันที

“เอานะ คราวนี้ลองใหม่”

เขาร้องบอกทุกคน

“เอา! ยิง ไชยยันต์”

เชษฐา อนุชา และดาริน ร้องบอกมาเป็นเสียงเดียวกัน

ไชยยันต์จับสองมือ ง้างนก ยกขึ้นเล็ง แล้วแตะไก

ทันทีที่นกสับลง เสียงระเบิดของกระสุน .44 แม็กนั่มจาก ปืนสั้นดังสนั่นที่พัก และก้อนหินลงอาคมของหนานอินที่นำไปวางเป็นเป้าอยู่กระจายวับไปกับตาเหลือไว้แต่เพียงฝุ่นคลุ้งท่ามกลางทุกสายตาที่เพ่งจับดูอยู่

ไชยยันต์นั้นแทบกระโดดตัวลอย หน้าแดงก่ำ โผเข้ากอดเชษฐาไว้อย่างลืมตัว ตะโกนลั่น

“ไชโย!เราได้อำนาจที่เหนือกว่าอำนาจจัญไรของไอ้มันตรัยแล้ว! คราวนี้ให้มันแห่เข้ามาเถอะ นัดไหนก็นัดนั้น ถ้าตูมออกไป มันจะไม่มีวันลุกขึ้นมาได้อีกแน่นอน”

อนุชายิ้มออกมาได้เป็นครั้งแรก และทุกคนในคณะ รวม

ทั้งพวกลูกหาบบังเกิดความมั่นใจอย่างเต็มที่ พร้อมด้วยขวัญและกำลังใจ และเพื่อให้แน่ใจยิ่งขึ้น อนุชาเองเอากระสุนที่ไชยันต์ยิงแล้วไม่ออกถอดออกมาบรรจใหม่ เลือกขอบของกระสนบริเวณที่ยังไม่ถูกเข็มแทงชนวนสับลงไปให้ตรงกับตำแหน่งที่เข็มจะตีลงมาใหม่อีกครั้ง แล้วส่งให้ไชยยันต์

"เอาละ ลองอีกที เดี๋ยวจะหาว่ากระสุนของฉันเก่า ที่ยิงก้อนหินเสกของลุงอินไม่ออกตะกี้นี้ คราวนี้แกลองยิงใหม่ ส่องปากกระบอกปืนขึ้นฟ้า ดูซิว่ามันจะลั่นไหม"

ไชยยันต์รับมาด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบอกถกในขณะนี้ ก้าวออกไปพ้นบริเวณเพิงหินที่เข้ามาพักกันอยู่ ส่องปากลำกล้องขึ้นฟ้าแล้วง้างนกลั่นไก

มันก็แผดเปรี้ยงแสบแก้วหู สะท้านไปในความเงียบของราตรีกลางไพรพฤกษ์ แสดงว่าทั้งปืนและกระสุนของอนุชาที่เขายิงไม่ลั่นเมื่อครู่นี้ ขณะที่จ้องเล็งไปยังก้อนหินเสกของหนานอินยังใช้ได้ดีทุกประการ ลูกหาได้ด้านไม่ ไชยยันต์ตาวาวด้วยความดีใจสุดขีด เขายิงเพียงนัดเดียวเท่านั้น แล้วส่งปืนคืนให้เจ้าของโดยไม่จำเป็นจะต้องยิงพิสูจน์ให้หมดทั้ง 6 นัด เพราะแน่ใจว่ามันจะต้องลั่นแน่ทุกนัด

ได้'อำนาจ'ทางพระพุทธคุณตามข้อแนะนำของหนานอินเป็นที่แน่ใจและพอใจกันทุกคนแล้วเชษฐาก็บอกให้พวกลูกหาบเตรียมพักผ่อนได้โดยก่อไฟนอนรวมกลุ่มกันอยู่ยังตำแหน่งที่พักใต้เพิงหินอันปลอดภัยที่สุดในภูมิประเทศแวดล้อมเช่นที่เผชิญกันอยู่

ตัวเขาเอง น้องสาว และเพื่อนร่วมตายยังคงนั่งผิงไฟดื่ม

กาแฟกันอยู่ มีหนานอินกับคะหยิ่น อันจัดว่าเป็นบุคคลสำคัญของคณะในการเดินทางเข้ามาร่วมวงอยู่ด้วย

“เราจะมุ่งเข้าหา ‘นครหลับ’ ที่เอ็งเคยผ่านกับพวกเจ้านาย มาแล้ว...”

หนานอินหันไปพูดกับคะหยิ่น

“เอ็งคิดว่าพอจะจำทางได้ไหม?”

เจ้าองคุลีมาลแห่งหล่มช้าง ซึ่งเดี๋ยวนี้เปลี่ยนนิสัยจากคนขี้ขลาดผี กลายมาเป็นคนกล้าหาญต่อทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะ**รพินทร์ฝึก**เสียจนกลายเป็นคนใหม่ นั่งคิดอยู่ครู่ ก็พยักหน้าบอกง่าย ๆ ว่า

“ถ้าเข้าถึงที่ใกล้เคียง ข้าก็พอจะจำอะไรได้บ้าง พรุ่งนี้เราจะ**อ้อม**เขา**น้ำตก**เข้า**ดง**ดิบ**มุ่งไป**ทางเหนือเฉียง ๆ ตะวันตก ถ้าพบทุ่งโล่งบน**ที่ราบสูง ก็มันละ ‘นคร**หลับ’ อยู่ตรงนั้นแหละ”

“มีอะไรเป็นข้อที่เอ็งพอจะจำได้มั่ง?”

ครูพรานถามต่อ**ไป อย่าง**แสวง**หาข้อมูล เพราะเชื่อ**แน่ว่าจะอย่างไรเสีย **นาย**ใหญ่ **นายทหาร หรือ**นายหญิง ก็คงจะไม่แม่นยำต่อ**สถานที่ได้เท่า**กับ**ลูกป่า**โดย**กำเนิด**อย่างคะหยิ่น ตลอดเวลาที่หนานอิน**เรียกคะหยิ่นเข้า**มาปรึกษา ฝ่ายเจ้านายร่วมฟังอยู่ด้วย

“มันมีขอบกำแพงเมือง มี**เนิน**เขาสูง ๆ ต่ำ ๆ เป็นป่าช้า มีกองหินหักเหมือนบ้านเมืองพังอยู่กลางทุ่งราบที่เห็นง่าย แล้วก็ซากของปราสาทพันธุมวดีกลางดงเถาวัลย์ที่นายใหญ่ระเบิดทลายไว้ ขอให้เฉียดเข้าไปใกล้เถอะ ข้าจำได้แน่ลุง”

“เออ ดี! ถ้างั้นพรุ่งนี้เอ็งนำทาง ข้ากับพรานชดไม่เคยเห็น...ไม่เคยผ่านมาก่อน เลยไม่รู้ควรจะไปทางไหน”

“จะไปกันทำไม ที่เมืองร้างเก่านั่น?”

คะหยิ่นถามซื่อ ๆ โง่ ๆ ตามประสามัน

“ไปเยี่ยมไอ้มันตรัยซิคราวที่แล้วพวกนายรพินทร์กับเอ็งรวมทั้งเจ้านายทั้งหลายยังปล่อยให้มันมีฤทธิ์เหลืออยู่อีก...ทำความลำบากให้เรามาก คราวนี้เราจะเอามันไม่ให้ได้ผุดได้เกิดอีกแล้ว ว่าแต่เอ็งกลัวมันหรือเปล่าล่ะ?”

“อยู่ใกล้พรานใหญ่ คะหยิ่นไม่เคยกลัวอะไร”

เจ้านายบ้านหล่มช้างตอบหน้าตาเฉย

หนานอินตามปกติเป็นคนใจเย็นมาก แต่คราวนี้แกถึงกับง้างเท้าขึ้น

“เดี๋ยวพัดถีบหกคะเมน ไอ้เวรนี่! ตอนนี้เอ็งไม่ได้อยู่ใกล้พรานใหญ่แต่อยู่ใกล้พรานเล็ก ๆ อย่างข้ากับพรานชด แล้วเอ็งกลัวไหมล่ะ?”

“ลุงไม่กลัว พรานชดไม่กลัว คะหยิ่นก็ไม่กลัวเหมือนกัน”

“ก็เท่านั้นแหละ! ถ้าเอ็งไม่ตาขาวเสียอย่างเดียว ข้ากับพรานชดก็เชื่อว่าเอ็งจะต้องพาไปพบจนได้ ลำพังนายใหญ่ นายทหาร แล้วก็นายหญิง ข้ายังไม่ไว้ใจนักว่าจะนำทางถูก เพราะถึงยังไงก็ไม่ชำนาญทางเท่าเอ็ง”

คะหยิ่นพยักหน้าหงึก ๆ พูดด้วยเสียงห้าวตามธรรมชาติของมันว่า

“แล้วไอ้ช้างหางด้วนของนายหญิงล่ะ มันจะต้องรู้เส้นทาง

ดีกว่าข้าเสียอีก ถ้านายหญิงสั่งมัน มันก็จะพาไปได้ถูก เร็วกว่าให้คะหยิ่นคลำทางเสียอีก”

“เอ็งไม่ต้องไปเกี่ยงอะไรกับไอ้ช้างตัวนั้นหรอก ถึงจะแสนรู้ยังไงมันก็ยังไม่แสนรู้ไปกว่าเอ็งหรอก เพราะเอ็งเป็นคนฉลาดกว่ามันมากนัก แล้วตอนนี้ก็ไม่รู้ว่ามันหายหัวไปไหนแล้ว อีกเมื่อไหร่ถึงจะโผล่มา จะไปฝากความหวังอะไรไว้กับสัตว์เดียรัจ-ฉาน”

หนานอินว่า ดารินก็เสริมมาด้วยเสียงนุ่ม แสดงความเมตตาต่อคะหยิ่นอีกคนหนึ่ง

“ถูกตามที่ลุงอินว่าแล้ว คะหยิ่น ถึงยังไงเราก็เห็นว่าคะหยิ่นมีความสำคัญกว่าเจ้าด้วน ซึ่งเป็นแต่เพียงช้าง ถ้ามันโผล่มาให้เห็นอีกฉันก็จะพยายามให้มันนำเข้าไปสู่นครหลับให้ได้ ยังไม่รู้เลยว่ามันจะกล้าเข้าไปในถิ่นของมันตรัยไหม แต่คะหยิ่นนั้นมีความเก่งกล้าสามารถแน่ เพราะเป็นลูกศิษย์นายรพินทร์เหมือนกัน”

โดนเอาจิตวิทยาขั้นพื้นฐานเข้าแบบนี้ เจ้านักเลงโตหล่ม-ช้างยิ้มยิงฟันออกมาได้ ยืดอกอันใหญ่โตขึ้นทันที

“เจ้านายทุกคนไม่ต้องห่วง คะหยิ่นรับนำทางเองตั้งแต่พรุ่งนี้ไป...จนกว่าจะถึงนครหลับ จะขอรบกับไอ้มันตรัยอีกสักครั้ง คราวนี้ถ้ามันไม่แหลก เราก็เละ”

ไชยยันต์หัวเราะก๊ากเอื้อมมือมาตบไหล่นายบ้านหล่มช้าง ซึ่งพบกันในครั้งแรกสมัยโน้น ยวนบาทาและน่าสะพรึงกลัวที่สุด ไม่คิดฝันว่าต่อมามันจะกลายมาเป็นบ่าวผู้ร่วมตาย

“มันต้องให้ได้อย่างนั้นซิ คะหยิ่นผู้กล้าหาญ ในบรรดา

พรานคู่ใจของพรานใหญ่ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นบุญคำ จัน เกิด หรือเส่ย ฉันว่าคะหยิ่นมีฝีมือเหนือกว่ามากนัก เอาหูฟังแผ่นดินก็รู้ว่าคนหรือผีเดินในบ่อโคลน ใครไปไม่ได้ คะหยิ่นก็เลื้อยตัวไปได้เหมือนงู ขาดน้ำคะหยิ่นเอาจมูกร่อนดมก็รู้ว่าน้ำอยู่ที่ไหน ไปหามาจนได้ เรื่องทุกอย่างในป่า คะหยิ่นรู้..."

ไชยยันต์เว้นระยะไปนิดหนึ่งปล่อยให้เจ้าคะหยิ่นยิ้มแก้มแทบแตก แล้วก็หักมุมเรียบๆ ว่า

"รู้ว่าเมื่อไหร่จะหลบ รู้ว่าเมื่อไหร่จะวิ่ง และวิ่งเร็วแค่ไหน ไม่มีใครตามคะหยินทันหรอก!"

คราวนี้รอยยิ้มภาคภูมิของคะหยิ่น เปลี่ยนมาเป็นยิ้มแห้งๆ เอามือเกาหัวบ่นอุบอิบ ในขณะที่คณะทุกคน แม้แต่เชษฐา... หัวเราะครืนกันออกมาได้พร้อมกัน ด้วยคำพูดหักมุมของไชยยันต์

"อยู่ในป่า ต้องรู้จักทั้งหนีและสู้..."

คะหยิ่นพูดมาอย่างตรรกศาสตร์

"ถ้าคิดสู้อย่างเดียว โดยไม่หยั่งกำลังของตนเองก่อน คะหยิ่นก็อยู่มาไม่ได้เหมือนทุกวันนี้หรอก พรานใหญ่ก็เคยวิ่งป่าราบมาแล้วนับไม่ถ้วน ลุงอินหรือพรานชดก็เคยวิ่ง ไม่เชื่อถามดู"

"เออ จริงของเอ็ง ไม่มีใครเถียงในข้อนี้หรอก"

อนุชาบอกมายิ้มๆ กรอกบรั่นดีลงถ้วย ส่งไปให้

"สำคัญว่า เวลาเอ็งจะวิ่ง ก็วิ่งรอพรรคพวกมั่งก็แล้วกัน และอย่าเอาแต่วิ่งเอาตัวรอดอย่างเดียว รู้จักวิ่งย้อนกลับมาช่วยพรรคพวกมั่ง"

อดีตนายบ้านหล่มช้าง ผู้ทิ้งความสุขส่วนตัวตามประสา

ของมันมุ่งมาสมทบคณะเจ้านายเก่าด้วยใจรักภักดี นิ่งเหมือนจะคิดอะไรอยู่ครู่ก็เอ่ยถามขึ้นเปรย ๆ ว่า

"มีใครในพวกเจ้านายคิดเหมือนคะหยิ่นมั่งไหม...?"

"คิด? อะไร? ยังไง?"

ดารินซักมา

ผู้ยิ่งใหญ่ในบรรดากะเหรี่ยงดงทั้งหลาย หันหน้าฝ่าความมืดของราตรี ออกไปยังราวไพรดำทะมึน แล้วเอ่ยช้า ๆ ว่า

"ก่อนที่พวกเราจะเข้าไปถึงนครหลับ โดยไม่ไปหลงทางหรือล่าช้าอยู่ที่ไหน นายรพินทร์คงจะต้องบุกเข้าถึงแดนผีสิงนั่นล่วงหน้าก่อนเราแล้ว เวลานี้ คืนนี้ เขาจะนอนอยู่ที่ไหนก็ตาม เขาก็คงคิดมุ่งที่จะเข้าสู่นครหลับให้ได้ เพราะเขาถูกมันเล่นงานสะบักสะบอมมาก่อนแล้ว!"

เป็นคำพูดที่แสดงถึงความฉลาด และแนวความคิดอันลึกซึ้งที่สุดของคะหยิ่น ทุกคนที่กำลังมีอารมณ์ขบขันรื่นเริงอยู่ด้วยการสนทนาเชิงหยอกล้อ พากันหยุดเงียบกริบไปในทันทีนั้น ราวกับนัดกันไว้...

"คะหยิ่น..."

แล้วราชสกุลสาวก็เอ่ยขึ้นแผ่วต่ำ เป็นการหยั่งความเห็นของอดีตนายบ้านหล่มช้าง

"มีอะไรที่เจ้าคิดว่าพรานใหญ่จะต้องมุ่งเข้าหา'นครหลับ' เป็นจุดหมายแรก ในเมื่อเขามีงานจะต้องทำตามคำสั่งของนาย-จ้างของเขาเป็นเรื่องใหญ่ เจ้าไม่คิดหรือว่าเขาจะต้องถูกควบคุม

ตรวจสอบเส้นทางโดยนายจ้างเขาทุกระยะ โดยไม่ยอมให้ออกนอกเส้นทางเสียเวลาล่าช้าเลย ถ้าเส้นทางนั้น...ไม่ใช่เส้นทางที่นายจ้างเขาต้องการ”

คะหยิ่นหัวร่อหึ ๆ แล้วย้อนถามมาว่า

“ในป่า แม้ว่าพรานใหญ่รพินทร์จะเดินไปในเส้นทางไหน พวกนายจ้างผิวขาวจะรู้หรือ แล้วในป่าใครจะมาตรวจสอบเส้นทางเดินรู้ดีไปกว่าตัวนายรพินทร์เองได้ ถ้าคนคนนั้นไม่ใช่แงซายหรือลุงอิน พวกผิวขาวทุกคนพอออกจากห้วยเสือร้องแล้ว ก็เหมือนกับคนตาบอดนั่นแหละ ทกสิ่งทกอย่างแม้แต่ชีวิต ต้องฝากไว้ในกำมือของนายรพินทร์คนเดียว หรือนายหญิงเชื่อว่าจะมีใครมาตรวจสอบคุมการเดินทางของพรานใหญ่ได้ ใครเป็นคนนำทาง...นายรพินทร์หรือพวกผิวขาวพวกนั้น?”

มันเป็นประโยคคำพูดที่ฉลาด และใกล้เคียงความจริงที่สุด ชนิดที่ดารินหรือคนอื่น ๆ ก็ไม่อาจเถียงได้ คะหยิ่นเว้นระยะ กรอกบรั่นดีที่พรานชดรินไปให้ผ่านเข้าลำคอสองอึก แล้วกล่าวต่อไป

“คะหยิ่นไม่ใช่แงซาย คะหยิ่นตามความคิดของพรานใหญ่ไม่ทันไปหมดทุกฝีก้าวหรอก แต่คะหยิ่นก็พอจะรู้นิสัยพรานใหญ่ดีพอควรที่คะหยิ่นแน่ใจว่า เขาจะต้องมุ่งเข้าหานครหลับเป็นจุดแรก ก็เพราะมันตรัยและบริวารของมันที่คอยติดตามรบกวนคณะของเขาอยู่ตลอดเวลาเป็นต้นเหตุ คนอย่างนายรพินทร์จะเลี่ยงต่อภัยทุกอย่างถ้าเลี่ยงได้ แต่ถ้าเลี่ยงแล้วไม่พ้น เขาจะมุ่งเข้า ‘ชน’ ทันที คะหยิ่นอ่านรูปการณ์ตามที่เคยรู้จักคนคนนี้ มันตรัยเป็นอุปสรรคสำคัญในการเดินทางของเขา ไม่ว่าจะมุ่ง

ไปทางใด เพราะฉะนั้น เขาจะต้องหาทางกำจัดทำลายมันลงให้ได้ก่อน มิฉะนั้นก็จะเดินทางต่อไปตามที่เขาต้องการไม่ได้ และการจะทำลายมันตรัยได้หรือไม่ได้ ก็ต้องม่งเข้าถิ่นของมันก่อน คือ 'นครหลับ' และนี่คือความเชื่อของคะหยิ่นที่ว่า นายรพินทร์จะต้องมุ่งไปที่นั่นก่อน เขาอาจพลาดท่าเสียทีหรืออาจชนะมันได้ ขึ้นอยู่กับโชคเคราะห์และฝีมือของเขา ถ้าเขาทำลายล้างมันตรัยลงได้ เขาก็เดินทางต่อไปได้ แต่ถ้าเขาพลาด สู้มันไม่ได้ ตัวเขาและพวกเขาก็คงจะพินาศกันหมดสิ้นที่นครหลับอันเป็นถิ่นของมันตรัยนั่นแหละ ถ้าคะหยิ่นเป็นพรานใหญ่ คะหยิ่นก็จะต้องไปที่นครหลับก่อนเหมือนกัน รบในถิ่นมันให้รู้ดีรู้ชั่ว...ย่อมดีกว่าที่จะคอยแต่หลีกเลี่ยง แล้วปล่อยให้มันดักทำร้ายไปทุกระยะไม่รู้จบสิ้น"

คะหยิ่นกล่าวช้า ๆ ด้วยภาษาของมัน แต่ทุกคนก็เข้าใจได้ดีพอสมควร จากความที่เคยคลุกคลีใกล้ชิดกันมานาน

เชษฐาพยักหน้าลงช้า ๆเขาเองก็เพิ่งจะได้ยินเจ้าองคุลีมาลแห่งหล่มช้าง พูดจาฉลาดเป็นกิจจะลักษณะครั้งนี้เป็นครั้งแรก

"ความจริง เจ้าเป็นคนหลักแหลมไม่ใช่น้อยทีเดียวนะคะหยิ่น พวกเราทุกคนก็มีความรู้สึกนึกคิดเช่นเดียวกับเจ้านั่นแหละ เจ้ามีความเห็น หรือมีความคิดอะไรจะบอกกับเราอีกไหม คืนนี้พวกเราขอให้เจ้าได้แสดงความคิดเห็นในฐานะผู้ร่วมปรึกษาด้วย เพราะเจ้าก็เป็นบุคคลสำคัญในการเดินทางในครั้งนี้อย่างเต็มที่คนหนึ่ง มีความคิดอ่านอย่างไรก็อย่าได้เก็บไว้คนเดียว ลองบอกให้พวกเรารู้บ้างถือว่าเป็นข้อหารือกัน พวกฉันที่มานี่ ไม่มีรพินทร์ ไม่มีแงซาย ไม่มีส่างปา มีแต่เพียงลุง

อิน พรานชด แล้วก็คะหยิ่นเพียง 3 คนเท่านั้น ที่จัดว่าเป็นผู้ชำนาญป่าที่สุด ขอให้รู้เถิดว่า มาครั้งนี้...คะหยิ่นไม่ใช่พวกแบกหาม แต่เป็นคนหนึ่งในคณะผู้นำทางและที่ปรึกษาของเรา แรกๆ ที่เราเริ่มออกเดินทางมานั้น มันยังไม่มีปัญหาอะไรมากนัก เราก็เลยยังไม่มีอะไรที่จะต้องให้คะหยิ่นช่วย แต่ในนรกดำนี่ คะหยิ่นจะทำตัวเป็นแต่เพียงผู้ทำเฉพาะตามคำสั่งอย่างเดียวไม่ได้แล้ว จะต้องเป็นผู้ให้คำปรึกษาแนะนำเราด้วย ผิดถูกอย่างไร เราก็ช่วยกันคิดอ่าน และหลายๆ ความคิด หลายๆ ความชำนาญ มันย่อมดีกว่าให้อยู่ในข้อตัดสินใจของใครแต่เพียงคนเดียว”

อดีตท่านทูตทหารบก พี่ชายใหญ่ของคณะใช้หลักจิต-วิทยากับเจ้านักเลงโตแห่งไพรลึกอย่างเต็มที่ ซึ่งมันก็ได้ผล เขาพยายามที่จะเค้นเอาความรู้ความสามารถในเชิงไพรของมันออกมาใช้ให้หมด โดยไม่มองข้ามไปเสีย เพราะยอมรับในความจริงว่า **ในป่าแล้ว ลูกป่าอย่างแท้จริงเช่น คะหยิ่น จะต้องมีอะไรที่เหนือกว่าคนในเมืองอย่างพวกเขา หรือคนครึ่งป่าครึ่งเมืองอย่างพวกลูกหาบอย่างแน่นอน เพียงแต่เขาจะเปิดโอกาสให้แก่มันหรือไม่เท่านั้น**

“นายใหญ่ และพวกเจ้านายทุกคน ทำให้คะหยิ่นภูมิใจมาก...”

คะหยินพูดออกมาประสาซื่อ

“คะหยิ่นรู้ตัวเองดีว่า ไม่ฉลาดเท่าครึ่งหนึ่งของแงซาย ไม่เก่งถึง 1 ใน 10 ของลุงอิน สติปัญญาก็ไม่ได้ 1 ใน 100 ของพวกเจ้านายทุกคน แต่อย่างน้อย คะหยิ่นก็รู้จักในเรื่องป่าดง

รู้นิสัยใจคอของนายรพินทร์ที่เรากำลังออกติดตามอยู่เดี๋ยวนี้... ตามความคิดของคะหยิ่น นับตั้งแต่ออกจากห้วยเสือร้องมา พวกนายจ้างผิวขาวทุกคนย่อมเปรียบเสมือนคนตาบอดอย่างที่บอกแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างในการเดินทางคืบหน้า...จะต้องฝากไว้กับนายรพินทร์คนเดียว ต่อให้มีแผนที่หรือเครื่องมือนำทางดีวิเศษสักแค่ไหนก็ตาม นายรพินทร์มุ่งนครหลับแน่ เพื่อหยุดไอ้ผีดิบมันตรัยก่อนอื่น เขาอาจบอกให้นายจ้างผิวขาวรู้ว่าเขาจะมุ่งไปทำไม หรืออาจไม่บอก โดยนำบ่ายหน้าไปเฉยๆ ก็ได้ ซึ่งถ้าเขาไม่บอก พวกนั้นก็จะไม่มีทางรู้เลยว่าเขาจะนำไปไหน เพื่ออะไร นอกจากเดินตามอย่างเดียว สุดแต่ว่าเขาจะพาไปทางไหน ใครจะมีปัญญาทักท้วงหรือชี้ทางอื่นได้ คะหยิ่นเชื่ออย่างนั้น”

“ไอ้เจ้านี่ไม่เลวหรอกครับพี่ใหญ่ มันน่าจะพูดถูกแล้ว” คุณชายอนุชา หันไปกล่าวเบาๆ กับพี่ชาย

“ใช่! เราก็คิดอย่างนั้นแหละ แต่อยากจะฟังความเห็นของมันดูซึ่งก็สรุปได้ว่าตรงกัน ว่าแต่ลุงอินเถอะ เห็นด้วยไหม?”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นบ้าง และประโยคท้ายหันไปถามครูพราน

“ไอ้โจรป่านี่มันไม่โง่หรอก นายทหาร เว้นไว้แต่มันจะแกล้งทำเป็นโง่เท่านั้น ในบรรดาชาวดงลึกกันจริงๆ แล้ว มันเหนือกว่าพวกหัวหน้าเผ่าอื่นๆ ทุกคน และมีอำนาจเหนือเผ่าคนดงคนดอยทั้งหลายมากนัก สมัยก่อนนี้ก็มีอยู่แค่ 3 คนเท่านั้น ที่จะผ่านไปที่หล่มช้างได้โดยปลอดภัย คือตัวหนานอินเองที่มันรู้จักมาแต่เล็กแต่น้อย นายรพินทร์ แล้วก็แงซาย นอกนั้นมันปล้นเอาทรัพย์สินเขาหมด ดีไม่ดีฆ่าทิ้งเอาเสียด้วย มีใครกล้าผ่านไปทางหล่มช้างถิ่นของมันบ้าง โดยเฉพาะพวกนักเดิน

ป่าทั้งหลาย เว้นแต่พวกชาวดงชาวดอยด้วยกันเอง คราวที่พวกเจ้านายผ่านไปทางหล่มช้างก่อนเข้านรกดำครั้งนั้น ถ้าไม่ใช่เพราะมีนายรพินทร์ไปด้วย ก็เห็นจะต้องทำศึกใหญ่รบกับมันแน่ๆ เพราะมันคงไม่ยอมให้ผ่าน แล้วก็โชคดีเท่าไหร่บ้างแล้วที่นายรพินทร์หรือพวกเจ้านายทั้งหลายลากโครงมันให้บุกนรกดำไปด้วยได้ และคราวนี้ก็เป็นบารมีของพวกเจ้านายเหลือเกิน ที่มีอะไรมาดลใจให้มันเดินทางมารับใช้อีกครั้ง หนานอินยอมรับว่าอุ่นใจมาก...ที่ได้มันมาร่วมอีกคน เพราะอย่างน้อยมันก็หนุ่มกว่าหนานอิน หูตาดีกว่า ว่องไวแข็งแรงกว่า”

หนานอินบอกมาเป็นภาษาไทย ซึ่งคะหยิ่นฟังไม่รู้เรื่อง ทำหน้าเหลอหราถามว่า

“ลุงว่าอะไร?”

ครูพรานผู้เฒ่า บอกหน้าตาเฉยว่า

“ข้าก็ช่วยรับรองกับเจ้านายว่า เอ็งน่ะเก่งกว่าไอ้เฒ่าบุญคำ แล้วก็ฉลาดพอๆ กับแงซาย ข้าพูดถูกไหมวะ”

คะหยิ่นยิ้มไม่สนิทนัก จุ๊ปากเบาๆ เกาต้นคอ

“ลุงโกหก! ด่าข้าให้เจ้านายฟังเสียละมั้ง”

ทุกคนหัวเราะขึ้นอีกครั้ง หนานอินหันไปทางพวกเจ้านาย

“เห็นแล้วยัง นี่แหละ ความฉลาดของมัน โง่ที่ไหน”

“เป็นอันว่าความคิดของคะหยิ่น ตรงกับของน้อยและพวกเราทุกคน...”

เชษฐากล่าวขึ้นแก่พรรคพวก

“คราวนี้มันก็อยู่ที่ว่า ระหว่างฝ่ายเรา...กับฝ่ายรพินทร์

ใครจะเข้าถึงนิทรานครก่อนกันเท่านั้น และถ้าสวรรค์เข้าข้างเรา เราอาจพบฝ่ายรพินทร์ในนครร้างเต็มไปด้วยเวทมนตร์ลี้ลับนี่ก็ได้ นี่ก็เป็นแต่เพียงความหวังเท่านั้น สิ่งที่เราจะต้องวิเคราะห์หรือตั้งสมมติฐานอีกอย่างหนึ่งก็คือการเดินทางครั้งนี้ของรพินทร์ เขาใช้อะไรเป็นเครื่องนำทาง...ยังใช้ลายแทงของมังมหานรธาเดิมอยู่หรือเปล่า?"

ประโยคหลังโปรยถามไปยังทุกคน

"จะใช้หรือไม่ใช้ อย่างอื่นหรือไม่ เขาก็ต้องมีลายแทงเก่าแก่ฉบับนั้นติดตัวมาด้วยแน่ๆ รวมทั้งแผนที่ซึ่งเขาทำขึ้นใหม่ในเที่ยวขากลับด้วย ลำพังแผนที่ภูมิศาสร์ที่ฝ่ายอเมริกันทำไว้เชื่อว่าคงไม่ได้ผลและรพินทร์คงไม่สนใจหรอก เมื่อล่วงเข้านรกดำอันเป็นดินแดนในสนธยาแล้วแบบนี้"

ไชยยันต์ให้ความเห็นส่วนตัวขึ้น

"แต่ลายแทงฉบับนั้นมันบอกทิศทางที่มุ่งไปเทือกพระศิวะและมรกตนครนะ มันไม่เกี่ยวกับจุดที่เครื่องบี 52 ที่อับปาง"

อนุชาแย้งเบาๆ

"ถึงไม่เกี่ยวกับตำแหน่งตกของเครื่องโดยตรง มันก็จะต้องมีประโยชน์ในด้านส่วนประกอบ อันชี้บอกสถานที่และภูมิ-ประเทศแวดล้อม ซึ่งจะให้รู้ทิศทางการไปและเส้นทางกลับ...ดีกว่าที่จะงมไปในความมืดอยู่วันยังค่ำ ว่าได้หรือ...ระหว่างเส้นทางจุดหมายต่างๆ ในลายแทงฉบับนั้น เครื่องอาจตกอยู่บริเวณใดบริเวณหนึ่งก็ได้ ถ้ารพินทร์ไม่โง่ เขาจะต้องเอาลายแทงฉบับนั้นติดตัวมาด้วย"

ไชยยันต์ว่า

“ใครคิดบ้างไหม ว่าการเดินทางจะถูกควบคุม และสั่งการโดยศูนย์บังคับการที่คอยควบคุมอยู่ตลอดเวลา”

อนชาถามอย่างคลางแคลงใจต่อไป

“พี่คิดว่ายากนะ...”

เชษฐาเอ่ยอย่างตริตรอง

“จากการติดตามรอยมาทุกระยะ เรากรองข่าวได้แล้วว่าเครื่องมือติดต่อของพวกเราใช้การไม่ได้ผลเท่าที่ควรนัก และป่านนี้อาจหมดสมรรถภาพไปแล้วก็ได้ ซึ่งแปลว่าทั้งชุด ขาดหายไปจากความรู้เห็นของศูนย์ควบคุมที่ติดตามบงการอยู่ด้วยวิทยุรับส่งเครื่องนั้น คราวนี้มันก็เป็นเรื่องที่รพินทร์จะต้องใช้ความสามารถของเขาเองแล้ว”

“ถ้ารู้ตัวว่าการติดต่อกับศูนย์ควบคุมไร้ผลไปแล้ว ทำไมเขาไม่คิดถอยหลังกลับกันเสียที เพราะความหวังมันไม่มีเหลืออยู่อีกเลย จะรุดหน้าไปสู่ความตายกันทำไม”

อดีตพรานชดบ่นออกมาเหมือนจะกล่าวกับตนเอง พร้อมกับโคลงศีรษะช้า ๆ...

ดาริน วราฤทธิ์ ผู้สงบปากคำอยู่นาน เม้มริมฝีปากแน่นตาแดงขึ้นมาอีก นั่งซึมนิ่งอยู่คนเดียว หล่อนรู้นิสัยของรพินทร์ดีเหนือใครทั้งสิ้น คนคนนี้ ลงตั้งใจจะทำอะไรแล้ว ไม่มีวันที่เขาจะหันหลังกลับหรือท้อถอย ต่อให้ความตายมาขวางหน้า เห็นอยู่ชัด ๆ ก็จะก้าวไปเผชิญหน้ามันจนได้ ลึกลงไปกว่านั้น...หล่อนแอบคิดอยู่คนเดียวเงียบ ๆ...**ใครจะรู้ได้ อาจมีอะไร**

บางอย่างเป็นจุดดลหรือบันดาลใจให้เขาต้องร่วมหัวจมท้ายกับอเมริกันคณะนี้ เหมือนอย่างที่เคยปฏิบัติกับคณะของหล่อนเมื่อครั้งไปตามพี่ชายกลางก็ได้

หนึ่งในสองของอเมริกันสาวสวยที่เป็นสายลับซีไอเอ. อันร่วมทางมาด้วยนั่นแหละ และถ้าความระแวงของหล่อนไม่ผิด ก็น่าจะเป็น คริสติน่า กรูบิล!

แล้วก็สะบัดหน้า ข่มน้ำตา ขับไล่ความคิดอคตินั้นออกไปเสีย...ช่าง! จะเป็นด้วยอะไรที่ทำให้ยอดชายของหล่อนบากบั่นต่อไปโดยไม่คิดชีวิตก็ช่างเถอะ หน้าที่ของหล่อนก็คือ จะต้องตามเขาจนกว่าจะพบและเอาตัว หรือกระดูกกลับคืนมาให้ได้... แต่อนิจจา! นี่เขาช่างไม่รู้บ้างเจียวหรือว่า 'คุณหญิง' ของเขากำลังติดตามมาด้วยความยากลำบากชนิดหยาดเหงื่อแทบเป็นหยดเลือด

สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ทำไมถึงไม่ไปเข้าดลจิตดลใจให้เขาสะดุดใจคิดบ้าง และถ้าแม้ว่าเขาจะรู้ว่าดารินกำลังซมซานติดตามมา เขาจะหยุดรอหรือหวนคืนหลังกลับมาหาหรือไม่หนอ คิดถามตัวเองแล้ว ยากที่จะสะกดน้ำตาไว้ได้

ราชสกุลสาวถอยผละจากวงสนทนาหารือ เข้าไปประจำยังที่ของหล่อน แล้วเอนกายลงนอน โดยบอกกับพี่ๆ และเพื่อนว่าหล่อนรู้สึกเพลียและง่วง ขอเข้านอนก่อน ไม่มีใครคัดค้านอะไร มันเป็นวิธีเดียวเท่านั้นที่จะหลบซ่อนปิดบังความอ่อนแอของจิตใจ ซึ่งบางขณะมันก็เกิดขึ้นอย่างสุดที่จะฝืนทนได้

มือทั้งสองประสานกันวางอยู่บนทรวงอก ตาไม่ได้หลับแต่ทอดมองดูเพดานของเวิ้งหินเตี้ย ๆ ที่เข้ามาหลบพักนอนกันอย่อย่างปราศจากความหมาย ปล่อยความคิดล่องลอยกระเจิดกระเจิงไปไกล ย้อนระลึกไปถึงวันคืนในอดีตอันผ่านมาไม่นานนี้นักสมัยที่หล่อนร่วมผจญภัยร่วมชีวิตอยู่กับเขาผู้นั้น...ท่ามกลางมหันตภัยทุกชนิดรอบด้าน

มันเพียบพร้อมไปด้วยทุกรสชาติ ที่ชีวิตสาวของหล่อนไม่เคยผ่านพบมาก่อน...ทะเลาะเบาะแว้ง ปะทะวาจากันอย่างรุนแรง...ต่อมาก็ค่อย ๆ แปรเปลี่ยนมาเป็นความเข้าใจ เห็นอกเห็นใจ แล้วก็ความประทับใจอย่างดื่มด่ำ หล่อหลอมดวงจิตและวิญญาณเข้ามาผนึกแน่นเป็นวิญญาณเดียวกัน...เกลียดหน้าก่อน แล้วก็กลับมารักแสนรักภายหลัง มันเกิดขึ้นบนเส้นทางของป่าใหญ่ไพรกันดารนั่นเอง เป็นความรักที่บริสุทธิ์สะอาดหมดจดโดยไม่มีอะไรเคลือบแฝงเลย

ตลอดทั้งชีวิตนี้ถ้าแม้ว่าหล่อนจะยังมีลมหายใจอยู่ต่อไปไม่มีวันที่หล่อนจะสลัดเขาพ้นไปจากหัวใจได้ เป็นรักแท้ที่สูงค่านัก อันหล่อนจะพึงมีให้ได้กับชายคนหนึ่งโดยไม่คิดฝันมาก่อนและเขาเองก็คงจะเช่นเดียวกัน หล่อนหยั่งทราบได้จากพฤติกรรมที่เขาปฏิบัติต่อหล่อนมาทุกระยะ มันพิสูจน์อย่างแจ่มชัดเหลือเกินสำหรับสุภาพบุรุษไพรผู้ต่ำศักดิ์แต่สูงส่งด้วยมโนธรรมและจริยธรรมผู้นั้น

เมื่อใช้สติปัญญาเข้าใคร่ครวญไตร่ตรองออกมาได้แล้วเช่นนี้ ยังจะมีอะไรอีกที่หล่อนจะต้องไปมัวคอยหวาดหวั่นระแวงแคลงใจในความมั่นคงของเขาอยู่อีก?

ดารินค่อยข่มใจ สงบความฟุ้งซ่านลงได้ ไม่มีอะไรที่หล่อนจะต้องคอยกังวลอีกแล้ว สำหรับนายจ้างสาวสวยอเมริกันทั้งสองคนที่ร่วมทางไปด้วย เขาจะไม่มีวันทรยศต่อหัวใจรักของหล่อนอย่างแน่นอน ตัดปัญหาที่จะมาคิดในข้อนี้ออกไปได้เลย บอกกับตนเองเช่นนั้น **มันก็เหลืออยู่แต่เพียงประการเดียวเท่านั้น คือความปลอดภัยในชีวิตของเขา ซึ่งหล่อนและคณะกำลังติดตามเพื่อกอบกู้อยู่ในขณะนี้**

สิ่งสำคัญที่สุดก็คือ ขณะนี้เขาอยู่ที่ไหนแน่?

มีทางตามทัน ตามพบหรือไม่?

พิจารณาจากสิ่งแวดล้อม และหลักฐานที่ค้นพบตลอดจนกระแสข่าวต่างๆ หล่อนน่าจะกระชั้นชิดเข้ามามากแล้ว แม้ว่าเขาจะล่วงหน้ามาก่อนเป็นเวลาถึงหนึ่งอาทิตย์ก็ตาม แต่การจะติดตามเขาเข้าไปในป่าหลงสำรวจ ที่เรียกกันว่า'นรกดำ'หรือดินแดนอันมหัศจรรย์ลี้ลับนี้ มันเปรียบไม่ผิดอะไรกับการงมเข็มในมหาสมุทร เพราะอาณาเขตป่ามันกว้างขวางเหลือเกิน ซ้ำยังดูเหมือนจะมีเคราะห์กรรมมาขวางกั้นบังตาไว้ ขณะนี้คณะของหล่อนไม่ได้แกะรอยเขาแล้ว แต่เป็นการพยายามอ่านใจและก้าวสกัด โดยใช้ความคาดคะเนเอาเท่านั้น

ห่วยใย...เหน็ดเหนื่อย...ท้อแท้...เลื่อนลอย...แต่ก็ต้องมุมานะ...สารพัดความรู้สึกประดังประเดขึ้นมาสุมอยู่ในหัวอกหัวใจ **รพินทร์มุ่งนิทรานครแน่หรือ และระหว่างเขากับหล่อนจะมีจุดพบโดยไม่นัดกันที่นั่น อย่างที่หวังไว้หรือ?**

อีกประการหนึ่ง ถ้าเขามุ่งเข้าหานิทรานครจริง ใครจะเหยียบเข้าสู่แดนอันน่าสะพรึงกลัวนั้นก่อนกัน จริงอยู่ หล่อนมี

หนานอินและคะหยิ่นมาด้วย แต่ก็ยังวางใจด้านงมหาจุดหมายไม่ได้นัก สำหรับรพินทร์ควรจะต้องแม่นยำต่อเส้นทางและน่าจะต้องบกเข้าถึงก่อนฝ่ายหล่อนแน่นอน ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นก็แปลว่าฝ่ายหล่อนจะต้องไล่หลังไปเรื่อยๆ ไม่มีวันที่จะตามทันเพราะเขาย่อมชำนาญในเส้นทางเหนือกว่าทางด้านหล่อนอยู่แล้ว ซ้ำในดินแดนอาถรรพณ์เต็มไปด้วยอันตรายขีดสุดนั้น...จะเกิดอะไรขึ้นกับเขาบ้าง

แม้ทางด้านหล่อนก็เช่นกัน หากบุกเข้าถึงจริงก็ไม่มีอะไรมารับประกันได้ว่าหล่อนและพวกทุกคนจะรอดพ้นเงื้อมเงาภัยจากจอมผีดิบมันตรัยไปได้

จะเกิดอะไรขึ้นบ้างก็สุดที่จะเดา!

ห้าคนของพวกหล่อน ยังคงปรึกษาพูดจากันงึมงำฟังไม่ถนัดนัก แต่พอจะจับเค้ากระแสความได้ว่า พี่ชายใหญ่ไชยยันต์และคะหยิ่น ผู้เคยผ่านนิทรานครมาแล้วได้อธิบายเพิ่มเติมให้พี่ชายกลางและหนานอินทราบถึงแดนมหันตภัยนั้นตลอดจนรายละเอียดต่างๆ ของเหตุการณ์ที่ผจญกันมาในครั้งนั้น เพื่อให้อนุชาและพรานครูผู้เฒ่ารู้ล่วงหน้าเป็นพื้นฐานไว้ก่อน

ครู่ใหญ่ต่อมา เชษฐาก็สั่งให้ทุกคนเข้าพักนอน หนานอินและคะหยิ่นผละออกไปยังกลุ่มพวกลูกหาบที่นอนเรียงรายกันอยู่ทางด้านปลายเท้าของฝ่ายเจ้านายไม่ห่างออกไปนัก โดยมีกองไฟสุมอยู่ตรงกลาง เชษฐา ไชยยันต์และอนุชา กลับเข้ามา

ยังที่นอน ต่างเข้าประจำที่ ก่อนจะเอนกายลง อดีตท่านทูตทหารบกพี่ชายใหญ่ชะโงกเข้ามาดูที่หน้าของหล่อน ดารินหลับตาลงก่อนแล้ว เมื่อพรรคพวกเคลื่อนเข้ามา

“หลับไปแล้ว...คืนนี้ดูหลับง่ายดีจริง”

เสียงพี่ชายใหญ่เอ่ยขึ้นเบา ๆ อย่างปรานี และก็มีการเคลื่อนไหวอยู่ข้าง ๆ ตัวทั้งสองด้านที่ขนาบอยู่ หล่อนนอนสงบเฉยเหมือนหลับไปจริง ๆ แต่ประสาททุกส่วนตื่นพร้อม

“ไม่ใช่หลับตอนนี้ แล้วแอบตื่นขึ้นมาเดินเพ่นพ่านตอนที่พวกเราหลับกันไปแล้วนะ”

ไชยยันต์ผู้นอนอยู่ชิดขวาสุด บอกมาปนหัวเราะหึ ๆ

“ก็ต้องช่วยกันดูหน่อยก็แล้วกัน จิตประสาทของน้อยในการเดินทางครั้งนี้ไม่ค่อยจะดีนัก และมีอะไรลึก ๆ ลับ ๆ ที่เราดูกันไม่ออกตลอดเวลา รู้สึกว่าเขาจะมีอะไรผูกพันอยู่กับเจ้าผีดิบมันตรัยอย่างไรพิกล...ดูไม่กลัวมันเลย ซ้ำยังพยายามที่จะเข้าไปหามันให้ได้”

“จริง ๆ นะ ให้รบกับไดโนเสาร์ทุกชนิด ฉันยังรู้สึกสบายใจกว่าที่จะต้องรบกับมันตรัย และอาถรรพณ์เวทของมัน ไม่รู้จุดประสงค์ของมันเลย ว่ามันจะเอายังไงกับพวกเรากันแน่”

เพื่อนชายผู้ร่วมเป็นร่วมตายมาตลอด อย่างชนิดไม่ยอมทอดทิ้งเอ่ยมาอีกพร้อมกับถอนใจ

“เอาเถอะ แล้วรู้เอง ว่ามันจะเอายังไงกับเราเมื่อถึงเวลา”

อนุชาบอกมาง่าย ๆ

“กลาง...สมมุตินะ...สมมุติว่าเราจะต้องมุ่งเข้าหามรกตนครกันอีกครั้ง เธอคิดว่าเธอกับหนานอินจะไปถึงได้ไหม?”

ในความเงียบชั่วขณะ ระหว่างนอนเป็นแถวหน้ากระดานกันอยู่พี่ชายใหญ่ก็ถามขึ้น

“ผมเชื่อว่าผมกับลุงอินนำไปได้ครับ แม้จะไม่ส้จะสะดวกนักก็ตามและเส้นทางของผมกับลุงอินก็ลัดทางกว่าของที่รพินทร์เคยใช้เสียอีกด้วยซ้ำ ก็อย่างที่เคยเล่าให้ฟังแล้ว เส้นทางเดินของผมไม่ผ่านพบอะไรที่มันเป็นสิ่งลี้ลับเหลือเชื่อเหมือนอย่างที่รพินทร์เคยนำทางคณะของพี่ใหญ่เลย เราผ่านแต่เฉพาะภัยธรรมชาติ และความกันดารของเส้นทางเดินเท่านั้น มีอยู่จุดเดียวของความลี้ลับที่ผ่านตรงกัน คือนครลิงแห่งภูเขานิลกาญจนของวายาและตำแหน่งบำเพ็ญศีลอย่างประหลาดของมหาฤาษี-โกฑัญญะเท่านั้น วายากับลิงใหญ่ในถิ่นนั้นก็เป็นมิตรกับผมและลุงอินดี แล้วผมก็ไม่ต้องไปให้ถึงเนินพระจันทร์เพื่อให้ตรงกับขึ้น 5 ค่ำเดือน 12 เพื่อรอให้ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติตามคำสั่งในลายแทงฉบับที่รพินทร์ถืออยู่ด้วย ถึงเนินพระจันทร์เมื่อไหร่ผมก็หาทางขึ้นเทือกพระศิวะได้ทันที...พี่ใหญ่ถามทำไมหรือครับ?”

“เปล่า ถามเรื่อยๆ ไปงั้นเอง ถ้าแน่ใจว่าจะนำไปได้ก็ดีแล้ว”

“พี่ใหญ่จะต้องมีจุดบันดาลอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่ถามผมในเรื่องนี้ จะไม่แสดงความคิดให้ผมรู้ไว้บ้างหรือครับ”

ภายหลังจากนิ่งไปอึดใจใหญ่ เชษฐาก็เอ่ยแผ่วๆ ว่า

“พี่มีสังหรณ์อะไรบางสิ่งบางอย่าง ในชั้นต้นนี่เราหวังที่จะสกัดดักพบรพินทร์ที่นิทรานคร แต่ถ้าไม่พบที่นั่น หรือตามไม่ทัน เราก็น่าจะพบเขาในมรกตนครของจักราช”

“ฮื้อยย์!...พูดเป็นเล่นไปน่าเชษฐา เทือกพระศิวะน่ะ สุดพอบหล้าป่าหิมพานต์แล้ว ถึงแม้เราจะเคยเหยียบมาแล้ว แต่ก็ไม่ใช่ของง่ายที่จะไปให้ถึงอีก”

ไชยยันต์อุทาน แทบจะผุดลุกขึ้นนั่ง

“ก็กลางบอกอยู่นี่ยังไงว่า เขากับลุงอินพาไปได้อย่างสบาย”

“แกคิดหรือ ว่ารพินทร์จะมุ่งไปที่นั่น?”

“ถ้าเครื่อง บี 52 ตกอยู่ที่นั่น ทำไมเขาจึงจะไม่ไปล่ะ?”

“แล้วอะไรที่ทำให้แกคิดว่า บี 52 จะไปตกอยู่ที่นั่น”

“สังหรณ์อย่างที่บอกไว้แล้วยังไงล่ะ ตามรายงานข่าวที่เราสืบได้จากคุณอำพล เครื่องมันสูญหายไปเหมือนหลุดออกจากโลกนี้ไปเลยขนาดค้นหาทางอากาศยังไม่พบ จนต้องมาจ้างรพินทร์ให้นำทางครั้งนี้เพราะฉะนั้น เครื่องมันจะสูญหายไปไหน เว้าไม่สูญเข้าไปในดินแดนสนธยาแห่งนั้น”

“แล้วคิดหรือครับ ว่ารพินทร์จะนำคณะของอเมริกันชุดนั้น บุกไปจนถึงที่นั่น”

คราวนี้อดีตพรานชดถามขึ้นโดยเร็ว อาการง่วงแทบจะหายไปเป็นปลิดทิ้ง เบิกตาสว่างโพลงในเงาสลัว

“กลาง เธออาจรู้จักรพินทร์ในเรื่องนี้น้อยไป คนคนนี้ถ้ารับงานใครแล้ว เขาไม่มีวันทิ้งงานกลางคัน...จนกว่าจะสำเร็จผล หรือเขาตายเสียก่อนนั่นแหละ ถ้าเขาเกิดเฉลียวใจคิดว่าเครื่องมันไปตกอยู่ที่นั่น เขาก็จะต้องนำพวกนายจ้างไปให้เห็นจนได้นั่นแหละ ไม่ว่าหนทางมันจะไกล ยากลำบากแค่ไหน และไม่คำนึงด้วยว่า เมื่อพบแล้วจะกู้ระเบิดได้หรือไม่...นี่พี่ก็พยายาม

จะเป็นแงซายคนที่สองนะ คืออ่านใจเขาให้ได้ แต่พี่ก็ยังไม่แน่ใจนักว่าตัวเขาเองจะเชื่อเช่นนั้นหรือเปล่า มันห้าสิบ-ห้าสิบ ครึ่งต่อครึ่ง”

“ก็เอาซิครับ ถ้าพี่ใหญ่อ่านรูปการณ์ไปในแบบนั้น เราก็ตามเขาให้ถึงที่ ชนิดถึงไหนถึงกันเหมือนกัน ผมกับลุงอินไม่ยั่นหรอก...น่าคิดเหมือนกันนะครับ พี่ใหญ่สะกิดให้ผมต้องคิดไปในแนวนี้มากทีเดียว แต่ไม่ได้คิดมาก่อน มาคิดเอาตอนที่พี่ใหญ่เปรยขึ้นนี่แหละ...ไชยยันต์ว่ายังไง?”

“ฉันไม่มีความเห็นยังไงมีอย่างเดียวคือจะไปไหนก็ไปกันตายที่ไหนก็ตายด้วยกัน นี่คือความตั้งใจของฉัน ตั้งแต่ตัดสินใจทิ้งลูกอ่อนและเมียมากับพวกแกแล้ว ถ้าเข้าถึงมรกตนครได้ก็ดีเหมือนกัน เพราะฉันก็คิดถึงไอ้แงซาย หรือกษัตริย์จักราช รวมทั้งเจ้าส่างปาอยู่ไม่น้อย อยากจะพบอีกสักครั้ง ไม่รู้ป่านนี้เป็นยังไงมั่ง”

“ถ้างั้นเราได้บทสรุปของการหารือในคืนนี้ละนะ หนึ่งมุ่งเข้าหานิทรานครก่อนเพราะถ้าผ่านมันตรัยไม่ได้เราก็ไม่มีโอกาสเดินทางต่อไปอีกแล้ว และที่นิทรานครหากยังไม่พบรพินทร์ เราจะตามเขาในเส้นทางที่บ่ายหน้าสู่เทือกพระศิวะเลย ไม่ต้องไปเสียเวลาควานหาที่ไหนอีกแล้ว”

หัวหน้าคณะบอกอย่างเด็ดเดี่ยวมั่นคง

“เสียดายที่น้อยหลับไปเสียก่อน เขาควรจะรับรู้ในข้อตัดสินใจของพวกเราเรื่องนี้ด้วย” ไชยยันต์ว่า

“ยังไม่หลับ และได้ยินตลอดหมดทุกถ้อยกระทงความแล้ว”

เสียงเรียบๆ แต่ชัดเจนที่สุด ดังมาจากน้องสาวคนเล็กของคณะที่นอนสงบนิ่งเหมือนหลับอยู่

สามชาย ผงกศีรษะขึ้นในทันทีอย่างประหลาดใจ อุทานออกมาพร้อมกัน

“อ้าว! น้อย...”

“น้อยมีความคิดเห็นและตั้งใจอย่างที่พวกพี่ๆ ตกลงกันไว้แล้วทุกอย่างค่ะ จากนิทรานคร ถ้าเราผ่านได้ ก็มุ่งเทือกพระศิวะเลย พี่กลางกับลุงอินนำทางให้ดีก็แล้วกัน เฉพาะเส้นทางเข้าสู่มรกตนคร!”

“นึกว่าหลับไปแล้ว นี่ยังไม่ได้หลับเลยหรือนี่”

พี่ชายกลางถาม

“อยากหลับค่ะ แต่มันยังหลับไม่ลง ได้แต่คิด...คิด...คิด...อยู่แต่ในเรื่องนี้ แต่ก็คิดไม่ตก เพิ่งจะมาได้ไอเดีย เมื่อได้ยินพี่ใหญ่พูดนี่เอง พี่ใหญ่น่าจะคาดการณ์ได้ถูกแล้ว นับจากตำแหน่งที่เราพักอยู่นี่เป็นต้นไป มีจุดที่เราจะพบรพินทร์ได้เพียงสองจุดเท่านั้น ถ้าไม่ใช่นครผีสิงของมันตรัย ก็เมืองในหมอกของจักราช อันเป็นแหล่งของขุมเพชรพระอุมานั่นแหละ หรือมิฉะนั้นก็ไม่พบอีกเลย”

หลังจากนั้นทุกคนก็เงียบไป และในที่สุดก็เคลิ้มเข้าสู่ห้วงนิทรารมณ์

เสียงน้ำตกขนาดใหญ่ หลายซ่อชั้น ที่ไหลระผ่านแก่งแง่มาตามลำดับราวกับแม่น้ำทั้งสายอันมีต้นทางมาจากยอด

เขาสูงลิบๆ ขึ้นไป ยังคงคราง้อู้เป็นดนตรีกล่อมราวไพรอยู่เช่นนั้น แม้จะหลบมานอนพักกันอยู่ใต้ชะง่อนห่างไกลจากสายน้ำไหลพอสมควร ละอองไอน้ำที่กระจายระเหยเป็นม่านหมอกอยู่ตลอดกาล ก็ปลิวเข้ามาทำให้เกิดความชื้น ยิ่งดึกก็ยิ่งหนาวสั่น

สามคนพี่น้องและอีกหนึ่งเพื่อน ต่างซุกกายคลุมอยู่ภายใต้โปงแบล็งเกตเดียวกัน ความเย็นมันจับเข้าไปจากผิวหนังจนถึงขั้วหัวใจจนคางสั่นกึกๆ พวกลูกหาบผลัดกันผุดลุกผุดนั่งและช่วยกันก่อไฟให้ลุกโชนขึ้นอีก ซึ่งก็เป็นไปด้วยความลำบากยิ่ง เพราะความชื้นของละอองน้ำ ซึ่งไม่คิดว่า ยิ่งตกดึก...มันจะยิ่งมีละอองเพิ่มขึ้น และรู้สึกว่ากระแสน้ำตกก็พุ่งแรงกว่าตอนเย็นนี้มาก

ในกลุ่มพี่ๆ ใครจะหลับได้สนิทดีหรือไม่เพียงไร ไม่ทราบได้แต่น้องสาวคนเล็ก มีอาการหลับๆ ตื่นๆ อยู่ตลอดเวลา หล่อนนอนตะแคงงอตัว เบียดชิดอยู่ในระหว่างขนาบของพี่ชายทั้งสองดูมันจะเป็นคืนที่ยาวนานเสียนี่กระไร

ครั้นแล้ว ขณะหนึ่ง เชษฐาก็ผงกตัวลุกขึ้นมานั่งจุดซิการ์ดูดไฟแดงอยู่วาบๆ อาการของเขาดูเหมือนจะพยายามเงี่ยหูสดับจับฟังเสียงอะไรอยู่ หัวคิ้วขมวด ต่อมาอนุชาก็ดึงกายขึ้นนั่งอีกคน ล้วงเอาฮีทเตอร์ประจำตัวขนาดเล็ก ใช้พลังความร้อนจากน้ำมันไลท์เตอร์จุดไส้ให้ถ่ายเทความร้อนไปยังกล่องโลหะแบนๆ ขนาดเขื่องกว่าซิปโป้เล็กน้อยเอามาอังไว้ตามใบหน้าและซอกคอ ส่วนไชยยันต์ก็ลุกขึ้นมานั่งเป็นคนที่สาม รูดซิปแจ็กเกตหนังสำหรับสวมนอนจนชิดคอ แล้วสวมถุงมือช้าๆ ทั้งสามชายไม่

ได้ปริปากพูดคำใดกันเลย หากแต่นั่งกอดเข่า เงี่ยหูหันมองฝ่าความมืดไปคนละทาง มีแต่เพียงดารินคนเดียวเท่านั้นที่ยังนอนห้ขดตัวอย่

“ให้ตายเถอะ!...”

ที่สุดไชยยันต์ก็เป็นฝ่ายทำลายความเงียบขึ้นลอย ๆ

“หูฉันฝาดไปหรือเปล่าก็ไม่รู้”

“ทำไมหรือ?”

อนุชาถาม สีหน้าของเขาเครียดขรึม

“ไม่รู้ซินะ เอาเป็นว่าฉันหฝาดคนเดียวก็แล้วกัน ถ้าแกกับเชษฐาไม่ได้ยินอะไรเลย”

“ได้ยิน ถึงได้ลุกขึ้นมานั่งพยายามฟังอยู่นี่ยังไง”

อดีตท่านทูตทหารบกบอกขรึม ๆ อัดควันซิการ์ลึก

“ถ้างั้น สิ่งที่ผมคิดว่าผมฝันไป ก็ไม่ใช่ฝันแล้วนะซิ ผมเองก็ได้ยินเหมือนกัน”

อนุชาเอ่ยแผ่วเบาขึ้นอีกคนหนึ่ง

แล้วทั้งสามก็มองหน้ากันเงียบ ๆ ไปชั่วระยะ

“เอาละ บอกมาซิ ทั้งสองคนได้ยินอะไร ยังไง?”

ท่านหัวหน้าคณะถามขึ้น ปัดแขนเสื้อดูนาฬิกา ขณะนั้นมันเพิ่งจะ 23.00 น.เศษเท่านั้น

“แกบอกมาก่อนดีกว่า ไชยยันต์”

พรานชด พยักหน้าเกี่ยงมาก่อน

“ฉันบอกไม่ถูกนะ ว่าได้ยินจากประสาทหู หรือได้ยินในจิตประสาทของตัวเองก็ไม่รู้...ที่ได้ยินมันเป็นเสียงแหบ ๆ เหมือน

พ่อมดหัวเราะแว่วมา ความจริงเสียงน้ำตกมันก็ซู่ซ่าดังมาก แต่ได้ยินได้ยังไงก็ไม่รู้ ถึงได้บอกว่ามันน่าจะเกิดจากอาการประสาทหลอนมากกว่า”

“ผมก็ได้ยินเหมือนกันครับ พี่ใหญ่”

อนุชาหันไปกระซิบบอกพี่ชาย

“นอกจากเสียงหัวเราะแล้วได้ยินอะไรอีก?”

“พี่ใหญ่ได้ยินหรือเปล่าครับ?”

น้องชายย้อนถาม

“พี่จับฟังอย่สองสามนาทีแล้วกระมัง และทีแรกก็นึกว่าได้ยินอยู่คนเดียวเหมือนกัน นี่มันก็มาตรงกันเข้ากับสองคนเลยอยากจะรู้ว่าที่เราได้ยินและตื่นขึ้นมาพร้อมๆ กันทั้งสามคนน่ะ เป็นการได้ยินที่เหมือนกันหรือไม่เท่านั้น เอาละ...บอกมาซิ นอกจากได้ยินเสียงหัวเราะแล้วได้ยินอะไรอีก”

“แกบอกมาก่อนดีกว่ากลาง ถ้าตรงกัน ฉันก็จะบอกทันทีว่าฉันก็ได้ยินเช่นนั้น ถ้าไม่ตรงกัน เราต่างฝ่ายต่างบอกกันคนละที ว่าใครได้ยินอย่างไร”

ไชยยันต์เกี่ยงบ้าง ห่อไหล่ลง เกิดอาการขนลุกอยู่เกรียวๆ

“ครั้งแรกมันเป็นเสียงคล้ายๆ หมาไนหอนก่อน...”

อนุชาพูดแล้วเม้มริมฝีปาก

“ฟังต่อไปมันไม่ใช่เพราะกลายเป็นเสียงหัวเราะแปลกๆ แหบ-ห้าว-แปร่ง-พร่า”

“ถูกต้อง ฉันก็ได้ยินอย่างนั้น...ต่อไปซิ”

“แล้วก็เป็นเสียงกู่ร้องตะโกนเรียก เหมือนดังมาจากขุม

นรก มันเอ่ยเรียกขานนามประหลาดนามหนึ่ง ซึ่งไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย”

“เป็นนามที่ประกอบขึ้นด้วยสามพยางค์นะ...”

เชษฐารีบเอ่ยขึ้นโดยเร็ว

“เอาละ พี่จะเอ่ยเป็นพยางค์แรกขึ้นก่อน แล้วเรามาต่อกันทีละคนดูซิว่าเราจะได้ยินตรงกันไหม คำแรกขึ้นต้นว่า **จิต**... เอ้า! กลางต่อพยางค์ซิ ถ้าเธอได้ยินต่อเพียงพยางค์ที่สองเท่านั้น พยางค์ที่สามพี่จะให้ไชยยันต์บอก เราจะได้รู้กันเลยว่า หูของเราไม่ฝาดไปด้วยกันทั้งสามคน”

“ถ้างั้น พยางค์ที่สอง ต่อจากพี่ใหญ่ ที่ผมได้ยินก็คือ ตราง...”

“พยางค์สุดท้ายของนามนี้ก็คือ **คนางค์**!...”

ไชยยันต์ร้องขึ้นอย่างละล้าละลัก

“รวมกันแล้วก็เป็นเสียงเรียก **‘จิตรางคนางค์’** ถูกต้องไหม?”

เชษฐา ชี้หน้าทั้งสองคน ซึ่งก็รับเป็นเสียงเดียวกันอย่างตื่นๆ ว่า

“ใช่ เป็นเสียงเรียก ‘จิตรางคนางค์’ มันคืออะไรกันนี่ ถ้างั้นเราสามคนได้ยินตรงกันแล้ว และเข้าใจครั้งแรกว่าประสาทมันหลอนไป แต่ทำไมถึงมาตรงกันได้แบบนี้”

“ไม่มีใคร! ไอ้มันตรัยแน่ แต่มันกู่เพรียกเรียกหาใครกันนี่ ชื่อนี้...มันน่าจะเป็นชื่อผู้หญิงสักคนหนึ่ง ในยุคโบราณกาล!”

ไชยยันต์อุทานลั่นออกมาอย่างลืมตัว แล้วเอื้อมมือไปเขย่าแขนดารินแรงๆ

“น้อย! ตื่นเถอะ ตื่นเร็ว!...”

“ก็อย่างเคยนั่นแหละ ตื่นอยู่ก่อนแล้ว ตื่นก่อนทุกคน” พร้อมคำตอบที่สำเนียงเหมือนคนไม่ได้หลับเลย ดาริน วราฤทธิ์ จับแขนไชยยันต์เหนี่ยวดึงกายขึ้นมานั่งอีกคนหนึ่ง ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบ แล้วสะบัดผม

“เธอได้ยินเสียงอะไรหรือเปล่า”

“นอกจากเสียงน้ำตกที่แรงขึ้นกว่าปกติ ฉันไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย”

หล่อนบอก พร้อมกับยักไหล่ยิ้มขรึมๆ

“เราสามคนได้ยินเหมือนกันหมด มีเสียงโห่หอนแทรกมากับเสียงน้ำตก ฟังแล้วไม่เป็นมงคลหูเลย มันขานนามประหลาดนามหนึ่ง”

“จิตรางคนางค์...ใช่ไหม? ฉันได้ยินพี่ใหญ่ พี่กลาง และเธอเล่นทายปัญหาอะไรกันกลางดึกนี่แล้ว...ไร้สาระน่า นอนกันเถอะ ลุกขึ้นมาทำไมก็ไม่รู้”

“นี่เธอไม่ประหลาดใจเลยหรือ เราสามคนได้ยินเสียงประหลาดเหมือนกันหมด...”

“จิตประสาทที่คอยระแวงระวังอยู่ของคนเรา บางขณะมันก็มาพ้องกันได้เหมือนกันนะ โดยต่างฝ่ายต่างถ่ายกระแสจิตส่งให้แก่กันเกิดอาการที่ทางจิตเวชเรียกว่าไซโคนิวโรซีส-ประสาทหลอน...”

หล่อนบอกเรียบๆ เหมือนไม่เกิดอะไรขึ้นเลย แต่ยิ้มที่พี่ๆ และเพื่อนเห็น เป็นยิ้มมีเลศนัยเร้นลับอย่างไรชอบกลท่ามกลางเงาสลัวของแสงไฟในกองที่สาดวับแวมเข้ามา

“ลองปลุกลุงอิน คะหยิ่น หรือลูกหาบขึ้นมาสักคนซิ แล้วเถามว่าได้ยินบ้างหรือเปล่าฉันรับรองได้ว่าจะไม่มีใครได้ยินอะไรเลย นอกจากเสียงน้ำตกครืนๆ อยู่นี่เท่านั้น มีเธอ พี่ใหญ่ และพี่กลางเท่านั้น ที่คิดกันไปเอง แล้วเกิดมาพ้องกันได้”

พี่ชายสองคนและเพื่อนอีกหนึ่ง นั่งจ้องหน้าหล่อนตะลึง ดารินยังคงยิ้มลึกลับอยู่เช่นนั้น...

เมื่อเห็นพี่ชายและเพื่อนทั้งสามคนยังนั่งเงียบงันกันไปอยู่เช่นนั้น หล่อนก็บอกต่อมาว่า "ทุกคนเคยว่าน้อย ว่ามักจะเพ้อเจ้อ ได้ยินได้เห็นอะไรแปลก ๆ ที่คนอื่นเขาไม่เห็น ไม่ได้ยินด้วยเสมอ แต่คราวนี้โดยไม่นัดกันไว้เลย ทั้งสามคนตื่นขึ้นมาสอบทานความรู้สึกของกันและกันเอง ซ้ำยังเป็นความรู้สึกที่ว่าได้ยินเสียงเหมือนกันอีกด้วย ถึงกับลุกขึ้นมานั่งพร้อม ๆ กัน เอาขี้ดีกว่าค่ะ ตอนนี้ทั้งสามคนยังได้ยินเสียงประหลาดนั่นอยู่อีกไหม?"

เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชา กะพริบตาปริบ ๆ มองดูกันเองไปมาอยู่อึดใจ

"ฮือม์ ตอนที่เราลุกขึ้นมาตั้งใจจับเสียงฟังกันอยู่แบบนี้ก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรอีกแล้ว นอกจากเสียงน้ำตกเท่านั้น หรือแกยังได้ยินอยู่หือม์? ว่าไงกลาง เชษฐา?"

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นเสียงไม่เป็นสุขนัก ทั้งสองราชสกุลพี่น้องมีสีหน้าอันไม่อาจบรรยายถูก

“ใช่ ตอนนี้มันเงียบเสียงไปแล้ว แต่ตอนที่นอนอยู่ เราได้ยิน”

“ผมก็เหมือนกันครับพี่ใหญ่”

“ถ้างั้นก็เชื่อตามที่น้อยบอกเถอะค่ะ หูของทั้งสามคนฝาดไปและฝาดไปพร้อมๆ กัน ในแนวทางเดียวกันด้วย เพราะฉะนั้น น้อยเป็นฝ่ายขอร้องบ้างละ ขอให้พี่ๆ ทั้งสามเลิกไปคิดอะไรถึงมันเสีย แล้วก็นอนดีกว่า”

ปากหล่อน บอกให้บุคคลทั้งสามนอนด้วยน้ำเสียงปกติเรียบๆ แต่ตัวเองยังนั่งกอดเข่าอัดบุหรี่แดงอยู่วาบๆ เชษฐาไชยยันต์ อนุชายักไหล่ขึ้นพร้อมๆ กัน แล้วเอนหลังลงตามเดิมแน่ละ ยังไม่มีใครหลับนอกจากนอนลืมตาโพลง ในสมองของแต่ละคนจมอยู่ในปลักแห่งความคิดพิศวง เชษฐานั้น สังเกตไปยังกลุ่มของพรานพื้นเมืองหนานอินและคะหยิ่น ซึ่งนอนเรียงรายกันอยู่ใกล้ๆ ปลายเพิงในเงาตะคุ่ม อันกำหนดไม่ได้ว่าใครเป็นใครบ้างในความมืดสลัวยามนี้ แต่ก็เห็นคนเหล่านั้นหลับกันอย่างสนิท ไม่มีใครตื่นขึ้นมาแสดงอาการเหมือนอย่างพวกตนเลย อันแสดงว่าไม่สำเหนียกหรือระแคะระคายใดๆ ทั้งสิ้น

“บอกให้พวกเรานอน แล้วเธอล่ะ ทำไมไม่นอนลงมั่ง”

พีชายเตือนมา

ดารินมองฝ่าออกไปในความมืดอันลี้ลับเบื้องนอกแล้วก้มลงมองปลายบุหรี่ติดไฟของตน พลิกไปมาช้าๆ พร้อมทั้งยกขึ้นยัดอีก

“เดี๋ยว!ขอเวลาให้ฉันสูบบุหรี่ตัวนี้ให้หมดเสียก่อน...ทุกคนกำลังคิดอยู่ในทำนองเดียวกันใช่ไหม ว่าถ้าหลับกันไปหมดแล้วฉันจะออกไปเดินเพ่นพ่านตรวจดอะไรอย่คนเดียวตามลำพัง...”

ประโยคหลังหล่อนเอ่ยมาอย่างเดาใจถูก แล้วหัวเราะเบาๆ

“อย่าห่วงเลย คืนนี้ฉันจะไม่ก้าวออกไปพ้นปริมณฑลที่พักของเรานี่หรอก”

“ขอให้เป็นอย่างนั้นเถอะ และขออย่าให้ต้องเตือนกันบ่อยๆ ในเรื่องนี้”

พี่ชายกลางบอกมาเสียงอุบอิบ หรุบปีกหมวกลงปิดหน้า อาการลักษณะนี้ของเขา ดูช่างละม้ายรพินทร์ ไพรวัลย์เสียนี่กระไร ดารินเหลือบเห็นอยู่แล้วก็สะท้อนถอนใจ แต่ก็ข่มจิตสลัดนิวรณ์นั้นออกไปเสีย นั่งกอดเข่าดูดบุหรี่อยู่เงียบๆ เชษฐา ไชยยันต์ คอยจับสังเกตอาการหล่อนอยู่ตลอดเวลา

“เป็นนามแปลก จิตรางคนางค์...”

เสียงไชยยันต์พึมพำออกมาเหมือนจะรำพึงกับตนเอง

“และหนอย ซ้ำยังได้ยินเหมือนกันทั้งสามคนเสียด้วย แกคิดยังไงเชษฐา?”

“คิดไม่ออก สัมผัสได้อย่างเดียวว่ามันลี้ลับ และแฝงไปด้วยเลศนัยบางอย่าง”

ระหว่างพี่ชายใหญ่และเพื่อนพูดกันฆ่าเวลาก่อนจะหลับ ดารินยังสงบนิ่งเฉย **ถูกแล้ว หล่อนไม่อยู่ในฐานะที่จะพูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้หรือนามนี้ให้พี่ชายและเพื่อนได้ทราบถึงสายสนกลในที่รู้ชัดอยู่แก่ใจของตนเองได้เลย เพราะมันจะทำให้มากเรื่อง**

"นี่ถ้าเราดันได้ยินเหมือนๆ กันอีก หรือคนใดคนหนึ่งไม่ได้ยินอีกจะทำยังไงกัน มิไม่ต้องพักหลับนอนกันเลยหรือ"

ไชยยันต์อยู่ในอาการบ่นอย่างว่นวายใจอยู่ตามเดิม

"ถ้าเรา หรือคนใดคนหนึ่งในกลุ่มของเราได้ยินขึ้นอีก ฉันจะยิงปืนที่เราประพรมน้ำมนต์เตรียมไว้แล้วขึ้นฟ้าสักหนึ่งนัดแล้วดูซิว่ามันจะสงบเงียบไปได้หรือไม่"

พี่ชายใหญ่ของคณะบอกถึงการตัดสินใจของเขา

"ยิงออกไปทำไมให้เปลืองกระสุนครับ พี่ใหญ่ ถ้าเราไม่เห็นตัวมัน ผมภาวนาอยู่นี่ขอให้ได้ยินอีกเถอะ ขอให้ได้ยินเสียงที่มันส่งภาษาบอกความอะไรแก่พวกเรามามากกว่านามที่เราสันนิษฐานว่าเป็นนามของผู้หญิงคนหนึ่ง เผื่อเราจะได้รู้อะไรเพิ่มเติมขึ้นอีกบ้าง ไอ้ได้ยินน่ะไม่กลัวหรอก กลัวจะไม่ได้ยินหรือได้ยินเพียงแค่ครึ่งๆ กลางๆ ผูกเป็นปมปัญหาชวนให้คิดแบบนี้ มันรำคาญใจ"

อนุชาพูดมาจากใต้ปีกหมวกสักหลาดที่คลุมหน้าอยู่

บุหรี่หมดตัวลงแล้ว ดารินดีดกระเด็นออกไปนอกเพิงพักใต้ชะง่อนหินใหญ่ แต่ก็ยังซุกหน้าอยู่ในระหว่างท่อนแขนที่กอดเข่าอยู่ในลักษณะเช่นนั้น โดยไม่เอนตัวลงนอนตามที่บอกไว้อีก สามชายก็ยังไม่มีใครหลับ แม้ว่าจะทำจิตให้สงบสักเพียงใดก็ตาม

ณ บัดนั้นเอง ทุกคนของกลุ่มนายจ้างก็รู้สึกได้ถึงการสะเทือนสั่นไหวของซอกแก่งผา ที่พากันเข้ามาหลบพักนอน มันสั่นครึก เหมือนธรณีเคลื่อนเบาๆ ครั้งแรกทุกคนเข้าใจว่าเป็น

อุปาทาน แต่ที่สังเกตได้ชัด...ก็คือร่างที่นั่งคู้กอดเข่าของดารินไหวเซเสียหลัก หล่อนอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งเบา ๆ

“เฮ้ย ๆ ๆ!...”

เสียงอนุชาร้องรัวเร็วปรี๋อ พร้อมกับพรวดพราดลุกขึ้นอีกครั้งติดตามด้วยเชษฐาและไชยยันต์ ผู้ทะลึ่งพรวดอย่างตกใจและก่อนที่ทั้งสี่คนจะเอ่ยคำพูดใดออกมา กลุ่มพวกลูกหาบ และหนานอินกับคะหยิ่น ก็พากันลุกขึ้นจากสภาพที่นอนกันอยู่โดยทั่วหน้า พูดอะไรกันอยู่แซ่ส่ำจับกระแสความยังไม่ได้

จากเปลวไฟในกองที่กองไว้ อันลุกอยู่วอมแวม คะหยิ่นเอาหูแนบลงกับพื้นทันที ส่วนหนานอินคลานตะกายเข้ามาหาฝ่ายเจ้านายอย่างรวดเร็ว ซึ่งก็เห็นว่าทุกคนตื่นพร้อมกันหมดแล้ว

“นายรู้สึกอะไรหรือป่าว?”

แกถามโดยเร็ว

“ถ้ามันไม่ค่อยเข้าทีอยู่นะ ชานหินที่เราเข้ามาพักกันอยู่นี่มันไหวเขยื้อน”

อดีตพรานชดตอบสวนไปในทันที

“ฟังนั่น...ฟังให้ดี เสียงมันดังพิกลมาจากเหนือหัวเรา สูงขึ้นไปบนหน้าผาน้ำตก...”

แกชี้มือขึ้นไปบนเพดานเหนือศีรษะ

จากสภาพของเสียงน้ำตกซู่ซ่า ที่ดังติดต่อกันอยู่ตลอดเวลาแล้วมีเสียงอีกชนิดหนึ่งปรากฏแทรกขึ้น มันเป็นเสียงคล้าย ๆ ฟ้าร้องแว่วมาจากเบื้องบน ลั่นครืนในระยะยาว ครั้งแรกก็เบา ๆ ก่อน แล้วก็ค่อย ๆ ถนัดชัดเจนขึ้นเป็นลำดับ จนเป็นเสียงตูมตาม

สะท้านสะเทือนไปหมดราวกับภูเขาหินบนช่อชั้นที่สูงขึ้นไปของน้ำตกใหญ่นั้นกำลังถล่มทลาย พร้อมๆ กับเสียงน้ำพุ่งกระโจนลงมาไม่ผิดอะไรกับทำนบฟัง

คะหยิ่น ผู้เอาหูแนบพื้นอยู่ ก็เผ่นหวือเข้ามาตะโกนสุดเสียง

“นาย! หินภูเขากั้นน้ำตกด้านนี่กำลังพัง! สายน้ำแยกจากแนวน้ำตกเส้นทางเดิมกระโจนลงมาทางด้านนี้!”

เพียงแค่ขาดเสียงละล่ำละลักของคะหยิ่นเท่านั้น สิ่งที่เอ่ยก็ลงมาถึงตัวแล้ว ครืนแรก...ของน้ำที่มีปริมาณอันวัดจำนวนไม่ถูก กระโจนจากเบื้องสูงราวกับเทลงมาจากกระบอกมหายักษ์ปะทะตูมลงกับชานหินที่ทั้งหมดขึ้นมาพักอยู่จนทุกคนกระดอนละเนระนาดซวนเซกันไปหมด กองไฟ และฟืนที่หามาวางเตรียมไว้ ถูกน้ำระลอกแรกที่พุ่งลงมา กวาดแวบหายวับไปกับตาพร้อมกับกระเซ็นสาดเปียกโชกกันไปหมด หลายคนของพวกลูกหาบทยงยนเกๆ กงๆ อยู่นอกชะงอนบังหมุนผวาควาง...มอาการเหมือนจะถูกความแรงของน้ำฉุดกระชากให้หลุดร่วงลงไปด้วย

“ทุกคน หลบเข้ามา เร็ว!”

ท่านหัวหน้าคณะตะโกนก้องสุดเสียง ในขณะที่คว้าเอวน้องสาวเล็กไว้ เมื่อหล่อนมีอาการเหมือนศีรษะจะปักต่ำออกไปเบื้องหน้า กระชากให้หลบสายน้ำอันกระโจนตูมตามลงมาอย่างบ้าคลั่ง เหมือนทะเลพังอยู่เหนือศีรษะนั้น ผลักดันให้หลบลึกเข้าไปในซอกโพรงอันมืดมิด

เสียงตะโกนของหนานอิน และอนุชาที่สั่งการเอ็ดอึงไปหมด โดยบอกให้พวกนั้นหลบเข้าใต้ชะง่อนผา เพื่อให้พ้นแนว

พุ่งแทงลงมาของสายน้ำมหึมา ทุกคนล้มลุกคลุกคลาน และตะกายเข้ามาร่วมกลุ่ม ไชยยันต์เองขณะนี้ก็กำลังหมุนคว้างยังตั้งตัวไม่ติด...เซไปกระแทกหน่อหิน ร้องออกได้แต่เพียงว่า

“โว้ย! พ่อแก้วแม่แก้ว มันเกิดอะไรกันขึ้นนี่...”

แล้วก็ถูกกลบด้วยเสียงตูมของระลอกที่สอง อันดังแรงกว่าระลอกแรก เหมือนแผ่นผาบริเวณนั้นจะพลอยหลุดออกทั้งกระบิ คะหยิ่นและหนานอินกำลังเหนี่ยวฉุดรั้งพวกลูกหาบ ที่มีอาการจะหลุดร่วงตามสายน้ำเชี่ยวแรงเทลงมาจากที่สูงนั้นโดยยึดไว้มั่น หลายคนล้มลงและกำลังตะเกียกตะกายตาหูเหลือกส่งเสียงร้องอื้งโกลาหลอลหม่านกันไปหมด

“มุดเข้าไป นาย มุดเข้าไปให้ลึกที่สุด ระวังชะง่อนผาที่เราเข้ามาหลบอยู่นี่จะพังหลุดตามน้ำลงไปด้วย...มุดเข้าไป!”

หนานอินมีเสียงเท่าไหร่ ก็ตะโกนออกไปแค่นั้น ตัวแกเองกระชากเชือกไนล่อนประจำตัว ออกมามัดอย่างรวดเร็วติดกับหน่อหินงอก เพื่อเป็นหลักไว้ก่อน แล้วโยนสายเชือกยาวนั้นออกไปให้พวกลูกหาบใช้เป็นที่จับสาวประคองตัวไว้ เพราะบัดนี้บริเวณชานพักใต้ชะง่อนนองเจิ่งไปด้วยน้ำเชี่ยวกรากที่ไหลตามกระแสอันพุ่งลงมาโดยแรงที่ยังเหลือค้างอยู่ก็ไหลโกรกสวนเข้ามายังบริเวณใต้ชะง่อน สำเนียงเสียงครืนครัน ปานฟ้าถล่มโลกทลายดังขึ้นทุกขณะ และม่านของกระแสน้ำปริมาณเป็นหมื่นๆ ลูกบาศก์เมตรเทกระหน่ำลงมา

ใช่แล้ว เขื่อนแตกอย่างใดก็อย่างนั้น และสภาพของทุกคนยามนี้ก็เหมือนกับอยู่ใต้เขื่อนที่พังทลาย เพียงแต่ว่าได้อาศัยชะง่อนหินบังปะทะปะทังไว้ก่อนเท่านั้น ไม่ให้ถูกกระแส

น้ำโจนพัดลอยละลิ่วลงไป เสียงน้ำอันอื้ออึงกลบสรรพสำเนียงอื่นๆ หมด แม้ว่าทุกคนจะตะโกนบอกความอะไรกันจนหมดเสียง พร้อมทั้งพยายามช่วยเหลือตัวเองกับช่วยเหลือกันและกันอย่างเต็มที่

"ไฟฉาย ส่องตรวจดูพวกเราเร็ว!"

แว่วๆ เสียงแผดแข่งกับเสียงน้ำกระโจนซัดกระแทกแง่หิน ดูเหมือนจะเป็นอนุชา แล้วบัดนั้น ก็มีแสงไฟฉายกราดสว่างจ้าขึ้นสองสามดวง สาดไปยังพรรคพวกกันเอง ซึ่งบัดนี้เข้ามายัดเยียดกันแน่นอยู่ในเขตกำบังของชะง่อนหินและกำลังถูกเชษฐาไล่ต้อนให้แทรกตัวลึกเข้าไปช่องแคบๆ เหมือนถ้ำนั้นเข้าไปอีก โดยไม่คำนึงว่ามันจะมีทางมุดเข้าไปสู่ที่ใด มีอันตรายอย่างไรรอคอยอยู่หรือไม่ แต่ถ้ายังขืนอยู่กันยังบริเวณที่พักนอนโดยอาศัยเพียงเพิงผาอันเป็นชะง่อนบังอยู่ ล้วนมีสิทธิ์ที่จะถูกกระแสน้ำที่พุ่งกรากลงมาโดยแรงปริมาณมหาศาลนั้นฉุดกระชากให้หลุดร่วงตามน้ำลงไปได้ทั้งสิ้น

และโดยลำไฟฉายนั้นส่องออกไปเบื้องนอก บริเวณที่พวกลูกหาบเคยพักนอนอยู่ เห็นแต่ม่านน้ำขาวทึบเป็นฉากกั้นไว้แล้ว พร้อมทั้งละอองมัวไปหมด

"ระวังของของพวกเราด้วย! พยายามขนเข้ามาให้หมด"

ดาริน วราฤทธิ์ ซึ่งบัดนี้ยังยืนเกาะแง่หินอยู่ปากโพรงตะโกนพร้อมกับเต้นอยู่เร่าๆ หล่อนยังไม่เข้าไปในช่องนั้น หากแต่คอยผลักส่งพวกลูกหาบที่วิ่งกระเจิงหัวซุกหัวซุนเข้ามา ให้เข้าไปในช่องทางนั้นตามลำดับ สุดแต่ใครจะแล่นมาถึงก่อน

หนานอิน คะหยิ่น อนุชา เชษฐา และไชยยันต์ บัดนี้ตั้งสติได้แล้วท่ามกลางเหตุการณ์ที่เหมือนฝันร้าย ทั้ง 5 ช่วยกันไล่ต้อนพวกลูกหาบให้หลบเข้าไปก่อนโดยไม่คำนึงถึงชีวิตตนเอง ปากก็แผดตะโกนร้องเร่ง ฉุดได้ฉุด ผลักได้ผลัก หรือบางขณะก็ใช้เท้าถีบส่ง หัวหูใครจะพุ่งไปกระแทกแง่หิน แตกหรือฉีกอย่างไรค่อยว่ากันทีหลัง แต่ที่สำคัญที่สุดก็คือ ทุกคนจะต้องหลบเข้าไปในช่องที่ลึกที่สุด ก่อนที่จะถูกน้ำอันกระโจนลงมาเหมือนทะเลถล่มทับหัวนั้น จะฉุดกระชากให้ลอยละลิ่วลงไป **มันเป็นเหตุการณ์ฉุกเฉินที่เกิดขึ้นอย่างฉับพลันทันด่วน ชนิดที่เตรียมตัวรับกันไม่ทัน ทั้งๆ ที่เข้ามาหลบอยู่ในเขตที่คิดว่าจะปลอดภัยที่สุดแล้ว**

สัมภาระข้าวของจะมีสิ่งใดชิ้นใดถูกน้ำพัดพาลิ่วลงไปด้วยหรือไม่ ไม่มีเวลาที่จะตรวจสอบได้ในขณะนี้ ใครคว้าอะไรได้ก็จับโยนส่งต่อๆ กันเข้าไปในซอกลึก อันน่าจะปลอดภัยกว่า เพราะสายน้ำที่ถะถั่งพรั่งพรลงมาเหล่านั้น ส่วนใหญ่จะกระโจนข้ามชะง่อนหินที่บังไว้และม้วนเป็นเกลียวพุ่งเชี่ยวกรากต่อไปเบื้องล่าง แต่ก็ไม่แน่เหมือนกันว่าชะง่อนหินผาที่เปรียบเหมือนเพิงบังอยู่นั้น มันจะถล่มพังลงในวินาทีใด จากความรุนแรงของน้ำที่เทกระหน่ำอื้ออึงลงมาอย่างน่ากลัวเหล่านั้น มันไม่ใช่น้ำตกธรรมดาเสียแล้ว แต่เป็นน้ำที่แหกทำนบ พุ่งแยกแนวจากทิศทางที่เคยไหลอยู่ตามปกติมาทางด้านที่ทุกคนพักนอนกันอยู่

“เจ้านายเข้าไปในโพรงนั่นก่อนเร็ว ไม่ต้องห่วงทางนี้ หนานอินจะขนของเข้าไปเองกับคะหยิ่น”

เสียงครูพรานร้องบอกมา โบกมือไล่ ตัวแกเองและทุกคน

เปียกชุ่มโชกไปด้วยน้ำ พื้นชานหินลื่น เพราะเคยมีคราบตะไคร่มาก่อนและความสะท้านสะเทือนของอาณาบริเวณแคบ ๆ ที่ขึ้นมาอาศัยกันอยู่ทำให้ทรงตัวไม่ถนัด ซ้ำเพดานด้านบน ส่วนที่ชะโงกล้ำออกไป ก็มีน้ำทะลักลงมา แสดงว่าชะง่อนหินบริเวณส่วนปลายนั้น ถูกแรงน้ำกระแทกแตกร้าวแล้ว มันไหลอู้ราวกับท่อประปายักษ์แตก หรือมิฉะนั้นก็เหมือนรอยปริแยกของเรือเดินสมุทรที่ถูกตอปิโดโดยมีน้ำพุ่งอัดลงมาตามรอยแตกร้าวนั้น

เจ้านายทั้งสี่ ไม่มีใครปฏิบัติตามคำสั่งของแกเพราะไม่มีใครทิ้งใครได้ คงใช้สายเชือกประจำตัวผูกมัดกายไว้กับแง่หินที่คิดว่ามั่นคงที่สุด แล้วไต่ออกไปลำเลียงข้าวของสัมภาระที่ยังวางอยู่ในเขตอันตรายทยอยส่งกันเข้ามา เชษฐาพยายามจะบอกให้น้องสาวคนเล็กของคณะหลบเข้าไปให้ได้ แต่หล่อนก็ยังคงอยู่ในกลุ่มเสี่ยงภัยนั้น อย่างไม่ยอมถอย ซ้ำยังตัวเปล่าไม่ได้มัดตนเองไว้

“เครื่องเวชภัณฑ์ของน้อย...เครื่องเวชภัณฑ์!”

หล่อนชี้มือบอกเสียงหลงเมื่อเห็นชุดหีบห่อเวชภัณฑ์ของคณะกำลังกลิ้งหลุน ๆ ไปตามกระแสน้ำที่สาดเข้ามา แล้วทำท่าจะร่วงหลุดออกไปพ้นชะง่อนหิน

คะหยิ่นพุ่งปราดตามเข้าไปตะครุบไว้ราวกับไล่จับลูกรักบี้ และบัดนั้นเองทั้งห่อเวชภัณฑ์ ภายในการหุ้มมัดไว้ด้วยพลาสติกหนา รวมทั้งตัวมันเอง ก็ไถลลื่นออกไป ปากทางอันมีสายน้ำพุ่งผ่านช่องเป็นม่านทึบอยู่นั้นอย่างน่าหวาดเสียว ทุกคนร้องลั่นอย่างตกใจ

ดารินถลาตัวตามพื้นที่นองเจิ่งน้ำ อันสูงท่วมขึ้นมาเหนือ

เข่าเข้าไปยังคะหยิ่นผู้กำลังถูกน้ำพัดไหลออกไปยังปากทางอันหมิ่นเหม่นั้นทันที โดยไม่มีใครคาดฝันถึง ปากหล่อนก็ตะโกนเรียกคะหยิ่น **ช่วงวินาทีวิกฤตนี้ ทุกคนตะลึงไปชั่วพริบตาเพราะทั้งคะหยิ่น และดาริน ไม่มีสายเชือกที่จะเหนี่ยวรั้งหรือผูกมัดกายไว้เลย**

“น้อย!”

พี่ชายสองคน และเพื่อนอุทานเป็นเสียงเดียว แล้วก็พุ่งปราดออกไปพร้อมๆ กัน ในขณะที่หนานอินผู้อยู่ใกล้ที่สุด ปาปลายเชือกไปให้

คะหยิ่นนั้น ถึงอย่างไรก็ยังว่องไวตามธรรมชาติเอาตัวรอดของมัน ปล่อยมือออกจากห่อเวชภัณฑ์ คว้าเชือกไว้ได้อย่างหวุดหวิด ตัวเองไปห้อยต่องแต่งอยู่ท่ามกลางกระแสน้ำที่กำลังพุ่งแรง แต่เป็นด้านในของสายม่านน้ำ ส่วน**ดารินนั้น ความที่เป็นห่วงของหล่อนไม่ยอมปล่อยหีบเวชภัณฑ์ อันเป็นปัจจัยสาคญทสุดของการเดนทาง**

ร่างของราชสกุลสาว กลิ้งตามหีบเวชภัณฑ์นั้นพลัดหลุดร่วงไปพร้อมๆ กับม่านน้ำ ที่พุ่งครืนโครมลงมาและหายวับไปจากลำไฟฉายของเชษฐาในพริบตานั้น

ทุกคนที่มองเห็นเหตุการณ์ มีความรู้สึกเหมือนหัวใจจะหยุดเต้น!

คะหยิ่น เกาะสายเชือก ลากตัวขึ้นมาได้แล้ว ยืนโซเซหน้าเหลือสองนิ้ว

หนานอินยืนเหมือนถูกสาปให้เป็นหิน

เชษฐา จ้องดวงตาเบิกโพลง ใช้ไฟฉายกราดหาไปยังปากทางนั้น เผื่อจะพบความหวังว่า น้องสาวน่าจะติดแก่งแง่หินอยู่ในบริเวณนั้นบ้าง แต่ก็ไม่เห็นอะไร นอกจากม่านน้ำและละอองขาวมัว แต่ถึงงั้น เขาก็ยังฉายไฟอยู่อย่างทำอะไรไม่ถูก

ไชยยันต์ช็อค อ้าปากค้างพูดอะไรไม่ออก

“เราจะตายกันทั้งหมด ถ้ายังยืนอยู่ตรงนี้ ชะง่อนหินกำลังจะพังแล้ว!”

ผู้ประกาศก้องเตือนสติทุกคนขึ้น คืออดีตนักผจญภัยสุดยอด...อนุชา วราฤทธิ์

“แต่...น้อย...น้อยหลุดลงไปแล้ว!”

ไชยยันต์ร้องแทบไม่เป็นภาษาคน

“ถอยก่อน แล้วค่อยตามทีหลัง”

นั่นเป็นคำสั่งที่เฉียบขาดที่สุดของอนุชา

ชะง่อนผาเหนือศีรษะ ที่น้ำกำลังพุ่งลงกระแทกในขณะนี้ ผ่านอีกคึกหนึ่ง รอยปริร้าวขยายกว้างยิ่งขึ้น

“ทุกคน ถอยเดี๋ยวนี้!”

เชษฐาผู้เป็นหัวหน้าคณะ ตะโกนพร้อมทั้งกระชากปืนพกออกจากซอง แล้วยิงขึ้นเพดานถ้ำ เสียงเปรี้ยงสนั่นแทบแก้วหูแตกกลบสำเนียงเสียงน้ำอันอื้ออึงหมดชั่วขณะ

ในภาวะเช่นนี้ วินัยเป็นสิ่งสำคัญที่สุด โดยเฉพาะทุกคนในกลุ่มล้วนแต่เคยผ่านเหตุการณ์ลักษณะนี้มานับครั้งไม่

ถ้วนแล้ว การเงอะงะรอช้าประการหนึ่ง การตัดสินใจที่ไม่เด็ดขาดพออีกประการหนึ่ง มันย่อมหมายถึงความหายนะของตนเองและทกคน ดังนั้น คำสั่งต้องเป็นคำสั่ง แม้ว่าแต่ละคนจะมีความพะว้าพะวังวิตกห่วงใยต่ออะไรสักเพียงไหนก็ตาม

หนานอิน กับคะหยิ่น ผู้อยู่ด้านนอกกว่าทุกคนโลดแล่นตามกันเข้ามาในทันที โดยมีอนุชาคอยทำหน้าที่ผลักดันหลังต่อไชยยันต์ถูกเชษฐากระชากให้ผลุบเข้าไปในซอกลึกนั้นเป็นอันดับต่อไป ขณะนี้จึงเหลือกันตามลำพังพี่น้องสองคนอันล้าหลัง ซึ่งร้มือร้ใจกันดีอย่แล้ว เชษจาเกาะแง่หินไว้ อีกมือหนึ่งยื่นส่งไปให้น้องชาย อดีตพรานชดรอบคอบ และใจเย็นสมกับเคยเป็นนักผจญภัยชั้นยอดเสมอเขาก้มลงเอามือควานลงไปบนพื้นที่นองเจิ่งเป็นฟองอยู่ด้วยน้ำ คว้าไรเฟิล .300 แม็กนั่มของน้องสาว ซึ่งบัดนี้ไม่ทราบเป็นตายร้ายดีอย่างไร ขึ้นมาจนได้ แล้วจึงตะกายเข้ามาจับฝ่ามือของพี่ชายใหญ่ไว้

พอเชษฐาออกแรงดึง ฉุดอนุชาให้ขึ้นมายืนอยู่บนแง่หินปากช่องทางได้ บริเวณชะง่อนเหนือศีรษะที่กำลังปริร้าวอยู่เต็มที่แล้วนั้นก็ถึงกาลกิริยาถล่มครืนลงมาเหมือนหลังคาส่วนนอกพัง

มันหักหลุดลงทั้งกระบิพร้อมๆ กับน้ำอันกระแทกตามลงมาสนั่นหวั่นไหว กระทบลงบนชานที่เคยอาศัยพักนอนกันอยู่และน้ำจำนวนมหึมาที่พุ่งลงมากหลนลงกระทบบริเวณชานแห่งนั้นเหมือนคลื่นในมหาสมุทรกระแทกหินโสโครก ทั้งกระเซ็นน้ำและทั้งสะเก็ดหินหักกระจายออกไปทุกทิศ สาดปะทะทั้งเชษฐาและอนุชาเต็มตัว มันก็เพียงแค่ 1 ใน 10 ของวินาทีเท่านั้น ที่

เชษฐาช่วยฉุดดึงน้องชายให้พ้นอันตรายจากชะง่อนหินถล่ม และกระแสน้ำได้ แต่ถึงเช่นนั้น ความสะเทือนของชะง่อนหินพังลงมากระแทกโดยแรง ก็แทบจะทำให้ทั้งสองเสียหลักหลุดร่วงลงไป

"เป็นไรไหม กลาง?"

ท่ามกลางม่านน้ำหนาทึบ เชษฐาร้องถาม ทั้งสองขณะนี้เปียกโชกไปหมด

"เรียบร้อยครับ รีบเข้าไปกันเถอะ อยู่ตรงนี้ไม่ได้แล้ว ถ้ามันกระแทกหนักอีกโครมเดียวเราหลุดลงไปแน่"

สองพี่น้องโต้ตอบกันด้วยเสียงตะโกน

แล้วทั้งคู่ โดยการนำหน้าของเชษฐา ก็คู้ตัวก้มลอดโพรงหินมีลักษณะเหมือนช่องถ้ำคับแคบ ซึ่งพวกลูบหาบล่วงหน้ากันเข้าไปก่อนแล้วนั้น อย่างไม่มีทางเลือกอย่างอื่น แม้ว่ามันจะนำไปสู่นรกขุมใดก็ตาม ขอเพียงให้พ้นจากภัยเฉพาะหน้าที่คุกคามอยู่ในขณะนี้ก่อนเท่านั้น

พื้นล่างขรุขระเต็มไปด้วยหน่อหิน ข้างบนเล่าก็ย้อยระเกะระกะลงมาด้วยรากหินย้อย กระทบร่างกายและศีรษะถลกปอกเป็งฟกช้ำดำเขียว และบางทีก็แตกเลือดซิบ แต่ไม่มีใครคำนึงถึง ในขณะนี้มีแสงลำไฟฉายสาดจากพวกที่ล่วงหน้าเข้าไปก่อนแล้วช่วยส่องทางให้...พร้อมทั้งร้องบอกทิศทางให้บ่ายหน้าไปทางไหน

ระหว่างที่สองพี่น้องค่อย ๆ ไต่มุดหลบแง่หินเข้าไปอย่างลำบากยากเย็นนั้น ก็ได้ยินเสียงร้องบอกกันมาต่อ ๆ ว่า

"เข้ามาเร็ว นาย เราพบโพรงกว้างพอจะอาศัยหลบอยู่ได้แล้ว"

นั่นดูเหมือนจะเป็นเสียงของหนานอิน อันฟังได้ใจความชัดเจนกว่าเสียงเอะอะโวยวายไม่ได้ศัพท์ของพวกลูกหาบอื่น ๆ

ชั่วไม่นาน ทั้งเชษฐาและอนุชา ก็พยุงตัวเกาะแก่ง แง่หินอันคับแคบ บางแห่งแทบจะลอดเข้าไปไม่ได้โดยคนร่างใหญ่อย่างเขาทั้งสอง เข้าไปจนถึงบริเวณห้องโถงเล็ก ๆ ขนาด 20 ตารางเมตร อันเป็นกระเปาะอยู่ในเส้นทางเดินที่ไต่ขึ้นมาตามปากทางแคบ ๆ นั้น

บริเวณนี้ชอนสูงขึ้นมากกว่าระดับตำแหน่งชานหินเบื้องนอกมาก น้ำที่กระโจนไหลผ่านอยู่เบื้องนอกกระเซ็น หรือไหลตามเข้ามาไม่ถึง คงได้ยินแต่เสียงอื้ออึงครืนโครมอยู่เหนือศีรษะอันเป็นเวิ้งเพดานหินสูงขึ้นไปประมาณ 2-3 เมตรตรงตำแหน่งอันสูงที่สุดเท่านั้น มันเป็นซอกถ้ำภายในอันคิดไม่ถึงมาก่อน ว่าจะมีหนทางไต่เข้ามาได้ โดยทะลุจากหลืบผนังหินบริเวณอันพักอยู่ตอนแรกเข้ามา มีปากทางเข้าเป็นช่องรอยแตกของหินแคบเล็กนิดเดียว และทุกคนก็ค้นพบปากทางเข้านั้นโดยบังเอิญ เมื่อตะกายหนีอุทกภัยจากน้ำตกที่พุ่งเทลงมาอย่างผิดเส้นทาง

ไฟฉายหลายดวง กราดวูบวาบ ส่องดูพรรคพวกกันเองที่พากันตะเกียกตะกายเข้ามาถึง

“ลุงอิน นับจำนวนพวกเราทุกคน!”

เชษฐาเกาะผนังหินไว้ ร้องขึ้นหอบ ๆ เมื่อมุดเข้ามาถึง

เสียงครูพรานโหวกเหวก พูดอะไรกับหัวหน้าลูกหาบก้อง

ไปทั้งโพรงถ้ำนั้น มีการตรวจตราสำรวจ และขานชื่อเป็นรายตัว เป็นอย่างรวดเร็ว อึดใจต่อมาแกก็ร้องบอกมาว่า

"พวกลูกหาบอยู่ครบกันทุกคน ไม่มีใครเป็นไร นอกจากหัวร้างข้างแตกไปบ้าง...พวกเจ้านายล่ะ นายทหารไชยยันต์อยู่ไหน?"

"ฉันอยู่นี่!"

เสียงไชยยันต์ร้องบอกมาจากแง่หิน ในเงามืด

"ฉันกับพรานชดก็เข้ามาแล้ว เป็นอันว่าพวกเรารอดเข้ามาในนี้ได้...เกือบครบ"

เชษฐาน้ำเสียงแหบแห้ง ขาดหายไปเพียงแค่นั้น เขาไม่อาจเอ่ยข้อความใดได้มากไปกว่านี้ได้ เพราะทุกคนก็รู้เห็นอยู่กับตาแล้ว และภายในคูหาโพรงลึกนี้ เหมือนทุกคนจะตะลึงงันทำอะไรกันไม่ถูกไปชั่วขณะอีกครั้ง ต่างเงียบกริบกันไปหมด คงได้ยินแต่เสียงน้ำเชี่ยวกรากกำลังแรงสงพ่งโกรกผ่านอยู่เหนือศีรษะ และเสียงไม้ไล่ในป่าเบื้องล่างถูกซัดหักโค่นครืนครันเป็นระยะ ตามทิศทางที่น้ำพุ่งบ่าลงไป

อดีตท่านทูตทหารบก หัวหน้าคณะรูดกายลงไปนั่งกอดเข่ากับพื้น ยกมือขึ้นเสยเส้นผมแล้วสลัดน้ำที่เปียกโชกศีรษะออกไป จากนั้นก็กุมศีรษะเงียบ พยายามที่จะใช้อำนาจพลังจิตข่มความรู้สึกทั้งมวล และรวบรวมสติสัมปชัญญะ อนุชาและไชยยันต์คลานเข้ามานั่งรวมกลุ่มขนาบอยู่ใกล้ๆ ต่างเอื้อมมือไปแตะแขนพี่ชายใหญ่ของคณะคนละด้าน และเอ่ยเรียกชื่อเหมือนจะปลุกปลอบความรู้สึกเบาๆ

“ฉันไม่เป็นไร ไม่ต้องห่วง...กลาง เราจะเอากันยังไงต่อไป?” ประโยคหลัง เป็นคำถาม

“เราไม่มีทางจะทำอะไรในขณะนี้ได้เลยครับ พี่ใหญ่ จนกว่าทะเลที่มันไหลผ่านบนหัวเราขณะนี้ จะซาลงไปเสียก่อน หรือมิฉะนั้นก็จนกว่าจะเช้า”

เชษฐาเงียบงันไปอีก ขณะนั้น หนานอินและคะหยิ่นก็ค่อย ๆ เข้ามานั่งจ่องด้วยอีกสองคน

“เป็นความผิดของคะหยิ่นเอง ที่มัวแต่เอาตัวรอดโดยลืมคิดถึงนายหญิงตอนนั้น”

น้ำเสียงแหบห้าวของคะหยิ่นดังขึ้น บ่งความรู้สึกออกมาจากส่วนลึกใจจริง

“เจ้าไม่ผิดหรอก คะหยิ่น ถ้าเจ้าไม่ช่วยตัวเองก่อน เจ้าก็จะต้องร่วงลงไปพร้อมกับนายหญิงด้วยเราทุกคนเห็นเหตุการณ์ตอนนั้นโดยตลอด...ไม่มีใครตำหนิเจ้าได้”

ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยเสียงแตกพร่า

“ให้คะหยิ่นร่วงลงไปแทนนายหญิงเสียจะดีกว่า”

นายบ้านหล่มช้างพูดสั้น ๆ เหมือนจะกล่าวกับตนเอง

“ความจริงนายหญิงปลอดภัยกว่าทุกคนอยู่แล้ว ตอนที่น้ำมันเริ่มพุ่งลงมา แต่แกมัวแต่ห่วงหีบยาของแกไม่ยอมคว้าเชือกที่หนานอินโยนไปให้ เอาแต่กอดหีบยาเอาไว้ พอน้ำมันม้วนตัวลงมาอีกโครมก็เลยถูกกระชากลงไป”

ครูพรานผู้เฒ่าเอ่ยเสียงเครือ

ไม่มีใครกล้าพูด หรือเอ่ยถึงอนาคต ม.ร.ว.หญิงดาริน

มาฤทธิ์ ขึ้นในขณะนี้ ภาพที่ต่างเห็นหล่อนพลัดร่วงจากชานหิน
ต้นเป็นที่พักพร้อมกับกระแสน้ำอันแลบตวัดเข้ามาราวกับลิ้น
มังกร

มันเป็นภาพที่หวาดเสียวเกินกว่าที่ทุกคนจะกล้านึกย้อนไปเห็นภาพนั้นได้...จะมีอะไรเหลืออยู่อีก สำหรับร่างกายอันประกอบด้วยเลือดเนื้อของผู้หญิงตัวเล็กๆ คนหนึ่ง สายน้ำจะพัดพาหล่อนในลักษณะฉุดกระชากลงไปตามแนวทางอันลาดต่ำลงไปตามลำดับ ซึ่งเต็มไปด้วยแง่โขดหินและต้นไม้กระแทกปะทะบดขยี้ ถ้าไม่แหลกเหลว ติดคาอยู่กับรากไม้หรือซอกหินต้นแหน่งหนึ่งตำแหน่งใด โดยมีน้ำไหลผ่านอยู่เหนือร่าง ก็คงจะล่องลอยเปะปะไปตามแรงน้ำเชี่ยวกราก

อย่าว่าแต่คนเลย ต่อให้ช้างก็ทนอยู่ต่อไปไม่ไหวแน่

เหตุการณ์ครั้งนี้ มันเกิดขึ้นรวดเร็วเหลือเกิน จนตั้งตัวไม่ทัน และทุกคนก็ต่างยังตกอยู่ในภาวะมึนงง เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งต่อสิ่งที่เกิดขึ้นเหมือนฝันร้าย ถ้าจะพิจารณาถึงตำแหน่งวางที่พักของหนานอิน ก็จัดว่าครูพรานผู้เฒ่าดำเนินการได้ถูกต้องที่สุดแล้ว คือพยายามวางที่พักให้ห่างทางน้ำตกตามปกติออกมา ในระยะที่เรียกได้ว่าปลอดภัยมากทีเดียว หากเกิดอุทกภัยน้ำไหลตกลงมามากมายกว่าปกติสภาพของมัน ซ้ำยังมีชะง่อนหินใหญ่โผล่ยื่นออกไปเป็นเพิงบังไว้อีกด้วย แต่ทว่า**น้ำที่พุ่งกรากเทลงมาทางด้านนี้นั้น มันแบ่งแยกเส้นทางอันเคยไหลในสภาพเดิมของมันได้อย่างไร? เป็นน้ำที่กระโจนแหกแนวทางเดิมลงมาทางตำแหน่งที่พักโดยเฉพาะและปริมาณมหาศาลเหลือเกิน**

แม้จะมีเพิงบังเป็นชายคากั้นไว้ ความแรงของน้ำที่โถมกระแทกลงมาอย่างดุเดือดรุนแรง ก็ยังทำให้ชะง่อนชายคาหินทั้งก้อน บิถล่มขาดหายตามแรงกระแทกเซาะนั้นลงไปจนได้แทนที่มันจะไหลลงมาปะทะ แล้วกระโจนข้ามไปปกติธรรมดาอย่างที่หนานอินคาดคะเนคิดป้องกันไว้ล่วงหน้าก่อน

ก่อนเกิดเหตุ ก็ไม่มีวี่แวว หรือลางบอกล่วงหน้า ไม่มีฝนตก ไม่มีพายุด้านบนให้สังเกตเห็นแม้แต่น้อย สภาพของมันที่ทุกคนเผชิญและกำลังขบคิดอยู่ในขณะนี้ ก็เปรียบเสมือนแนวทำนบที่กั้นน้ำไว้ตอนใดตอนหนึ่งเบื้องบนขึ้นไป อันจะเป็นตำแหน่งช่อชั้นที่เท่าใดก็ไม่ทราบได้ พังทลายลงอย่างกะทันหันปัจจุบันทันด่วน ก่อให้เกิดการทะลักล้นบ่าแยกทางลงมาอย่างฉับพลัน

ทุกคนอาจแว่วเสียงที่มันกระโจนละแก่งแง่โขดหินด้านบนดังอื้ออึงเหมือนเสียงฟ้าร้องล่วงหน้าเพียงแค่ไม่กี่อึดใจเท่านั้นแล้วมันก็พุ่งลงมาถึงตัวทันที ถ้าไม่มีเพิงหินบังไว้ก่อน ก็ไม่มีปัญหา ทั้งคณะ 16 คนรวมทั้งสัมภาระข้าวของ จะต้องถูกน้ำแทงกระจัดกระจายหายไปในพริบตาเหมือนท่อดับเพลิงที่ฉีดใส่ฝูงมดฉะนั้น

พวกลูกหาบทั้ง 10 คน ที่ยังมีชีวิตรอดอยู่ บัดนี้ก็เข้ามานั่งจับเจ่าชุมนุมเบียดอยู่กับฝ่ายเจ้านายทั้งหมด คางสั่นกระทบกันกึก ๆ ทุกคนทราบเหตุการณ์ดีแล้วว่า แต่ละคนรอดปลอดภัยเข้ามาหลบกันอยู่ได้อย่างหวุดหวิด

มีนายหญิงของคณะคนเดียวเท่านั้นที่เคราะห์ร้ายที่สุด!

“ผมอยากจะเชื่อ...เอาว่าผมเชื่อมั่นก็แล้วกันว่า น้อยๆ ก็ไม่เป็นอะไรมาก”

ในที่สุด อนุชา วราฤทธิ์ ก็กล่าวขึ้นด้วยเสียงที่พยายามให้ราบเรียบมั่นคงที่สุด เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย เพราะความจริงเขาเองก็ไม่รู้จะพูดอะไรให้ดีไปกว่านี้ได้

เชษฐากับไชยยันต์ไม่ตอบ หรือมิฉะนั้นก็ไม่มีความรู้สึกที่จะแสดงความเห็นเช่นไรได้อย่างเดิม ทำไมทั้งสองจึงจะไม่ทราบว่านั่นเป็นคำพูดที่ปลอบใจเสียมากกว่าอย่างอื่น

หนานอินขยับเข้ามาจับเข่านายใหญ่ไว้

“หนานอินอีกคนหนึ่ง ที่เชื่ออย่างพรานชด นายใหญ่กับนายทหารทำใจดีๆ ไว้เถอะ เอาไว้ให้น้ำซากว่านี้ หรือตะวันขึ้นหนานอินจะออกตามหานายหญิงเอง”

เชษฐาฝืนยิ้มกร้านในเงามืด เสียงพูดของเขาช้าๆ แต่แห้งผาก

“ฉันกับนายทหารไชยยันต์ มีกำลังใจที่ดีเสมอ และจะไม่คิดหวั่นไหวหวาดระแวงไปในทางที่ไม่เป็นมงคลต่อนายหญิงทั้งๆ ที่มองเห็นกับตาว่ามันเกิดอะไรขึ้น...เอาละ ฉันก็เชื่อเหมือนกันว่านายหญิงต้องไม่เป็นไร เพราะถ้าไม่คิดเชื่อเช่นนั้นไว้ก่อนมันก็ไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้ไม่ใช่รึ?”

“หนานอินไม่ได้พูดแค่ปลอบใจหรอก นายใหญ่...”

พรานครูผู้เฒ่าพูดอย่างรู้ใจ และท้นในความรู้สึกของเชษฐากับทุกคนในยามนี้

“คนอื่นอาจไม่รู้ แต่หนานอินรู้มานานแล้วตั้งแต่พบเห็นนายหญิงเป็นครั้งแรก แกมีสิ่งศักดิ์สิทธิ์และอรหันตเจ้าหลาย

องค์คอยคุ้มครองปกป้องไว้เสมอ แล้วก็ยังมีเทพประจำตัว ดวงชะตาราศีแข็งมากยากที่อะไรจะทำอันตรายได้ ถ้าจะพูดถึงดวงแล้ว ในบรรดาพวกเราที่มาด้วยกันนี่ นายหญิงแข็งที่สด...แข็งยิ่งกว่านายรพินทร์เองเสียอีก หนานอินไม่เคยรู้เห็นในการเดินทางครั้งก่อนสำหรับเที่ยวขาไป แต่นายใหญ่และนายทหารไชยยันต์รู้ดี ลองนึกย้อน...แล้วคิดเอาเอง ทุกครั้งที่เกิดเหตุอันตรายคับขันขึ้น คนอื่นบาดเจ็บหรือล้มตาย นายหญิงเคยได้รับเคราะห์อย่างนั้นบ้างไหม...”

แล้วแกก็หัวรอหึๆ อยู่ในลำคอ ต่อมาว่า

“คนดวงแข็งอย่างนายหญิง อย่าว่าแต่ถูกน้ำพัดลงไปอย่างที่เราเห็นกันนั่นเลย ต่อให้แกตั้งใจกระโดดลงเหว หรือโดดลงจากหน้าผาสูงก็จะไม่เป็นไร จะต้องมีอะไรมาปะทะปะทังผ่อนหนักเป็นเบาได้เสมอ คนที่มีเกณฑ์ชะตาอย่างนายหญิงเป็นคนที่ไม่มีอะไรมาทำอันตรายได้ เว้นแต่จะถึงอายุขัยของตัวเองเท่านั้น แต่ไม่ใช่เดี๋ยวนี้”

คำพูดของครูพรานในครั้งนี้ ฟังดูไม่ไร้สาระเกินไปนัก มันวางรากฐานมาจากความเชื่อมั่นในศาสตร์อันลี้ลับที่มีอยู่ประจำตัวของแก น้ำเสียงพูดก็ออกมาจากความรู้สึกแท้จริง ปราศจากการเสแสร้งเพื่อหวังเฉพาะในด้านการปลุกปลอบใจประการเดียว

เชษฐาและไชยยันต์สดับอย่างไตร่ตรอง แล้วก็เริ่มใจชื้นขึ้น จากเหตุการณ์ร่วมเผชิญที่ผ่านมาแล้ว มันเป็นจริงตามที่หนานอินว่าทุกประการ ต่อให้ตกอยู่ในสถานการณ์รุนแรงคับขันอับจนถึงเพียงไหน คนอื่นจะบาดเจ็บล้มตายอย่างไร น้องสาว

คนแล็กของคณะมักมีเหตุเป็นไปที่คาดคิดไม่ถึง เข้ามาผ่อนปรน แก้ไขให้รอดปลอดภัยได้ทุกครั้ง หล่อนไม่เคยเคราะห์ร้าย ถึง เท่าบาดเจ็บหนักเลยสักครั้ง ทั้งๆ ที่ทุกคนโดนกันหมด แม้แต่ วพินทร์เอง เหมือนมีปาฏิหาริย์ลึกลับของสิ่งศักดิ์สิทธิ์มาช่วยไว้ ตลอดเวลา ซึ่งเรื่องนี้ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ต้องยอมรับ

ในความมืดของสถานที่ ดวงตาของเชษฐาและไชยยันต์ เริ่มเป็นประกายแห่งความหวังขึ้น

“เป็นข้อคิดที่ช่วยปลุกปลอบใจพวกเราได้ดีมาก ลุงอิน และทางด้านเราขณะนี้ ถึงอย่างไรก็ยังทำอะไรไม่ได้เลย...จน กว่าน้ำจะหยุดเทลงมา หรือจนกว่ารุ่งเช้าอย่างใดอย่างหนึ่ง ว่า แต่ว่า ลุงพอจะบอกได้ไหม ว่ามันเกิดขึ้นได้ยังไงกันนี่”

เชษฐาว่าแล้ว ก็พยักหน้าขึ้นไปด้านบน ที่กระหึ่มอยู่ด้วย เสียงน้ำจำนวนมาก เทลงมาอย่างดูเหมือนจะไม่มีการจบสิ้น รู้สึกว่าก้อนหินเหนือศีรษะขึ้นไป ลั่นและเคลื่อนกลิ้งตามสายน้ำ อยู่เป็นระยะๆ ทุกคนเข้ามาหลบซ่อนอยู่ในส่วนลึกของโพรงถ้ำ เหมือนตกอยู่ใต้บาดาลที่มีท้องทะเลคลั่งปั่นป่วนอยู่เบื้องบน

หนานอินชะงักไปชั่วขณะ เอามือทั้งสองขึ้นถูกันไปมา แล้วเป่าลงไปด้วยความหนาวเย็น

“มันเดายากนะนาย จะเป็นด้วยการเผอิญของธรรมชาติ ตินฟ้าอากาศ มันก็ไม่ส่อเค้าเงื่อนให้เรารู้ล่วงหน้ามาก่อน จะ ว่ามันเกิดด้วยเล่ห์กลมายาเหตุอาถรรพณ์ ที่จ้องฉวยโอกาสจะ เล่นงานเรา หนานอินก็ยังนึกไม่ออกว่ามันทำได้ยังไง ขุนเขา ทิวนี้สูงใหญ่มาก สลับซับซ้อนขึ้นไปเป็นชั้นๆ แทบจะนับไม่ ถ้วนกว่าจะถึงยอดบน แล้วบนยอดนั้นก็มีทะเลสาบกว้างใหญ่

เส้นทางน้ำตกจะไหลลงมาตามช่องรอยที่ต่ำเป็นทางระบายออกของน้ำตามธรรมดาเส้นทางน้ำตกทั่วๆ ไป แต่นี่มันกลับแหกทางเดิมที่เคยไหล กระโจนพรวดลงมาอีกด้านเหมือนมีใครไปขุดเบิกทางใหม่ขึ้นให้น้ำทะลักลงทางด้านนี้งั้นแหละ หนานอินคิดไม่ออกจริงๆ เพราะถ้าใครทำได้อย่างนั้น ก็จะต้องใช้แรงงานไม่ใช่น้อยทีเดียว”

แกพูดช้าๆ เนิบๆ อย่างไม่แน่ใจ

“จะเป็นอย่างนี้ได้ไหมลุงอิน...”

อนชาเอ่ยขึ้นอย่างใคร่ครวญลึก

“ต้นทางน้ำตกนั้น มาจากแหล่งทะเลสาบข้างบนแน่นอน และอาจเป็นยอดสูงสุดของเทือกนี้อย่างลุงว่า แต่ลุงคิดบ้างไหมว่า แต่ละช่อชั้นของยอดเขาที่ต่ำลดหลั่นกันลงมา มันก็น่าจะมีวังน้ำที่ขังน้ำไว้จำนวนมาก รองรับกันอยู่เป็นชั้นๆ เป็นแหล่งขังน้ำที่ย่อยลงมากกว่าแหล่งแม่น้ำใหญ่ด้านบนเหนือสุด ทีนี้ บนแอ่งหรือวังน้ำย่อยๆ ที่ว่านี้อาจเหนือจากระดับที่เราพักขึ้นไปเพียงเล็กน้อยเท่านั้น มีก้อนหินกั้นเป็นทำนบไว้บางส่วนที่ไม่แน่นหนาแข็งแรงอะไรนัก ในเวลาปกติน้ำจะไหลมาสมทบกับแนวทางไหลเดิมตามปกติของมัน แต่ถ้ามีอะไรไปรื้อเขื่อนหรือทำนบที่บอบบางอันเป็นจุดสำคัญนั้น เปิดทางน้ำให้ไหลลงอีกทาง มันก็ย่อมจะเป็นทางทะลักออกอย่างกะทันหันของกระแสน้ำที่ถูกกักขังไว้ และลงมันได้ไหลพรวดออกมาตามทางที่เปิดใหม่นั้นแค่นิดเดียว พลังน้ำมากมายที่มีแรงดันอยู่ก่อนแล้ว ก็จะแหกเป็นทางกว้างออก ทำลายแนวทำนบใกล้เคียงให้พลอยทลายลงอย่างกะทันหันทั้งแถบ...กลายเป็นสภาพเหมือนเขื่อน

แตก เทน้ำจากแหล่งกักย่อย ๆ นั้นพุ่งลงมาใส่ทางด้านที่พักของเราอยู่ในขณะนี้ ไม่ใช่มันแตกลงมาจากข้างบนยอดนั่นหรอก”

เชษฐาและไชยยันต์สะดดเข้ากับข้อคิดเช่นนั้นของอนชาเช่นกัน

“น่าจะเป็นอย่างที่กลางสันนิษฐานนี่เสียมากกว่า คงมีการทำลายเขื่อนกั้นน้ำธรรมชาติจากแอ่งน้ำย่อยในชั้นที่ไม่สูงขึ้นไปจากเราเท่าไหร่นักแน่นอน คงไม่ได้มาจากด้านบนสุดหรอก ใช้กำลังช้างสัก 3-4 ตัวช่วยกันงัดหินอันเป็นจุดกั้นน้ำที่บอบบางออกเพียงไม่กี่ก้อน ก็แค่นั้นเอง น้ำจะทำหน้าที่ทำลายทำนบธรรมชาติข้างเคียงทั้งแถบลงเอง ด้วยพลังผลักดันตามธรรมชาติ คราวนี้มันก็เหมือนเทน้ำจากกระบอกลงกบาลพวกเรา”

ไชยยันต์ร้องออกมาโดยเร็ว

“ใช้ช้างเร้อ?”

เชษฐาอุทานเสียงสูง

“จะมีอะไรดีไปกว่าสัตว์ใหญ่กำลังมากที่มันใช้เป็นบริวารเหล่านั้นได้”

“ถ้างั้น...?”

“ชัด! ไม่มีใครอื่น นอกจากไอ้มันตรัย!”

อนุชาและไชยยันต์โพล่งออกมาพร้อมกันราวกับจะนัดกันไว้

ท่านหัวหน้าคณะเม้มริมฝีปากแน่น บรรยากาศภายในโพรงถ้ำที่มนุษย์ทั้ง 15 ชีวิตเข้ามาหลบภัยอยู่เงียบกริบ มีแต่

เสียงตูมตามโครมครืนของสายน้ำผสมก้อนหินไหลคละกันลงมาจนถ้ำสะเทือนอยู่เช่นนั้น

เชษฐาปาดแขนเสื้ออันเปียกชุ่มน้ำ ดูเวลา ขณะนั้นมัน 02.15 น. กำลังดึกสงัด คำนวณจากเวลาแรกที่ทุกคนได้ยินเสียงน้ำหลั่นลั่นอู้ลงมาและปะทะระลอกแรกลงกับชะง่อนที่พักจนดารินหลุดหายไป มันกินเวลาประมาณ 20 กว่านาทีเข้ามาแล้ว เสียงกระหน่ำเทลงมาของกระแสรุนแรงเชี่ยวกราก ยังไม่มีท่าทีว่าจะหยุดหรือหมดสิ้นลง

“ถ้าเป็นอย่างที่กลางตั้งเป็นข้อสงสัย สมมติฐานขึ้นนี่มันควรจะใช้เวลาอีกนานสักเท่าไหร่ ปริมาณน้ำที่ไหลพุ่งลงมาทางด้านนี้ถึงจะหมดสิ้นไป”

ในที่สุดเขาก็กล่าวขึ้น ไม่อาจซ่อนหางเสียงกระวนกระวายใจไว้ได้

“ก็ต้องรอดูมันไปครับ พี่ใหญ่ มันอาจซู่ซ่าลงมาเพียงแค่ 1-2 ชั่วโมง หรืออาจติดต่อกันไปตลอดทั้งคืนก็ได้ สุดแต่แอ่งน้ำนั้นจะบรรจุปริมาณน้ำมากแค่ไหน แต่สังเกตดูจากความแรงเชี่ยวของมันที่กระโจนลงมา โดยพลังผลักดัน ผมว่าไม่ต่ำกว่า 1 ล้านลูกบาศก์เมตร ไม่งั้นมันจะไม่แทงแรงลงมาถึงแบบนี้ ไม้ไล่ ก้อนหินเล็กๆ ที่ขวางทางมันพลอยโค่นหลุดตามกระแสน้ำลงไปเป็นแถบๆ แม้กระทั่งชะง่อนเวิ้งที่เขาพักกันอยู่ก็ยังทานแรงกระแทกไม่ไหว”

“เอาละ ตอนนี้เราทำอะไรยังไม่ได้เลย นอกจากคุดตัวเป็นตุ่นอาศัยรูถ้ำอยู่ก่อนแบบนี้ ทุกคนสำรวจสัมภาระข้าวของที่หิ้วหนีน้ำเข้ามาเดี๋ยวนี้ มีอะไรขาดหายไปบ้างให้รายงาน ปีน

ประจำตัวทุกกระบอกของทุกคน ที่มปลายปากกระบอกลงกับพื้น ตั้งไว้ให้สะเด็ดน้ำไปพลาง แล้วค่อยเปลี่ยนกระสุนชุดใหม่ให้เฉพาะพวกลูกซอง ตอนนี้เป็นทีของมัน ปล่อยให้มันเล่นเวทีให้เต็มที่ไปก่อน”

เชษฐาประกาศขึ้นดังๆ แก่ทุกคนแล้วถอนใจเฮือกเหยียดเท้าทั้งสองราบไปกับพื้นอันขรุขระตะปุ่มตะป่านั้น หลังเอนพิงผนังหินนิ่งพักหลับตาไปชั่วขณะ ในระหว่างที่ทุกคนเคลื่อนไหวปฏิบัติตามคำสั่งเขาภายในโพรงถ้ำที่เข้ามารวมกลุ่มอาศัยกันอยู่แน่น...

เวลาจะล่วงผ่านไปเท่าใดไม่ทราบได้ ในซอกถ้ำของชีวิตที่เข้ามาหลบกันอยู่อย่างเงียบกริบ เหมือนจะเป็นใบ้เบื้อไปหมด ต่อเหตุการณ์ร้ายแรงที่เกิดขึ้น ครั้นแล้ว เสียงน้ำที่ไหลแรงผ่านอยู่เบื้องบน ก็ค่อยๆ ซาอ่อนลงเป็นลำดับ พลังแรงของมัน สดับจากเสียงซึ่งเคยฟังเหมือนพายุ บัดนี้กลายเป็นเสียงไหลแผ่วเบาดังริกๆ เท่านั้น

เชษฐาผู้นั่งเข้าภวังค์ครึ่งหลับครึ่งตื่นอยู่ในฝันร้าย สัมผัสได้ถึงการถูกใครเขย่าที่ขาแรงๆ เมื่อเขาผงกศีรษะลืมตาขึ้น ก็มองเห็นเงาของอนุชาและไชยยันต์เข้ามาขนาบอยู่ข้างๆท่ามกลางความไฟฉายที่ส่องสว่างพอประมาณเพราะใช้อยู่เพียงดวงเดียว

“มันไหลผ่านไปหมดแล้ว มันหยุดลงจริงๆ”

เป็นเสียงร้องบอกอย่างตื่นเต้นของน้องชายกลาง

พี่ใหญ่ของคณะเรียกความรู้สึกให้กลับคืนมาพร้อมพยา-

ยามเงี่ยหูแล้วก็รู้สึกได้ว่า มันเป็นจริงตามที่อนุชาบอก มันแสดงว่าเขาผล็อยหลับไปด้วยความอ่อนเปลี้ยชั่วขณะ

ราชสกลหน่มใหญ่ขยับตัวทันที

“พี่เผลองีบไป...”

เขาสารภาพตามตรง สะบัดหน้าไล่ความมึนงง

“นี่มันเริ่มซาลงตั้งแต่เมื่อไหร่ นานแล้วยัง?”

“ประมาณสัก 10 นาทีที่ผ่านมาแล้วนี่เอง”

ไชยยันต์เป็นคนตอบอย่างเร่งด่วน

ทกคนในคณะที่เข้ามาหลบซ่อนกันอย่ ไหวตัวกันพึบพับไปหมด

“เราจับฟังกันอยู่ตลอดเวลา เสียงมันค่อยๆ อ่อนลงไปเรื่อยๆ ก็นึกอยู่เหมือนกันว่าแกคงจะหลับไป เพราะเห็นเงียบเฉยมาตลอด พอรู้สึกว่ามันผ่านไปหมดแล้ว ก็เลยช่วยกันปลุกแกขึ้น”

“นี่เราเข้ามาอยู่กันในนี้นานเท่าไหร่?”

“ก็ประมาณชั่วโมงเศษเท่านั้น ที่น้ำมันพัดหนักอยู่ข้างบนอย่างที่มันเล่นงานเราในตอนแรก ขณะนี้ ตีสามกว่านิดหน่อย”

“สำรวจสัมภาระข้าวของเราแล้วยังอะไรอยู่ อะไรขาด?”

“เราช่วยกันหอบเข้ามาได้เกือบทุกชิ้นครับ นอกจากผ้าพลาสติกบางผืนเท่านั้นที่หายไป กับไม้คานหาบหามบางอัน”

น้องชายกลางตอบเสียงแห้งๆ ทุกคนรอบด้านของเขายามนี้ล้วนตกอยู่ในภาวะทุกข์กังวลทั้งสิ้น แม้จะมองไม่เห็นถนัดก็รู้ได้จากอากัปกิริยา และทั้งหมดดูเหมือนกำลังรอคำสั่ง ความเห็นชี้ขาดจากเขาอยู่

“ถ้างั้น สิ่งที่กลางทายไว้ก็ไม่ผิด แอ่งน้ำบางส่วนเท่านั้นที่เขื่อนแตก ไหลเทลงมาทางที่พักของเรา และปริมาณน้ำในส่วนนั้นก็คงจะไหลลงมาหมดแล้ว ถึงได้หยดไปอย่างนี้ เส้นทางน้ำตกเดิมยังคงไหลอยู่ตามปกติของมันไม่ใช่หรือ?”

“ครับ เส้นทางปกติของมัน ก็ยังไหลอยู่ธรรมดานั่นแหละ”

“เอาละ ตอนนี้เราควรจะทำอะไรขึ้นมาได้บ้างแล้วไม่มากก็น้อย ตรวจข้าวของประจำตัวของน้อยซิ ตรวจกันแล้วยัง? เป้หลังส่วนตัวของเขา ไฟฉาย วิทยุ ไรเฟิลประจำมือ และอื่นๆ เราต้องรู้เสียก่อนว่าขณะที่น้อยถูกน้ำพัดหายลงไป เขามีอะไรติดตัวอยู่บ้าง”

เชษฐาสั่งในทันที ประสาทเริ่มตื่นพร้อมอีกครั้ง พยายามฝืนไล่ความอ่อนเพลียกะปลกกะเปลี้ยออกไป

“ขณะเกิดเหตุ เป็นเวลาที่พวกเราทั้งหมดพักนอนกัน”

ผู้พูดอย่างเร็วปรี๋ออยู่ตามเดิม คืออนุชา

“เพราะฉะนั้น น้อยไม่มีอะไรติดตัวเลย เพราะเป้หลัง, ไรเฟิล วิทยุประจำตัวถอดออกหมด ถ้าจะมีก็เสื้อผ้าชุดที่เขาใส่อยู่ เข็มขัดปืนสั้นหนึ่งกระบอก มีดโบวี่หนึ่งเล่ม นอกนั้นก็อาจมีแค่ของกระจุกกระจิกเท่าที่จะใส่อยู่ในกระเป๋าเสื้อหรือกระเป๋ากางเกงเท่านั้น แม้แต่ไรเฟิลที่ส่วนมากไม่เคยห่างมือ ก็ตกอยู่ตรงที่เกิดเหตุ ผมเป็นคนงมขึ้นมาเองก่อนที่พี่ใหญ่จะฉุดเข้ามาในซอกโพรงนี่”

“ฮือม์ สรุปว่าหลุดหายไปกับน้ำ ตัวเปล่าๆ มีแค่ปืนสั้นกับมีดติดเอวไปอย่างละชนิดเท่านั้น เอาละเราออกไปดูกันตรงปากโพรงหน่อยซิ ข้าวของทั้งหมดทิ้งไว้ในนี้ก่อน”

กล่าวพลาง ท่านหัวหน้าคณะก็พยุงกายขึ้นยืนอย่างรวดเร็วคว้าไรเฟิลประจำมือ ที่ตั้งพิงผนังโดยเอาทางปลายปากกระบอกปักลงเพื่อให้น้ำที่เข้าไปเปียกขังอยู่ไหลถ่ายเทออก หนานอินกับคะหยิ่น ไต่นำหน้าออกไปก่อนในทันที

แล้วทั้งคณะที่เผชิญกับสายน้ำทำนบแตกไหลพรวด พราดจู่โจมลงมาเล่นงาน จนแทบจะกระจัดกระจายกันออกไปหมด ก็พากันไต่จากโพรงถ้ำส่วนลึกอันเข้ามาหลบซ่อนอย่ ย้อนกลับออกมาทางเดิมกันหมดทั้งขบวนอีกครั้ง

ตำแหน่งอันเคยเป็นชานพักผ่อนก่อนเกิดเหตุ บัดนี้ กองพะเนินด้วยเพิงหรือชะง่อนหินอันเคยเป็นชายคาบัง มันขาดลงมาเกือบครึ่งค่อนกองอยู่แทนที่ มีรอยน้ำเซาะพัดเอาเศษเล็กๆ ให้ไหลกลิ้งตามน้ำลงไปด้วย คงเหลือแต่หินหักพังก้อนใหญ่ๆ เท่านั้นที่วางระเกะระกะเกลื่อนไปหมด เหนือศีรษะขึ้นไป อันเป็นส่วนที่ติดแน่นกับภูเขา มีสายน้ำไหลรินเป็นทางเล็กๆ เอื่อยอ่อย ท่ามกลางบรรยากาศอันเป็นเวลาดึกสงัดมืดสนิทน่าหวั่นระแวง

สองสามคนในคณะใช้ไฟฉายเดินทางส่องตรวจดู แล้วฉายไล่ระลงไปยังทิศทางต่ำลงไป เท่าที่กำลังไฟฉายจะส่องลงไปได้ มองเห็นในเงาสลัวอย่างเต็มไปด้วยปริศนาถึงร่องรอยที่มหาอุทกภัยจู่โจมสาดกระหน่ำลงมาอย่างรุนแรง ไม้ไล่พุ่มพงที่อยู่ในทิศทางโค่นล้ม ยับเยินพินาศลู่เป็นทางไปทีเดียวด้วยอำนาจของพลังน้ำ

การไหลอู้ลงมาเพียงชั่วระยะเวลาหนึ่ง กินเวลาประมาณหนึ่งชั่วโมง แล้วก็ยุติหมดสิ้นสร่างซาลงเช่นนี้ พิสูจน์ได้ชัดตามความคาดคะเนของอดีตพรานชดในข้อที่ว่า คงจะมาจากแอ่งน้ำแหล่งย่อย ๆ เหนือศีรษะขึ้นไปถูกทำลายทำนบกั้นตามธรรมชาติ จึงเมื่อมันหมดสิ้นปริมาณน้ำที่ขังอยู่ยังแหล่งนั้น การไหลดุจเทลงมาจากกระบอกจึงสุดสิ้นสงบลงได้ ถ้าเป็นการไหลเชี่ยวกรากลงมาจากยอดสูงสุด อันเป็นทะเลสาบใหญ่เบื้องบน มันคงจะรุนแรงกว่านี้นับร้อยเท่าและคงจะไหลอยู่นานสักกี่วันกี่คืนไม่ทราบได้ แต่นี่มันเพียงแค่ชั่วโมงเดียวเท่านั้นก็ยุติ

ทว่า **แม้จะเป็นเพียงแค่ชั่วโมงเดียวที่มันกระหน่ำเป็นสายเชี่ยวลงมา สรรพสิ่งที่ขวางอยู่ในทิศทางของมันก็ยังวอดวายระเนระนาดไปหมด และหนึ่งชั่วโมงของการพุ่งกรากลงใส่ โถมกระแทกพัดทุกสิ่งทุกอย่างที่ขวางหน้า แรงขนาดทำให้หินน้ำหนักหลาย ๆ ตันพังลงได้**

ร่างกายของมนุษย์ผู้หญิงกระจ้อยร่อยเพียงนิดเดียวจะถูกมันฉุดกระชากปลิวไปถึงไหน และจะคงชีพชนม์อยู่ได้ละหรือ?

ทุกคนคิด แต่ไม่กล้าพูด มีแต่ใบหน้าและแววตาเท่านั้น ที่บอกความรู้สึกภายในของแต่ละคน

“น้อย!”

ไชยยันต์ตะโกนก้องขึ้นสุดเสียง ทั้งที่ปราศจากความหวังใด ๆ ว่าจะได้ยินเสียงตอบ และก็จริงดังว่า มีแต่เสียงของเขาเท่านั้น ที่กังวานสะท้อนก้องไปไกล ไม่มีคำตอบใด ๆ กลับมา

นอกจากสายน้ำที่ยังหลงเหลือเล็กน้อยไหลอยู่ริก ๆ เหนือศีรษะและหยดลงมาตรงหน้าของทุกคนอันยืนกายสั่นอยู่

ภายหลังจากตะโกนเรียกออกไปคำเดียว แล้วไชยยันต์ก็นิ่งงันไปตามเดิม เขานึกไม่ออกเหมือนกัน ว่าทำไมจะต้องตะโกนอย่างโง่ ๆ ไร้ความหมายใด ๆ โดยสิ้นเชิงเช่นนั้น มันเกิดขึ้นจากสัญชาตญาณเสียมากกว่าเจตนา

เชษฐากัดริมฝีปาก แต่ยังยืนสงบนิ่งยืดกายตรงอย่างบุรุษชาติชาตรี ควบคุมสติมั่นคงอยู่เช่นนั้น

“น้ำผ่านไปหมดแล้ว ผมกับลุงอินจะออกตามน้อยเดี๋ยวนี้”

อนุชาบอกด้วยเสียงอันยากจะอ่านความรู้สึกภายใน แต่แน่วแน่มั่นคงมาก

พี่ชายยังคงกราดไฟฉายลงไปตามทางน้ำไหลอยู่เช่นนั้น ถามขรึม ๆ ว่า

“เอากันเดี๋ยวนี้เลยหรือ?”

“ดีกว่าที่จะปล่อยเวลาให้ผ่านไปเปล่า ๆ”

“มันยังมืดสนิทอยู่นะ และกระแสน้ำก็เพิ่งจะผ่านไปหยก ๆ”

“ผมกับลุงอินเดินในเวลากลางคืน...ในความมืดได้ เราไม่ควรทิ้งเวลาให้ล่าช้าออกไป ไม่ใช่หรือครับ”

“แล้ว พวกฉันล่ะ?”

ไชยยันต์ถามเกือบไม่มีเสียง

“เราแบ่งหน้าที่กันให้ถูก ตามความเหมาะสมดีกว่า แกพี่ใหญ่และพวกลูกหาบทุกคนรออยู่ที่นี่ก่อน ใช้เป็นกองบัญชา

ก็เฉพาะฉุกเฉินชั่วคราว จะทิ้งคะหยิ่นไว้ให้เป็นเพื่อนอีกคน ส่วนเขาและลุงอินจะล่วงหน้าตรวจตามเส้นทางน้ำแทงนำลงไปก่อน เพราะคนอื่นถึงอยากจะลงไปด้วย ก็คงเกะกะเป็นภาระ เสี่ยงเปล่าโดยใช่ที่”

อนุชาบอกห้วน ๆ หนานอินพูดมาต่ำ ๆ อีกคนว่า

“ให้หนานอิน กับพรานชดออกตามเดี๋ยวนี้เถอะ นายใหญ่”

เชษฐาตบไหล่น้องชายกลาง อดีตนักผจญภัยชั้นยอดหนึ่งหน่วงพยักหน้าอย่างตัดสินใจเฉียบขาด

“ตกลง แต่มานัดแนะกันเสียก่อน”

“ยังไงครับ?”

“รายงานให้พวกเราบนนี้รู้ข่าว ทุก ๆ สิบนาที ไม่ว่าจะพบหรือไม่พบ โดยทางวิทยุ ส่วนทางด้านพี่ อาจเรียกลงไปก่อนเวลาใดได้ทั้งสิ้น ให้คอยรับฟังตลอดเวลาด้วย และถ้าแม้ว่าคลื่นวิทยุติดต่อทำท่าจะรับส่งไม่ถึงกันและกันเมื่อไหร่ ให้หยุดการเดินทางทันที และให้กลับเข้ามาอยู่ในรัศมีที่วิทยุติดต่อถึงกันได้...รอจนกว่าจะรุ่งเช้า พวกเราทั้งหมดบนนี้จะตามลงไปสมทบ เข้าใจไหม?”

“ครับ!”

น้องชายตอบสั้น ๆ หันไปพยักหน้ากับพรานเฒ่าคู่ใจแล้วตวัดเป้ประจำตัวขึ้นหลัง เตรียมพร้อมทันที เท่า ๆ กับที่หนานอินก็เอาย่ามขึ้นสะพายไหล่ อนุชาเอาวิทยุมือถือประจำตัวขึ้นมาเปิดสวิตช์ ทดลองถ่านและสภาพเครื่อง ปรากฏว่ามันยังสามารถติดต่อรับส่งกับวิทยุในมือของเชษฐาและไชยยันต์ได้เป็นอย่างดี

และอย่างง่ายๆ อดีตพรานชด กับครูพรานหนานอินก็คว้าไรเฟิลค่อยๆไต่ทางตามเส้นทางน้ำแทงนั้นลงไปอย่างระมัดระวัง ในขณะที่ฝ่ายอยู่ข้างบนช่วยส่องไฟให้ในระยะแรก คนทั้งคู่ไต่ต่ำลงไปตามลำดับระหว่างที่ฝ่ายที่รอคอยอยู่ก็ยังยืนดูตลอดเวลา เชษฐายกวิทยุในมือขึ้นกดคีย์พูด ก่อนที่ร่างของนักเดินดงผู้ยิ่งใหญ่ทั้งสองจะลับไปจากแสงไฟที่พวกลูกหาบช่วยกันส่อง

“ทดสอบวิทยุ รับฟังชัดเจนแค่ไหน?”

เสียงอนุชาตอบขึ้นมา โดยแว่วออกมาจากลำโพงจิ๋วว่า

“ชัดเจนดีมากครับ”

“สภาพเป็นยังไงบ้าง ตามเส้นทางที่น้ำพัดลงไป?”

“ลื่นมากครับ แต่ไม่ต้องห่วง ระดับน้ำที่เทลงมา สูงกว่าตำแหน่งที่ผมและลุงอินเดินอยู่ตามร่องทางนี่ ประมาณ 6-7 เมตร ต้นไม้ที่ล้มจะเป็นต้นไม้ที่มีรากติดอยู่กับก้อนหินซุย และขนาดจะไม่ใหญ่เกินโคนขามีรอยหินพลิกกลิ้งตามแรงน้ำไปด้วยในบางส่วน”

เสียงตอบมาอย่างชัดเจนทางวิทยุ

“ระวังตัวให้ดี ทั้งสองคน และอย่าลืมที่สั่ง!”

อนุชารับคำมา

แล้วร่างของทั้งสองก็ลับหายตามแนวเส้นทางอันยังเปียกชุ่มฉ่ำระเกะระกะ ไปด้วยไม้ล้มนั้น ลับเหลี่ยมหินบังลงไป

เชษฐา หันมาสั่งหัวหน้าลูกหาบให้ต้อนพวกลูกหาบกลับเข้าไปพักผ่อนในโพรงถ้ำด้านในตามเดิม เพราะมาชุมนุม

ก็นอยู่ปากทางตำแหน่งนี้ก็ไม่มีประโยชน์อะไร ตัวเขาเอง ไชย-ยันต์ และคะหยิ่นเพียงสามคน ทรุดกายลงนั่งยังปากทางนั้น พร้อมที่จะคอยสดับฟังข่าวของบุคคลทั้งสองที่ผละลงไป

"จะเอายังไง สำหรับทางด้านฝ่ายเรา?"

ไชยยันต์ข่มความรู้สึก ถามขึ้น

"เหลืออีกสองชั่วโมงจะสว่างขึ้น พอสว่าง เราทั้งหมดจะเคลื่อนตามกลางและหนานอินลงไป เรายังมีคะหยิ่นอยู่อีกคนที่จะแกะรอยทั้งสองคนได้ อีกอย่างหนึ่งก็ติดต่อกันทางวิทยุได้ที่หมายได้อย่แล้ว ว่าทั้งสองคนบ่ายหน้าไปทางไหน คงตามไม่ยาก"

อดีตนายทหารปืนใหญ่เพื่อนตายยกมือทั้งสองขึ้นกุมขมับพัมพำ

"จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ ฉันก็ยังแทบไม่เชื่อสายตาในสิ่งที่เกิดขึ้น...เชษฐา แกคิดว่าสายน้ำที่แทงแรงหนึ่งชั่วโมง ควรจะพัดเอ้อยไปไกลสักขนาดไหน"

ลำคอของพี่ใหญ่ของคณะแห้งผาก แทบไม่มีเสียง

"ใครจะรู้ได้นอกจากเทวดา กับไอ้มันตรัยเท่านั้น"

แล้วทั้งสองก็เงียบกันไป ปล่อยเวลาให้ผ่านไปโดยการนั่งเผาบุหรี่กันตัวต่อตัว คะหยิ่นเองก็เงียบกริบ ไม่กล้าพูดหรือแสดงความเห็นใด ๆ ทั้งสิ้น

สิบนาทีแรก เสียงอนุชารายงานทางวิทยุขึ้นมาว่า

'ทางลาดลงไปเรื่อย ๆ ครับ เห็นป่าเถาวัลย์ และไม้ใหญ่ ๆ ขณะนี้ห่างลงมาแล้วประมาณเกือบ 200 เมตร"

“ช้า ๆ ไม่ต้องรีบร้อน ขอให้ตรวจดูร่องรอยอย่างละเอียดที่สุดในละแวกใกล้เคียงก่อน มันมืดมากเหลือเกิน กำลังไฟฉายพอไหม?” เชษฐาถามลงไป

“ของหนานอินใช้ได้ครับ ส่วนผมจะฉายไฟบางขณะเท่านั้น ไม่ต้องห่วง เราจะตรวจกันอย่างละเอียดที่สุด และตะโกนเรียกให้เสียงไปทุกระยะ”

“พยายามใช้ความเป็น พรานชด ประชากร ของแกที่มีอยู่ทั้งหมด...”

ไชยยันต์ชะโงกหน้าเข้ามาใกล้วิทยุเชษฐา แล้วกรอกเสียงลงไป

“ฉันและเชษฐา เชื่อในความสามารถของแกและหนานอินเต็มที่คงไม่ต้องเตือนซ้ำว่าควรระวังอะไรบ้าง ฉัน เชษฐาและคะหยิ่น กำลังรอฟังข่าวอยู่ทุกขณะ”

“ใจเย็น ๆ”

อนุชาบอกขึ้นมา แล้วเงียบเสียงไปอีก ท่ามกลางความเงียบของป่า ยามวิกาลสงัดเต็มที่ ได้ยินเสียงกู่โหวก ๆ ของหนานอิน และอนุชาแว่วขึ้นมาบางครั้งบางคราว นอกนั้นก็มีแต่เสียงเขียดปาด ตามซอกมุมหินร้องประสานเสียงกันอยู่เท่านั้น และจากความร้อนใจ ตกลงกันไว้ ครั้งแรกว่าจะติดต่อกันทุก ๆ 10 นาที โดยให้ฝ่ายอนุชารายงานขึ้นมาเชษฐาคอยจับดูนาฬิกาอยู่ตลอดเวลา และเป็นฝ่ายเรียกลงไปทุกช่วง 5 นาที เพื่อทดสอบสภาพการติดต่อวิทยุ และฟังหางเสียงของบุคคลทั้งสอง ซึ่งอนุชาก็จะตอบรับมาสั้น ๆ แต่เพียงให้รู้ว่า การสื่อสารทางวิทยุยังใช้งานได้ดี และยังไม่พบร่องรอยวี่แววอะไรทั้งสิ้น

ไชยยันต์บ่นอย่างกลัดกลุ้มกับเชษฐา อยากจะให้เช้าเสีย เร็วๆ จะได้ติดตามลงไปด้วย

ขณะนั้นเอง ทั้งสามคนที่เฝ้ารอคอยอยู่ ก็ไหวตัวพรึบ เมื่อได้ยินเสียงแปลกประหลาดชนิดหนึ่ง ดังออกมาจากป่าริมเชิงเขาน้ำตก ด้านที่สายน้ำตกตามปกติไหลอยู่

มันเป็นเสียงร้องรัว ก่อกๆๆ อยู่ในลำคอ ของอะไรชนิดหนึ่งแต่ดังกระหึ่มสะเทือนจนคลื่นอากาศรอบตัวสั่นไหวไปหมด

“เฮ้ย! อะไรน่ะ...”

ไชยยันต์ผู้ประสาทในตอนนี้ไม่ค่อยจะดีอยู่แล้ว พรวดพราดลุกขึ้นยืนพร้อมกับร้องออกมา ส่วนเชษฐาขยับลูกเลื่อนไรเฟิลขนาดใหญ่ของเขาด้วยสัญชาตญาณทันที คะหยิ่นก็กระชากสไล้ด์ของลูกซองที่ถืออยู่ในมือ

พร้อมกัน ก็มีเสียงคล้ายก้อนหินขนาดใหญ่ หล่นตูมลงไปในน้ำบริเวณอันเป็นแอ่งของน้ำตกซีกขวามือ แล้วก็อีกตูม...ตูม หลายต่อหลายครั้ง...**มีสัตว์ชนิดหนึ่ง นำหนักตัวอย่างน้อยก็เป็นตัน กระโดดลงมาจากป่าฟากโน้น และกำลังว่ายตัดทางข้ามมายังฝั่งที่ทุกคนนั่งกันอยู่**

ไชยยันต์เป็นคนล้าหลังสุด ที่ตบลูกเลื่อนขึ้น แล้วตบลงตามเดิม ขึ้นนกเตรียมพร้อม

“เสียงมันคล้ายๆ กบ หรือคางคก แต่ยังกับร้องผ่านเข้าเครื่องขยายเสียงสักหมื่นวัตต์!”

เชษฐากระซิบอย่างร้อนรน

เพียงแต่ขาดเสียงเขาเท่านั้น สำเนียงต่อมาที่ได้ยินเป็นเสียงกรวดหินถล่มพรูริมฝั่ง เหมือนอะไรมันจะไต่คลานขึ้นมา

มีพงวัชพืชถูกบดเสียดสีหักราบ แล้วก็มีเสียงกระโดดหล่นตูมมาตามพื้นอันเปียกแฉะของราวป่าใกล้ๆเป็นจังหวะ อำนาจของการกระโดดนั้น ทำให้แง่หินที่ทั้งสามนั่งอยู่ สะเทือน เสียง ตบ! ตบ! ระคนไปกับเสียงร้องรัวในลำคอ 'ก่อกๆ' ปะปนกันไปด้วย

ตุบ...ที่ดังอยู่ใกล้ที่สุด เป็นบริเวณทางที่น้ำไหลผ่านลงไป คะหยิ่นฉายไฟปราด กระทบเข้ากับอะไรชนิดหนึ่ง ซึ่งมาหมอบจังก้าอยู่ตรงเนินลาดของกรวดต่ำลงไปเพียง 10 เมตรเท่านั้น ครั้งแรก ทกสายตานึกว่าก้อนหินที่ไหนโผล่ออกมา แต่พอมองเห็นได้ถนัด คะหยิ่นก็ผงะแทบหงายหลังทั้งยืน

"นาย! คางคกยักษ์!!"

รูปร่างที่มองดูไม่ผิดอะไรกับกบหรือคางคกนั้นกำลังจ้องชะเง้อมองขึ้นมาด้วยตาอันปูดโปน แต่ละข้างขนาดลูกมะพร้าวของมัน ยังมองเห็นสัณฐานไม่แจ่มชัดนัก **ทุกคนที่เห็นอยู่พร้อมกันในขณะนี้...บอกได้แต่เพียงมันเหมือนสัตว์ประเภทกบหรือคางคกนั่นแหละ ผิดกันแต่เพียงว่าขนาดตัวของมันราวกับรถบดถนนย่อมๆ**

มนุษย์สามคนยืนกันอยู่ในที่สูง พร้อมทั้งไฟฉายที่สาดจ้ากดไว้ที่ดวงตาอันไม่สะท้อนแสงไฟของมัน ส่วนตัวมันหมอบในสภาพของสัตว์ประเภทนั้น แหงนหน้าขึ้นมาเหมือนจะทักท้ายหรือเขม้นมองเหยื่อ ก็ไม่มีอะไรจะบอกได้ ตรงใต้คางที่บริเวณลำคอโป่งขึ้นโป่งลงเป็นจังหวะ ถ้ามันกระโดดขึ้น

มาอีกช่วงเดียว ก็น่าจะใกล้เคียงกับบริเวณที่ทั้งสามคนยืนตะลึงกันอยู่ในขณะนี้มากที่สุด เว้นเสียแต่ว่า มันจะกระโดดขึ้นเมาเกาะพยงตัวไว้ได้หรือไม่เท่านั้น เนื่องจากพื้นที่ชันมาก ประกอบกับสภาพความใหญ่โตมโหฬารของมันเองด้วย

แปลบหนึ่ง เหมือนแฉกสายฟ้าแลบในนรก ที่ลิ้นของมันแลบตวัดขึ้นมา ปลายลิ้นส่งเข้ามาจนเกือบถึงคนใดคนหนึ่งที่ยืนเป็กหลักประทับปืนกันอยู่ ดูจะห่างเพียงแค่วาเดียวเท่านั้น

“อย่า! อย่าเพิ่งยิง ดูมันไปก่อน!”

เชษฐาร้องห้ามเร็วปรื๋อ ทั้ง ๆ ที่ตัวเขาเองก็ประทับไรเฟิลมั่น ศูนย์กลางอยู่ที่บริเวณกึ่งกลางดวงตาใหญ่ของมันทั้งคู่

ไชยยันต์กับคะหยิ่นยั้งการเหนี่ยวไกปืนได้อย่างหวุดหวิด และยืนกายสั่นเทิ้ม จ้องตาเขม็งอยู่เช่นนั้น

ไอ้ตัวแรก ที่โดดมาหมอบให้เห็นอยู่ในทิศทางโล่ง ขยับไหวตัวเล็กน้อย หันรีหันขวาง มันแลบลิ้นพุ่งตรงมาที่ทั้งสามเพียงครั้งเดียวแล้วก็หยุดไป มีอาการเหมือนจะดวงตาพร่าไปด้วยแสงไฟฉายที่ทั้งสามช่วยกันจี้สะกดไว้แล้วก็หมุนหัวกลับหันเมาเผชิญอีก กิริยาอาการของมันก็คือกบหรือคางคกเราดี ๆ นี่แหละ ไม่ว่องไวปราดเปรียวนัก เว้นแต่อาจกระโดด หรือไต่ตลานไปได้เร็วกว่าการเคลื่อนไหวของมนุษย์โดยอาศัยความใหญ่โตของมันเท่านั้น

แล้วอีกตัวหนึ่ง ซึ่งใหญ่พอ ๆ กัน ก็โดดตุบแผ่นดินสะเทือนเข้ามากลางเส้นทางโล่งนั้นอีก เพียงแต่ต่ำกว่าระดับของตัวแรก ซึ่งไอ้ตัวแรกบัดนี้ไม่ใช้วิธีกระโดด เพียงแต่ก้าวขาคลานไต่สูงขึ้นมาเช่วงหนึ่งแล้วหยุดส่วนรอบด้านในป่ารกที่ขึ้นเต็มไปด้วยกอไม้

ริมน้ำ ก็มีเสียงกระโดดตุบตับสะเทือนไปหมด ไม่ต่ำกว่าจำนวน 5-6 ตัว ทีเดียวฟังจากสำเนียงและตำแหน่งการเคลื่อนไหว

"ระวังนะ มันคลานขึ้นมาแล้ว ถ้าแลบลิ้นอีกครั้งเดียว มันตวัดพวกเราคนใดคนหนึ่งเข้าปากแน่!"

เสียงไชยยันต์คร่างลอดไรฟันออกมา

"ฉายไฟไว้ อย่าดับ กดที่ดวงตาของมัน!"

เชษฐาสั่ง แล้วค่อย ๆ ลดตัวลงนั่ง บังแง่หินไว้ ถึงอย่างไรฝ่ายมนุษย์ก็ยังเป็นฝ่ายได้เปรียบ เพราะอยู่ในที่สูงชันกว่า สภาพของพื้นภมิประเทศ ทำให้มันไม่สามารถกระโดดในช่วงยาวขึ้นมาได้ หรือถึงพยายามจะกระโดดจากลักษณะตัวอันใหญ่โตมหึมาของมัน ก็จะเกาะไม่ติดพื้นที่แน่ นอกจากจะกลิ้งหล่นลงไปตามเดิมทันทีที่ขาทั้งสี่แตะพื้นอันเต็มไปด้วยความลื่นของหินนั้น

"จะบ้าตาย! คางคกนรกอะไร ตัวยังกะตุ่มสามโคก ฉันไม่พิสมัยที่จะถูกลิ้นของมันตวัดเอาเราเข้าไปดิ้นขลุกขลักอยู่ในท้องเลย..."

ไชยยันต์พูดเกือบไม่มีเสียง ส่วนคะหยิ่นตัวแข็งแทบจะเป็นหิน เกิดมามันก็ไม่เคยเห็นกบหรือคางคกชนิดใดใหญ่โตมโหฬารเท่านี้มาก่อน ทั้งสองทรุดตัวลงนั่งบังเหลี่ยมหินและช่วยกันจี้ไฟฉายไว้เช่นนั้น

อีกก้าวหนึ่งที่มันค่อย ๆ ขยับเคลื่อนตัวขึ้นมา ส่วนเจ้าตัวที่สองก็ได้คลานตามหลัง อาการเหมือนย่างสามขุมเข้ามาด้วยไม่มีอะไรจะน่าสงสัยไปอย่างอื่น นอกจากว่ามันพยายามจะเคลื่อนเข้ามาใกล้ที่สุดในระยะที่ลิ้นแลบตวัดถึง

บัดนี้ เชษฐาคุมสติไว้ได้อีกครั้ง เขาประหลาดใจในความ

ใหญ่โตของมัน แต่ไม่สะดุ้งสะเทือนอะไรนัก เพราะเคยผ่านพิชิตสัตว์มีความใหญ่เกินขนาดผิดปกติมานับไม่ถ้วนแล้ว งูขนาดรถต่วนทั้งขบวนหรือตะขาบตัวขนาดท่อนซุง แม้แต่พวกสัตว์ยุคโลกล้านปีต่างๆ ก็เคยผ่านมาแล้วสำหาอะไรกับไอ้คางคกตัวแค่ตุ่มสามโคก ซึ่งมีท่าทีประหลาดเหล่านี้ มันจะโผล่ออกมาดู 'สัตว์ประหลาด'ในสายตาของมันเพื่อเป็นการทักทาย หรือจะมาเพื่อขู่เหยื่อกินเป็นอาหาร ก็ยากที่จะทำนายแต่สัญชาตญาณระวังภัย ไม่อาจทำให้เขาประมาทได้

ที่เขายังใจเย็นอยู่ได้ในขณะนี้ ก็ต้องการจะดูท่าทีของมันให้ถึงที่สุดและคำนวณจากขนาดน้ำหนักตัวแล้วว่ากระสุนขนาด .458 ที่วางตำแหน่งให้ถูกต้อง จะคุมสถานการณ์ได้ เพียงแค่ตัวละนัดเท่านั้นถ้าจำเป็น และอีกอย่างหนึ่งภูมิประเทศในที่สูงขึ้นก็ยังเป็นอุปสรรคขวางกั้นอยู่ ทำให้มันไม่อาจจู่โจมเข้าถึงตัวได้รวดเร็วนัก...

อึดใจต่อมานั้นเอง ลิ้นอันมีคุณลักษณะของการจับสัตว์ ด้วยน้ำลายอันเหนียวเป็นพิเศษตามธรรมชาติของสัตว์ประเภทมันก็ตวัดปลาบออกมาจากปากอีกครั้ง และคราวนี้แตะไปที่ไรเฟิลของไชยยันต์อันประทับจ้องอยู่บริเวณกลางลำกล้องตรงปลายกระโจมมือพอดี

ไชยยันต์ร้องเฮ้ย! ออกมาสุดเสียง เพราะไรเฟิลของเขาถูกกระชากโดยแรงจากการตวัดลิ้นกลับของมัน แรงของลิ้นและความเหนียวแน่นจากสารบางชนิดที่ประจำอยู่ในลิ้นของมัน

ฉุดกระชากเอาไรเฟิลที่ประทับมั่นอยู่ให้หลุดมือกระเด็นกลิ้งลงไปตามทางลาดที่มันหมอบอยู่และตัวไชยยันต์เองก็พลอยถูกฉุดดึง เพราะการออกแรงยื้อยุดให้ถลำออกจากหลืบหินที่กำบังตีลังกาหลุดกลิ้งตามหลังไรเฟิลหลุน ๆ ลงไปด้วย

ความคิดที่จะรอดูเชิง หรือพยายามแผ่เมตตาของเชษฐาก็ต้องหมดสิ้นไปในบัดดล เมื่อเห็นอากัปกิริยาของไชยยันต์ ที่คะมำกลิ้งตามหลังปืนของเขาลงไปหาไอ้กบประหลาดที่ตัวใหญ่ผิดธรรมชาติอันหมอบอยู่นั้น

ก่อนที่ลิ้นของมันจะพ่งออกมาจากปากอีกครั้ง นิ้วของเขาที่แตะอยู่กับไกปืนก่อนแล้วก็กระดิก เป้าหมายคือใต้คางที่โป่งเข้าโป่งออกเป็นจังหวะนั้น กระสุน .458 แหกความเงียบขึ้นสะท้านไปทั้งขุนเขาน้ำตก อากาศรอบตัวถูกแรงกดดันอัดวูบ

จากลำไฟฉายที่ส่อง มองเห็นรอยเบิกทางเข้าของหัว-กระสุนที่พุ่งออกไปขาวเว่อ พร้อมกับเศษหนังบริเวณนั้นบางส่วนที่ปลิวกระจายแว่บออกไป ในมุมทิศทางลาดแบบนี้ หนทางกระสุนที่จะคว้านออกตำแหน่งใด ไม่อาจทราบได้ แต่สภาพของมันราวกับถูกฆ้อนมหายักษ์ตีเสยผงะหงายผลึ่งเหมือนถูกอะไรมาผลัก เห็นท้องขาวโพลน และตีนทั้งสี่ที่สั่นพลิ้ว และร่างกายส่วนอื่นก็นิ่งสงบโดยไม่ขยับเขยื้อนอีกเลย สภาพผิวหนังและความคงทนของมันยุ่ยเปราะเกินไปสำหรับกระสุน

มันก็เป็นเวลาเดียวกับที่ไชยยันต์ ผู้อยู่ในภาวะขวัญหนีดีฝ่อในขณะนี้ กลิ้งขลุก ๆ ลงไปถึงตัวมันที่นอนหงายท้องตีนกางอยู่พอดี ลักษณะของอดีตนายทหารปืนใหญ่ตะเกียกตะกายอยู่ตรงนั้นอย่างขลุกขลักชุลมุน

กัมปนาทเสียงปืน ดูเหมือนจะสะกดการเคลื่อนไหวของไอ้ตัวที่เกาะอยู่ถัดลงไปให้ชะงักนิ่งไปชั่วขณะ และบัดนั้นเองเชษฐาผู้กระชากปลอกเก่าทิ้งก็ตะโกนขึ้นสุดเสียงว่า

"ยิง! คะหยิ่น"

เจ้ากะเหรี่ยงดอย ซึ่งบัดนี้ได้กลายมาเป็นคนสนิทขนาดมือซ้ายของเขาตื่นจากตะลึง เหนี่ยวไกปืนลูกซองของมันตึงกระสุนลูกโดดที่บรรจุไว้ตลอดเวลานับตั้งแต่ทุกคนรู้ตัวแน่ว่า จะต้องเผชิญอยู่กับโขลงช้างไม่เวลาใดเวลาหนึ่ง พุ่งเข้าหาปาก... ไอ้บริเวณใกล้เคียงกับรจมกของไอ้ตัวที่สอง แทบจะได้ยินเสียงพร้องหัวกระสุนกระทบเนื้ออ่อนตำแหน่งนั้น ระยะมันก็แค่ไม่เกิน ๑๐ เมตรเท่านั้น และก่อนหน้าที่มันจะกระโดดขึ้นมาอีกเพียงพริบตา

ตัวที่โดนปืนของคะหยิ่น กระโดดลอยขึ้นทั้งตัวแล้วหล่นลงมาดิ้นปัดทุรนทุราย ปากบริเวณนั้นของมันกระจุยไปแล้ว แต่มีกระสุนก็ดี หรือพลังของกระสุนก็ดี ยังไม่ถึงกับที่จะทำให้หยุดมันได้อย่างเฉียบพลัน คงมีแต่ความเจ็บปวด พลิกดิ้นก้อนหินบริเวณนั้นถล่มเกรียวกราว คะหยิ่นกระชากสไล้ด์อย่างรวดเร็ว แต่ก่อนที่มันจะกดลำกล้องปืนลงมาซ้ำได้ เชษฐาก็ระเบิดไวเฟิลของเขาตามติดลงไปอีกตูมโดยแข่งกับเวลา เพราะไม่สามารถจะหาจุดตายอย่างเฉียบขาดได้อย่างตัวแรก

ท้องบริเวณสีข้างของมัน ถูกคว้านเป็นรูโบ๋เข้าไปเกือบเท่ากำปั้นเพราะลักษณะอันยืดหยุ่นของเนื้อหนัง ซึ่งจะเป็นเหยื่อของกระสุนอย่างดีที่สุด ประกอบกับของเหลวภายในลำตัวของมัน ผลก็คือ...ทางออกของกระสุนระเบิดแหกแผลเกือบเท่าลูก

มะพร้าว ตับไตบางส่วนกระจายว่อนพร้อมเลือด และมีไส้ขดหนึ่งขาดรุ่งริ่งทะลักออกมาลากอยู่กับพื้น

มันดิ้นรน สะบัดตัวไปมาจนพ่มพงที่เข้าไปกลิ้งอย่แหลก-ลาญราวกับลูกช้างย่อมๆ เข้าไปดิ้นอยู่

จังหวะนี้เองที่ไชยยันต์ตั้งตัวติด โดยเหยียบยันกับแง่หินทรงกายไว้ได้ กระชากปืนสั้นประจำตัวขนาด .44 แม็กฯ ที่เหลือติดเอวอยู่ออกมาอย่างลนลานขณะที่เขาเป็นคนที่อยู่ใกล้อันตรายมากที่สุดเพราะร่วงลงมาจากที่มั่นอันหลบซ่อนตัวอยู่

ด้านบนขึ้นไป เสียงร้องเอะอะของคะหยิ่น และเสียงดึงลูกเลื่อนยังดังปนกันอยู่แยกไม่ออก ไชยยันต์รอช้าไม่ได้ ไอ้ตัวที่ยังดิ้นอยู่ก็ดิ้นไป ไอ้ตัวที่ยังไม่เคยลิ้มรสลูกปืนมาก่อน ก็กระโดดตัวละตุบสองตุบออกมาจากเนินหินสองฝั่งทางอีก มองเห็นเป็นเงาตะคุ่มเหมือนจอมปลวกขนาดใหญ่ที่กระโดดได้

“โคตรเตี่ยมึง!”

พร้อมกับอาการสบถ ไชยยันต์ปาด .44 แม็กฯ ด้วยมือทั้งสองไปยังตัวที่กระโดดพรึ่บเข้ามาใกล้เขาที่สุด ห่างแค่สองวาเท่านั้น **ชนิดที่ชิงความเร็วกัน...ระหว่างปลายลิ้นของมันกับนิ้วที่เหนี่ยวไกปืนของเขา**

อะไรมันจะเร็วกว่ากันไม่ทราบได้ แต่เขารู้สึกว่า ปืนสั้นในมือระเบิดโครมออกไป พร้อมกับที่ตัวเองก็หัวคะมำเซหลุนๆ ถลาเข้าไปกระทบกับสิ่งหนึ่ง ชนิดหมุนคว้างไม่รู้ทิศทาง แต่คราวนี้ไม่ยอมปล่อยปืนให้หลุด เพราะตะครุบกำแน่นไว้ทั้งสองมือ

นัดที่สองที่เขายิง มันไปไหนก็ไม่รู้ ขณะที่ตัวเองหมุน

หมู่นั้น แต่เชษฐากับคะหยิ่นรู้ดีว่า ไชยยันต์ยิงในขณะที่ตัวเองหมุนหันหน้ามาทางด้านแง่หินที่ต่างหลบกันอยู่หัวกระสุนกระทบหินเที่ทั้งเชษฐาและคะหยิ่นยึดอยู่แตกกระจายเป็นฝุ่น นัดที่สองนั้น ยิงกลับไปทางพรรคพวกเดียวกันเสียแล้ว เพียงแต่มันห่างตำแหน่งที่ซ่อนของทั้งสองขึ้นไปวาเศษ บนแง่หินเหนือศีรษะเท่านั้น

"ฉายไฟ คะหยิ่น! ส่องตามนายทหารลงไป..."

เสียงตะโกนของเชษฐายามนี้ ไม่ผิดอะไรกับจีนถูกไฟไหม้บ้านแทบฟังไม่เป็นภาษา ตนเองก็ประทับไรเฟิลมั่น เพียงแต่ยังไม่กล้าเหนี่ยวไกต่อไปเท่านั้น เพราะยังมองเห็นเป้าหมายไม่ถนัด

คะหยิ่นก็รวดเร็ว และเฉียบพลันต่อเหตุการณ์ชนิดไม่เสียแรงที่เคยร่วมเผชิญมหันตภัยกันมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน จึงแทนที่จะตะลีตะลานยิงเปะปะส่งเดช หันมาทางทำหน้าที่ฉายไฟให้นายใหญ่ โดยกดลำแสง ขนาดแปดท่อนตามร่างของไชยยันต์ไปมา โดยมีซากของตัวแรกนอนแอ้งแม้งขวางอยู่ และตัวที่สองกำลังดิ้นพลิกคว่ำพลิกหงายอยู่ในขณะนี้

ไชยยันต์นั้น ขณะนี้ ตัวเขาเอง มองเห็นชัดในสายตาของคะหยิ่น และเชษฐาว่ากำลังนอนดิ้นอย่างสุดฤทธิ์อยู่บนลิ้นของไก่ตัวมหาภัย ลักษณะกึ่งกบกึ่งคางคกตัวนั้น เพียงแต่ว่าตัวมันเองนอนพังพาบขากาง พยายามดึงขาทั้งสี่ด้านที่แผ่ออกไปให้หดเข้ามา เหมือนจะให้ทรงตัวถนัด แต่เป็นไปอย่างเชื่องช้ามาก และลิ้นของมันที่แตะติดตัวไชยยันต์ได้ ก็แลบพ้นออกมาจากปากค้าง ไม่สามารถจะลากคืนเข้าไปในปากที่หุบสนิทได้ คงจะเนื่องมาจากประสาทบางส่วนถูกทำลายไปแล้วจากกระสุนของ

ไชยยันต์เอง ร่างของเขากำลังนอนอยู่บนลิ้นเหมือนติดกาว แล้วชนกับปากของมันที่หุบอยู่พอดี

ถ้ามันสามารถอ้าปากขึ้นได้ ก็แปลว่า ไชยยันต์หลดเข้าไปในปากแน่

"ดูนั่น นาย!"

คะหยิ่นโวยกึกก้อง เชษฐาไม่อาจตัดสินใจลั่นไกปืนได้ เพราะในสภาพฉุกละหุกเช่นนี้ เขาไม่แน่ใจว่า กระสุนปืนที่ยิงลงไป จะถูกไชยยันต์หรือไม่

"ยิงอัดมันเข้าไป เร็ว ไชยยันต์ อัดเข้าไปที่ลูกตามัน!"

อดีตท่านทูตทหารบกร้องในอาการสำลัก มันเป็นสิ่งเดียวเท่านั้นที่เขาจะทำได้ในภาวะเช่นนี้

ไชยยันต์กัดฟันแน่น พยายามพลิกตัวเข้าใส่ริมฝีปากที่ยันติดอยู่กับตัวเขาขณะนี้ จ่อปากกระบอกปืนชิดติดผิวตรงมุมมันพอดี แล้วก็เหนี่ยวไกรัวเผาขนเข้าไปอีกสองนัดจนกระเซ็นเลือดและเศษหนังบางส่วนกระจายถูกตัวเต็มไปหมด

มันก็ฮวบลงไปในทันทีนั้น ในขณะที่ปากอันหุบสนิท ทำท่าเหมือนจะอ้าออก กระสุนทั้งสองนัดคราวนี้ทะลุจากริมฝีปากด้านนอกเสยแหกเปิดทางออกกลางศีรษะพอดี ทำให้ประสาททุกส่วนของมันหยุดลงอย่างเฉียบพลัน แม้ว่าจะเป็นสัตว์ประเภทเลือดเย็นก็ตาม ไชยยันต์กลั้นใจเหนี่ยวยิงต่อไปจนกระทั่งหมดลูกโม่ เสียงหัวกระสุนตีคว้านเยื่อเนื้อที่ดูยืดหยุ่นเหนียวแน่นราวกับยางรถยนต์ได้ยินถนัด แล้วตัวเขาก็พยายามจะพลิกดิ้น ดึงกายให้พ้นออกมาจากแผ่นลิ้นที่เต็มไปด้วยยางเหนียวแน่นนั้นอย่างทุลักทุเล ลักษณะเป็นอาการเหมือนดิ้นกระแด่วๆ

โดยไม่ต้องรับคำสั่งอย่างใดเลย คะหยิ่นกระโดดลงมาจากที่ซ่อน มือยังถือไฟฉายแล่นหัวคะมำเข้ามายังไชยยันต์ เพื่อส่งมือไปให้จับ และช่วยฉุดดึงชักเย่อกันเต็มเหนี่ยว โวยวายโกลาหลกันไปหมดทั้งสามคน

เชษฐาประกบไฟฉายไว้กับกระโจมมือ เตรียมคอยยิ่งหุ้มกันให้หากมีไอ้ตัวไหนกระโดดใกล้เข้ามาอีก

และขณะนั้นเอง พวกลูกหาบที่แต่เดิมถูกสั่งให้เข้าไปหลบพักกันอยู่ในซอกโพรงภายในก็พากันร้องถามลั่นไต่กันออกมาเป็นแถวโดยมีนายช้วนหัวหน้านำออกมา พวกนั้นพอเห็นเหตุการณ์เข้าอุทานกันแซด อลหม่านกันไปหมด เสียงกระบอกเป็นที่พยายามจะประทับจ้องลงไป กระทบกันเองดังโป๊กเป๊กไปหมด เพราะเนื้อที่แคบจำกัด เชษฐาก็สั่งเร็วปรื๋อว่า

“ทุกคน อย่าเพิ่งยิง เดี๋ยวถูกนายทหารกับคะหยิ่นเข้า”

ทั้งหมดจึงได้แต่ยืนตาเหลือกค้าง ช่วยกันฉายไฟสว่างจ้า แล้วช้วนไต่ทางลงไปด้วยอีกคนหนึ่ง แล้วก็มาชะงักอยู่ที่ไอ้ตัวซึ่งคะหยิ่นยิงดิ้นทุรนทุรายอยู่ มันกระโดดพลิกคว่ำพลิกหงายอยู่ตรงนั้น และมีอาการเหมือนจะหล่นลงมาทับหัวหน้าลูกหาบ

“ซัดไอ้ตัวนี้ให้อยู่หมัดไปก่อนนะนาย”

ช้วนร้องบอกขึ้นมา

“เอา แต่ระวังทิศทางลูกปืนไว้!”

หัวหน้าคณะร้องบอกลงไปทันที

หัวหน้าลูกหาบ ซึ่งก็ใจถึงเหมือนกัน แหย่ลำกล้องลูก-ของแฝดซึ่งบรรจุลูกโดดไว้เช่นเดียวกันกับของคะหยิ่นอัดตูมตูมเข้าไปทั้งสองลำกล้อง โดยเลือกยิงที่ตำแหน่งข้างศีรษะ ขณะที่

มันดิ้นโครมครามเข้ามาใกล้ ห่างจากปากกระบอกปืนแค่ 2 วา มันดิ้นพรวดเข้าไปกระทบโขดหินใหญ่ริมทาง แล้วพลิกตะแคงคานงอยู่ตรงนั่นเอง

ช้วนวิ่งลงไปยังคะหยิ่น และไชยยันต์ที่มะรุมมะตุ้มกันอยู่ที่ปากของเจ้าตัวที่สาม เสียงคะหยิ่นบ๊งเบ๊งเร็วปรื๋อให้ช่วยกันฉุดตัวไชยยันต์ออกมา พอได้แรงนายช้วนอีกคนหนึ่ง ไชยยันต์ก็หลุดออกมาจากแผ่นลิ้นที่วางแบอยู่กับพื้นนั้นขึ้นมาได้ แล้วทั้งสามก็ตะกายไต่ทางสวนกลับขึ้นมาอย่างเร็วที่สุดชนิดไม่คิดชีวิต ไชยยันต์ไม่ลืมที่จะฉวยไรเฟิลของเขาที่ถูกมันเอาลิ้นตวัดดึงตกลงไปและวางคาอยู่กับแง่หินติดมือขึ้นมาด้วย

เมื่อนั้นเอง จึงเป็นโอกาสของเชษฐาที่จะออกคำสั่งเฉียบขาด

“ยิงได้ ยิงทุกตัวที่เห็น”

ขาดคำของเขา เสียงลูกซองจากพวกลูกหาบ ที่มาประดังกันอยู่บนแง่หินปากโพรง ก็ระเบิดสนั่นหวั่นไหวไม่เป็นจังหวะระดมยิงลงไปยังเงาตะคุ่มๆ เห็นชัดบ้าง ไม่ชัดบ้าง อันกระโดดตุบตับแผ่นดินสะเทือนประดังออกมายังทางโล่งของสายน้ำไหลและยวบยาบอยู่ตามพุ่มพงตลอดจนกองหิน

ราตรีอันสงัด ก็สะเทือนไปด้วยการซัลโวหูดับตับไหม้ มันเป็นการระดมยิงในระยะใกล้ จากปืนหลายกระบอก บนชัยภูมิที่ได้เปรียบกว่า หลายตัวที่โผล่ออกมาให้เห็น...ไถลลื่นครูดลงไปสิ้นฤทธิ์ บ้างก็อ้าปากพะงาบๆ อยู่เป็นจังหวะ ขณะที่เลือดทะลักฟูมราวกับเทถังสี ไอ้บ้างที่กระโดดขึ้นมาเกาะเด่นอยู่บนโขดหิน ก็ถูกกระสุนทะลวงปะทะตีลังกาหงาย หล่นหายแวบไป

พ เกาสายตา มันมีขนาดใหญ่กว่ากบหรือคางคกตามปกติหลายหมื่นเท่าก็จริง แต่ก็ไม่ใหญ่จนเกินกว่าที่จะทานกับกระสุนลูกโดดหรือไรเฟิลได้ เพราะกระทบเข้าส่วนไหนก็เกิดบาดแผลกระจายที่นั่นของเหลวเมือก ๆ ผสมเลือดกระจายว่อนเป็นฝอยทั่วไปหมด

เชษฐาทรุดตัวพังพาบ ปล่อยหน้าที่การยิงปะทะสกัด

นั่นเหรือการฆ่าแบบล้างผลาญให้แก่พวกลูกหาบ ตนเองส่งมือไปให้ไชยยันต์ แล้วเหนี่ยวดึงขึ้นมาบนแง่หินจนได้ สำหรับคะหยิ่นและนายช้วน ปักหลักอยู่ใต้แง่หินนั้นก่อน เพราะถึงอย่างไรก็ไม่มีทางปีนของพรรคพวกแน่ ในตำแหน่งที่อยู่ในระดับและใกล้ ๆ กับพรรคพวกเช่นนี้ ต่างหันไปจ้องยิงต่อไป คะหยิ่นนั้น ยิงพลางก็ตะโกนสบถด่าเป็นภาษาของตนไปพลาง ดูจะเกิดความมันเขี้ยวและบ้าเลือดขึ้นมาแล้ว

"ส่งลูกปืนมาให้กูมั่ง เอาลูกปรายก็ได้"

เสียงอดีตนักเลงโตหล่มช้าง ตะโกนบอกพวกลูกหาบที่นั่นอยู่เหนือศีรษะขึ้นไป

ไชยยันต์นั้น พอเชษฐาดึงตัวขึ้นมาได้ ก็หอบจนตัวโยนราวเชสกุลหนุ่มเขย่าตัว

"ไม่เป็นไรนะ ไชยยันต์?"

เขาพยักหน้า ยังอ้าปากหอบอยู่ บอกกระท่อนกระแท่น

"ลิ้นมันยังกับมีกาวพิเศษราดไว้ทั้งถัง ถ้าคะหยิ่นกับนายช้วนไม่ลงไปช่วยกันฉุด ฉันคงหลุดออกมาจากลิ้นมันไม่ได้ ทั้งที่มันก็ตายแล้ว"

บอกจบ เพื่อนร่วมตาย ซึ่งเกือบจะเข้าไปอยู่ในปากหรือท้องของเจ้ายักษ์ ก็พลิกตัวหมุนกลับ ตวัดไรเฟิลขึ้นแนบบ่า กวาดลำกล้องค้นหาเป้าหมายต่อไปอย่างดุเดือดเคียดแค้น เขายิงไปยังทุกตำแหน่งที่สงสัยว่า มันจะพากันหมอบหลบอยู่ เศษหิน เศษดิน ถูกกระสุนกระทบ ปลิวกระจายว่อน และหัวกระสุนแฉลบเฟี้ยวฟ้าวอื้ออึงไปหมด ปากก็คำรามไปพลาง

“พวกกูแผ่เมตตาให้มึงแล้ว เมื่อมึงไม่รับก็ต้องแผ่ด้วยไอ้นี่ เอ้า! ไอ้ชิบหายกระโดดเข้ามา มีเท่าไหร่ดาหน้ากันเข้ามาให้หมด!

วิทยุติดเอวเชษฐาอยู่ขณะนี้ มีเสียงร้องคาน ละล่ำละลักออกมาจากลำโพงจิ๋ว อันเป็นเสียง กระหืดกระหอบตกใจของอนุชาว่า

"เรียกช้างมน เกิดอะไรขึ้น ยิงอะไรกัน..."

มันดูเหมือนจะดังซ้ำ ๆ ในประโยคนี้ และเริ่มดังเรียก คามขึ้นตั้งแต่กระสุนนัดแรกระเบิดทำลายความเงียบขึ้นแล้ว แต่ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ยังมัวแต่อยู่ในภาวะฉุกละหุก จึงไม่มีใครพูดวิทยุตอบอนุชาลงไปได้

แล้วเสียงกระสุนนัดสุดท้ายก็เงียบหายไป เมื่อไม่ปรากฏ ว่าจะมีเจ้ากบอสูรตัวไหนโผล่ออกมาให้เห็นอีก รวมทั้งไม่ได้ยิน เสียงการเคลื่อนไหวของมันตามพงรก หรือหลืบก้อนหินบังใน ละแวกใกล้เคียงนอกจากเสียงกระโดดหนีผละห่างออกไปทาง ด้านธารน้ำตกฝั่งตรงข้าม

จากไฟฉายที่ช่วยกันส่องกราด ประมาณ 7-8 ตัว นอนแผ่อยู่ตามเส้นทางที่จะไต่ขึ้นมา หมอบบ้าง หงายท้องตีนชี้ฟ้าบ้าง หรือพิงตะแคงอยู่กับแง่หินบ้าง ไล่ระเป็นทิวลงไป ยังไม่นับที่ถูกปืนพลัดตกหายลับจากสายตาไป หล่นอยู่ตามซอกหินบังกลิ่นไอดินปืนคลุ้งตลบไปหมด

ทุกคนยังประทับปืนอยู่บนไหล่ หูคอยเงี่ยสดับตรับฟังเสียง ไฟฉายก็ยังช่วยกันส่องกราดไปรอบๆ ต่อไปนี้ สภาพของมันจะกลายเป็นสัตว์เป้าหมายถูกล่าแล้ว ถ้ายังมีไอ้ตัวไหนโผล่หัวออกมาอีก ร่างอันเป็นเป้าปืนอย่างดีของมันจะถกฉีกเละไปทีเดียว

วิทยุเรียกจากอนุชา ก็ยังดังถามร้อนรนอยู่ตลอดเวลา

เชษฐารอคอยอยู่อีกอึดใจใหญ่ หลังจากนั้นจึงค่อยๆ ลดไรเฟิลถอนใจเฮือก สั่งด้วยเสียงที่พยายามระงับความตื่นเต้นกับทุกคนว่า

“เอาละ เชื่อว่ามันคงเผ่นหนีไปหมดแล้ว แต่ให้ระวังคอยฟังเสียงไว้ก่อน ดับไฟฉายได้แล้ว”

แล้วก็ปลดวิทยุที่เหน็บเอวขึ้นมา

“เรียกกลาง หนานอิน!”

“กำลังรอฟังข่าวอยู่ครับ”

เสียงสวนตอบมาอย่างกระหึดกระหอบ

“เหตุการณ์แบบนี้ค่อนข้างจะร้าย แต่ตอนนี้คลี่คลายไปแล้ว...”

ท่านหัวหน้าพูดกรอกช้าๆ ลงไปในวิทยุมือถือ

“เราถูกฝูงกบ หรือคางคกชนิดหนึ่ง รู้สึกว่าจะมุ่งมาจาก

การน้ำตกฝั่งตรงข้ามบุกเข้าโจมตี กว่าจะยิงสกัดกั้นขับไล่ไปได้ก็ฉุกละหุกกันพอสมควร”

“กบหรือคางคก! อะไรกันครับ? ทำไมถึงต้องยิงกันราวกับเกิดสงครามอย่างนั้นผมกับหนานอินตอนนี้ไม่ได้เคลื่อนไหวไปไหนเลย หยุดฟังเสียงปืนอยู่ มันดังทั้งหมดรวมแล้วไม่ต่ำ 50 นัด!”

เสียงอนุชาอุทานลั่นอย่างประหลาดใจขีดสุด

“มันไม่ใช่กบ หรือคางคก อย่างที่เราเห็นหรอก และก็ไม่ใช่พวกสางห่าน้อย อย่างที่ลงอินเคยเตือนเราด้วย แต่มันน่าจะเป็นอีกชนิดหนึ่งตัวย่อมที่สุด ขนาดรถโฟล์คเต่า แต่ส่วนมากแล้ว ขนาดของมันเท่ารถอเมริกันแปดสูบ พวกเราแต่ละคนนี่เท้าพลาดก็เห็นจะคนละคำของมันเท่านั้น มันมุ่งไต่ขึ้นมาเล่นพี่ไชยยันต์ และคะหยิ่นก่อน พวกลูกหาบเลยออกมาช่วยกันยิงสกัดไว้ทั้งหมด พวกมันแห่กันมาประมาณสัก 20 ตัวเห็นจะได้ ตอนนี้เผ่นหนีไปหมดแล้ว ทิ้งซากนอนหงายท้องอยู่ราว 7-8 ตัว เท่าที่จะส่องไฟเห็น”

“พี่ใหญ่! จริงหรือครับ...”

“จริงหรือไม่จริง แกก็ได้ยินเสียงปืนถล่มภูเขาแทบพังอยู่นั่นยังไง...”

ไชยยันต์ตอบลงไปบ้างด้วยเสียงหอบ ๆ

“ฉันเองก็เกือบเข้าไปอยู่ในท้องของมันแล้ว พ่อตวัดลิ้นแปลบเดียว ทั้งไรเฟิลทั้งคนถูกฉุดหัวคะมำจะลอยเข้าไปในปากมันเลย ถ้าย้อนกลับขึ้นมา แกจะเห็นได้เอง ครั้งแรกที่เห็น เรายังไม่ยิงก่อน นึกว่าอาจเพียงโผล่มาตามทิศทางของมันแล้วก็

ผ่านไป แต่ที่ไหนได้ ดันเสือกไต่ขึ้นมาแล้วฉกลิ้นอยู่ฉับๆ ฉันโดนดึงลงไปก่อน เชษฐาก็เลยต้องยิงเป็นคนแรก แล้วมันก็ยกโขยงประดังกันขึ้นมา ถ้าไม่ถูกยิงหมอบกระแตเกลื่อนอย่นั่นตลอดจนเจ็บเลือดสาดไปหลายตัว พวกมันก็ยังไม่หนีไปหรอก มันดูเราอย่างเหยื่อ...ไม่ได้ดูอย่างมิตร ท่าทางแต่ละตัวซื่อบริสุทธิ์น่าเอ็นดูมากเสียอย่างเดียว เสือกเห็นเราเป็นแมลงตัวเล็กๆ ที่มันอยากจะได้เป็นอาหาร แล้วก็อยากแดกสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่มันพบว่าตัวเล็กกว่ามัน”

“คุณพระช่วย! มีใครเป็นอะไรบ้าง นายทหาร”

คราวนี้เป็นเสียงของหนานอิน ร้องลิ้นพันกันขึ้นมา

“ไม่มีใครเป็นอะไร นอกจากฉันคนเดียวที่หวุดหวิดไปอย่างที่บอกแล้ว”

ไชยยันต์ตอบ พร้อมกับสบถพำ

เชษฐาสั่งการลงไปทันที

“กลาง ลุงอิน ทั้งสองระวังตัวให้ดี! พวกมันจะต้องมีมากที่บุกเข้าโจมตีเราทางด้านนี้ มันอาจคอยดักหรืออาจติดตามทั้งสองคนอยู่ก็ได้ ลักษณะน่าจะเป็นกบมากกว่าคางคก เพราะผิวค่อนข้างเกลี้ยง ขาหลังยาวกระโดดไกล อาจไม่ดุร้ายเกินไปนัก แต่มันต้องการหาเหยื่อ และบังเอิญขนาดของมันใหญ่มากเหลือเกิน...กว่าตันขึ้นไปถึงสองตันครึ่งหรือราวๆนั้น ถ้ากระโดดแผ่นดินจะสะเทือนได้ยินชัด พอระวังตัวล่วงหน้าได้ ถ้าคลานย่อง หรือดักซุ่มอยู่ก่อนจะสังเกตยาก เพราะจะกลืนไปกับก้อนหิน เข้าใกล้ในรัศมีลิ้นแลบถึงเมื่อไหร่เสร็จเมื่อนั้น...เน้นอีกครั้งระวังตัวให้จงหนัก แถวที่เธอทั้งสองคนกำลังเดินตรวจอยู่เป็น

ะ ตะที่มันควรจะไปได้ถึงง่าย ๆได้ยินที่พูดชัดเจนหมดทุกข้อความ เว็ดแปล่า สงสัยหรือไม่ได้ยินตอนไหน ให้ถามขึ้นมาได้”

“ได้ยิน และเข้าใจทั้งหมดแล้วครับ ไม่ต้องห่วงทางนี้ เมกับลุงอินพอจะเอาตัวรอดได้ ตอนนี้ยังไม่ระแคะระคายอะไร ที่เดียว”

“นั่นแหละ ระวังไว้ ขนาดพวกเราปักหลักอยู่บนนี้ยังเกิดแย่ จุดอ่อนคือหัวอันเป็นแหล่งรวมประสาท แต่โดยแท้จริงมันก็ไม่ใช่สัตว์ที่มีความอดทนอะไรนัก เราจะเสียเปรียบมันเฉพาะช่วงที่ยาวกว่าเท่านั้น โดยเฉพาะลิ้นที่มีน้ำเมือกเหนียวมาก ขนาดแจ็กเกตหนังของไชยยันต์ กว่าจะช่วยกันกระชากตัวออกมาให้พ้นลิ้นของมันได้ เสื้อหนา ๆ ยังขาดติดคาลิ้นของมันเลย”

“ครับ เราจะระวังตัวกันไว้ แต่ผมไม่เข้าใจเลย ลุงอินบอกว่า ไม่เคยได้ข่าวกบใหญ่ขนาดนี้มาก่อน“

“นั่นก็แปลว่า สมัยที่ลุงอินเคยผ่านมาแถบนี้ แกยังไม่เคยเห็นหรือรู้ข่าวมาก่อน และที่มันโผล่ออกมาในคืนนี้ เข้าใจว่าอาจเกิดจากทำนบของแอ่งน้ำตกเหนือหัวเราขึ้นไปมันพังแตกกะไรต่ออะไรมันทลายลงมา ถิ่นเดิมของมันอาจอยู่เหนือตำแหน่งที่พักของเราขึ้นไป พอเขื่อนแตกน้ำทะลัก มันก็อาจถูกน้ำพัดลงมาด้วยก็ได้ นี่เป็นข้อสันนิษฐาน ถิ่นของมันเชื่อแน่ว่าคงอยู่แถบน้ำตกตอนกลางเขา หรือส่วนใดส่วนหนึ่งของบริเวณวังน้ำที่เหนือหัวพวกเราขึ้นไปนี่แหละ สัตว์พวกนี้จำศีลอยู่ในถ้ำได้เป็นเวลานาน ๆ พอโผล่ออกมาทีก็มีแต่ความหิว จับสัตว์ทุกชนิดเท่าที่มันจะจับได้กินเป็นอาหาร ขนาดเก้ง กวาง ลิงค่างบ่าง

ชะนีน่ะ รู้สึกว่าจะสบายมันมาก...นั่นทั้งสองคนห่างจากที่นี่ลงไปเท่าไหร่?"

"ประมาณ 250 หรือ 300 เมตรครับ"

"ห่างจากเส้นทางน้ำไหลตามปกติของสายน้ำตกเท่าไหร่?"

อนุชาเงียบไปครู่เดียว เหมือนจะหารือกับหนานอิน แล้วตอบมาว่า

"ไม่ไกลครับ แค่ไม่เกิน 30-40 เมตรเท่านั้น เราเลาะไล่มาเป็นแนวขนานกับสายน้ำตกเส้นปกติ เพราะทางน้ำที่ไหลเมื่อคร่ใหญ่นี้มันบ่ายหน้ามาทางนี้"

"ถ้างั้นก็ยิ่งต้องระวังให้มากขึ้น ถ้ามันอาศัยลอยไปตามน้ำตกมันจะถึงแกทั้งสองคน เพียงแค่ไม่เกิน 5-6 นาทีเท่านั้น และถ้ามันใช้วิธีกระโดดไปตามพื้น จะยิ่งเร็วกว่านั้นเพราะช่วงกระโดด กะว่าครั้งหนึ่งไปได้ไกลถึง 10 เมตรเป็นอย่างต่ำ แต่ก็อย่างที่บอกแล้ว ถ้ามันกระโดด จะได้ยินเสียงแผ่นดินสะเทือนถนัดทีเดียว จึงให้ระวังการหลบซุ่มอยู่ก่อนของมัน ถ้าเราไม่เผชิญหน้ากับมันมาก่อนล่ะก็ ทั้งสองคนอาจสูญหายไปอย่างชนิดพวกเราบนนี้ไม่ได้ร่องรอยอะไรเลย...ขอสั่งว่า ให้ใช้ไฟฉายเดินทางได้แล้วทั้งสองคน เพราะลำไฟฉายจะส่องไปได้ไกลกว่าไต้ อ้อ! ตามันไม่สะท้อนแสงนะ ทำให้สังเกตลำบากมาก"

ฝ่ายของอนุชา และหนานอินเงียบไปอีก เชษฐารออยู่ครู่เมื่อยังไม่ได้รับตอบ ก็ถามลงไปอีกว่า

"ว่ายังไง ได้ยินหรือเปล่า-ตอบรับด้วย"

แทนที่จะได้ยินเสียงตอบรับจากอนุชาหรือหนานอิน ทุก-คนบนแง่หินปากโพรงถ้ำด้านบนก็สะดุ้งโหยง

กัมปนาทสนั่นหวั่นไหวของไรเฟิลซึ่งแยกไม่ออกว่า.458 หรือ .375 กันแน่ที่ดังเปรี้ยง สะท้อนก้องขึ้นมาแทนคำตอบ

“ชิบหาย เอาเข้าให้แล้วไง!”

ไชยยันต์ตะโกนอย่างลืมตัว

เปรี้ยงแรก ที่แผดลั่นไปหมด เพราะระยะไม่ห่างไกลกันเท่าใดนัก เว้นไปได้แค่เสี้ยววินาที ก็เปรี้ยงที่สอง สามและสี่ แทรกความเงียบของราตรี อันเพิ่งจะสงบไปได้หยกๆ ขึ้นมาอีก แต่ความนี้ดังขึ้นมาจากด้านล่าง

“พวกเราลงไปตามเถอะ นายสองคนนั่นเจอะเข้าแล้ว”

นายช้วนหัวหน้าลูกหาบพูดกระหึดกระหอบ ทุกคนบนหน้าไหวตัวพรึบกันหมด แต่เชษฐายกมือขึ้นเป็นการปรามไว้

“หยุด! ไม่มีประโยชน์อะไรหรอก เพราะมันมืดเหลือเกินถึงแม้เป็นเวลากลางวันก็ยังพอไหว แต่นี่มันมีแต่อันตรายทุกด้าน เราฟังข่าวอย่บนนี้แหละ ถึงอย่างไรฉันก็เชื่อมือทั้งพรานชดและลูกหาบ และเราก็เตือนล่วงหน้าให้เขารู้แล้ว”

คำสั่งของเขาทำให้ทุกคนชะงัก แต่ก็เต็มไปด้วยความกระสับกระส่ายกระวนกระวายใจยิ่งไชยยันต์เรียกวิทยุลงไปเร็วเท่าใด แต่ก็ยังไม่มีเสียงตอบจากคนใดคนหนึ่ง

แล้วก็ดังขึ้นอีกตูมหนึ่ง เหมือนฟ้าผ่ามาแต่ไกล ไชยยันต์ทรหอแยกเขี้ยวพูดลอดไรฟันออกมา

“เจ้าประคุณ ขออย่าให้คนหนึ่งคนใด หรือทั้งสองคนเข้าไปอยู่ในท้องไอ้กบนรกนั่นเลย ต่อให้ช่วยกันผ่าออกมาได้ ก็คงไม่หายใจแล้ว...”

คราวนี้ก็เป็นวินาทีแห่งการรอคอย ชนิดหายใจไม่ทั่วท้องของฝ่ายข้างบนบ้าง ทุกคนยืนนิ่งอยู่กับที่ เงี่ยหูผึ่ง ไม่อยู่ในฐานะจะทราบเหตุการณ์ทางด้านอนชาและหนานอินได้ทั้งสิ้น รวมทั้งไม่กล้าเดาด้วย ต่างหัวใจเต้นแรงด้วยความสั่นระทึก

เชษฐาและไชยยันต์ ได้แต่นึกปลอบใจและท่องอยู่ในใจตลอดเวลาว่า บุคคลทั้งสองที่กำลังเผชิญกับสิ่งอันเลวร้ายนี้ คนหนึ่งคือพรานชด ประชากร อีกคนหนึ่งคือครูพรานหนานอิน ผู้ซึ่งผ่านเหตุการณ์ร้าย ๆ อย่างสามารถเอาตัวรอดปลอดภัยมาชนิดพิสจน์ถึงฝีมือได้อย่างดีแล้ว เขาทั้งสองย่อมน่าจะช่วยเหลือตัวเองได้ในภาวะเช่นนี้ แต่ภูมิประเทศและเหตุการณ์ที่คนทั้งสองบุกกันลงไป มันต่างกว่าทั้งคณะที่ขึ้นมายึดกันอยู่บนแง่หินบนที่สูง อันเป็นชัยภูมิที่ปลอดภัยกว่ามากนัก จึงเป็นสิ่งที่น่าวิตกมาก ถ้าเป็นเวลากลางวัน มองเห็นอะไรได้กระจ่างรอบด้าน ก็จะไม่มีอะไรน่ากังวลเลย สำหรับเจ้ากบใหญ่ประเภทนี้

แต่ละวินาทีที่ผ่านไปสำหรับสภาวะนี้ มันดูเหมือนนานแสนนานสำหรับฝ่ายที่คอยสดับฟังเสียงอยู่

มีการยิงขึ้นอีกหนึ่งนัด สะเทือนมาตามคลื่นอากาศอันเย็นชื้นกลางดึก มันซ่าไปทั้งเทือกเขา นัดที่ 3 นี้ ดูเหมือนจะลั่นขึ้นห่างจากสองนัดแรกประมาณเกือบ 1 นาทีเต็ม!

พอกังวานเสียงของไรเฟิล ซึ่งสะท้อนกลับไปกลับมาค่อย ๆ ซาหาย เสียงของอนุชาก็บอกขึ้นมาเรียบ ๆว่า

“โอเค ไม่ต้องห่วงครับ มีอยู่ 3 ตัวเท่านั้น และเราก็หยุดมันเพียงแค่ตัวละนัด ถ้าพี่ใหญ่ไม่บอกเตือนลงมาเสียก่อน ถ้า

จะแย่มันเหมือนกัน เพราะเราดูกันไม่ออกจริงๆ สีผิวมันกลืนไปกับก้อนหิน...หมอบดักรออยู่ริมทาง”

“อย่าเพิ่งไว้ใจ กลาง! มันอาจมีมากกว่านั้น และดักรออยู่ในตำแหน่งที่ทั้งสองคนมองไม่เห็นก็ได้”

เชษฐาเตือนลงไปอย่างเป็นห่วงเต็มที่ แต่ก็โล่งใจไปได้แปลาะหนึ่ง

“ครับ กำลังตรวจหาอยู่ แต่ในละแวกใกล้ตัวเราขณะนี้ว่าโคโล่ไปหมดแล้ว มันใหญ่จริงๆด้วย ใหญ่จนดูเหมือนภาพฝันร้าย ทำให้หมดสงสัยว่าทำไมพวกพี่ใหญ่ถึงระดมยิงกันราวกับเกิดสงคราม”

“มันเข้าโจมตีหรือเปล่า?”

ไชยยันต์ถามโดยเร็วลงไปบ้าง

“มันยังไม่ทันจะจู่โจมอะไรเราทั้งสิ้น แค่หมอบอยู่ตามทิศทางที่เรากำลังจะบ่ายหน้าลงไป ครั้งแรกนึกว่าก้อนหิน แต่ลุงอินตาดีมาก เพราะได้รับการเตือนให้ระวังอยู่ก่อนแล้ว แกเป็นคนยิงนัดแรก ตูมเดียวหงายท้องเลย ตัวที่สองและสามฉันเป็นคนยิง ยุ่ยเปราะดีมาก มันไม่ได้เป็นสัตว์ที่อดทนอะไรเลย นัดละตัว ถ้าถูกบริเวณหัว”

เสียงอนุชาตอบขึ้นมาเหมือนยิงลิงหรือค่างสักตัวเท่านั้น ไม่ส่อถึงความหวาดหวั่นตกใจอะไรทั้งสิ้น

“กลาง!”

“ครับผม พี่ใหญ่”

“พี่คิดว่า เธอกับลุงอินถอยกลับขึ้นมาก่อนดีกว่า บรรยา-

กาศมันไม่ดีเสียแล้ว ทั้งสองคนขืนบุกต่อไปเสี่ยงมากเหลือเกิน กับไอ้กบนรกพวกนี้”

“กรณาไว้ใจผมกับลุงอินเถิดครับ ถึงยังไงก็รับมือไหว สำหรับเจ้าสัตว์ประเภทนี้ ขอให้เราสองคนตรวจสอบบริเวณห่างลงไปอีกสักนิด สัญญาว่าจะไม่ไปให้เกินกว่า 1 กิโล หรือ 1 ไมล์ ผมร้อนใจเรื่องน้อยเหลือเกิน”

เชษฐาถือวิทยุค้าง ยังสั่งการอะไรไม่ถูก เขาเริ่มคิดถึงการสูญหายไปของน้องสาวขึ้นมาได้อีก ภายหลังจากมีเหตุการณ์ฉกเฉินที่เกิดแทรกขึ้นมา อันทำให้ลืมไปเสียชั่วขณะจิต

“ปล่อยให้ทั้งสองคนนั่นลงไปเถอะ เชษฐา ถึงยังไงเขาก็ระวังตัวเองได้ดีอยู่แล้ว”

ไชยยันต์บอกต่ำๆ เชษฐาจึงยกวิทยุขึ้น

“ขอทราบอีกนิด นอกจากเจ้าสามตัวที่ว่ายิงคว่ำไปหมดแล้ว ได้ยินเสียงกระโดดหรือการเคลื่อนไหวของตัวอื่นๆ อีกไหม กลาง?”

“ไม่มีวี่แววอีกเลยครับ เข้าใจว่ามันไหลตัวเองมาตามธาร-น้ำตกแค่ 3 ตัวนี่เท่านั้น และเราเป็นฝ่ายมองเห็นมันก่อนเสียด้วยซ้ำ ถ้าพี่ใหญ่ไม่ส่งข่าวลงมาก่อนว่ามันเข้าเล่นงานพวกเราทางด้านบน ผมกับลุงอินถึงจะมองเห็นก็อาจไม่ยิงมันก็ได้ เพราะนอกจากตัวใหญ่เป็นพิเศษแล้ว อื่นๆ ดูว่าไม่น่าจะมีพิษสงอะไร”

“เออ! แกจะไปรู้พิษสงมันก็ต่อเมื่อพลาดท่า ถูกลิ้นมันตวัดเอาแกเข้าไปในปากแล้วนั่นแหละ กบห่าเหวอะไรก็ไม่รู้เสือกมีฟันยังกะใบเลื่อยเต็มไปหมด ถ้างับก็ขาดสองท่อน ถ้าขยอกกลืนก็หลุดลงท้องมันไปเลย”

ไชยยันต์ร้องบอกลงไปทางวิทยุ

“อย่าปอดแหกเสียขวัญไปหน่อยเลยน่า ไชยยันต์ เสียแรงเคยผจญกับไดโนเสาร์มาแล้ว กะอีแค่กบตัวเขื่องหน่อยเท่านั้น”

“ก็มันเกือบแดกฉันเข้าไปแล้วน่ะ ตะกี้นี้”

อนุชาและหนานอินเงียบไปอีก ไม่มีการตอบอะไรมา เหมือนไม่อยากจะต่อล้อต่อเถียงให้เสียเวลา เชษฐาจึงชวนเพื่อนของเขาให้นั่งลง และบอกให้พวกลูกหาบที่ออกมาช่วยกันระดมยิงกลับเข้าไปในโพรงถ้ำตามเดิม คงเหลือไว้แต่นายช้วน และคะหยิ่นอีกสองคนเท่านั้น ไม่มีอะไรจะทำได้ นอกจากรอคอยฟังข่าวรายงานจากฝ่ายที่บุกลงไป ซึ่งจัดว่าเป็นมือชั้นยอดที่สุดของคณะ

เวลาล่วงผ่านไปอย่างแช่มช้า บรรยากาศหนักอึ้ง และครั้งนี้เชษฐาไม่เป็นฝ่ายเรียกวิทยุลงไปอีกเลย คอยรับฟังอย่างเดียว เขานั่งไหล่ชนกับนายช้วนหัวหน้าลูกหาบ ส่วนไชยยันต์ก็นั่งเอาหลังพิงอยู่กับเจ้าคะหยิ่น เงียบซึมกันไปหมด

ราว 7-8 นาทีต่อมา เสียงของอนุชาก็ดังรัวเร็วออกมาจากลำโพงวิทยุว่า

“พบหีบเครื่องเวชภัณฑ์ของเราแล้วครับ!”

เสียงร้อนรนนั้น ปลุกภวังค์ของทุกคนอีกครั้ง

“พบที่ไหน...ยังไง?”

“ขึ้นไปติดคาอยู่บนซุ้มเถาวัลย์ ลักษณะเหมือนกระเช้าแขวนกอไม้สูงกว่าระดับที่เรายืนอยู่ราว 5 เมตร...”

อนุชาบอกลั่นมาอย่างชัดเจน

“เข้าใจว่าคงจะไหลลงมากับกระแสน้ำซึ่งขณะนั้นมันไหลบ่ามาในระดับสง จึงขึ้นไปติดอย่บนนั้น”

“แล้วน้อย...?”

“ยังไม่พบร่องรอยอะไรของน้อยเลยครับ ประเดี๋ยว ผมจะตรวจดูให้ทั่วบริเวณนี้ตอนนี้ให้ลุงอินปีนขึ้นไปเอาห่อเวชภัณฑ์ของเราลงมาก่อน”

เชษฐาและไชยยันต์เริ่มตื่นเต้นและกระสับกระส่ายยิ่งขึ้น คะหยิ่นฟังไม่ร้เรื่อง นายช้วนจึงอธิบายให้มันฟังว่า ทั้งพรานชดและหนานอินพบหลักฐานอะไรอย่างไรบ้าง ตามที่ได้ยินรายงานจากวิทยุ

“ถ้าพบหีบยาแล้ว ก็น่าจะพบนายหญิงใกล้ๆ นั่นด้วย เพราะคะหยิ่นเห็นนายหญิงกอดหีบยา ตอนที่น้ำมันพัดลงไป”

มันออกความเห็นมีอาการดีขึ้น เชษฐากับไชยยันต์ไม่พูดอะไรกับคะหยิ่น คอยสดับฟังข่าวจากอนชาอย่เช่นนั้น แต่นายช้วนพูดอ่อยๆ กับคะหยิ่นว่า

“เอ็งมันคิดง่ายพูดง่ายเกินไป คะหยิ่น...นายหญิงกอดหีบยาขณะที่น้ำแทงลงมาเต็มที่ น้ำไหลพัดทั้งนายหญิงกับหีบยาไปด้วยกันก็จริง แต่ความแรงของน้ำ มันไม่ทำให้นายหญิงจะต้องอยู่ติดกับหีบยาตลอดเวลาร้อก เพราะไม่ได้ผูกติดกันไว้ หีบยาไปติดอยู่บนพงเถาวัลย์ นายหญิงอาจถูกพัดไปไกลกว่านั้น แล้วนายหญิงเป็นคน มีเลือด มีเนื้อ น้ำพัดไปกระทบกระแทกกับต้นไม้บ้าง แง่หินบ้าง มีอันตรายได้สารพัด ส่วนหีบยามันเพียงแค่ห่อของ ไม่มีชีวิต มันไม่เจ็บปวดอะไร”

คะหยิ่นนิ่งไป จะบ่นอะไรงำอยู่ในลำคออวบใหญ่ ส่วนเพเฟ้าเกับไชยยันต์ก็มีความคิดเช่นเดียวกับหัวหน้าลูกหาบเท่าแหละ เพียงแต่ไม่กล้าเอ่ยคำใดออกมาเท่านั้น

แล้วคำรายงานก็แว่วขึ้นมาอีก

“เราเอาหีบเวชภัณฑ์ลงได้แล้วครับ เรียบร้อยดีทุกอย่าง ไม่มีอะไรบุบสลาย สังเกตดูจากลักษณะของห่อภายนอกที่มัดไว้ด้วยพลาสติกหนา แต่ไม่มีวี่วี่แววของน้อยเลย”

“ลักษณะของป่าตรงนั้นเป็นอย่างไรบ้าง?”

“ยังอยู่ในสภาพลาดชันครับ ต้นไม้ใหญ่มากและมีหน่อเท่าขื่นอยู่มากมาย”

“ห่างจากที่นี่ประมาณเท่าไหร่ ตรงที่พบหีบเวชภัณฑ์ติดเทเลเวัลย์?”

“ราว 500 เมตรครับ”

“ใกล้แค่นี้เอง ทำไมวิทยุเริ่มฟังไม่ชัดแล้ว”

“เสียงวิทยุมีคลื่นแทรกมากเหลือเกินแล้ว เกือบฟังจับไพศาลไม่ได้มีเสียงซู่มาก อาจมีแร่ธาตุอะไรบางอย่างมารบกวน ทางด้านผมก็ฟังพี่ใหญ่ไม่สู้จะชัดเจนเช่นกัน”

อนุชาตอบมา

“ถ้างั้นฟังให้ดี นี่เป็นคำสั่ง หยุดการเดินทางได้แล้ว แต่ให้ปักหลักอยู่ตรงตำแหน่งที่พบหีบเวชภัณฑ์ก่อน รอจนกว่าพรุ่งเช้าแล้วพวกเราบนนี้จะลงไปสมทบที่นั่น ค่อยหารือกันอีกทีว่าจะเอายังไง ถ้าได้ยินข้อความโดยตลอด ตอบด้วย”

“ได้ยินและจับใจความได้โดยตลอดครับ”

“ดีมาก ทั้งสองคนกับลุงอิน เลือกหาที่พักบริเวณนั้นที่

ปลอดภัยที่สุด รออยู่ตรงนั้นแหละ...พอจะอยู่ได้ไหมจนถึงสว่าง”

“อยู่ได้ครับ ไม่ต้องห่วง ผมกับลุงอินพอจะก่อไฟจากไม้เปียกน้ำพวกนี้ได้ และเชื้อเพลิงเคมีก็มีติดมาด้วย”

“ดี! ก่อไฟขึ้น อย่าอยู่กันในความมืดและเปียกชื้นอย่างนั้น ตอนนี้เราทำอะไรไม่ได้มากไปกว่านี้อีกแล้ว การพบหีบเวชภัณฑ์ก็ต้องจัดว่าเราพอจะได้ร่องรอยบ้างแล้ว ดีกว่าไม่พบอะไรเลย”

เสียงอนุชารับคำมา...

ท่านหัวหน้าคณะสั่งการให้นายช้วนกับคะหยิ่นไต่หวนเข้าไปยังซอกโพรงถ้ำ เพื่อนำเอาเครื่องหลังและหีบสัมภาระจำเป็นส่วนหนึ่งออกมายังบริเวณปากโพรงนั้น แล้วจัดการก่อไฟจากถ่านเคมีขึ้นทันที เพื่อให้แสงสว่าง และช่วยบรรเทาความหนาวเหน็บซึ่งยามนี้รู้สึกเยือกเข้าไปจนถึงขั้วหัวใจ ส่งกระติกบรั่นดีออกแจกจ่ายกันดื่ม ในระหว่างเขา ไชยยันต์ คะหยิ่นและนายช้วนที่ออกมานั่งคุมเชิงกันอยู่ข้างนอก และทางโพรงถ้ำด้านใน ก็สั่งให้จุดไต้ก่อไฟเคมีขึ้นเช่นกัน โดยแยกออกเป็นสองกลุ่ม

คะหยิ่น ปฏิบัติการอะไรลงไปบางอย่าง แสดงถึงความเฉียบแหลมและใช้ความสามารถในความเป็นลูกไพรอย่างแท้จริงของมันครั้งแรก ทั้งเชษฐาและไชยยันต์มองดูอย่างไม่เข้าใจ เห็นมันจุดไต้ขึ้นอันหนึ่ง ค่อย ๆ ไต่ทางลงไปยังไอ้กบนรกตัวแรกอันอยู่ใกล้ที่สุด ซึ่งเชษฐายิงหงายท้องอยู่ แล้วใช้ดาบเดินป่าจวก

แล้วแหวกผิวหนังหน้าท้องของมันเข้าไป เสียงคมมีดกระทบหนังและเนื้ออยู่ฉัวะ ๆ เหมือนจะผ่าท้องหรือชำแหละหาอะไรสักอย่าง

"เฮ้ย! ถ้าเอ็งคิดว่านายหญิงจะเข้าไปอยู่ในท้องของไอ้กบเวรนั่นละก็ เอ็งมีความคิดที่อัปมงคลมาก!"

เสียงนายช้วนร้องตะโกนด่าลงไป

คะหยิ่นไม่ตอบ คงจ้วงฟันต่อไปอย่างไม่ยั้งมือ แล้วครู่ต่อมามันก็แหย่ไต้ที่ถืออยู่ในมือเข้าไปยังบริเวณหน้าท้องของกบตัวเมียที่มันเปิดหนังออกไป อึดใจเดียว ไฟจากไต้ก็ลุกลามติดกับบริเวณหน้าท้องที่มันแหวะออกนั้น ลุกสว่างโพลง ส่งควันดำขึ้นในทันที กลายเป็นจุดของกองไฟที่ไหม้ลามสว่างขึ้นทุกที แล้วตัวมันเองก็ไต่ทางกลับขึ้นมาชี้ลงไปให้ดู

"ไขมันของไอ้กบเวรนั้นเต็มหน้าท้องเลย นาย..."

อดีตนายบ้านหล่มช้างบอก

"ไขมันสัตว์ทุกชนิด ถ้ามีมาก ๆ มันจะติดไฟดีกว่าฟืนเสียอีก เป็นเชื้อไฟอย่างดี แล้วก็ลุกอยู่นาน เพราะตัวมันโต"

เมื่อนั้นทุกคนจึงเข้าใจ คะหยิ่นใช้ไขมันอันเหลืองอ๋อย มีอยู่มากมายตรงหน้าท้องของไอ้กบยักษ์เป็นเชื้อเพลิงอย่างที่ใครก็คิดไปไม่ถึง มันลุกสว่างราวกับตะเกียงขนาดใหญ่ และส่งไอความร้อนแรงขึ้นมาถึงบริเวณที่ทั้งสี่กำลังนั่งพักกันอยู่ในขณะนี้ ทำให้มีกลิ่นเหม็นเขียวไหม้อยู่บ้าง แต่ทุกคนอยู่เหนือลม จึงไม่สู้จะรู้สึกอะไรนัก

"ไอ้คะหยิ่นนี่ไม่เลวเลย มันมีดีอะไรของมันอย่างที่เราคิดไปไม่ถึงเสมอ"

ไชยยันต์อุทานลั่นออกมาด้วยความพิศวงงงงวย เชษฐาตบหลังคะหยิ่นหนักๆ กล่าวออกมาจากใจจริงว่า “เราไม่มีแงซายหรือพรานใหญ่รพินทร์ในครั้งนี้ แต่เราก็ยังมีเจ้าอยู่ทั้งคน คะหยิ่น เจ้าเป็นคนที่มีค่ามากที่สุดคนหนึ่งในคณะของเรา”

คะหยิ่นตอบห้าวๆว่า

“พรานใหญ่สอนคะหยิ่นไว้ ถ้าหาเชื้อก่อไฟที่ไหนไม่ได้ให้หาจากไขมันของสัตว์ ถ้ามันมีไขมันมากๆ มันจะลุกติดไฟทำกองไฟให้เราได้ คะหยิ่นแน่ใจว่าไอ้กบใหญ่นี่จะต้องมีไขมันมาก แล้วก็จริงพอมีดเฉาะผ่านหนังเข้าไป ก็เห็นไขมันเหลืองอ๋อย ไขมันถึงจะสดๆ ก็ติดไฟได้ง่าย นาย แล้วก็ให้ความร้อนมากกว่าไฟจากท่อนฟืนเสียอีก ย่างสดเอาความร้อนจากมันเสียเลย”

“วิเศษ แต่ระวังหนังของมันนะ ดีไม่ดีอาจกลายเป็นยารมให้พวกเรานอนหลับกันไปหมด อย่างหนังคางคกบางชนิด ที่เราเคยรู้จักกันมาแล้วก็ได้”

ไชยยันต์ผู้ระแวงหมดทุกสิ่งทุกอย่าง ติงขึ้น

“ถ้าเราจะหลับ ก็หลับเพราะเหนื่อย เพราะเพลีย คะ-หยิ่นไม่คิดว่าไอ้กบยักษ์นี่จะมีหนังเป็นพิษอย่างที่นายทหารกลัวหรอก อีกอย่างหนึ่ง กลิ่นเผาไหม้จากซากของมัน จะไปขับไล่ให้พวกมันหนีไกลออกไปอีก ไม่กล้าวกกลับมาเล่นงานเรา กลิ่นควันจากไขมันของมันโชยลงไปด้านล่าง ที่นายชดกับลุงอินอยู่ในขณะนี้ด้วย จะช่วยให้ทั้งสองคนปลอดภัยจากไอ้นรกพวกนี้ขึ้นอีก”

แล้วคะหยิ่นกับนายช้วนก็นั่งหลับนก มีแต่เชษฐาและไชยยันต์เท่านั้นที่นั่งอัดบุหรี่กันอยู่ เพื่อรอแสงตะวัน **ไม่มีความง่วงเหงาหาวนอนหรือความอ่อนเพลียอิดโรยใดๆ เข้ามามีฤทธิพลอยู่เหนือความห่วงใยในตัวของน้องสาวคนเล็ก อันไม่ทราบว่าเป็นตายร้ายดีอยู่ในสภาวะเช่นไรได้**

ครั้งหนึ่ง เมื่อผ่านไปอีก ๑๐ นาที ไชยยันต์ขยับจะกดศีย์เรียกวิทยุลงไปยังสองคนเบื้องล่าง แต่เชษฐาจับข้อมือไว้

"เฉยๆ เถอะไชยยันต์ อย่าไปรบกวนอะไรสองคนนั่นเลย เผื่อเขาจะพักงีบเอาแรงกันมั่ง ถ้ามีอะไรเป็นพิเศษคงจะต้องเรียกขึ้นมาเองแหละ"

ไชยยันต์จึงลดวิทยุลงเหน็บเอวตามเดิม และปิดเครื่องเสียเพื่อสงวนถ่าน เปิดสแตนด์บายเตรียมพร้อมที่จะรับฟังไว้เฉพาะของเชษฐาเครื่องเดียว แล้วอดีตนายทหารปืนใหญ่ก็นั่งขันเข่า เอามือทั้งสองกุมศีรษะไว้

เสียงเชษฐา ซึ่งบัดนี้ขรึมเยือกลงเป็นปกติ เหมือนจะปลงตกแล้วกล่าวมาแผ่วต่ำว่า

"แกหรือฉันหรือทุกคน จะทุกข์กลุ้มไปสักขนาดไหน มันก็ไม่ช่วยอะไรขึ้นมาได้ในขณะนี้หรอก เราค่อยๆ ใช้สติปัญญารอโอกาสรอเวลาดีกว่า อะไรมันจะเกิดขึ้นมันก็ต้องเกิด ปรับความรู้สึกพื้นฐาน สติอารมณ์ของเราให้ดีที่สุดไว้จะเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่สุด เราทุกคนผ่านเหตุการณ์อย่างนี้มาจนน่าจะเรียกได้ว่าเกิดความเคยชินแล้วทั้งนั้น มันก็เรื่องธรรมดาๆ อย่างที่เคยผจญกันมาแล้วนั่นเอง"

“แกปลอบใจฉัน เชษฐา ในขณะเดียวกัน แกก็พยายามปลอบใจตัวเองด้วย...”

ไชยยันต์พึมพำ ยังอยู่ในลักษณะอาการเดิม

“ถ้าน้อยเป็นอะไรลงไปในครั้งนี้ ฉันจะไม่มีวันให้อภัยรพินทร์เลยที่เป็นต้นเหตุตัวการ เจอะที่ไหนพ่อยิงทิ้งเลย ให้ตายห่ะ!”

“เหลวไหล ไร้เหตุผล...ทุกคนมีกรรมเก่าติดตัวมาทั้งนั้น เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในคืนนี้ มันพิสูจน์ถึงว่าเราเสียทีไอ้มันตรัยทั้งๆ ที่ไม่ได้ประมาทเลย เล่ห์กลฤทธิ์เดชมันเหลือร้ายนัก แต่ฉันเชื่อมั่นอะไรอยู่อย่างหนึ่ง...”

“แกเชื่ออะไร?”

ไชยยันต์หลุดออกมาจากลำคอที่แห้งผาก ทั้งๆ ที่รอบบริเวณเปียกชุ่มไปหมด แม้กระทั่งร่างกายของเขาเองในขณะนี้

“ถ้าจะวัดดวงกันแล้ว...ระหว่างน้อยกับรพินทร์ น้อยดวงชะตาแข็งกว่ารพินทร์มากนัก น้อยเปรียบเหมือนน้ำ โชคร้ายภัยพิบัติทั้งหลายเปรียบเหมือนมีด มีดกรีดน้ำไม่เป็นรอยฉันใด เคราะห์ร้ายก็กรีดน้อยไม่เป็นรอยฉันนั้นฉันรู้พื้นฐานดวงกำเนิดของเขามาแต่เล็กแต่น้อยแล้ว ตลอดจนหมั่นสังเกตมาเรื่อยๆ เชื่อเถอะ น้อยต้องไม่เป็นไรมาก เพียงแต่ช้าหรือเร็วเท่านั้น...ที่เราจะตามพบเขาหรือเขาเป็นฝ่ายตามพบเรา”

“นั่นมันเป็นความคิดที่พยายามมองในแง่ดีเข้าข้างตัวเอง คนเราต่อให้ดวงแข็งสักขนาดไหน ถ้าถึงเกณฑ์เคราะห์จริงๆ ก็หลีกเลี่ยงไม่ได้หรอก ปลอดภัยมาได้ 99 ครั้ง อาจมีครั้งที่ 100 เป็นครั้งที่อับเฉาที่สุดก็ได้ พูดแค่นี้แกคงเข้าใจ”

"เดินทางมาในครั้งนี้ แกกลายเป็นคนอ่อนแอที่สุดของ
ะแะไปเสียแล้ว ไชยยันต์"

"ฮือม์ ฉันยอมรับ น้อยก็เหมือนกับน้องสาวแท้ๆ ของ
แแคนหนึ่ง ฉันไม่สุขุมเท่าแก ไม่หินเท่ากลาง จิตใจก็อ่อนไหว
วิตกกังวลไปสารพัดชนิด ถ้าจะมีก็มีแต่ความบ้าดีเดือดเท่านั้น"

อีกฝ่ายหนึ่งสารภาพออกมาตามตรงจากใจจริง

"เดินทางคราวก่อน แกมีความวิตกกังวลแค่ไหนหรือไม่
ปีแผย"

"โอ๊ย! นับหมื่นนับแสนครั้ง"

"แล้วแตกต่างอะไรกับในครั้งนี้ มันก็แค่หนึ่งในจำนวน
หมื่นแสนครั้งที่แกเคยพบมาแล้วเท่านั้นไม่ใช่หรือ ขอให้รู้ไว้ด้วย
ในเวะหว่างแกที่อ้างว่าเป็นนักต่อสู้ผจญภัยอกสามศอก กับน้อย
แะ ถ้าเหตุการณ์ประเภทเดียวกันนี้เกิดขึ้นกับแก ฉันจะเป็น
ห่วงกังวลเสียกว่าเกิดขึ้นกับน้อยเสียอีก"

"ถามจริงๆ เถอะ แกมีความเชื่อมั่นจริงจังแบบที่พูดมานี่
หรือว่าเพียงแค่ปลอบใจฉันปลอบใจตัวเองเท่านั้น"

อย่างช้าๆ เชษฐาเน้นประโยคว่า

"ฉันเชื่อมั่นเช่นนั้น! และพูดกันตรงๆ ถ้าแม้ว่าน้อยจะ
เป็นอะไรไปในครั้งนี้ ก็แปลว่ามันถึงอายุขัยของเขาแล้ว คือเกณฑ์
ทะตากำหนดให้มาตายในระหว่างซมซานติดตามหาผู้ชายที่
ตัวเองรัก ไม่มีอะไรจะมาช่วยได้เลย ถ้าลิขิตชีวิตถูกวางไว้เช่น
นั้น!"

คำสนทนาโต้ตอบระหว่างทั้งสอง ชะงักลงอย่างกะทันหัน
ีกาครั้ง...

เสียงกระหึ่มของไรเฟิลแผดเปรี้ยงแหวกความเงียบขึ้นมาอีกอย่างไม่น่าเป็นไปได้

มันดังขึ้นมาจากด้านที่อนซาและหนานอินกำหนดให้หยุดพักการเดินทางลงชั่วคราวนั่นเอง

“เฮ้ย! อะไรอีกล่ะนั่น!”

ไชยยันต์ผวา ร้องออกมาอย่างประสาทเสีย...

ในภาวะที่อยู่ในระหว่างแวดล้อมไปด้วยภัยพิบัติ แต่ละคนล้วนมีวิตกจริตเป็นทุนเดิมอยู่ก่อนแล้ว อยู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงปืนอันแสดงถึงการยิงขึ้นอีก แล้วก็เว้นช่วงไปชั่วขณะ แม้จะเป็นขณะสั้น ๆ ก็ตาม ฝ่ายที่ไม่ได้ร่วมรู้เห็นในเหตุการณ์ แต่ได้ยินเสียงของการยิงนั้น ก็ย่อมจะสะดุ้งผวาครั้งแล้วครั้งเล่า

มันไม่ได้เป็นเฉพาะเชษฐา ไชยยันต์สองคนเท่านั้นคะหยิ่นกับนายช้วนก็ตกใจตื่นชนิดพรวดพราดขึ้นมาอีก ร้องถามกันแซ่ดว่า

“เสียงปืน! รึหูของคะหยิ่นฝาดไป”

พร้อม ๆ กับพวกลูกหาบ ที่ถูกไล่ให้กลับเข้าไปยังโพรงถ้ำที่พักก็ฮือกันออกมา

เชษฐานั้นก็ฉงนเต็มที่ ไม่น้อยไปกว่าคนอื่น ๆ ทุกคน แต่พูดประกาศให้ทั้งหมดอยู่ในความสงบว่า

“พรานชด หรือลุงอินก็คงจะยิงไอ้กบพวกนั้นนั่นแหละ มันอาจโผล่ออกมาอีกก็ได้ และถ้ายิงแค่นัดเดียว เว้นห่างออกไปแบบนี้ ก็ไม่น่ากังวลอะไร เพราะเขาอยู่กันสองคน”

แล้วท่านหัวหน้าคณะก็พยักหน้ากับไชยยันต์ บอกว่า

“เอาละ ลองถามลงไปดูซิ”

“ความจริง มีอะไรเขาก็ควรจะรายงานขึ้นมาให้เรารู้นะ เล่นเงียบเป็นปริศนาแบบนี้ไม่ดีเลย”

ไชยยันต์บ่นอย่างกระสับกระส่าย คว้าวิทยของเชษฐาที่ยังเปิดเตรียมพร้อมไว้ วางอยู่บนหินข้างหน้าขึ้นมากดคีย์ เรียกเงไปสั้นๆ

“กลาง! ลุงอิน!”

ไม่มีสัญญาณใดๆ ตอบมาเลย แม้จะรอฟังกันอยู่นานเงอีดใจเต็มๆ

“เอ๊ะ ยังไงกันนี่ เฮ้ย! กลาง ได้ยินก็ตอบมาซิโว้ย!”

คราวนี้ไชยยันต์แผดเสียงตะโกนลงไปในวิทยุมือถือดังลั่นในขณะเดียวกัน เชษฐาก็ลุกขึ้นยืนอีกครั้ง

ทุกสิ่งทุกอย่างคงเงียบไปอย่างน่าคิดเหมือนเดิม ถ้าแม้ว่าจะมีสิ่งใดมารบกวนคลื่นวิทยุทำให้รับฟังไม่ได้ถนัด ก็น่าจะมีสัญญาณกดคีย์พยายามจะตอบโต้มาบ้าง แต่นี่ไม่มีอะไรเลย มีแต่คลื่นอากาศลั่นอู้โครกคราก

เชษฐาก็ตัดสินใจเฉียบขาดในทันทีนั้น

“คะหยิ่น เจ้าไปกับฉันและนายทหารไชยยันต์สามคน เราจะลงไปตามพรานชดกับลุงอินเดี๋ยวนี้ ส่วนนายช้วนฟังให้ดี เธอกับลูกหาบทั้งหมดทุกคนรออยู่บนนี้แหละ เอาวิทยุไว้เครื่องหนึ่ง คอยเปิดรับฟังไว้ และคอยรอคำสั่งจากฉันว่าจะให้ทำยังไงต่อไป แต่จำไว้...ถ้าไม่มีคำสั่งทางวิทยุ ทุกคนอย่าลงจากหน้าผานี่เป็นอันขาด จนกว่าจะรุ่งสว่าง”

ทั้งคะหยิ่นและนายช้วนหัวหน้าลูกหาบรับทราบคำสั่งเขาทันทีโดยไม่ต้องซักซ้อมหรือพูดอะไรกันมาก เชษฐากับไชยยันต์

เตรียมเครื่องหลังเหวี่ยงขึ้นไหล่เพื่อพร้อมที่จะเผชิญกับทุกสิ่งทุกอย่าง คะหยิ่นก็คว้าย่ามของตนสะพาย นายช้วนสั่งให้ลูกน้องออกมานั่งอยู่เวรยามประจำบนปากช่องโพรง

ไม่มีใครคิดที่จะหลับนอนกันอีกแล้ว!

ทั้งสามคนไต่หน้าผา อันเป็นช่องปากทางมุดเข้าซอก ถ้ำลงไปในทันที โดยอาศัยความสว่างจากเปลวไฟที่ลุกโชนอยู่บนซากของกบยักษ์ พอเหยียบยืนยันตัวได้ถนัดก็ใช้ไฟฉายส่องสัตว์นำหน้าตรวจสอบภูมิประเทศ พากันเดินในลักษณะเตรียมพร้อม ตามเส้นทางที่อนุชาและหนานอินล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ซึ่งคาดว่า จุดครั้งสุดท้ายที่ทั้งสองติดต่อวิทยุขึ้นมานั้น ไม่น่าจะอยู่ห่างไกลจนเกินกว่าที่จะหลงแยกไปทางอื่น โดยให้คะหยิ่นแกะรอยนำไป ส่วนเชษฐาและไชยยันต์กระชับไรเฟิลในท่าที่เตรียมจะใช้งานได้ทุกขณะ กระสุนขึ้นลำ เพียงแต่เข้าห้ามไกไว้เท่านั้น

ต่ำลงไปตามลำดับ โดยเส้นทางน้ำที่หลากลงไปนั้นผ่านซากกบนรก ที่ยิงหมอบกระแตอยู่เป็นจุดๆ ลงไป ไชยยันต์วิทยุเรียกลงไปทุกระยะ แต่ก็คงไม่มีสัญญาณตอบอยู่เช่นนั้น สองฝั่งทางมืดมิด เต็มไปด้วยพ่มพงของวัชพืช อันขึ้นอยู่ใกล้น้ำ พอห่างลงไปเล็กน้อยก็เริ่มพบกับป่าใหญ่

สิ่งที่ทุกคนจะต้องระมัดระวังแจยามนี้ก็คือ อาจมีกบใหญ่ตัวไหนรอคอยดักซุ่มจับเหยื่ออยู่ก่อนอีกบ้าง รวมทั้งสิ่งอัน

น่าระแวงหวาดอื่นๆ ซึ่งจะจู่โจมเข้ามาเมื่อไหร่ ก็ไม่มีอะไรมาเป็นหลักประกันให้ได้

ชั่วไม่นานของการนำไปอย่างชำนาญของคะหยิ่น เสียงเดือดนายบ้านหล่มช้างก็ชี้มือแล้วบอกอย่างลุกลนว่า

“โน่น! เห็นแสงไฟแวมๆ อยู่ข้างหน้าโน่น คงจะเป็นกองไฟที่พรานชดกะลุงอินก่อไว้”

จริงดังว่า ท่ามกลางความมืดของบรรยากาศ และความทึบของป่าหิน สลับไปกับลำต้นของไม้ใหญ่ที่ขึ้นเบียดเสียดกันอยู่ มีแสงสว่างวับๆ แวมๆ โผล่ขึ้นมาจากหมู่หินบริเวณหนึ่ง แต่ยังไม่เห็นตัวกองไฟชัด เชษฐาตะโกนสุดเสียงเรียก “กลาง!” ก็ไม่มีเสียงตอบ ทั้งสามจึงเร่งรุดไต่ทางลงไปยังตำแหน่งนั้นโดยเร็ว

สิ่งที่พบครั้งแรก มีกองฟืนจากไม้สดที่ถูกตัดออกจากเจ้าต้นขนาดย่อมๆ วางก่ายกันอยู่ และมีเปลวไฟลุกติด ลักษณะของมันสดๆ ร้อนๆ ชนิดไฟเพิ่งจะกินท่อนไม้ตอนปลายเป็นเถ่านแดงเท่านั้น เป็นไม้ประเภทที่ชาวป่าเรียก ‘ไม้ขโมย’ อันมียางอยู่ในลำต้นของมันทำให้ก่อไฟง่าย แม้จะเปียกน้ำก็ตาม

โดยไม่ต้องเตือนกันเลย ทั้งสามคนแยกกันใช้ไฟฉายกราดค้นหาทันทีเพื่อตรวจสอบบริเวณ เพราะไม่ว่าจะเป็นอนุชา หรือหนานอิน ไม่ปรากฏว่าอยู่ ณ ตำแหน่งที่ควรจะอยู่นั่นเสียแล้ว ซึ่งลักษณะนี้ มันบ่งบอกความผิดวิสัยไปในทางไม่เรียบร้อยแน่ ยิ่งมาประกอบกับเสียงไรเฟิลที่ทุกคนได้ยินนัดแรก และการเรียกมาซึ่งไม่ได้รับตอบ ซ้ำตามลงมาจนถึงที่แล้วก็ยังไม่พบตัวเลยทั้งสองคน ตะโกนเรียกด้วยปากก็ไม่ได้ยิน

“ยุ่งซ้ำสองขึ้นมาเสียแล้วซิ...สองคนหายไปไหนเกิดอะไรขึ้น?”

ไชยยันต์อุทาน

“วิทยุของกลางตกอยู่ที่นี่!”

เชษฐาก้มวูบลงไปบนพื้นกรวดบริเวณหนึ่ง แล้วหยิบเอาวิทยุมือถือของอนุชา ซึ่งวางกลิ้งในลักษณะตกหล่นอยู่ตรงนั้นขึ้นมา ไชยยันต์เผ่นเข้ามาทันที จากการตรวจสอบพบว่า มันปิดสวิตช์ไว้แสดงว่าอยู่ในระหว่างเจ้าของยังไม่ประสงค์จะใช้งานขณะที่เกิดเหตุขึ้น

ท่านหัวหน้าคณะเม้มปากแน่น พยายามกวาดไฟไปรอบๆ ขณะนั้นเองคะหยิ่น ผู้ส่องไฟค้นหาไปอีกด้านหนึ่ง ก็ตะโกนบอกให้ทราบถึงตำแหน่งที่พบซากของกบยักษ์ อันถูกปืนของอดีตพรานชดกับหนานอิน หมอบพังพาบอยู่ในพงรก ซึ่งหาไม่ยาก เพราะตัวมันโตโดยกระจายกันอยู่ในทิศทางต่างๆ รอบบริเวณที่เป็นจุดก่อไฟ

จากพื้น อันเป็นดินแดงผสมกับกรวดหยาบเล็กๆ พอจะกำหนดเป็นรูปรอยเท้าเหยียบย่ำตรงบริเวณที่ก่อไฟไว้ได้บ้าง แต่ก็ไม่ถนัดชัดเจนนัก เชษฐาร้องบอกไปทางคะหยิ่น

“พยายามหาหีบยาของนายหญิงที่สองคนบอกว่าเก็บลงมาแล้วให้พบ คะหยิ่น!”

“มันน่าจะอยู่ใกล้ๆ กองไฟที่สองคนนั่นก่อไว้นายใหญ่ คะหยิ่นพบต้นไม้ใหญ่ที่ลุงอินบอกว่าปีนขึ้นไปเอาหีบยาลงมาแล้ว มันอยู่ใกล้ๆ กับซากกบตัวนึง มีรอยปีนขึ้นไปเอาลงมาจริงๆ ด้วย”

เชษฐาเต็มไปด้วยความฉงน หันไปมองหน้าไชยยันต์ ซึ่งก็กำลังสำรวจพื้นอยู่เหมือนจะใช้ความคิดหนัก เพื่อนของเขาพึมพำออกมาว่า

“มันน่าจะจริงของคะหยิ่น เมื่อลุงอินเอาหีบเวชภัณฑ์ลงแม่น้ำไปแล้ว ทั้งสองคนมาก่อไฟอยู่ที่นี่ ก็ต้องเอาหีบห่อนั้นมาไว้ข้างๆ ตัวด้วยซิ แต่นี่มันหายไปไหน ทั้งหีบยา ทั้งสองคน ซ้ำวิทยุยังตกหล่นอยู่ แสดงว่าทั้งสองหายไปจากที่นี่อย่างเร่งด่วนทันทีเดียว”

ท่านหัวหน้าคณะ ก้าวสวบๆ ส่องไฟตามพื้นต่อไปอีก ไชยยันต์ออกให้ไชยยันต์และคะหยิ่นส่องตรวจรอบด้าน และในแง่ของการหาเพื่อช่วยกัน เพียงแค่ 4 ก้าวที่เขาย่างจากที่เดิมเท่านั้น ก็เรียกเพื่อนให้เข้ามาดูบริเวณที่จี้ไฟลงไป

“ปลอกลูกปืน!”

ไชยยันต์ร้อง

เชษฐาหันไปพิจารณาสิ่งแวดล้อมรอบด้านเท่าที่ไฟฉายส่องพอจะอำนวยให้ได้ ส่วนไชยยันต์ค่อยๆ ก้มลงไปเก็บปลอกกระสุนขึ้นมาพิจารณา แล้วอุทานออกมาว่า

“กลางเป็นคนยิงไว้ มันเป็นปลอก .458 ของลุงอินใช้ .375 เพราะฉะนั้นของกลางแน่ที่ยิงเมื่อครู่ใหญ่นี้ ที่เราได้ยินแค่นัดเดียว”

“นอกจากปลอกกระสุน วิทยุที่ตก มีอื่นๆ ของทั้งสองคนตกหล่นอยู่อีกบ้างไหมบริเวณนี้”

หัวหน้าคณะถามขึ้น เจตนาจะพูดกับคะหยิ่นเพราะใช้ภาษากะเหรี่ยง

“ไม่มีเลยนายใหญ่ ข้าวของติดตัวอื่นๆ ของสองคน คงจะติดตัวไปด้วย เอ...ไปไหนกันนี่ ดูท่ารีบร้อนเหลือเกิน แล้วถ้ารีบร้อนอย่างนั้น หีบยาของนายหญิงก็ควรจะทิ้งไว้ เรื่องอะไรจะแบกไปให้หนัก เว้นแต่จะแบกกลับขึ้นไปบนที่พักของพวกเรา”

เหตุผลของคะหยิ่นมีน้ำหนัก

เชษฐาพยายามรวบรวมสติปัญญาและความสุขุมรอบคอบของเขาทั้งหมด เพื่อเดาเหตุการณ์ปริศนาอันแสนจะอ่านหรือเดาได้ยากนี้ เขาพบปลอกกระสุนอันหมายถึงว่าอนุชาได้ยิงขึ้นจริง และควรเป็นนัดปริศนาล่าสุดนั่นแหละ โดยพิจารณาว่าใกล้กองไฟมากที่สุด พิสูจน์ได้ว่า น่าจะเป็นนัดที่ยิงภายหลังก่อไฟเตรียมพักแล้ว แต่ทิศทางการยิงมันไม่มีหลักฐานบอกให้ทราบได้ว่ายิงไปทางไหน แล้วทำไมถึงทั้งสองคนต้องผละออกจากกองไฟอย่างเร่งด่วนหายไปเช่นนี้

ปัญหาที่ว่า เรียกวิทยุแล้วไม่ตอบ ได้ข้อเฉลยแล้ว อนุชาทำวิทยุประจำตัวตกไว้ คงจะเนื่องจากความเร่งด่วนฉุกเฉินนั่นเอง

ไชยยันต์ไม่ทำตัวเองให้โง่เซ่อสูญเปล่าในภาวะเช่นนี้ เขาเริ่มตั้งข้อสมมติฐานถึงตำแหน่งที่อนุชายิงปืน ระยะที่ปลอกกระเด็นออกมาเพราะการกระชากลูกเลื่อน ซึ่งมันก็ไม่น่าจะห่างไกลจากจุดยิงเท่าไรนักสำหรับกลไกของไรเฟิลแบบลูกเลื่อน ประกอบกับรอยเท้าอันเหยียบอยู่สับสน ซึ่งคงจะเป็นรอยเท้าของทั้งสองคนนั่นเอง

แล้วอดีตนายทหารปืนใหญ่ ก็เดินส่องไฟตรงเข้าไปยังฝั่งขวามือในระหว่างชะง่อนหินสองลูก ลูกหนึ่งสูงท่วมศีรษะ ีกลูกหนึ่งสงระดับเอว อยู่ชิดกัน ทำช่องทางเหมือนประตู

พอก้าวเข้าไปถึงก็ส่องไฟพบ ไชยยันต์ก็อุทานอะไรออกมาเสุดเสียงแทบฟังไม่เป็นภาษา

เชษฐา คะหยิ่น ก็กระโจนพรวดเข้าไปถึงตำแหน่งนั้น

สิ่งที่เห็น ซากใหญ่โตของไอ้ผีดิบตนหนึ่ง นอนคว่ำอยู่ตรงตำแหน่งนั้น คาขวางอยู่ในระหว่างซอกโขดหินพอดี มีรอยกระสุนปืนทะลวงผ่านออกทางด้านหลังศีรษะ อันมีแต่หนังหุ้มกระดูกของมัน กะโหลกส่วนหลังด้านนั้น เปิดแหกหายไปชิ้นประมาณเกือบเท่าฝ่ามือ มองเห็นขุยดำๆ บรรจุอยู่ด้านในและกระจายเป็นผงบ้างเล็กน้อยออกมานอกบาดแผล เพียงแต่บาดแผลนั้นไม่ได้เป็นลักษณะของบาดแผลที่กระสุนปืนแรงประทะสงกระทำต่อสิ่งอันมีชีวิตเท่านั้น แต่เหมือนยิงผ่านตอไม้เสียมากกว่า

เชษฐาพยายามถีบไหล่มัน ให้พลิกหงายขึ้นเหมือนพลิกตอนไม้ จริงดังว่า **รอยทางเข้าของกระสุน .458 เจาะเข้ากลางหน้าผากของซากหมีนปีนั้นพอดี...อย่างแม่นยำที่สุด มันน่าจะเป็นซากปั้นหุ่นในนรกมากกว่าที่จะเป็นซากของมนุษยชาติ ที่ครั้งหนึ่งเคยมีชีวิตเลือดเนื้อมาก่อน ในอดีตกันนานแสนนาน**

แข็งทื่อ ปราศจากชีวิตจิตใจ ไม่มีท่าทีว่าจะแสดงอาการขยับเขยื้อนเคลื่อนไหวใดๆ ได้อีกเลย ฟันหน้าสองซีก ใหญ่

เกือบเท่าหัวแม่มือ โผล่เผยอมีสีคล้ำน่าเกลียดพอ ๆ กับลักษณะรูปร่าง และทรงใบหน้าของมัน

คะหยิ่นนั้นโดยสันดานเดิมที่มักจะกลัวผีเป็นทนอยู่ก่อนแล้วร้องจ๊ากอย่างลืมตัว และกระโดดถอยห่างออกไป แต่พอรวบรวมสติได้ ก็กระโดดกลับเข้ามาตามเดิม

“แกอ่านรูปการณ์ว่ายังไง เชษฐา?”

ไชยยันต์ถามแหบต่ำ

อดีตท่านทูตทหารบก หรี่ตาลง สีหน้าคล้ำจนแทบจะออกเขียว ย้อนถาม

“แกล่ะ?”

“ฉันเดาไม่ออกจริง ๆ แต่ที่แน่ ๆ ออกมาแล้วก็คือที่กลางยิงเมื่อตะกี้ คือยิงไอ้ผีนรกนี่เอง และมันพิสูจน์ได้ในกระสุนลงอาคมทางพระพุทธคุณ ที่แกกับน้อยทำพิธีให้เมื่อตอนหัวค่ำ คือถ้ายิงไปกระทบส่วนหนึ่งส่วนใดของไอ้หุ่นยนต์บังคับด้วยมนต์กาลีชนิดนี้ มันจะหมดสมรรถภาพเคลื่อนไหว นำไปใช้งานไม่ได้อีก ถึงได้ทิ้งซากไว้ให้เราเห็นแบบนี้คงลุกขึ้นมาไม่ได้อีกตลอดไปแล้วตามที่เราหวังไว้ เพราะไม่งั้นกว่าเราจะลงมาถึง มันก็น่าจะลุกขึ้นหนีหลบไปแล้วอย่างที่เราเคยพบเห็นประสบมา”

“อาจเป็นอย่างนี้ได้ไหม...”

เชษฐาเอ่ยแผ่วเบา คงกวาดดูรอบ ๆ อยู่เช่นนี้พยายามอ่านเหตุการณ์

“ระหว่างที่กลางกับลุงอินก่อไฟเสร็จหยุดพักกันอยู่ที่นั่น เขาก็เห็นไอ้นรกนี่พยายามเลียบเคียงเข้ามาใกล้จึงยิง ตามที่เราเห็นซากมันถูกทิ้งคาอยู่”

"แล้วมีเหตุผลอะไรที่ทั้งสองคนนั่นต้องหายไปด้วย เขาก็งเมื่อเห็นอันตรายกรายเข้ามา และเมื่อยิงมันอยู่ไปแล้ว ก็น่าะรายงานให้เราร้ และปักหลักอยู่ที่นี่ก็ได้"

ไชยยันต์แย้ง มีอาการมึนงงไปหมด

"มันอาจไม่ได้มาเพียงตัวเดียวก็ได้ อาจด้อมเข้ามาล้อมไว้รอบด้านและโผล่ลับๆ ล่อๆ ให้เห็น พอกลางยิงซากนี้คว่ำแล้ง ก็คงมีเหตุการณ์ร้ายอะไรเกิดขึ้น ซึ่งยากที่จะทาย อาจมีการตะลุมบอนถึงตัว สังเกตจากวิทยุที่หล่นพลัดอยู่ ส่วนเครื่องหลังที่หายไปด้วยนั้น ก็คงเป็นเพราะทั้งลงอิน และกลางก็งไม่ได้ถอดให้พ้นตัวออกไปในระหว่างนั้นจึงยังติดตัวอยู่ด้วยแล้วอีกอย่างหนึ่ง หีบเครื่องเวชภัณฑ์ที่ได้มาแล้วมันก็หายไปด้วย..."

ประโยคหลัง เชษฐากล่าวเหมือนจะรำพึงกับตนเอง เอาหลังมือขยี้ปลายคาง

"ฉันจะคิดวาดภาพเหตุการณ์เกินเลยไปหรือเปล่าไม่รู้นะ แต่จะเดาเอาว่า กลุ่มไอ้ผีดิบพวกนี้ทำการล่อหน้าล่อหลัง ให้ทั้งกลางคนต้องระวังตัวเต็มที่ พร้อมกับเกิดอาการพะว้าพะวัง แล้วพวกมันตัวใดตัวหนึ่ง ก็อาจจู่เข้ามาคว้าหีบเวชภัณฑ์ไป เพราะรู้แน่ว่าเป็นปัจจัยสำคัญยิ่งของเราเมื่อหีบเวชภัณฑ์ถูกไอ้พวกนรกเพาหนี กลางกับลุงอินก็จะต้องตามอย่างกระชั้นชิดแน่นอน เพราะมันเป็นไปไม่ได้ ที่ทั้งกลางและลุงอินจะผละจากที่นี่ไปในเพลัน พรวดพราดจนถึงกับทำวิทยุตกทิ้งไว้ มันจะต้องเป็นเหตุการณ์ฉุกเฉินเร่งด่วนทีเดียว และหีบเวชภัณฑ์ก็หายไปด้วยแบบนี้...ในกรณีนี้มีให้คิดหลายแง่ เราไม่ได้ยิน หรือได้หลักฐาน

การยิงจากลุงอินเลย เป็นไปได้ไหมที่ทั้งหีบเวชภัณฑ์ และทั้งตัวลุงอิน ถูกพวกมันหิ้วไปด้วยพร้อมกัน ซึ่งถ้าเกิดเหตุการณ์แบบนี้...กลางต้องตามทันที”

“ทำไมเราได้ยินเสียงปืนเพียงนัดเดียว ถ้าแบบนั้น กลางต้องยิงถล่มสนั่นป่าไปหมดแล้ว”

“การยิง มันต้องหมายความว่าเห็นเป้าหมายด้วย ถ้ายังเห็นเป้าหมายไม่ถนัด กลางจะยิงทำไม ก็คงตามติดไปเรื่อยๆ เหตุลึกลับที่เรานึกทายกันอยู่ มันเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ ก่อนหน้าที่เราจะลงมาถึง ไม่เกิน 25 นาทีนี่เอง เพราะฉะนั้น กลางก็ยังไม่น่าจะไปไกลจากเราตรงตำแหน่งนี้นัก”

“เอายังไงต่อไป บอกเร็ว!”

ไชยยันต์เร่งขึ้น

“ตามต่อไปเดี๋ยวนี้ คะหยิ่น! แกะรอยนำไป เป็นอะไรเป็นกัน”

ประโยคหลังเขาออกคำสั่งกับนายบ้านหล่มช้าง

คะหยิ่น ก็ออกนำลิ่วไปทันที ตามพื้นอันเทลาดลงไปสู่ดงดึกดำบรรพ์นั้น เหมือนหมาล่าเนื้อ จากจุดที่พบซากโบราณนอนคว่ำอยู่ด้วยลูกปืนปลุกเสกด้วยพุทธานุภาพของอนุชาวรา-ฤทธิ์

มันเป็นคืนวิกฤตที่สุดอีกคืนหนึ่งของคณะเชษฐา เท่าที่ผ่านกันมาแล้วในการเดินทางครั้งนี้ ความวัวไม่ทันหาย ความควายเข้ามาแทรก เริ่มด้วยน้ำตกจากเบื้องสูงทำลายทำนบพัง

ผงใส่หัวก่อน พร้อมกันน้องสาวคนเล็กของคณะหายไปพร้อมกับกระแสน้ำ อนุชาและหนานอินออกตาม ก็มาสูญหายอย่างผิดลับเดาอะไรไม่ถูก ทิ้งเป็นปริศนาไว้อีก จนเชษฐาและไชยันต์พร้อมคะหยิ่น ต้องเสี่ยงตามหลังมาอีกชุด

มันเกิดขึ้นในราตรีเดียวกันทั้งหมด ระยะเวลาแห่งเหตุร้าย ๆ เว้นช่วงกันเล็กน้อยเท่านั้น

"ได้เรื่องแล้วนาย!..." เสียงคะหยิ่นตะโกนบอกมา

"มีรอยของไอ้พวกมาจากนรก ลูกน้องของมันตรัยเดินเปรอะอยู่เป็นเทือกทีเดียวแล้วรอยของพรานชดกับลุงอินก็วิ่งไล่ไป ลุงอินยังอยู่ร่วมกับพรานชด ยังไม่ได้แยกหายไปไหน เพราะดูจากรอยตีนนี่"

บนพื้นแฉะ ตำแหน่งที่เป็นดินล้วน ๆ แห่งหนึ่งต่ำลงไปในป่าล่าง หลักฐานรอยเท้าที่คะหยิ่นส่องไฟให้ดูปรากฏชัด เชษฐากับไชยยันต์อาจยังแยกไม่ออกนัก แต่คะหยิ่นอันเป็นลูกป่าโดยตรง อ่านได้ปรุโปร่งแล้วก็ชี้มือไปทางซีกขวาของแนวธารน้ำตกบอกต่อมาว่า

"ไปทางนี้แหละ ตามคะหยิ่นมา เดี๋ยวรู้เอง"

บอกเสร็จ ปากของมันก็ตะโกนวู้ ๆ อยู่ตลอดเวลา เผื่อว่าจะได้ยินเสียงกู่ตอบมาบ้าง หากคนใดคนหนึ่ง หรือทั้งสองคนอยู่ในละแวกที่เสียงกู่ร้องจะแว่วไปถึงได้

ทว่า มันก็ยังเงียบเชียบอยู่เช่นนั้น

ในความสุดเงียบ และแสนเย็นยะเยือกของป่าทึบกลางดึกอันฉ่ำไปด้วยน้ำ ทั้ง 3 คน โดยการนำของคะหยิ่น ลุย

น้ำข้ามลำธารมายังอีกฝั่งหนึ่งแล้ว ฉายไฟไปเห็นสภาพของต้นไม้แต่ละต้น ก็แทบสิ้นหวัง มันมีขนาดใหญ่และทึบเหลือประมาณ พื้นโดยสภาพเดิมก็เอียงเทอย่แล้ว แต่อันเนื่องจากน้ำป่าใหญ่เมื่อชั่วโมงที่แล้ว พัดเอาใบไม้ที่สุมทับพื้นอยู่ให้หลุดลอยตามกระแสน้ำไปเสียเป็นส่วนมาก ทำให้พื้นมองเห็นได้ถนัดขึ้นบ้าง

พบว่ามันเป็นลอนสูง ๆต่ำ ๆแอ่งลึกลงไปก็มีโคกสูงเหมือนปลวกก็มีเต็มไปหมด รอยของหนานอินกับอนุชา ซึ่งสังเกตได้ง่ายเพราะพื้นรองเท้าปรากฏอยู่เป็นแนวทาง ลักษณะการเคลื่อนไปนั้น วิ่งบ้าง หยุดบ้าง บางทีก็ไถลลื่นหกล้ม แต่รอยตีนขนาดใหญ่เหมือนเอาปูนปลาสเตอร์ที่หล่อไว้มาประทับไว้ซึ่งเป็นรอยของไอ้พวกอมนุษย์ระยะนี้ไม่เห็นปรากฏอยู่ในแนวทางที่คนทั้งคู่บ่ายหน้ากันไป เข้าใจว่ามันคงจะแอบหลีกหลบบังตัวไปตามโคนไม้ใหญ่หรือพุ่มพง ส่วนหนานอินกับอนุชาคงจะตามในลักษณะสกัดดัก คู่ขนานกันไปโดยไม่เหยียบซ้ำรอยเพื่อหาโอกาสยิงให้ถนัด และเพื่อไม่ให้ถลำกล เพราะถูกล่อให้ผ่านจุดอันตราย ซึ่งนั่นเป็นความฉลาดของอดีตนักผจญภัยบ่าวนายทั้งคู่

ยังคาดคะเนไม่ได้ว่า **การติดตามของเขาจะไปพบทั้งอนุชาและหนานอิน ในสภาพที่เรียบร้อยปลอดภัย หรือว่ากลายเป็นศพไปแล้ว นี่คือความพรั่นใจของเชษฐา ไชย-ยันต์ อันเกิดทับทวีขึ้น นอกเหนือความเป็นห่วงดารินอยู่ในขณะนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนอยู่ในการคาดคะเนทั้งสิ้น ยังไม่อาจมีคำตอบได้แน่ชัด**

"ไชยยันต์!"

“ฮือม์”

“คงไม่ต้องเตือนนะ ระวังตัวขีดสุด ขนาดกลางกับหนาน-ที่เมันยังล่อเอาไปได้ พวกมันบางส่วนอาจดักรอเล่นงานระหว่างทางนี่ก็ได้ สภาพป่ามันได้เปรียบเราเหลือเกิน รวมทั้งความมืดด้วย”

ไชยยันต์รับคำและเพียงแค่ขาดเสียงเขาเท่านั้นก็ปรากฏเสียงร้องว้ากก้องของคะหยิ่น อันแสดงถึงความตกใจสุดขีดดังแผ่เบื้องหน้าห่างออกไปแค่ 3-4 เมตร เชษฐา ไชยยันต์ กวาดเข้าไฟฉายวบ **สิ่งที่เห็นแวบในสายตาก็คือ ร่างของเจ้านักเลงโตแห่งหล่มช้าง กำลังกระแด่วดิ้น ตีนหลุดลอยจากพื้นในลักษณะเสียหลัก ปืนและไฟฉายหล่นร่วงลงมากับพื้น แล้วมันก็ถูกอะไรชนิดหนึ่งที่คว้าส่วนบนของร่างกายไว้ กระชากหายแวบเข้าไปใต้โคนไม้ขนาด 5 คนโอบ อันมีพูรากสูงท่วมศีรษะ**

“เอามัน! ระวังยิงถูกกันเอง!!...”

เชษฐาตะโกนสุดเสียง แล้วเขากับไชยยันต์ก็กระโจนเข้าไปยังตำแหน่งนั้น ราวกับติดสปริงส่ง...

มันก็เพียงระยะใกล้ๆ ที่มองเห็นอันอยู่หลัดๆ ซึ่งหน้าเท่านั้น แต่คนทั้งสองมีอุปสรรคอยู่ในข้อที่ว่า มือหนึ่งจะต้องถือไฟฉาย และมือหนึ่งถือไรเฟิลขนาดหนัก ซึ่งมันเก้งก้างเกะกะสิ้นดีในสภาวะของการตะลุมบอนประชิดตัวท่ามกลางความมืดแบบนี้

เชษฐาโจนอ้อมโคนไม้ไปทางซ้าย ส่วนไชยยันต์มุ่งสกัดไปทางขวา โอบเข้ามาทั้งสองด้านอย่างเร็วที่สุด ด้วยสัญชาตญาณ

ของผู้ผ่านเหตุวิกฤตมาจนเคยชินและสามารถร่วมกันเป็นทีมเวิร์คได้อย่างดี โดยไม่ต้องนัดแนะสั่งการอะไรกันมาก แต่ไหวพริบปฏิภาณของคุณชายเชษฐาเหนือกว่า เพื่อไม่ให้เกะกะ เขาคล้องสายสะพายของไฟฉายเดินป่าไว้กับไหล่กันตก โดยไม่ประสงค์จะใช้มันให้เกะกะในยามนี้ สองมือจะได้ถือไรเฟิลได้อย่างถนัด เพราะลำไฟฉายของไชยยันต์เพียงดวงเดียวก็พอแล้ว

ชั่วพริบตาที่บุคคลทั้งสองโดดอ้อมโคนไม้เข้ามาคนละด้าน ลำไฟฉายของไชยยันต์สาดจ้า ส่องเห็นภาพอันแลชุลมุนหวาดสยองห่างกันแค่เอื้อม นั่นก็คือ ร่างของคะหยิ่นกระแด่วดิ้นตะกายอากาศอยู่ในอุ้งมืออันเต็มไปด้วยหนังหุ้มกระดูกขนาดใหญ่โต ซึ่งกำลังรวมจับอยู่ในระหว่างกรามของมันทั้งสองข้างและยกลอยขึ้นจากพื้นในลักษณะฟัดเหวี่ยงเหมือนตกอยู่ในอุ้งมือของอสูรกาย ซึ่งบัดนี้แลร่างของมันดำทะมึน...สูงกว่าคะหยิ่นอันจัดว่าเป็นคนสูงใหญ่อยู่ก่อนแล้วร่วมศอก

อากัปกิริยาของมันรวดเร็ว ฉับไวและแคล่วคล่องในการเคลื่อนไหวด้านประทุษร้าย ผิดไปจากซากอันปราศจากวิญญาณ ปากอ้ากว้างราวกับปากหมีควาย เพราะความใหญ่โตของใบหน้านั้นมองเห็นกระดูกฟันซีกใหญ่ๆ มีอาการเหมือนกำลังจะก้มลงมาขบลงไปบนขมองของคะหยิ่น

ไชยยันต์นั่นเข้าทางด้านหลังของมัน ตวัดเสียด้วยพานท้ายของไรเฟิลเต็มเหนี่ยว เสียงดังเหมือนฟาดลงไปกับตอไม้ดังผลัวะใหญ่ ตำแหน่งกระทบ คือหัวด้านหลังของมันที่ตั้งอยู่บนบ่า ไรเฟิลขนาดหนักทั้งกระบอกสะท้านแทบว่าด้ามไม้จะหักแยกออกจากตัวโครงเหล็กของปืน ร่างนั้นสะเทือนเพียงเล็กน้อย

เท่านั้น แต่ไม่ถึงกับเซหรือหันมาสนใจอะไรทั้งสิ้น นอกจากการฟัดเหวี่ยงเหยื่อในอุ้งขยุ้มของมันยังกะแมวกำลังฟัดหนู

"ก้มต่ำลง ไชยยันต์!"

อดีตท่านทูตทหารบกร้องเร็วปรื๋อ และเขาก็ไม่มีเวลาที่จะเผ่าช้าต่อไปอีกแล้ว สหายของเขาจะก้มหลบหรือไม่หลบก็ตาม **ถ้าขืนช้ากว่านี้ คะหยิ่นคงไม่รอดแน่ จากสภาพที่กำลังถูกขยุ้มฟัดเหวี่ยงของไอ้ผีร้าย ซึ่งเป็นลักษณะของปิศาจผสมกับสัตว์ป่า**

ก่อนที่ปากอันกว้างของมันจะทันขบลงมากลางกระ-หม่อมของคะหยิ่น เชษฐาก็พุ่งปลายลำกล้องไรเฟิลอันเป็นเหล็กแผ่เท้งดุ้นกระทุ้งเข้าไปในปากมัน...

มันงับกร้วมลงมาจริงๆ งับลงมาที่เหล็กลำกล้องปืนนั่นแหละ กระดกฟันหน้าทั้งสองซีกหักกระเด็นก่อนที่จะขบลงบนหัวของคะหยิ่นด้วยความแรงของอาการขบงับ

นิ้วของเขาที่แตะพร้อมอยู่ที่ไกก่อนแล้ว ก็เหนี่ยว เสียงกระหึ่มสนั่นลั่นโลก ในบริเวณดงดึกดำบรรพ์ใต้ใหนไม้นั้น ดูมันดังผิดปกติไปมาก เพราะมันอัดเข้าไปในโพรงปากของสิ่งที่ไม่สามารถจะหาคำจำกัดความได้ นอกจากจะเรียกมันว่าเป็นไอ้ไพร่พลผีดิบ ถูกบังคับด้วยมนต์กาลีของโคตรนรกมาเตร็ย

พร้อมๆ กับเสียง บึมม์! ส่วนอันแลเหมือนศีรษะผีเปรตสยองนั้นก็กระจายว่อนฉีกออกไปเป็นเสี่ยงๆในพริบตาเหมือน

เอาลูกระเบิดอัดเข้าไป เหลือแต่กรามและคางส่วนล่างเท่านั้นที่ยังติดก้านคออยู่ นอกนั้นขาดด้วนไปด้วยอำนาจอัดของกระสุนขนาด .458 ที่พุ่งออกไปขณะที่มันงับปากลำกล้องไว้

สองมือที่ขยุ้มกรามของคะหยิ่นอยู่ ปล่อยผึง ร่างของนายบ้านหล่มช้างร่วงลงมาอยู่กับพื้นแทบเท้ามันก่อน ไอ้ซากที่ปราศจากส่วนหัวยืนนิ่ง ในลักษณะมือแผ่กางแค่กึ่งวินาที แล้วมันก็หงายหลังล้มตึงเหมือนท่อนไม้หรือแท่งหินหักโค่น

เสียงไชยยันต์ร้องอย่างตกใจ เพราะซากใหญ่นั้นล้มฟาดลงมาทับตัวเขา ซึ่งกำลังเตรียมจะฟาดมันซ้ำอย่ ความหนักของโครงกระดูกอันมีหนังหุ้ม พาเอาร่างของเขาพลอยล้มไปด้วย และบัดนี้ซากของมันก็ทับลงมาบนตัวเขา ซึ่งดิ้นตะเกียกตะกายอยู่ภายใต้ พยายามถีบผลักไสมันให้พ้นตัวเขาออกไป

เชษฐายังไม่สนใจกับไชยยันต์ ที่กำลังร้องโวยวายอยู่ เขาก้มลงหิ้วคอเสื้อคะหยิ่นขึ้นมาถามละล่ำละลัก คะหยิ่นยังตอบอะไรไม่ถูก ได้แต่สะบัดหน้าไปมาอยู่เร่าๆ ตาเหลือกโพลงเพราะความตกใจและไออยู่แค็กๆ อาการชนิดนั้นมันแสดงว่าคนของเขายังไม่ถึงกับเป็นอันตรายใดๆ มากนัก ท่านหัวหน้าคณะวางไรเฟิลลง จับที่ปลายคางของมันเขย่าและร้องถามอยู่เช่นนั้น

คะหยิ่นยังไม่ทันจะกล่าวอะไรออกมาได้ ไหล่ขวาของเชษฐาก็รู้สึกเหมือนมีตะขอเหล็กอันเต็มไปด้วยพลังมหาศาลขยุ้มหมับเข้ามาแล้วกระชาก

ร่างของเขาก็หลุดลอยผงะขึ้นจากพื้น ในท่าที่กำลังก้มลงประคองคะหยิ่นอยู่เช่นนั้นราวกับถูกงวงช้างจับ

โลกที่มืดอยู่แล้วในขณะนี้ กลับยิ่งมืดสนิทลงไปอีกสำหรับเชษฐา ในใจนึกภาวนา “นะฯ” คำเดียวเท่านั้น หูก็สะท้อนก้องด้วยเสียงระเบิดตมอีกครั้ง มันไม่ได้มาจากมือเขา แต่จะมาจากมือใครไม่ประจักษ์แน่ ไชยยันต์ผู้ดิ้นขลุกขลักอยู่ใต้ซากทับ หรือว่าคะหยิ่นผู้กำลังคลานสี่เท้าอยู่กับพื้นแต่มันก็เป็นเสียงปืนจากฝ่ายเขาแน่ และดังเผาขนอยู่ใกล้ๆนี่เอง

ร่างของตนเองที่กำลังถูกกระชากปลิวไป หลุดจากการแตะเกี่ยวหรือ ‘หิ้ว’ นั้นในทันทีเหมือนกัน ล้มกลิ้งหลุนๆ ไปกับพื้น แล้วก็มีเสียงวัตถุหนักๆ ล้มตึงลงใกล้ๆ ตัว ไรเฟิลคู่มือพลัดหลุดมือไปแล้วเมื่อตอนก้มลงประคองคะหยิ่น สิ่งที่เชษฐาจะทำได้ในขณะนี้ก็คือกระชากปืนพกสั้น .44 ที่ติดเอวออกมา และไฟฉายที่คล้องอยู่กับไหล่ก็ถูกตะครุบ กดสวิตช์พุ่งสว่างจ้าออกไป

คุณพระช่วย! **รอบด้านในขณะนี้อมนุษย์หรืออสุรกายแห่งนทรานคร เคลื่อนลอมเข้ามาหมดทุกด้านแล้วแทบจะนับจำนวนไม่ถ้วนจากโคนไม้ใหญ่รอบๆ ตัว แต่ละตัวของมัน อย่างต่ำๆ ก็ 6 ฟุตครึ่ง แขนยาวเหยียดเต็มไปด้วยขุ้งเล็บเหมือนตีนเหยี่ยว ยื่นออกมาข้างหน้า**

ลักษณะนี้มันเป็นลักษณะที่เขาเคยผจญภัยกันมาแล้วในปราสาทพันธุมวดีในยุคนั้น!

ไชยยันต์กับคะหยิ่นกำลังหมุนเป็นกังหันอยู่ใกล้ๆเขา ทั้งสองทรงตัวขึ้นมาได้แล้ว และกำลังเตรียมตัวหันไปตั้งรับ

ไชยยันต์ถือไรเฟิลในระดับเอว คะหยิ่นนั้นกระชากดาบที่ขัดหลังออกมาแล้ว เพราะยังงมปืนของตนไม่พบ

บัดนั้นเอง เชษฐาก็เผ่นขึ้นมายืน และโดดเข้ามาสมทบ

"หันหน้าเข้าหามันคนละด้าน เอาหลังชนกันไว้!"

มีเสียงเท่าไหร่ ท่านหัวหน้าคณะก็ตะโกนออกไปชนิดคอแทบแตก

จึงบัดนี้ในท่ามกลางวงล้อม ที่ไอ้พวกผีดิบเคลื่อนบีบเข้ามาทุกด้าน ทั้งสามยืนปักหลักเอาหลังชนกัน ส่องไฟฉายจับไปยังฝูงอมนุษย์ ที่โผล่ออกมาจากโคนไม้รอบตัวเต็มไปหมด เพียงแค่เห็นรูปร่างลักษณะ สภาพ ทรงใบหน้า และอาการของมันก็แทบจะทำให้คนขวัญอ่อนเป็นลมชักไปแล้ว

"โว้ย! สนุกละซิคราวนี้ เจอเข้าทั้งกองทัพเลย!..."

ไชยยันต์แผดเสียงตะโกนเอ็ดอึงอย่างบ้าเลือดขึ้นมาแล้ว ส่วนคะหยิ่นกายสั่นเทิ้ม มือกำดาบแน่น ถ้ามันเข้าประชิดตัวเมื่อไหร่ก็ตะลุมบอนเมื่อนั้นสำหรับเชษฐาคุมสติมั่นในใจภาวนาถึงพระอรหันตเจ้า ปากก็ออกคำสั่งหนักแน่นว่า

"ยิงไอ้ตัวที่เคลื่อนเข้ามาใกล้ที่สุดก่อนและยิงทีละตัวเท่าที่กระสุนเราจะมี! คะหยิ่น! ปืนของเจ้าอยู่ที่ไหน"

"ตกอยู่โคนต้นไม้ตรงโน้น นายใหญ่ คะหยิ่นยังเข้าไปเอามาไม่ได้ มันดักอยู่ตรงนั้นด้วยสองตัว"

เสียงคะหยิ่นตอบมาฟังแทบไม่เป็นภาษาคน

"ถ้างั้นไม่ต้อง! เจ้ายืนอยู่ตรงกลางนี่แหละ...ไชยยันต์!"

ประโยคหลังเขาร้องเรียกไปทางสหายเหมือนจะเตือนสติ

"พร้อม! ไม่ต้องห่วง เชษฐา"

“คุมสติให้ดี เชื่อเถอะ มันไม่กล้าเข้ามาประชิดตัวเราในขณะที่เราพร้อมและรู้ตัวอย่างขณะนี้หรอก อย่าด่า อย่าผรุสวาทคำหยาบระลึกถึงพระพุทธคุณเข้าไว้”

มีอะไรบางสิ่งบางอย่างที่น่าจะดูสมจริงตามที่เชษฐาเตือนเงติ สหายของเขาอยู่เหมือนกัน เพราะเจ้าเหล่าอสุรกายที่โผล่เป็นเงาทะมึนเคลื่อนเหมือนจะบีบล้อมตรงรี่ดาหน้าเข้ามาเหล่านั้น เคลื่อนเข้ามาอย่างช้าๆ ไม่ได้จู่โจมรวดเร็วใดๆ ทั้งสิ้น แม้ขะมีมือที่ยื่นเหยียดออกมาเหมือนจะเตรียมประทุษร้ายก็ตาม

และเมื่อเชษฐาและไชยยันต์ยกปืนขึ้นจ้องตามแนวไฟฉายพวกมันทั้งหมดก็พากันหยุดยืนล้อมไว้เฉยๆ ระยะของเจ้าตัวที่ใกล้ที่สุด ซึ่งเป็นร่างอันขาดวิ่นกะรุ่งกะริ่งมากที่สุด ห่างจากทั้งสามร่วม 10 เมตร

สำหรับเจ้าสองตนที่ถูกปืนลงอำนาจพระพุทธคุณไปก่อนแล้วโดยตัวแรกที่เล่นงานคะหยิ่น และตัวที่สองจู่เข้าเล่นงานของเชษฐาทางเบื้องหลัง คงนอนสนิทนิ่งเป็นท่อนไม้แข็งที่ออยู่ตรงที่เดิมของมัน ไม่มีท่าทีว่าจะกระดิกกระเดี้ยได้อีกต่อไป

กำลังใจของเชษฐา และไชยยันต์เริ่มดีขึ้นในบัดนั้น ต่อให้มันเป็นซากไม่มีชีวิตเลือดเนื้อ เพียงแต่เคลื่อนไหวและสามารถทำการร้ายได้ด้วยเวทมนตร์กาลีที่เข้าบงการบังคับ มันก็สูญเสียสิ้นฤทธิ์ไปได้เหมือนกันยามเมื่อเจอเอาลูกปืนลงอาคมชั้นสูงเข้าแม้เพียงแค่สะกิด

“ลองดูอีกสักตัวเป็นไง ว่ามันจะหงายผลึ่งสิ้นฤทธิ์ไปเหมือนไอ้สองตัวนี่ไหม?”

ไชยยันต์กระซิบลอดไรฟันออกมา

"ไม่จำเป็นก็อย่าเพิ่งเปลืองกระสุน เห็นไหมว่า ตอนนี้มันหยุดแล้ว ไม่กล้าเคลื่อนเข้ามาอีก"

"แล้วมันมายืนล้อมเราอยู่ทำไม"

"คุกคาม ขู่เข็ญ ทำสงครามจิตวิทยากับเรายังไงล่ะ ถึงกระสุนเราจะศักดิ์สิทธิ์จริง ล้มมันได้ตัวละนัดแม้แค่ถาก แต่เราก็มีกระสุนติดตัวมาจำกัดนะ พวกมันก็มากเหลือเกิน ถ้ามันล่อให้พวกเรายิงจนหมดกระสุนเท่าที่มีติดตัวกันอยู่ในขณะนี้ เราจะไม่มีอะไรเป็นเครื่องต่อรองคุ้มครองได้อีกเลย"

ขณะที่กระซิบตำๆ เชษฐาพยายามฉายไฟกราดไปยังอสุรกายเหล่านั้น เขาประสงค์จะได้เห็นซากนักรบตัวที่มันตรัยเข้าสิง อันเป็นตัวนำขบวนอยู่ และบอกกับตนเองว่า ถ้าพบมันยืนรายล้อมอยู่ในกลุ่มไอ้พวกผีร้ายบริวารเหล่านั้น ก็จะระเบิดกระสุนเข้าทำลายร่างนั้นทันทีเพื่อกำจัดซากอันสมบูรณ์และแข็งแรงที่สุด ซึ่งมันอาศัยสิงสู่นั้นลงเสีย

ไม่มีวี่แววของซากนักรบตัวที่มันตรัยเข้าสิงให้เห็นในแสงไฟฉายอันสว่างจ้านั้นเลย มันฉลาดพอที่จะหลบ ไม่ปรากฏตนออกมาเป็นเป้าลูกปืนโดยง่าย แต่ละซากที่รายล้อมอยู่ในขณะนี้ล้วนแล้วแต่เป็นร่างที่ไม่สมบูรณ์ทั้งสิ้น บางตนแขนขาดด้วนอยู่เพียงครึ่ง บางตนไม่มีฝ่ามือ และบางตนก็มีใบหน้าที่พังหายไปแถบหนึ่ง ล้วนเป็นซากที่ผุพังเสียเป็นส่วนมาก เหมือนจะเป็นการส่งไพร่พลลิ่วล้อชั้นเลวที่ไม่ประสงค์จะใช้งานแล้ว ให้มาหลอกล่อ หรือหลอกหลอนคุกคามขวัญเท่านั้น พิจารณาเห็นเช่นนั้นแล้ว เชษฐาก็ตระหนักได้ทันทีว่าถึงยิงทำลายออกไปก็ไร้ประโยชน์ เว้นแต่มันจะปรี่เข้ามาโจมตีประชิดตัวเท่านั้น

แต่บัดนี้ ยามเมื่อพร้อม และปักหลักตั้งรับ มันก็หาบังเกจปรี่เข้ามาใกล้ตัวไม่

“มันตรัย!...”

แล้วเชษฐาก็ตะโกนก้องออกไปยังซากผีดิบอันยืนไม่ผิดอะไรกับเปรตแก่เข้ามาขอส่วนบุญเหล่านั้น

“เจ้าหลบอยู่ที่ไหน ทำไมถึงไม่โผล่ออกมา อะไรเป็นจุดประสงค์ของเจ้าก็บอกมาได้ ขออย่าได้มาติดตามรังควานพวกข้าล้างจองผลาญอยู่อย่างนี้เลย”

ขาดเสียงของเชษฐา ก็มีสำเนียงหัวเราะแหบต่ำแว่วออกมาจากที่ใดที่หนึ่ง เหมือนจะอยู่ตรงหน้านั่นเอง แต่มองไม่เห็นตัว แล้วภาษาพูดชนิดหนึ่งก็แว่วตอบความมา มันเป็นภาษาอะไร ทั้งเชษฐา ไชยยันต์และคะหยิ่นไม่อาจบอกได้ ทว่าก็สามารถเข้าใจได้ดีที่สุด เป็นความเข้าใจทางจิตและสมองมากกว่าทางโสตสัมผัส

“ตูอยู่ใกล้ๆ พวกสูนี่เอง ตามติดมาตลอดหาห่างไกลไปจากพวกสูไม่ พวกสูทุกคนจักต้องพินาศ ไม่มีผู้ใดรอดกลับไปได้ แม้แต่ไอ้พรานทระนงที่ล่วงหน้ามาก่อนพวกสู มันจะต้องพินาศตายยับไปเช่นกัน ตูรอคอยวาระนี้มาโดยตลอด ที่สุดพวกสูก็วนเวียนกลับมาอีกจนได้ ตูยินดีนัก!”

เชษฐาขนลุกซู่ ใช้ศอกกระทุ้งสะกิดไปที่แขนไชยยันต์ผู้กำแต่เตรียมพร้อมอยู่ข้างๆ กระซิบ

“แกได้ยิน...ฟังแล้วเข้าใจเหมือนอย่างที่ฉันเข้าใจนี่บ้างไหม?”

“ฉันคิดว่าฉันได้ยินชัดเจนดีที่สุด และเข้าใจทุกถ้อยกระ-

ทงความทีเดียว แม้จะไม่รู้ว่ามันเป็นภาษาอะไรก็ตาม...พูดกับมันต่อไปเชษฐาให้มันโต้ตอบเรามา...ล่อให้มันพูดหรือส่งสัญญาณจดประสงค์ของมันมาให้เรารู้ได้มากที่สด”

สหายของเขากระซิบตอบ

อดีตท่านทูตทหารบก ระงับสติอารมณ์ให้เป็นปกติและมั่นคงที่สุด เขาพูดด้วยเสียงประกาศก้องต่อไป

“มันตรัย เจ้าจะจองล้างผลาญพวกเราไปถึงไหน ขอให้เรามาอโหสิกรรมให้แก่กันและกันเถิด มันจะได้สิ้นสุดกันลงเพียงในชาติภพนี้ เราขอแผ่เมตตาและอทิศส่วนกศลให้แก่เจ้า อย่าให้มีเวรภัยอย่างใดต่อกันอีกเลย”

สำเนียงหัวเราะเยาะเย้ยหยันดังแว่วมาอีกฟังดูมันกระหึ่มก้องแทรกไปทุกอณูของบรรยากาศในภาวะเช่นนี้ แต่บริวารผีร้ายอันเป็นมัมมี่คำนวณอายุไม่ได้เหล่านั้นพากันยืนสงบนิ่งอยู่กับที่ตามตำแหน่งต่าง ๆ ที่โผล่ออกมาในลักษณะรายล้อมไว้เช่นนั้นเป็นภาวะที่ต่างฝ่ายต่างคุมเชิง

“ไม่มีการอโหสิกรรมใด ๆ ระหว่างตูกับพวกของสู และขอให้รู้เถิดว่า ดวงจิตของตู มันตรัยผู้นี้ เป็นอมตะ ต่อให้พวกสูทำลายล้างเหยียบย่ำหมิ่นหยามตูไปครั้งหนึ่งแล้วก็ตาม คัมภีร์มายาวิน พวกสูทำลายได้...พันธุมวดี และวิญญาณอันเป็นทาสบริวารของตูทั้งหลายพวกสูปลดปล่อยเป็นอิสระได้ และแม้ซากเดิมของตู พวกสูก็เคยทำลายย่อยยับไปแล้ว แต่จิตวิญญาณของมันตรัยยังอยู่! อยู่เพื่อคอยชำระแค้นที่พวกสูทำกับตูไว้ในครั้งนั้น และอย่านึกว่าตูจะหวาดหวั่นพรั่นพรึงใด ๆ ต่อเวทมนตร์อาคมใด ๆ ของพวกสู ราตรีนี้อุบัติภัยใด ๆ ที่เกิดขึ้นกับพวกสู

ย่อมประจักษ์ดีแล้ว วาระสุดท้ายของพวกสูทั้งหมดกำลังใกล้เข้ามา”

แต่ละประโยคของคำพดนั้น ทำให้ผ้ฟังเย็นตั้งแต่เส้นผมจงไปถึงปลายเล็บเท้า

ไชยยันต์แยกเขี้ยว ตะโกนสวนออกไปว่า

“อ้าว! ถ้างั้นก็เหมาะ...ไปมัวซ่อนเร้นหลบหัวอยู่อย่างนั้นทำไม แน่จริงโผล่ออกมาให้เห็นซิวะ”

“สูจะเห็นตูได้จะแจ้งเต็มตา เมื่อมรณกาลเข้ามาถึง และจะได้เห็นไปทีละคน”

“ไอ้ขี้ขลาด ไอ้ผีนรกที่เก่งแต่จะลอบกัด!...”

ไชยยันต์แผดเสียงก้องไปทั้งความเงียบ ด้วยโทสะฮึดฮัดขยับจะลั่นกระสุนเข้าไปยังหมู่บริวารของพวกมัน ที่ยืนเป็นท่อนหินดักอยู่เป็นจุดๆ แต่เชษฐาใช้ศอกกระทุ้งปรามไว้อีก เชิงให้งบปากเสียงเสีย แล้วอดีตท่านทูตทหารบกก็พยายามใช้หลักการทูตอย่างเต็มที่ น้ำเสียงของเขาเรียบราบเป็นปกติ และอยู่ในแนวทางออมชอมประนีประนอม

“มันตรัย ฟังเราให้ดีนะ โดยแท้จริง เราทั้งสองฝ่ายไม่เคยเป็นศัตรูคู่แค้นใดๆ กันมาก่อนเลย อดีตที่ผ่านมานั้น เจ้าเป็นฝ่ายก่อกวนราวีเราก่อน และฝ่ายเราก็เพียงแต่ป้องกันตัวเท่านั้น เรายอมรับว่าวิญญาณของเจ้าเป็นอมตะ และเต็มไปด้วยอิทธิฤทธิ์อันใดก็ตาม ในอดีตที่ผ่านมา ถ้าหากเจ้าถือว่าเป็นการทำลายล้างหรือหมิ่นหยามเจ้า เราก็ขอบอกว่ามิได้เกิดขึ้นจากความจงใจหรือเจตนาเลย เพราะเราต้องป้องกันตนเองตามธรรมชาติวิสัย และเราก็พร้อมที่จะษมาโทษแก่เจ้า น่าจะ

มีข้อตกลงกันได้ ระหว่างเรากับเจ้า ขอเพียงให้ศึกครั้งนี้สุดสิ้นลงเพียงแค่นี้เถิด เรามีภารกิจที่จะต้องกระทำ ไม่ใช่มามัวคอยก่อศึกเป็นศัตรคิดจองล้างจองผลาญอะไรกับเจ้าอย่ และขอให้รู้ไว้เถิดว่า เราไม่ประสงค์ที่จะเป็นศัตรูคู่แค้นอาฆาตใดๆ กับเจ้าอีกเลย”

จอมผีดิบผู้ขมังเวท อันมือดีตเป็นมหาปุโรหิตแห่งนิทรานครในยุคกี่กัปกี่กัลป์มาแล้ว ก็ไม่มีอะไรพิสูจน์ได้ บัดนี้เสียงเจรจาของมันสงบนิ่งไปชั่วขณะ เชษฐาร้องบอกต่อไปด้วยน้ำเสียงที่อ่อนโยนเป็นมิตร

“เจ้าได้ยินถ้อยคำเราแล้วใช่หรือไม่ ระหว่างเราและเจ้าจงมาทำความเข้าใจและตกลงกันโดยสันติเถิด ขอให้เข้าใจอีกครั้งว่า เราไม่ได้มาเพื่อล้างผลาญราวีอะไรเจ้าอีกเลย ยกเว้นจะได้ทำอะไรลงไปบ้างแล้วก็เพื่อเฉพาะการป้องกันตัวเราเองเท่านั้น”

“สูเป็นผู้ที่ฉลาดเลิศไปด้วยสติปัญญา อีกทั้งมีวาจาเจริญโสตโดยอาการถ่อม แต่ตูก็ตระหนักว่ามันแฝงซ่อนไปด้วยเลศนัย...”

มันตรัยประกาศมาแหบห้าว แสดงถึงไหวพริบปฏิภาณเยี่ยมยอดผิดไปกว่าพวกปิศาจอสุรกาย หรือวิญญาณชั่วร้ายที่ล่องลอยอยู่ทั่วๆไป มีความเป็นเอกภาพของตนเองนอกเหนือกฎเกณฑ์ของภูตทั้งหลาย และน่าจะมีอะไรสักอย่างที่ทำให้มันหลีกหลบออกมาพ้นจากอำนาจของยมราชอันเป็นเจ้าแห่งภูตผีปิศาจทั้งมวลได้ ซึ่งไม่เคยปรากฏบันทึกไว้ในพระคัมภีร์หรือพระไตรปิฎกฉบับใดทั้งสิ้น

พระอริยบุคคลผู้ดื่มด่ำแล้วซึ่งรสพระธรรมจตุสัจอันประเสริฐ สำเร็จผลลุล่วงเข้าไปสู่ความเป็น ‘อรหันต์’ แต่เจ้าปุโรหิตทุศีล ทว่าบากบั่นพากเพียรศึกษาอยู่ในเวทมนตร์กฤติยาคาคมอันขลัง ไฉนจึงสามารถสำเร็จผลไปอีกอย่างหนึ่งในทางตรงข้าม คือเป็น ‘พญามาร’ ผู้มีมหิทธิฤทธิ์ไปในด้านอุบาทว์กาลี และกลายเป็นดวงจิตหรือพลังงาน ล่องลอยอยู่อย่างเป็นอิสระมีสภาพเป็น ‘อมตะ’ ในทางชั่วร้ายอยู่ได้เช่นกัน

สิ่งนี้เชษฐากำลังใช้ความพินิจใคร่ครวญอย่างหนัก แต่ถึงอย่างไร กำลังของเขาก็มั่นคงแน่วนิ่ง ไม่สะทกสะเทือนใดๆ ทั้งสิ้น เพราะเชื่อมั่นว่า อำนาจเบื้องสูง ย่อมมีอานุภาพอยู่เหนืออำนาจเบื้องต่ำอย่างแน่นอน พระอรหันต์ทุกพระองค์ที่ได้แผ่เมตตาจิตลงมาประทับอยู่รอบกายในขณะนี้ มีหรือที่จะปล่อยให้สิ่งกันต่ำช้าชั่วร้ายเข้ามาทำอันตรายเขาได้ แม้ว่ามันจะมีฤทธิ์เดชเกรียงไกรสักเพียงใดก็ตาม

“เราเป็นผู้มีสัจจะ มันตรัย” เขาตอบออกไป

“เช่นนั้น สูจะปฏิบัติตามในสิ่งที่ตูประสงค์ได้หรือไม่”

“จงบอกมาว่า เจ้าต้องการอะไร?”

ไชยยันต์แอบสะกิด กระซิบมาว่า

“หวังว่าคงไม่ถึงกับจะต้องเปิดแชมเปญเลี้ยงรับรองในการเจรจาครั้งนี้นะ”

“หุบปาก ไชยยันต์!”

เขาเหยียบเท้าสหายปากเปราะเอาไว้

“เราจะปฏิบัติตามในสิ่งที่เราสามารถปฏิบัติได้ ฉะนั้นจึงพิจารณาข้อเสนอของเจ้า”

“ตูจะปลดปล่อยสู พ้นออกจากห้วงจองเวร จะระงับศึกลงเพียงแค่นี้ ถ้าสูนำกำลังคนของสูที่เหลืออยู่ทั้งหมดกลับออกไปเสีย กลับออกไปสู่โลกสว่างภายนอก”

เป็นเสียงบอกกล่าวมาอย่างแช่มช้าของมันตรัย ผู้มองไม่เห็นตัว

“ก่อนการตกลงในข้อนี้ เจ้ารู้ดีอยู่แล้วว่าพวกเรามาด้วยกัน 16 ชีวิต ณ คืนนี้ ได้สูญหายไปแล้ว 3 ชีวิต เรายังไม่รู้ว่าตกไปอยู่ที่ไหนด้วยอำนาจเล่ห์กลของเจ้า คนแรก คือน้องสาวของเรา ซึ่งสญหายไปในทันทีที่น้ำพัดลงมา อีกสองคนต่อมาเป็นน้องชายและพรานเฒ่าผู้นำทาง เจ้าต้องคืนบุคคลที่สูญหายไปทั้งสามให้แก่เราก่อน ในสภาพที่ปลอดภัยเรียบร้อยที่สุด แล้วเราจึงมาตกลงกันในเงื่อนไขอีกครั้ง”

เชษฐาต่อรองอย่างฉลาด

“ก่อนอรุณรุ่ง น้องชายผู้โอหัง และพรานเฒ่าผู้มีวิทยาคมเพียงแค่กระผีกริ้นของสู จะกลับคืนไปสู่สูเอง ตูจะปลดปล่อยให้”

“แล้วน้องสาวของเราล่ะ?”

เชษฐาพยายามใจเย็น หลอกล่อเต็มที่

มีเสียงหัวเราะแหบต่ำดังมาอีกครั้ง **แม้จะบังคับจิตใจให้เป็นปกติมั่นคงที่สุดแล้วเพียงไรก็ตาม ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ไม่วายสะบัดร้อนสะบัดหนาว**

“สตรีผู้นั้น แม้ในชาติภพนี้ จะเกี่ยวพันเป็นน้องของสูก็จริง แต่อดีตชาติปางบรรพ์ นางมีพันธะผูกพันอยู่กับตู นางคือจิตรางคนางค์ เชษฐภคินีของพันธุมวดี ที่พวกสูปลดปล่อยไป

แล้วในครั้งนั้น เมื่อสูแย่งชิงปลดปล่อยพันธุมวดีไปให้พ้นจากอำนาจของตู ก็ต้องคืนจิตรางคนางค์มาให้แก่ตูเป็นการชดเชย มอบนางไว้ให้แก่ตูเถิด นี่คือข้อแลกเปลี่ยน แล้วพวกสูก็จะได้กลับคืนไปโดยสวัสดิภาพ”

“จิตรางคนางค์!”

เชษฐา ไชยยันต์ อุทานออกมาพร้อมกันอย่างตะลึงพรึง-เพริด

“จิตรางคนางค์ ผักลับชาติมาเกิดเป็นน้องสาวของสูในภพนี้ และนางนั่นแหละเป็นผู้ที่กลับคืนมาถอนกริชที่ปักไว้บนคัมภีร์มายาวินใต้แท่นบรรทมของพันธุมวดี เป็นการช่วยเหลือปลดปล่อยขนิษฐาให้พ้นจากเงื้อมมือตูไป ด้วยจิตผูกพันที่มีต่อกันโดยที่นางเองก็หารู้ตัวไม่ ฉะนั้น เมื่อช่วยน้องสาวหลุดรอดไปได้แล้ว พี่สาวก็จะต้องมาทดแทน แลตูก็รอจิตรางคนางค์มาหลายชาติหลายภพแล้ว!”

เสียงตอบมาด้วยข้อความอันเต็มไปด้วยปริศนา สะกดทั้งเชษฐาและไชยยันต์ให้ปฏิบัติการอย่างใดไม่ได้ไปชั่วขณะหนึ่งด้วยความแปลกมหัศจรรย์ใจขีดสุด สมองเริ่มมึนงง หมุนติ้ว เขาทั้งสองไม่สามารถจะเข้าใจอะไรได้เลย

ในตอนดึกของคืนนี้ ก่อนที่ทำนบเบื้องบนจะแตกน้ำทลายบ่าล้นลงมาทุกคนของคณะแว่วเสียงสำเนียงเรียกนามอันลึกลับนี้ลอยมาตามลมก่อนแล้ว นามของจิตรางคนางค์ ตัวเชษฐาเอง ไชยยันต์ และแม้แต่อนุชา ก็ได้ยินนามที่ถูกขานเรียกเหมือนจะร้องหานั้น จนถึงกับต้องลุกขึ้นมาสดับตรับฟัง และสอบซักหารือกันว่าแต่ละคนได้ยินเหมือนกันหรือไม่ ซึ่งผลก็ปรากฏออกมาว่าทั้งสามต่างได้ยินเหมือน ๆ กันทั้งสิ้น เป็นการได้ยินระหว่างที่แต่ละคนเคลิ้ม ๆ ใกล้จะหลับ คล้ายจะแว่วไปเอง แต่เมื่อสอบทวน

ซักถามกัน มันก็ได้ผลออกมาตรงกันว่า ต่างได้ยินเสียงเรียกนาม
ประหลาดชนิดนั้นแน่นอน มีดารินคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ได้แสดง
ว่าได้ยิน หรือสนใจอะไรเลย และกลับเป็นฝ่ายบอกว่าพวกพี่ๆ
และเพื่อนหูฝาดไป พร้อมทั้งบอกให้ทุกคนพยายามหลับเสีย อย่า
ไปสนใจอะไรอีก แต่ชั่วขณะเดียว น้ำจำนวนหลายหมื่นหลาย
แสนคิวบิคเมตร ก็โกรกกระหน่ำซัดลงมา

บัดนี้ ทั้งเชษฐาและไชยยันต์ ได้สดับนามจิตรางคนางค์
ยีกครั้ง จากเสียงของมันตรัย อันนำไพร่พลผีดิบ ซากมัมมี่หมื่น
แสนปีของมันเข้ามารายล้อมไว้รอบด้าน ซ้ำยังเอ่ยอ้างด้วยว่า เป็น
นามในอดีตชาติของน้องสาวคนเล็กแห่งคณะ คือ ดาริน วราฤทธิ์
ผู้บัดนี้ไม่ทราบว่าไปตกอยู่ในภาวะใดที่ไหน ภายหลังน้ำแทงซัด
เงมาอย่างรุนแรงถล่มที่พัก...เอ่ยอ้างเป็นข้อความต่อเนื่องผูกพัน
เกี่ยวโยงไปถึง นางพญาพันธุมวดี เจ้าหญิงแห่งนิทรานคร ผู้
ทุกคนในคณะผ่านพบและแก้ไขคลี่คลายเหตุการณ์ให้แก่วิญญาณ
ที่ต้องทัณฑ์ เพื่อปลดปล่อยให้หลุดพ้นไปได้แล้วในครั้งนั้น

มันอะไรกันนี่! ทุกคนรู้จักนางพญาผู้เลอโฉมในโลงแก้ว
ภายใต้มนต์สาปของมันตรัยเป็นอย่างดี และพอจะรู้เรื่องราว
ความเป็นมาในอดีตมาก่อนบ้างแต่ไม่เคยได้ทราบระแคะระคาย
อะไรเกี่ยวกับจิตรางคนางค์ อันมันตรัยระบุว่าเป็นเชษฐภคินี หรือ
พี่สาวของพันธุมวดีมาก่อนเลย ฟังดูมันเป็นสิ่งเร้นลึก และลี้ลับ
แฝงซ่อนไปด้วยความนัยเหลือประมาณ

อะไรก็ตามเถอะ **ข้อเสนอของมันตรัยก็คือ ปรารถนา**

ที่จะได้ตัวจิตรางคนางค์ที่มันอ้าง ซึ่งความจริงก็คือ ม.ร.ว. หญิงดาริน วราฤทธิ์ ในปัจจุบันชาตินี้

วิญญาณชั่วร้ายอมตะของมันตรัยต้องการ ดาริน!

เชษฐาสะบัดหน้าแรงๆ พยายามเรียกประสาทความรู้สึกสำนึกตนให้กลับคืนมา ส่วนไชยยันต์พึมพำออกมาเหมือนกับรำพึงกับตนเองว่า

"วะ! อะไรกันหว่านี่...ไม่รู้เรื่องเลย มันมาตู่อะไรน้อย"

"แต่ที่แน่ๆ ก็คือ มันประกาศชัดแล้วว่า มันจะเอาตัวน้อยไว้!"

ท่านหัวหน้าคณะกระซิบตอบ

"ถ้าคิดว่ายังพอจะเจรจากับมันได้ ก็ชวนพูดต่อไปเชษฐา...หลอกให้มันบอกอะไรแก่เราให้มากที่สุด"

เพื่อนของเขาเตือน

"เจ้าแน่ใจหรือ มันตรัย ว่าน้องสาวของเราคือจิตราง-คนางค์ที่เจ้าเอ่ยถึง?"

เชษฐาพยายามถ่วงเวลา เพื่อการติดต่อกับวิญญาณชั่วร้ายให้มากที่สุด เพราะโอกาสเช่นนี้หาได้ยากที่สุดแล้ว

"นางเอง ก็ตระหนักแน่แก่ใจตนเองดี ว่านางคือใคร เว้นไว้แต่จะไม่บอกให้พวกสูรู้เท่านั้น"

เป็นคำตอบที่แว่วมาจากเจ้าปิศาจขมังเวท ผู้ไม่ยอมเกิดและไม่ยอมดับสูญ

"เอาล่ะ เรากำลังรับฟัง...เจ้าจะบอกได้ไหม ถึงความเป็นมาในอดีตของผู้ที่เจ้าเรียกว่าจิตรางคนางค์"

"ไร้ประโยชน์ ที่ตูจะพรรณนาถึงอดีตกาลให้พวกสูฟัง ถึงอย่างไรพวกสูก็ไม่มีวันเข้าใจหรอก จงตอบเราแต่เพียง พวกสูจะตกลงตามสิ่งที่ตูเสนอเป็นข้อแลกเปลี่ยนนี้หรือไม่ เพื่อการที่จะได้รอดชีวิตกลับออกไปยังโลกของสู แทนที่จะมาพินาศกันหมดสิ้นทุกชีวิต"

สำเนียงนั้น คุกคามขู่เข็ญและสำทับขวัญ เชษฐายิ้มอย่างใจเย็น ค่อยๆ ก้มลงไปเก็บไรเฟิลของเขาที่ตกอยู่ตรงหน้าใกล้ๆ ขึ้นมาถือไว้ แล้วเสียบปืนสั้นเข้าซองข้างเอว เพราะอย่างน้อยตัวไรเฟิลอันเป็นเหล็กหนักทั้งด้น นอกจากจะใช้ยิงได้แล้ว ก็ยังใช้แทนพลองได้ดีพอสมควรอีกด้วย

และเขาก็มั่นใจว่า แม้จะยิงจนกระสุนหมดโดยบรรจุไม่ทัน แต่มันก็ได้ประพรมน้ำมนต์ของอรหันต์แล้ว เพียงแต่ฟาดกระหน่ำ หรือกระทุ้งกระแทก ไอ้เหล่าผีร้ายของมันตรัยก็ย่อมจะต้องผงะออกไปอย่างแน่นอน ถ้ามันบุกเข้าประชิดตัว

มีคะหยิ่นเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ปืนลูกซองของตนเองตกอยู่ ยังไม่อาจเคลื่อนพ้นจากกลุ่มที่ยืนรวมกันอยู่เข้าไปหยิบมาได้ นอกจากกำดาบเดินป่าประจำตัวแน่น คะหยิ่นเองก็ฟังภาษาที่มันตรัยโต้ตอบมานั้นเข้าใจด้วยจิตเช่นกัน แต่ขณะนี้เจ้านายบ้านหล่มช้างยืนเบียดชิดไหล่กับไชยยันต์นิ่ง

"สมมุติว่าเรายอมสละน้องสาวของเราให้ ตามประสงค์ของเจ้าแล้วคณะของพวกเราอีกฝ่ายหนึ่งที่ล่วงหน้าไปก่อนนั้นล่ะ เจ้าจะยอมละเว้นการจองเวร และปล่อยให้พวกเขารอดปลอดภัยด้วยหรือไม่?"

พี่ชายใหญ่ของคณะทั้งหมดพยายามต่อรองต่อไป บัดนี้

เขารู้สึกขนลุกซู่ขึ้นอีกครั้ง แต่ไม่ได้เกิดจากความสยดสยองพองขวัญ หากแต่ด้วยความตื่นเต้นยินดี เพราะท่ามกลางความเย็นเยียบของอากาศอันแสนหนาวและเปียกชื้น ไรเฟิลที่เขาหยิบขึ้นมาในอุ้งมือขณะนี้ ทุกส่วนของมันไม่ว่าจะเป็นเนื้อเหล็ก หรือไม้กระโจมมือ พานท้าย เริ่มร้อนขึ้นตามลำดับอย่างประหลาด เหมือนถูกลนด้วยไฟ เขามั่นใจแล้วว่านั่นคือสัญญาณ หรือลางดีอันหมายถึงจะเตือนให้ทราบว่า พร้อมที่จะใช้เป็นอาวุธโรมรันกับพวกนี้ได้ แม้จะไม่ใช้กระสุนยิงก็ตาม และพร้อมกันก็ได้ยินเสียงกระซิบร้อนรนจากไชยยันต์ว่า

“ปืนในมือฉันทำไมมันถึงร้อนจี๋ขึ้นอย่างนี้ เชษฐาของแกมีอาการอย่างนี้หรือเปล่า”

เขาสะกดด้วยศอก

“พุทธานุภาพลงมาสถิตอยู่ในปืนของเราแล้ว ไชยยันต์ ระวังอย่าให้หลุดมือ แม้ว่าแกจะยิงจนกระสุนหมดไปแล้วก็ตาม ถ้าพวกมันปรี่เข้ามาถึงตัวเมื่อไหร่ เราจะใช้แทนไม้พลอง หรือหอกฟาดกับมัน เชื่อว่าฟาดหรือกระทุ้งโครมเดียว ต้องล้มทั้งยืนแบบเดียวกับหอกไม้ที่บุญคำเคยเอาของสกปรกอาถรรพณ์ทาไว้เหมือนสมัยที่เราประจัญบานกับพวกมันคราวก่อนนั่นแหละ วิเศษกว่าเสียอีก เพราะเป็นของสูง เชื่อว่ามันก็คงรู้ ถึงยังไม่กล้าเคลื่อนเข้ามาชิดตัวเราขณะนี้”

เมื่อมันเงียบเสียงนิ่งไป คงเห็นแต่บริวารยืนนิ่งเป็นหินล้อมอยู่ในตำแหน่งเดิม ตามจุดต่างๆ รอบไปหมด เชษฐาก็ร้องถามไปอีก

“ว่าไง มันตรัย เจ้ายังไม่ได้ตอบเราในคำถามข้อหลัง”

“ไอ้พรานทะนง กับคณะของมันน่ะรึ?...”

เป็นเสียงแหบห้าวเดิมย้อนถามมา

“มีอะไรที่พวกสูจะต้องไปห่วงพะวงถึงมันด้วย ลืมมันเสีย เถิด เมื่อตูเตือนให้พวกสูกลับ ก็จงกลับไปเสีย ถ้าเชื่อตู อันหมายความว่ามีการตกลงกันได้ สูทั้งสามก็จงกลับไปยังที่พักแห่งเดิม ตะวันขึ้นพวกสูอีกสองคนก็จะกลับไปสมทบ แล้วทั้งหมดก็จงเดินทางกลับ ลืมจิตรางคนางค์ ลืมไอ้พรานทะนงผู้นั้นพร้อมพวกของมันเสีย ปล่อยทุกสิ่งทุกอย่างให้เป็นไปตามวิถีทางที่ตูกำหนด”

ไชยยันต์อดรนทนไม่ได้ ตะโกนถามออกไปในลักษณะตวาดว่า

“ไอ้นรก! เอ็งคิดว่าพวกข้าจะขี้ขลาดตาขาวถึงขนาดนั้นเชียวเร้อ?”

“ขลาด เพื่อมีชีวิตรอด ย่อมดีกว่ากล้าเพื่อเดินเข้าสู่ความพายนะมิใช่รึ?”

มันตรัย ผู้มองไม่เห็นตัว ย้อนมาอย่างเหยียดหยัน

ครั้นแล้ว บัดนั้นเอง โดยไม่บอกกล่าวอะไรให้เชษฐาหรือคะหยิ่นรู้ตัวเลย เสียงไรเฟิลในมือของไชยยันต์ระเบิดตูม!

กระสุนขนาด .458 นั้น โดยปกติมันก็ดังอยู่แล้ว แต่บัดนี้ มันดังเหมือนเสียงระเบิดมือ ปานว่าปืนที่ใช้ยิงจะแตกออกเป็นเสี่ยง แต่มันก็ไม่แตก เปลวไฟแลบเป็นวาเหมือนลิ้นมังกร และแทนที่จะเป็นสีแดงหรือแสดส้มตามธรรมชาติของดินขับ กลับเป็นเปลวที่ลุกเขียวปลาบ

เจ้าอมนุษย์ ที่ยืนคุมเชิงอยู่ทางด้านที่ปืนลูกซองของคะ-หยิ่นตกอยู่ตนหนึ่ง หงายหลังกระเด็นไปราวกับถูกช้างถีบ แทนที่จะลมลงเฉยๆ เหมือนอย่างเคย และอีกตัวหนึ่งหลบแว้บเข้าบังหลังต้นไม้ทันที

“เร็ว! คะหยิ่น วิ่งไปเก็บปืนของเอ็ง!”

ไชยยันต์ร้องบอกลั่น พร้อมกับยกเท้าถีบหลังเจ้านักเลงโตหล่มช้าง

คะหยิ่นเร็วทันการดีเยี่ยมมันเผ่นตรงเข้าไปที่ปืนที่มันตกอยู่ทันที ส่วนไชยยันต์ก็ประทับปืนคอยคุมเชิงไว้ให้พร้อมทั้งฉายไฟตาม ขณะที่อดีตนายบ้านหล่มช้างก้มลงตะครุบปืน เจ้าอมนุษย์ที่หลบเข้าไปหลบหลังโคนไม้ใหญ่ก็โผล่วูบออกมาอีก ไชยยันต์เหวี่ยงลำกล้องเข้าใส่ ลั่นไปอีกโครมหนึ่งปานฟ้าผ่ากลางนรก สภาพมันไม่ผิดอะไรกับสายอสุนีบาต หรืออาวุธของพระผู้เป็นเจ้าที่ฟาดลงมา กระสุนที่พุ่งออกไปพร้อมเปลวสีเขียวสว่างจ้าไปทั้งป่านั้น กระทบเข้าที่ใดของร่างใหญ่โตนั้นไม่ทราบได้ แต่แขนอันเต็มไปด้วยกระดูกใหญ่ของมันขาดกระเด็นไปในทันที และซากนั้นก็หมุนคว้าง กลิ้งหลุนๆ ไปกับพื้นที่เอียงลาด

คะหยิ่นหยิบปืนของตนเองขึ้นมาได้ แล้วคราวนี้ ไอ้นั่นก็บ้าเลือดขึ้นมาเหมือนกัน มันยิง และกระชากสไล้ด์สาดออกไปรอบด้าน เท่าที่จะมองเห็นซากอันยืนอยู่ตามจุดต่างๆ

ต้นไม้โค่นล้มมีสภาพอย่างใด เหล่าอสุรกายที่ปราศจากชีวิตวิญญาณ นอกจากถูกบังคับด้วยเวทมนตร์เหมือนคลื่นวิทยุก็ล้มลงในลักษณะนั้นไปอีก 2 ตัว ด้วยกระสุนลูกปราย ซึ่งอันที่

จริงแล้วมันก็ไม่มีความหมายอะไรเลยสำหรับซากประดุจหุ่นยนต์เหล่านี้ ถ้าไม่ใช่เพราะอิทธิอำนาจเบื้องสูง

เชษฐาตะโกนร้องห้าม เพราะเห็นว่าไร้ประโยชน์ แต่เขาห้ามทั้งสองคนไม่ได้เสียแล้ว ทั้งคะหยิ่นและไชยยันต์ระดมยิงเข้าใส่กลุ่มซากมัมมี่เหล่านั้น ทุกนัดที่ระเบิดออกไป มันล้มลงทีละตัวทุกครั้งไป จนกระทั่งกระสุนหมดชุดในแม็กกาซีนแรกที่บรรจุอยู่ ทั้งสองรีบบรรจุชุดที่สองต่อไป ซึ่งก็เป็นเวลาเดียวกันที่พวกมันส่วนใหญ่ที่พากันยืนนิ่งอยู่หลบวูบเข้าไปบังหลังต้นไม้หมดแล้ว

ภาพของกลุ่มอสุรกายเหล่านั้นลับหายไปจากแนวไฟฉายที่ส่องกราด แต่พวกมันยังไม่ไปไหน คงหลบบังอยู่ใกล้ๆ นั่นเอง

เสียงหัวเราะของมันตรัยกระหึ่มมาอีก คราวนี้ก้องไปทั้งป่าละแวกนั้น

“นอกจากความทระนงแล้ว พวกสูยังมีแต่ความบัดซบโฉดเขลามิรู้หรอกหรือว่า พวกของตูที่สูพยายามจะฆ่าฟัน มันหาหมดสิ้นไปได้หรอก ฆ่าไม่ตาย ทำลายไม่หมด เพราะมันเป็นสิ่งหาชีวิตไม่ มันไม่รู้ร้อนรู้หนาว ไม่รู้เจ็บรู้ปวด มันทำทุกอย่างสุดแต่มนตราของตูจะบังคับให้กระทำ ตนหนึ่งแหลกสลายไปอีก 10 ตน จะโผล่ออกมาจากทุกซอกมุมป่าที่พวกสูจะผ่านไป สูสู้กับสิ่งไม่มีตัวตน มีแต่อิทธิฤทธิ์กำลังงาน และพวกสูจะไม่มี

วันเผลอบ้างหรือไฉน...อาวุธมีฤทธิ์เดชของพวกสูจะใช้ไปได้นานอีกเท่าใด”

เชษฐาเองก็ทนต่อไปอีกไม่ได้แล้วเช่นกัน เขาตะโกนบอกไชยยันต์และคะหยิ่น

“บุก! เดินหน้า เห็นเมื่อไหร่ยิง! ถ้ายิงไม่ทันฟาดมันด้วยตัวปืน”

พร้อมกัน เขาก็ก้าวพรวดๆ นำหน้าออกไปในทันที โดยไม่หวั่นอะไรอีกแล้ว ต้องการให้มันรู้ดีรู้ชั่วออกไปเสียคืนนี้เลย ขณะนั้นเองคะหยิ่นก็โดดเข้ามาเหนี่ยวไหล่ไว้ ร้องละล่ำละลักว่า

“นายใหญ่ตามหลังคะหยิ่น ระวังมันจะล่อไปตกเหว หรือไปสู่จุดอันตรายอื่นๆ มันล่อให้เราออกตามมันแล้ว!”

คำเตือนสตินั้น ทำให้นึกขึ้นมาได้ ตบไหล่คะหยิ่นบอกโดยเร็วว่า

“ลุยไปข้างหน้า สะกดตามรอยพรานชดกับลุงอินไปในทิศทางของเราเรอยๆ ระหว่างนี้ ถ้ามันคอยดักสกัดกั้น กระจายมันไปทีละตัว ถ้าไม่เห็นไอ้ตัวสำคัญที่มันตรัยอาศัยสิงอยู่ และถ้าระยะยังห่าง อย่าเพิ่งยิงมันก่อน เพราะไร้ประโยชน์ มันจะแห่ตามเราไปทุกระยะ ก็ให้มันตามมา ขอให้รู้ไว้ว่ามันไม่กล้าเข้าใกล้เราแน่”

คะหยิ่นแยกเขี้ยว ถือปืนที่บรรจุกระสุนชุดใหม่พร้อมออกเดินนำหน้าไปในทันที พร้อมกับสังเกตภูมิประเทศไปพลางอย่างไม่ไว้วางใจ บัดนี้ ทุกคนไม่กลัวการบุกเข้าจู่โจมของเหล่าไอ้ผีดิบอีกแล้ว แต่คอยระมัดระวังจุดดักล่อ โดยอาศัยให้ธรรมชาติของป่าเป็นเครื่องสกัดกั้น หรือส่งพิษภัยมาให้เท่านั้น

ชั่วไม่กี่อึดใจเท่านั้น ที่ทั้งสามตะลุยกันไปในทิศทางเพื่อหมายติดตามบุคคลสาบสูญทั้งสอง ต่างก็ต้องชะงักลงกับที่ มีเสียงไรเฟิลแผดสนั่นหวั่นไหวดังมาจากป่าทึบเบื้องหน้าไม่ห่างออกไปนัก พร้อมกับเสียงร้องตะโกน

"เอามัน! ผมกับลุงอินกลับมาแล้ว ระวังจะยิงถูกกันเองด้วย"

ทั้งสามจำได้อย่างแม่นยำ คุ้นหูที่สุด นั่นเป็นเสียงของอนุชา วราฤทธิ์ มันไม่น่าจะห่างออกไปนัก เชษฐากับไชยยันต์ผุดขึ้นออกมาอย่างยินดีพร้อมกันว่า

"กลาง!"

คะหยิ่นขยับจะวิ่งเข้าไปหาตามทิศทางเสียงนั้นพร้อมทั้งผู้ตอบ แต่เชษฐาปัดขาให้คะมำหน้าล้มหมอบลงกับพื้น ตัวเขาเองก็ฉุดไชยยันต์ให้หมอบลงด้วย

"หยุดหมอบก่อน อย่าเดินเข้าไป ประเดี๋ยวถูกปืนของกลางกับลุงอินเข้า! ใช้ไฟฉายส่องเป็นสัญญาณไว้"

นั่นเป็นไหวพริบที่ทันต่อเหตุการณ์ที่สุดของหัวหน้าคณะ

ทั้งคะหยิ่นและไชยยันต์หมอบทันที ต่างฉายไฟกราดผ่านไปมา พร้อมทั้งคอยกู่ให้เสียงไว้ ขณะเดียวกัน ก็ได้ยินเสียงป่าแตกครืดด้วยการเคลื่อนไหวอย่างรวดเร็วรอบด้านเหล่าสัตว์มัมมี่ของมันตรัยเริ่มเคลื่อนไหวผละหนีแล้วอย่างกะทันหัน เพราะการย้อนตลบเข้าตีโดยทางด้านหลังของอนุชาและพนานอิน ซึ่งยืนเป็นจังหวะเว้นช่วงห่างเป็นระยะๆ ไป อันน่าจะหมายถึงว่า ทั้งสองพบเป้าหมายถนัดเมื่อไหร่ ก็สาดกระสุน

เข้าใส่เมื่อนั้น และก็มีเสียงตะโกนเรียกให้สัญญาณใกล้เข้ามาตามลำดับ

ระหว่างนี้หินก้อนโต ๆ รวมทั้งขอนไม้ ชนิดที่ถ้าถูกร่างกายก็พิการ หรืออาจถึงตายได้ ถูกระดมเหวี่ยงเข้ามารอบทิศ ดังอยู่โครมครามตุบตับ ห่างตัวบ้าง ใกล้ตัวบ้าง ทำให้ทั้งสองต้องร้องลั่น และพยายามกลิ้งตัวเข้าหลบยังแหล่งที่คิดว่าน่าจะใช้กำบังได้ ไอ้ผีดิบพวกนั้นทำอะไรเขาไม่ได้ในขณะนี้ มันก็เริ่มใช้วัตถุทางธรรมชาติโจมตี เท่าที่มันจะทำได้ แต่ชั่วอึดใจเดียวของการระดมทุ่มใส่ หรือขว้างปาออกจากแนวป่าที่มันเร้นตัวหลบอยู่ สภาพนั้นก็สร่างซาไป เพราะพวกมันผละหนีเร้นห่างออกไปหมด ด้วยการตลบหลังย้อนกลับของอนุชาและหนานอิน ซึ่งฝ่ายสามคนทางด้านนี้ยังไม่ทราบว่าทั้งสองโผล่มาจากทางด้านไหน แต่รู้ว่าทั้งสองนั่นไม่ได้รับอันตรายอะไร

แน่นอน จากการตะโกนให้เสียง และเสียงระเบิดสนั่นของปืนที่ยิงกราดเข้ามา บางนัดกระทบโขดหินแฉลบหวีดหวืออย่างน่ากลัว และบางนัดก็กระทบกิ่งไม้ย่อม ๆ หักทับฟาดโครมคราม

ในความเงียบสงัดของราตรีฉ่ำน้ำ ป่าทั้งป่าแตกลงแล้วด้วยอานุภาพของลูกปืนที่สะเทือนเลื่อนลั่นนัดแล้วนัดเล่า

ไม่ถึง 5 นาทีเท่านั้น ทั้งสามก็มองเห็นลำไฟฉายสาดตอบออกมาจากป่าทึบระดับต่ำลงไป เมื่อฉายไฟสวนก็มองเห็นร่างของคนทั้งสอง พากันเดินไต่ทางขึ้นมาอย่างเร่งรีบ อนุชา

เดินนำหน้า หนานอินติดตามมาเบื้องหลังติดๆ บนหลังของแกแบกถุงอะไรชนิดหนึ่งมาด้วย

ทั้งสามคนฝ่ายนี้ก็ลุกขึ้นยืนทันที พร้อมตะโกนเรียก อนชา และหนานอินตรงเข้ามาอย่างรวดเร็ว เห็นจากอาการบุคคลทั้งสองปกติเรียบร้อยดีทุกอย่าง ไม่มีใครได้รับอันตรายอะไรทั้งสิ้น และสิ่งที่หนานอินแบกมาบนหลังก็คือหีบเครื่องเวชภัณฑ์ของคนะทั้งหมดนั่นเอง!

“มันเผ่นหลบไปหมดแล้วครับ เรากลับไปยังตำแหน่งที่ผมก่อไฟไว้ก่อนดีกว่า พี่ใหญ่ ไชยยันต์ คะหยิ่น ทุกคนเรียบร้อยดีไม่ใช่หรือ?”

อนุชาร้องถามโดยเร็ว สภาพของอดีตพรานชดยังแกร่งแข็งแรงและคล่องแคล่วฉับไวอยู่เหมือนเดิมเช่นเดียวกับหนานอิน

“เรียบร้อย แต่คะหยิ่นเกือบคอหักไปแล้ว ดีแต่ช่วยกันไว้ได้ทัน”

เชษฐาตอบ การพูดจาสวนกันไปมาด้วยคำสอบซักถามดำเนินไปอย่างรวดเร็วที่สุดทั้งสองฝ่าย

“ถ้าเชื่อมือผมกับลุงอิน ก็ไม่ควรจะเสี่ยงตามผมออกมาเผย มันดักรอพวกพี่ใหญ่อยู่แล้ว ความจริงไม่ต้องเป็นห่วงทางด้านผมเลย คอยระวังทางด้านพี่ใหญ่ไว้ก็แล้วกัน เวลากลางคืนแบบนี้เสี่ยงอันตรายที่สุดในการที่จะออกมาเผชิญกับพวกมันและมันก็พยายามหลอกล่อให้ออกมาเป็นเหยื่อมันให้ได้”

อนุชาพูดเตือนพี่ชายและเพื่อนเขา ดูอาการของอดีตพรานชดไม่สู้จะมีอะไรตื่นเต้นตกใจนัก ผิดกับอีกฝ่ายหนึ่ง แล้วไขกมือ เอ่ยรีบร้อนต่อ

“ไป! เราเดินกันไป แล้วคุยกันไปพลางก็ได้”

“มันเกิดอะไรขึ้นในสภาพไหนนี่ เราได้ยินเสียงปืนทางด้านเธอและลุงอิน แล้วเงียบหายไปเฉยๆ เรียกวิทยุมาก็ไม่ได้ยินเสียงตอบเลยต้องเสี่ยงตามลงมา ยิ่งมาพบหลักฐานตรงบริเวณที่เธอสองคนก่อไฟไว้ หาตัวไม่พบมีแต่รอยยิงปืน แล้วก็รอยออกเดินเข้าดงลึก มีรอยของไอ้ผีร้ายเต็มป่าไปหมด เราก็ต้องตามต่อไป”

น้องชายหัวร่อหึๆในลำคอ ยังไม่ตอบว่าอะไร ในระหว่างที่พากันเดินอย่างเร่งรดกลับไปยังที่พักชั่วคราวแต่หนานอินบอกว่า

“เรากำลังก่อไฟพักกันอยู่นายใหญ่ไอ้มันตรัยกับพวกมันโผล่ออกมาล่อให้เห็นวับๆ แวมๆ อยู่ตามก้อนหิน พรานชดยิงเค้เก้ไปตัวหนึ่ง แล้วตามยิงไอ้ตัวที่มันตรัยเข้าสิง หนานอินวิ่งตามไปอีกคน พวกมันที่รออยู่ก็โผล่ออกมา คว้าหีบยาของนายหญิงพาหนี มันรู้ว่าหีบยาเป็นของจำเป็นของพวกเราทั้งหมดเลยฉวยเอาไป เราก็เลยต้องออกกวดตาม ไล่ยิงมันไปเรื่อยๆ กว่าจะตามทันก็โน่น! กลางดงว่านผีปอบในดงทึบโน่น มันทำอะไรพรานชดกับหนานอินไม่ได้หรอก อย่างดีก็แค่หลอกล่อให้ตาม โดยพาหีบยาหนี พรานชดติดต่อส่งข่าวยังไม่ได้ เพราะทำวิทยุตกไว้ตรงที่มันเข้าโจมตีครั้งแรกบริเวณที่พัก”

หนานอินบอกลวกๆ คร่าวๆ ด้วยเสียงอาการเหน็ดเหนื่อยของแก

“นี่มันไม่ได้ทำอะไรทั้งสองคนหรือ เรานึกว่ามันเล่นงานสองคนย่ำแย่ไปแล้วอีก อย่างน้อยก็ถูกยึดตัวไว้แล้ว”

หนานอินหัวร่อด้วยเสียงเย็นๆ เอื่อยๆ ของแก

“มันจะทำอะไรหนานอินกะพรานชดได้ มีแต่คว้าหีบยาหนี ถูกโป้งคว่ำ ไม่เห็นมีตัวไหนถูกกระสุนแล้วจะกระดิกได้สักตัวเดียว ตอนที่ได้ยินเสียงปืนของพวกนายใหญ่ทางนี้ เราก็ทายแล้วไม่ผิด ว่าคงตามมาและปะทะกับพวกมันที่ย้อนตลบหลังมาดัก พอตามเอาหีบยาคืนมาได้ ก็รีบย้อนสวนกลับมานี่แหละ พวกมันกำลังล้อมเจ้านายอยู่ไม่ใช่รึ?”

“ใช่ เรากำลังถูกล้อม โชคดีมากที่คุณพระช่วยเรา ถ้าไม่ได้ปืนกับลูกปืนลงพุทธคุณไว้ก่อนเมื่อตอนหัวค่ำที่แล้ว เราคงถูกมันฉีกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อยแล้ว แต่ถึงงั้น คะหยิ่นก็ยังเกือบแย่”

ทั้งคณะ รวมแล้วเป็น 5 คน เดินซักถามพูดจากันไปพลางบ่ายหน้ากลับจุดหมายเดิม ขณะนี้ ไม่มีสัญญาณอันตรายใดๆ เหลืออยู่อีกแล้ว มันตรัยและบริวารของมันอันตรธานไปหมดแล้ว หรือถ้าหากจะยังหลบดูลาดเลาอยู่ ก็หากล้าที่จะโผล่หัวแววออกมาให้เห็นไม่

“เอาไว้ให้ถึงที่พักครึ่งทาง ตำแหน่งที่ผมกับลุงอินก่อไฟไว้ก่อนเถอะครับ แล้วจะเล่าให้ฟังโดยละเอียดว่าเหตุการณ์มันเกิดอย่างไร แต่ไม่ต้องห่วง ผมกับลุงอินไม่เป็นอะไรเลย ถ้าหากมันบอกว่ามันยึดผมกับลุงอินไว้แล้วก็เป็นเล่ห์อุบายโกหกของมัน ที่จะทำให้ฝ่ายของพี่ใหญ่ขวัญเสียตกเป็นเบี้ยล่าง จุดประสงค์ของมันก็คือ ต้องการเข้ามาแย่งเอาหีบเวชภัณฑ์ของเราไป และสร้างความปั่นป่วนพะว้าพะวังทางด้านพี่ใหญ่ แต่นี่ผมก็ตามจวกจนได้คืนมาแล้ว”

อนุชาตัดบท แต่ไชยยันต์เอ่ยต่อไปว่า

“เราเป็นห่วงแกสองคนแทบแย่ ตอนที่ลงมาพบบริเวณที่พักว่างเปล่า มีร่องรอยของการต่อสู้ชุลมุนขนาดวิทยุยังตกอยู่กับพื้น นึกว่าแย่ไปแล้ว”

คุณชายกลาง อดีตนักผจญภัยชั้นเยี่ยมยอดตบไหล่ไชย-ยันต์โดยตรง

“ขอบใจที่อุตส่าห์ลงมาตาม แต่ฝ่ายลงมาตามนั่นแหละอันตรายกว่าฝ่ายฉันเสียอีก ไอ้พวกเปรตนรกไม่รู้จักผุดจักเกิดพวกนี้มันร้ายกาจจริงๆ แต่ฉันกับลุงอินก็พอแก้ลำมันตกเป็นเปลาะๆ ไป ทุกคนอุ่นใจได้อีกเรื่องหนึ่งก็คือ ปืนและลูกปืนที่ประพรมน้ำมนต์ของเราได้ผลเต็มที่ โครมไหนโครมนั้น ไม่มีวันจะลุกขึ้นมาได้อีกเลย แม้เพียงแค่เฉียด นี่พิสูจน์แล้วว่า มันเอากับเราทุกรูปแบบ เท่าที่มันจะทำได้ทีเดียว ถ้าทุกคนอดใจรออีกนิด ไม่จำเป็นต้องลงมาตามให้เสี่ยงโดยใช่ที่แบบนี้ พอฉันกับลุงอินตามหีบยากลับมาได้ และกลับไปถึงที่พัก ก็จะวิทยุส่งข่าวบอกขึ้นไป แต่นี่ลงมาตามก็เลยถูกมันเล่นตลบหลังเข้าให้อีกชุดหนึ่ง เกือบเสียท่าไปแล้วไหมล่ะ อะไรก็ไม่สำคัญที่ว่า มันจะล่อให้ไปตกเหว ล่อเข้าไปในดงไม้อันตราย หรือล่อไปฝังเสียทั้งเป็น โชคดีเท่าไหร่บ้างแล้วที่มันไม่ได้เอากองทัพช้างป่าเข้ามาเล่นงานกับเราตอนนี้ เพราะน้ำเขื่อนแตกไหลบ่าลงมาเป็นอุปสรรคอยู่ ไม่งั้นพี่ใหญ่ ไชยยันต์และคะหยิ่นย่อยยับไปแล้ว อย่างน้อยพี่ใหญ่ก็ยังไหวดีอยู่บ้างที่เอาคะหยิ่นเป็นผู้นำทางลงมาด้วยในเวลากลางคืนแบบนี้ ถ้าไม่ใช่คนชำนาญป่าจริงๆ แล้วขืนออกจากที่พักมา ก็มีแต่ทางตายอย่างเดียวเท่านั้น”

ประโยคหลัง อนุชาดูเหมือนจะบ่นตำหนิฝ่ายที่ออกมา

ค เวง

“มีข่าวหรือระแคะระคายอะไรเรื่องน้อยบ้างไหม?”

ขณะที่ก้าวข้ามลำธารเข้ามาสู่หมู่โขดหิน ใกล้จะถึงที่พัก ฝั่งฝายใหญ่เอ่ยขึ้นแผ่วต่ำ

อนุชาผู้เดินจ้ำพรวดๆ อยู่เบื้องหน้า มีสีหน้าสลดเหี้ยมเกรียมอยู่ในเงามืด ไม่มีใครสังเกตเห็น แล้วเสียงตอบที่พยายามให้เป็นปกติก็ดังมาว่า

“ยังครับ เห็นจะต้องรอให้ตะวันขึ้นเสียก่อน แล้วค่อยคิดกันอีกที เรารู้แน่ๆ กันเฉพาะแต่เพียงว่า พวกเราที่เหลืออยู่ ๑๖ คน มันยังทำอะไรไม่ได้ ทั้งๆ ที่พยายามจะเล่นงานเราทุกวิถีทาง ตอนนี้เราตามหีบเวชภัณฑ์ของเรากลับคืนมาได้ ก็ควรพอใจในขั้นแรกก่อนแล้ว...ชิบหาย เล่นจ้องเอาปัจจัยสำคัญในการเดินทางของเราเสียด้วย”

ประโยคหลัง อนุชาสบถอุบอิบในลำคอ

เชษฐา ไชยยันต์ เงียบกริบพูดอะไรไม่ออกไปชั่วขณะ

ดาริน วราฤทธิ์ ยังเป็นปริศนาอันดำมืดอยู่ตามเดิม ดูเหมือนจะดำสนิทยิ่งกว่าราตรีกลางไพรนรกนี่เสียอีก...

ชั่วไม่นาน บุคคลทั้งห้า ก็ย้อนกลับมาถึงตำแหน่งที่

อนุชาและหนานอินก่อไฟไว้เพื่อเป็นที่พักชั่วคราว สิ่งแรกที่ทั้ง

หมดกลับมาถึงก็คือเร่งเพิ่มกองไฟที่กำลังจะมอดดับให้ลุกสว่างขึ้นอีก

เชษฐาใช้วิทยุส่งข่าวให้นายช้วน ผู้เชื่อว่ากำลังรอฟังข่าวอยู่ และคงจะได้ยินเสียงปืนที่ยิงสนั่นไปทั้งดงหลายนัด เพื่อให้คลายกังวลว่าเหตุการณ์ทางเบื้องล่างอยู่ในสภาพปกติลงแล้ว ขอให้คลายกังวลได้ ให้ทุกคนยึดที่มั่นและระวังตัวอยู่ที่เดิมก่อน สำหรับตน ไชยยันต์ และคะหยิ่น จะสมทบกับฝ่ายของอนุชาและหนานอินก่อน ซึ่งหัวหน้าลูกหาบก็เข้าใจในคำสั่งเขาเป็นอย่างดี รับปากที่จะปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด

อนุชาเข้าไปตรวจดูที่ซากของไอ้ผีดิบ ที่เขาเป็นคนยิงคว่ำคาซอกหินอีกครั้ง ซากของมันยังอยู่ที่เดิม แสดงว่ามนตราอาคมของมันตรัย ไม่สามารถจะส่งเข้ามาบงการยังซากนี้ให้ลุกขึ้นมาปฏิบัติการอย่างใดได้อีกทั้งสิ้น

“ไอ้เปรตตนนี้แหละ ที่โผล่เข้ามาใกล้ชิดผมที่สุด มันพรวดเข้ามาทางด้านหลังผม ระหว่างที่จองระวังซากที่มนตรัยเข้าสิง ซึ่งลับๆ ล่อๆ อยู่ในซอกหินตรงโน้น ตอนนั้นลุงอินย่องไปอีกทาง พอผมไหวตัวก่อนที่มันจะคว้าก้านคอได้ หันขวับมาไรเฟิลแหย่อกมันพอดี พอกดตูมออกไป อีกหลายตัวก็ล่อหน้าเหมือนจะหลอกให้ยิงสลอนตามโขดหิน ตอนนั้นเองที่ไอ้ตัวหนึ่งเผ่นวูบเข้ามาคว้าหีบเวชภัณฑ์ของเราลากหายเข้าป่าไป ผมร้องบอกลุงอิน แล้วเราก็ออกกวดติดตามมันไปตั้งแต่ตอนนั้น มันล่อเข้าไปโน่น...กลางดงว่านผีปอบ โดยการส่งหีบยาต่อกันไปเป็นช่วงๆ บังเอิญเราตามไปติดๆ จึงสกัดไว้ทันโดยยิงไอ้ตัวสุดท้ายที่แบกหีบยาหนีคว่ำไปอีกตัว แล้วก็ยิงสกัดตัวอื่นๆ ไม่ให้เข้ามา

ไกเผ้หีบยาอีก จากนั้นก็ช่วยกันแบกหีบยากลับมา พอหันกลับเท่เนั้น ทางพี่ใหญ่กับไชยยันต์และคะหยิ่นก็ยิงกันหูดับตับไหม้ ผมก็เลยร้ว่าคงจะตามลงมา และถกมันล้อมเล่นงานเข้าให้แล้ว แต่เก็ยังอุ่นใจ ที่เชื่อมั่นได้แน่นอนว่ากระสุนของเราแต่ละนัด ถ้าเาะะทบซากของพวกมันตัวไหน ตัวนั้นจะหมดฤทธิ์ทันที สำคัญ ่เเ้าตะลุมบอนจะยิงได้ทันหรือไม่เท่านั้น เพราะถ้าปล่อยให้มัน าว้าตัวได้ กระดูกกระเดี้ยวหักแน่"

อดีตพรานชดพูดอย่างแค้นๆ ใช้เท้าพยายามจะเขี่ยให้ าเกนั้นหงายพลิกขึ้น แต่มันไร้ประโยชน์ เพราะสภาพของซาก ไม่ผิดอะไรกับเหง้าไม้แกร่งอันมีน้ำหนักมาก เชษฐาดึงไหล่น้อง ให้เข้ามานั่งร่วมกลุ่มผิงกองไฟ ซึ่งบัดนี้ลุกสว่างโชน ทั้งหมดประชุมกันอยู่ข้างกองไฟนั่น

"เรากะไว้แล้วเหมือนกันว่า ถ้ายิงจนกระสุนหมด ถึงขั้นตะลุมบอนเมื่อไหร่ และบรรจุกระสุนไม่ทัน เราก็จะใช้กระบอกโนนี่แหละ แทนไม้พลองฟาดกับมัน พี่เชื่อว่าไม่เพียงแต่กระสุนเท่านั้น แม้ตัวปืนของเราเอง ที่ผ่านการเข้าพิธีปลุกเสกแล้ว ก็คงจะแทนอาวุธสั้นล่อกับมันได้โดยมันเข้าไม่ถึงตัวหรอก แต่ในความมืดของดงทึบ ถึงอย่างไรเราก็เสียเปรียบมันวันยังค่ำอย่างที่เธอบอก"

เชษฐาเปิดเผยความรู้สึกของเขา ซึ่งเริ่มจะคลายความตึงเต้นลงแล้ว ทุกคนนั่งดับอารมณ์ด้วยการผิงไฟและบุหรี่ โดยเฉพาะไชยยันต์และคะหยิ่น แบ่งบรั่นดีในกระติกของไชยยันต์เองดื่มกันคนละหลายอึก อดีตนายทหารปืนใหญ่สะบัดหัวอยู่เร่าๆ เหมือนแทบจะไม่เชื่อในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และตนเองได้เผชิญ

มากับตัวเมื่อหยกๆ เขาไม่แกร่งเท่าอนุชา และไม่มีสติที่สุขุมเยือกเย็นเท่าเชษฐา มีแต่ความมุทะลุ และบ้าเลือดเท่านั้น

"ห่าดง! นี่มันเอากับเราทกท่าเลยนะ"

ในที่สุดไชยยันต์ก็อดที่จะสบถสาบานออกมาไม่ได้

"นี่เราก็สรุปผลได้แล้วซิว่าที่มันเข้ามาล่อหน้าล่อหลังเธอกับหนานอินจุดประสงค์สำคัญก็คือจะลักพาหีบเครื่องเวชภัณฑ์ของเราไปนั่นเอง"

หัวหน้าคณะพยายามหาเหตุผลในเหตุการณ์เฉพาะหน้า

"ใช่ นายใหญ่"

หนานอินเป็นคนตอบด้วยอาการที่ยากจะอ่านความรู้สึกของแก

"มันไม่ได้คิดที่จะมาเล่นงานหนานอินกับนายชดโดยตรงหรอก แต่มันจะเอาหีบยาของเราไป และมันก็รู้ว่ามันได้เปรียบกว่า ถ้าเราตาม เพราะการตามในเวลาแบบนี้ มันมีทางจะฆ่าเราได้หลายวิธี ถ้าไม่เท่าทันมัน แต่ไม่ต้องห่วง ถ้านายชดอยู่คู่กับหนานอินเมื่อไหร่ ไม่มีเล่ห์กลอะไรของไอ้ผีดิบมันตรัยจะทำอันตรายเราสองคนได้ แล้วอีกอย่างหนึ่ง มันก็คงรู้ว่าพอทางข้างล่างยิงพวกข้างบนก็จะต้องทนอยู่ไม่ได้ จะต้องลงมาตาม มันได้ดักเล่นงานไปพร้อมๆ กัน บังเอิญนายใหญ่ นายทหารและไอ้คะหยิ่นก็ไม่โง่ไปกว่ามัน ดีแล้ว ที่ลงมาตามกันแค่ 3 คน ถ้าขืนยกโขยงกันลงมาหมด ไม่คนใดก็คนหนึ่งคงจะเสียท่ามันเข้าบ้างแน่ๆ"

เชษฐาฝืนยิ้ม จากสีหน้าอันเครียดสลดของเขา ตบไหล่น้องชายและครูพรานผู้เฒ่าคนละข้าง กล่าวชมออกมาจากใจจริง

“เก่งมากทั้งสองคนที่ตามเอาหีบยาของเรากลับคืนมาได้และไม่เพลี่ยงพล้ำอะไรกับมันทั้งสิ้น พี่นึกว่ามันขยี้เธอทั้งสองคนเละไปแล้ว นับตั้งแต่ได้ยินเสียงปืนครั้งแรก แล้วก็เงียบหายไปเลยอย่างนึกเดาเหตุการณ์ไม่ถูก จนทนฟังข่าวอยู่ต่อไปไม่ไหวต้องออกเสี่ยงตามมาแบบนี้ เล่ห์กลมารยาของมันมากเหลือเกิน”

อนุชากัดริมฝีปากแน่น เอานิ้วเกาหัวคิ้ว แล้วเอ่ยออกมาเสียงแตกพร่าว่า

“พี่ใหญ่ ไชยยันต์และคะหยิ่น รู้จักฤทธิ์เดชของไอ้มันตรัยดีอยู่แล้ว และรู้จักมาก่อนผม ส่วนผมกับลุงอินไม่เคยพบผจญ-ภัยกับมันมาก่อนเลย เพิ่งจะมาพบเห็นจะๆ กับสายตาในการเดินทางมาครั้งนี้แหละ แต่อาศัยว่าเคยชินกับความอาถรรพณ์ลี้ลับของป่าหลงสำรวจแหล่งนี้มาก่อน ก็เลยพอที่จะเอาตัวรอดได้ และเท่าที่พบมาแล้ว มันเป็นสิ่งเหนือธรรมชาติที่น่าสะพรึงกลัวมาก แต่ผมและลุงอินไม่ยั่นต่อมันเลย จะอย่างไรก็ตาม ต่อไปนี้ขอให้พี่ใหญ่เป็นฝ่ายให้ความเห็น และชี้ขาดลงมาเถิดครับว่าเราควรจะดำเนินการกับมันอย่างไร ในฐานะที่เคยผจญกับมันมาก่อนแล้ว มันเป็นตัวอุปสรรคสำคัญในการเดินทางของเราและถ้าเข้าใจไม่ผิด...”

เขาเว้นระยะไปนิด ยกบุหรี่ที่คีบอยู่ในนิ้วอัดจนแดงวาบ

“ผมว่ามันใช้วิธีเล่นงานฝ่ายเราและรพินทร์ควบคู่กันไปนั่นแหละ สุดแต่จะได้โอกาสเหมาะทางฝ่ายไหน และระหว่างเรากับรพินทร์ ผมว่ามันจ้องที่จะเล่นงานเราถี่หนักกว่า เพราะมันต้องรู้ว่าทางด้านรพินทร์นั้น แข็งกว่าเรามากในทุกด้าน”

“เธอแน่ใจเช่นนั้นรึ?”

เชษฐาถามอย่างตรึกตรอง อนุชาพยักหน้าไปทางหนาน-อินอันเป็นคนคู่ชีพของเขามาแต่ไหนแต่ไร

“ลองฟังความเห็นของลงอินดซิครับ”

“หนานอินมีความคิดอย่างเดียวกับนายชด...”

ครูพรานพูดเสียงลึกในลำคอ ดวงตาสีเทาเพราะความชราของแก แลฝ่าความมืดของราวป่าเบื้องหน้าออกไปอย่างปราศจากจุดหมายแน่นอน

“เพราะโดยแท้จริงแล้วแม้หนานอินจะอยู่ในป่ามาตลอดชีวิต มีครู มีอาจารย์ดีสักแค่ไหน หนานอินก็รู้ตัวเองว่า ยังเทียบกับนายรพินทร์ไม่ได้ทุกอย่าง นายรพินทร์ฉลาดกว่าหนานอิน ครูก็แรงกว่า วิชาของคนเจริญแล้วก็พร้อม ไสยศาสตร์มนตราอาคม สารพัดวิชาของมนต์มืด แกก็พร้อมสรรพแทบจะไม่มีช่องว่างให้ความอาถรรพณ์ของป่าใหญ่ไพรกันดารทำอะไรแกได้เลย ถ้าแกยังมีสติพร้อมอยู่ พูดกันตรงๆ ก็คือ นายรพินทร์เก่งกว่าหนานอินมากนัก ทั้งๆ ที่ยังหนุ่มแน่นกว่าคราวลูกหลานหนานอินนั้นไปถึงเทือกพระศิวะและมรกตนครของไอ้แงซายได้แต่กลับออกมาไม่ได้ แต่นายรพินทร์ไปถึงได้ซ้ำยังเอาหนานอินกับนายชดรอดกลับมาได้ ดูแค่นี้ก็รู้ มันตรัยมันจะขยาดนายรพินทร์มากกว่าทางฝ่ายเราแน่ๆ เพราะฉะนั้น นายใหญ่อย่าห่วงทางฝ่ายนายรพินทร์เลย ขอให้คิดถึงพวกเรากันเองก่อนเถอะ หนานอินไม่แน่ใจว่าจะรับมือมันไหวตลอดรอดฝั่งไปหรือเปล่า”

“ฮือม์!...”

ท่านหัวน้าคณะคราง พยักหน้าช้าๆ

“ก็อาจจะจริงนะ แต่ลุงอินก็ขึ้นชื่อว่าครูพรานคนหนึ่งเหมือนกัน ลุงกลัวมันเร้อ”

“หนานอินไม่กลัวสำหรับตัวเอง แต่กลัวว่าจะระวังพวกเจ้านายหรือพวกลูกหาบได้ไม่ทั่วถึง”

“ทุกคนต้องระวังตัวเอง และต้องช่วยกันระวังกันและกันด้วย อรหันตเจ้ายืนอยู่เหนือหัวพวกเราทุกคน กลัวอะไรมัน และตั้งแต่เราออกเดินทางมานี่ เราก็ถูกมันเล่นงานอยู่หลายครั้งหนักๆทั้งนั้นแต่พวกเราทุกคนก็ยังอยู่กันครบ ส่วนทางด้านพรานใหญ่รพินทร์นั้น คนของเขาเราก็รู้แล้วว่าตายไปแล้วสองคน!”

“แต่ฝ่ายเรา สูญหายไปคนหนึ่ง คนสำคัญเสียด้วย! ฉันจะกลุ้มตายอยู่แล้ว!”

ไชยยันต์ผู้กอดเข่าสงบนิ่งซึมอยู่เป็นเวลานาน ระเบิดโพล่งขึ้นทำเอาทุกคนงันไปอีกวาระหนึ่ง และในที่สุด เชษฐาก็พูดปลอบโยนทุกคน ทั้งๆ ที่จิตใจของเขาก็สั่นไหวเต็มทีว่า

“นั่นเป็นสิ่งที่เราจะต้องติดตามแก้ไขต่อไป แต่ฉันมีความแน่ใจอยู่อย่างหนึ่ง”

“แน่ใจอะไร?”

เพื่อนของเขาถามสวน สีหน้าทุกข์กังวลจัด

“แน่ใจว่า ตราบใดก็ตาม ที่สมเด็จพุฒาจารย์ โต และสมเด็จหลวงพ่อวัดปากน้ำยังไม่หลุดไปจากคอของน้อย ไม่มีอะไรมาทำอันตรายน้อยได้หรอก สิ่งศักดิ์สิทธิ์และมหิทธิอำนาจลึกลับจากเบื้องสูง มักจะคอยพิทักษ์คุ้มครองน้อยอยู่เสมอ สังเกตจากเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านกันมาแล้ว แต่ตอนนี้ เขาตกอยู่ในสภาพเคราะห์ร้าย ทว่าก็ไม่น่าจะมีอันตรายอะไรมากนัก”

หนานอินขยับปาก เหมือนจะเอ่ยอะไรขึ้นตามความคิดวิตกของแก แต่แล้วก็นิ่งสงบเสีย แกย่อมเข้าใจดีว่า นายใหญ่และทุกคนในขณะนี้ กำลังต้องการปลุกปลอบขวัญ และคิดหวังในสิ่งอันดีงามมากกว่าที่จะพูด หรือแสดงความเห็นใดๆ ไปในด้านร้าย

"คืนนี้ ตั้งแต่ตอนเย็นมาแล้ว พวกมันโจมตีเราหนัก ติดต่อกันมาตั้งแต่ตอนเย็นมาจนกระทั่งใกล้รุ่งนี่..."

ไชยยันต์เอ่ยขึ้น

"แทบจะลำดับเหตุการณ์ไม่ถูกทีเดียวว่า มันเริ่มจากอะไรอย่างไรก่อน โดยติดต่อกันมาเป็นลำดับ เป็นช่วงๆ จังหวะๆ ไปทีเดียว ทั้งด้านจิตวิทยา ทั้งด้านเล่ห์กลอิทธิฤทธิ์และทั้งด้านกำลัง ทางฝ่ายเราตกอยู่ในฐานะเสียเปรียบและเสียหายยับเยิน เราไม่ต้องไปคำนึงถึงด้านไอ้ซากหมื่นปีที่ถูกปืนล้มเป็นท่อนไม้เหล่านี้หรอก ในด้านยุทธศาสตร์แล้ว ไม่ถือว่าเป็นความสูญเสียของฝ่ายมันเลย เพราะมันเปรียบเหมือนหุ่นยนต์ ที่มันพูดไว้ก็ถูกแล้วว่า เราจะมีแรงทำลายหุ่นยนต์พวกนี้ของมันไปได้สักเท่าไหร่ เพราะสิ่งเหล่านี้ ไม่รู้ร้อนรู้หนาว ไม่รู้จักเจ็บปวด พลาดท่าถูกปืนก็ทิ้งซากไว้เหมือนทิ้งเศษหิน แล้วมันก็ไปขนเอาออกมาอีกจำนวนไม่จำกัด ครั้งแล้วครั้งเล่า รบกับเราโดยไม่มีที่สิ้นสุด จนกว่าเราจะเข้าถึงแหล่งที่เก็บซากของพวกมันและหาวิธีกำจัดทำลายล้างฤทธิ์ของมันลงให้ได้ ซึ่งก็ยังไม่รู้ว่าเมื่อไหร่ เราจึงจะทำอย่างนั้นได้ แต่ที่แน่ๆ ก็คือ ก่อนหน้าเวลานั้น เราจะตกเป็นฝ่ายถูกมันเล่นงานอยู่เรื่อยๆ ชนิดที่ยากในการจะรับมือ ขอให้สังเกตตอนที่กลางเล่าให้ฟัง รวมทั้งที่ฝ่ายเราเผชิญมาเอง ทั้งๆ

ที่มันรู้ว่าลูกปืนของเราลงอำนาจพุทธคุณ มันก็ไม่สะดุ้งสะเทือนอะไรนัก กล้าที่จะเข้ามาเผชิญหน้า หลอกล่อให้เรายิง เมื่อยิงถูกมันก็ทิ้งซากนั้น ใช้ซากอื่นล่อให้ยิงต่อไป ซ้ำยังจ้องที่จะยึดเอาปัจจัยสำคัญในการเดินทางของเราไปเสียอีก ก็เหมือนกับว่ามันไม่กลัวเราเลย และถ้าหลอกล่อซุ่มดักโจมตีอยู่แบบนี้ไปเรื่อย ๆ ไม่นานลูกปืนเราก็หมดเอง”

“เป็นไปได้ไหม ในกรณีที่มันรู้ว่า เจตนาของพวกเราจะมุ่งเข้าหานิทรานคร อันเป็นแหล่งสุสานเก็บซากไพร่พลของพวกมันเหล่านี้ รวมทั้งความลลบทั้งมวลของมันที่เราอาจทำลายลงเสียได้ ถึงได้มุ่งโจมตีหนัก จะเอาเราให้พินาศไปเสียก่อน”

อนุชาถามไปทางพี่ชายและไชยยันต์ ในฐานะที่เคยมีประสบการณ์ผ่านพบต้นแหล่งที่มาของความพิสดารเหล่านี้มาก่อน

“ก็อาจเป็นไปได้เหมือนกัน เพราะอย่างน้อย ถ้าเราค้นพบซากเมืองร้างของมันได้อีกครั้งเมื่อไหร่ เราก็จะอยู่ในฐานะได้เปรียบไม่มากก็น้อย แต่อื่นใดทั้งหลายในขณะนี้ ก็ไม่มีปัญหาให้หนักใจมากไป การสูญหายไปของน้อย ถ้าเราได้น้อยกลับคืนมาเมื่อไหร่ ก็ไม่มีอะไรที่เราจะต้องหวาดหวั่นพรั่นพรึงมันเลย และเราจะทำงานรุดหน้าต่อไปได้อย่างปลอดโปร่งใจมากขึ้น”

“สิ่งแรกที่เราจะต้องทำต่อไปก็คือ ตามน้อยให้พบก่อน”

อนุชาพูดสั้น ๆ ง่าย ๆ ตามแบบฉบับของเขา

แล้วหนานอินก็บอกมาเอื่อย ๆ ว่า

“เสียดาย ที่หนานอินกับพรานชด ไม่ได้ไปพบเมืองผีดิบของไอ้มันตรัยพร้อม ๆ กับพวกนายใหญ่ในครั้งนั้นด้วย ก็เลย

มืดสิบด้าน ไม่รู้เส้นทางว่าจะมุ่งไปทางด้านไหน ถ้าหนานอินกับนายชดเคยผ่านมาก่อนบ้างแล้ว มันก็ง่ายเข้า...”

ครพรานมองไปทางคะหยิ่น ใช้ปลายขาสะกิดถามว่า

“คะหยิ่น นอกจากนายใหญ่ นายทหารแล้ว ก็มีเอ็งอยู่อีกคนที่เคยผ่านเมืองร้างมาแล้ว คนอย่างเอ็งก็หนึ่งในอาณาจักรไพรเหมือนกัน ถ้าเอ็งพาไปไม่ถูก หาทางเข้าไม่ได้ เอ็งก็อย่าเกิดมาเป็นคะหยิ่นเลยวะ”

นายบ้านหล่มช้างแยกเขี้ยว ตาของมันลุกวาว

“ข้าจะพยายาม ลงอิน...ข้าจะพยายามนำเจ้านายเข้าถึงไอ้ซากเมืองร้างนั่นให้ได้ ส่วนจะช้าหรือเร็วเป็นอีกเรื่องหนึ่ง แต่ถ้าเป็นตัวลุงเอง เป็นไอ้แงซาย หรือเป็นพรานใหญ่รพินทร์ มันจะง่ายและเร็วขึ้น”

“เอาว่า เราสามคนที่ผ่านกันมาแล้ว มาช่วยกันพยายามหาลู่ทางก็แล้วกัน รพินทร์ เราเชื่อแน่ว่าเขามุ่งเข้าหานิทรานครอยู่แล้ว ปะเหมาะโชคดี ถ้าฝ่ายเราก็เข้าถึงพร้อมกับเขาหรือไล่เลี่ยกับเขา เราจะมีโอกาสตามทันเขาที่นิทรานครนั่นแหละ สำหรับฉันเชื่อว่าถ้าเข้าใกล้บริเวณเมื่อไหร่ ก็พอจะจำลักษณะภูมิประเทศได้ ถึงไชยยันต์ก็เหมือนกัน”

“เชษฐา ทำไมแกถึงไม่เล่าความจริงให้กลางกับลุงอินฟังให้ตลอดว่ามันตรัยพูดอะไรกับเรา ระหว่างที่มันล้อมเราไว้ และก่อนที่เราจะยิงขึ้นเป็นการใหญ่”

“มีข่าวอะไรเพิ่มเติมหรือครับ พี่ใหญ่”

ได้ยินดังนั้น อนุชาก็หันขวับไปทางพี่ชาย พร้อมถามเร็ว

เชษฐามองสบตาไชยยันต์ อาการชนิดนั้น ทำให้อนุชายิ่งแข่งเร่งสอบถามซักไซ้มาอีก

ท่านหัวหน้าคณะไม่อาจที่จะปิดบังอำพรางใดๆ ได้ในทุกสิ่งทุกอย่าง ที่เขาได้โต้ตอบเจรจากับมันตรัย อันพาดพิงมาถึงตาริน วราฤทธิ์ และจุดประสงค์ของมันตลอดจนข้อต่อรองเขาเล่าให้อนุชาฟังอย่างละเอียดที่สุด ในข้อความเจรจานั้น

อดีตพรานชด ฟังด้วยอาการตื่นพิศวง แล้วเป่าลมพรูออกจากปาก

“ก็มีอะไรแปลกพิสดารเพิ่มเติมขึ้นอีกแล้ว นอกเหนือจากความเป็นมาของนิทรานคร และนางพญาพันธุมวดีที่ผมเคยได้รับฟังจากพวกพี่ใหญ่มาก่อนแล้ว มันไม่ให้คำอธิบายที่แน่ชัดกับพี่ใหญ่ในระหว่างการโต้ตอบหรือครับเกี่ยวกับความเป็นมาของ จิตรางคนางค์?”

“ก็พยายามถามมันอยู่เหมือนกัน แต่มันก็บอกเพียงแค่ที่เล่าให้ฟังแล้ว ไม่มีรายละเอียดอะไรมากไปกว่านั้น”

“ก็สรุปได้เพียงว่า หนึ่ง จะยึดตัวน้อยไว้ในฐานะเจ้าหญิงจิตรางคนางค์ ที่มันอ้างว่าเป็นพี่สาวของพันธุมวดี และเคยมีเรื่องเกี่ยวพันโยงใยกับมันมาก่อนในยุคนั้น สอง ถ้าฝ่ายพี่ใหญ่ยินยอม มันก็จะยอมปล่อยตัวผมกับหนานอิน และเปิดทางให้พี่ใหญ่กลับ สาม บังคับให้กลับออกไปสู่โลกภายนอกเลย โดยไม่ให้ติดตามรพินทร์หรือน้อยอีก“

“ถูกต้อง มันบอกอย่างนั้น”

“คิดไหมครับว่าเป็นเล่ห์กล โกหกหลอกลวงของมัน ที่เป็นแต่งเรื่องขึ้น?”

“พี่ยังคิดอะไรไม่ถูกตอนนี้”

“แล้วมันก็ยังอ้างอีกว่า แม้ตัวน้อยเองก็รู้ดี ในอดีตชาติของตน?”

“มันว่ายังงั้น”

ไชยยันต์เป็นผู้ตอบแทน อนุชาหัวเราะหึๆ

“ความลี้ลับทั้งมวล พวกพี่ใหญ่เผชิญมาก่อน รวมทั้งตัวน้อยเองด้วย ผมเป็นฝ่ายมารับฟังการบอกเล่าภายหลัง และได้มาพบเข้าในคราวนี้ เพราะฉะนั้น ผมจึงตัดสินหรือวินิจฉัยอะไรไม่ได้เท่าพี่ใหญ่และไชยยันต์ แต่ที่แน่ๆ ก็คือ มันโกหกในเรื่องผมกับหนานอิน เราสองคนตามล่ามันไปติดๆ และไม่ได้เสียทีอะไรมันเลย ตามไปเพื่อจะเอาหีบเวชภัณฑ์คืนและก็เอาคืนมาจนได้ แต่มันกลับอ้างเป็นข้อเสนอกับพี่ใหญ่ว่า มันจะปล่อยตัวผมกับหนานอินกลับคืนมาให้ ข้อนี้พี่ใหญ่พิจารณาเอาเอง ว่ามัน ‘หลอก’ พี่ใหญ่อย่างไรบ้าง ทางฝ่ายผมกับหนานอินขณะนั้นเป็นฝ่ายตามล่ามันอยู่ และก็ไม่ได้เพลี่ยงพล้ำตกเป็นเชลยของมันเลย แต่มันกลับลวงว่าผมสองคนตกอยู่ในกำมือมันแล้วสุดแต่ว่ามันจะปล่อยคืนมาให้เมื่อไหร่ ไอ้นี่อุบายร้ายนัก แต่มันก็ไม่ฉลาดไปกว่าพวกเราสักแค่ไหนหรอก...”

อนุชาเว้นระยะ โยนท่อนฟืนเข้าไปกองเพิ่มเติม ตาจับนิ่งอยู่ที่กองไฟที่ลุกโชติสว่างไสวไปทั่วบริเวณ เสียงต่อไปเป็นเสียงพึมพำเหมือนรำพึง

“**จิตรางคนางค์** นามนี้ เป็นนามที่พวกเราทุกคนแว่วเสียงเรียกมาอย่างลึกลับ ก่อนที่จะหลับกันไปเมื่อหัวค่ำนี้ และก่อนที่น้ำตกเบื้องบนจะแหกทำนบไหลกระหน่ำลงมา น้อยเองจะ

ได้ยินหรือเปล่า เราไม่รู้ได้ แต่ดูท่าเขาตอนนั้นไม่ได้แสดงความสนใจอะไรเลย ตรงข้าม กลับบอกให้พวกเราที่ลุกขึ้นมาจับฟังเสียง ให้นอนเสีย...น้อยอาจร้อะไรดีกว่าเราก็เป็นได้ ม่งเทือกเขาพระศิวะ พร้อมลุงอินตามลำพังสองคนคราวก่อนโน้น ผมยังไม่มีเรื่องหนักขมองถึงขนาดนี้มาก่อน...แล้วพี่ใหญ่กับไชยยันต์คิดยังไงล่ะ ในคำพูดแปลกประหลาดของมันเกี่ยวกับเรื่องนี้"

ไชยยันต์เบ้ปากยักไหล่ ไม่พูดอะไร แต่เชษฐาตอบอย่างคนใช้ความคิดว่า

"ก็บอกแล้วว่าตอนนี้ยังคิดอะไรหรือเดาอะไรไม่ถกทั้งสิ้นคำพูดของมันตรัย อาจเป็นความลับดำมืดตลอดไปชนิดหาข้อเฉลยไม่ได้ หรือมันอาจเปิดเผยตัวเองออกมาภายหลัง ถ้าเราไม่ตายกันเสียก่อนก็คงได้รู้เอง แต่ปัญหาหนักของเราในขณะนี้ก็คือ น้อยได้หายไปจริงๆ"

"ก็เห็นๆ กันอยู่แล้วนี่ครับว่าน้อยพลาด เลยถูกน้ำพัดเผงไป เขาไปกับกระแสน้ำเชี่ยวแรง ไม่ได้ไปเพราะมันตรัยจับเอาไป แล้วกระแสน้ำที่โกรกแรงขนาดนั้น ต่อให้ไอ้มันตรัยหรือไพร่พลของมันก็ตาม ถ้าไปขวางเส้นทางอยู่ก็จะต้องถูกพัดปลิวไปเช่นนั้น ช้างทั้งโขลงก็ทานไม่ได้"

"แกจะพูดอย่างนั้น ก็ไม่ถูกนะ กลาง..."

ไชยยันต์แย้งขึ้น

"มันยังไม่มีวิธีการใดที่จะแยกน้อยให้ออกไปจากพวกเราได้ มันก็เลยหาทางให้เกิดเป็นกระแสน้ำพัดลงมา จุดประสงค์แรกก็คือให้เกิดความปั่นป่วนพินาศของฝ่ายเรา แต่พวกเราคนอื่นๆ รอดพ้นได้ มีแต่น้อยคนเดียวที่ถูกน้ำพัดหายไป ซึ่งนั่นก็

เข้ากับเจตนาของมันอย่างพอเหมาะพอเจาะ คือสามารถแยกน้อยออกไปจากคณะได้แล้ว และเราไม่สามารถทายอนาคตน้อยได้ถูกเลยว่า ตอนนี้เป็นอย่างไรบ้าง และอยู่ที่ไหน เขาอาจได้รับอันตราย อาจไปพลัดหลงอยู่ที่ไหนคนเดียว แล้วก็อาจตกอยู่ในเงื้อมมือของมัน ล้วนเป็นไปได้ทั้งนั้น ความนึกคิดเดาเหตุการณ์ไปต่างๆ นานาเหล่านี้ เป็นความทุกข์ของเราในขณะนี้ไม่ใช่หรือน้อยจะมีอดีตชาติเป็นจิตรางคนางค์หรือไม่ จะมีความเป็นมาเป็นไปอย่างไร เราไม่สนใจในตอนนี้ เรารู้แต่เพียงเขาเป็นน้องสาวของเรา และเราจะต้องเอาตัวกลับคืนมา ส่วนเจตจำนงของมันที่ประกาศชัดก็คือ มันจะต้องเอาตัวน้อยไปให้ได้ โดยข้ออ้างของมันอย่างไรก็แล้วแต่เถอะ ซึ่งเรายอมให้ไม่ได้ และมันเป็นสิ่งที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพวกเราที่จะยอมเช่นนั้น”

“แล้วเราจะทำอะไรได้ ในขณะนี้ เดี๋ยวนี้!”

อนุชาย้อน

“อย่าเถียงอะไรกันดีกว่า พี่คิดว่ามันถึงเวลาแล้ว ที่เราจะต้องใช้สมองและความชำนาญในด้านต่างๆ ของแต่ละคนที่ร่วมกันอยู่นี่ เข้ามารวมกัน สิ่งที่เกิดขึ้นนั้น ทุกคนก็ทำได้อย่างดีที่สุดแล้ว อีกไม่นานตะวันก็จะขึ้นแล้ว ค่อยหาลู่ทางกันใหม่ตอนนี้เราห้าคนพักกันอยู่ตรงนี้แหละ ส่วนพวกลูกหาบก็ให้คุมข้าวของอยู่ในซอกถ้ำนั่น จะเอายังไงกันต่อไปค่อยว่ากันเมื่อถึงเวลาเช้า”

กล่าวจบ เชษฐาก็ยกวิทยุขึ้น เรียกขึ้นไปยังหัวหน้าลูกหาบ

“นายช้วน! ได้ยินหรือเปล่า”

"ครับผมเจ้านาย"

"ทุกคนอยู่ข้างบนนั่นต่อไปก่อน ทางนี้พวกเรา 5 คนจะพักรอแสงตะวันขึ้นอยู่ตรงที่หนานอินและพรานชดพัก จะยังไม่กลับขึ้นไป รอให้เช้าแล้วจะสั่งต่อไปว่าให้ทำยังไงบ้าง และให้เปิดวิทยุเตรียมพร้อมไว้ตลอดเวลา เผื่อเรียกขึ้นไปอีกเมื่อไหร่จะได้ยิน"

"ครับผม"

เสียงตอบรับลงมา

เชษฐาบอกเลิก แล้วเหน็บวิทยที่เข็มขัด เอนหลังพิงก้อนหินอันเย็นเฉียบ หลับตาลงอย่างเหน็ดเหนื่อยอ่อนเพลีย ในขณะที่ไชยยันต์และอนุชาปรึกษาหารืออะไรกันเบา ๆ ส่วนหนาน-ก้อนเก็จับคู่กับคะหยิ่น ดูเหมือนครูพรานกำลังสอบถามถึงลักษณะภูมิประเทศของนิทรานครและเรื่องแวดล้อมอื่น ๆ โดยพยายามจะเค้นเอารายละเอียดให้ได้มากที่สุด

เมื่อพี่ใหญ่ของคณะเงียบสงบลงไปแล้ว อันไม่ทราบแน่ชัดว่าจะจมอยู่ในภวังค์ตามลำพังหรือเผลองีบหลับ อนุชาก็กระเถิบเข้ามาชิดไชยยันต์จนไหล่เบียดกัน ตามปกติแล้ว อดีตพรานชด นักผจญภัยผู้ยิ่งใหญ่ผู้นี้จะไม่ค่อยมีปัญหาหรือข้อซักถามอะไรมากนัก เท่าที่เขาได้รับการช่วยเหลือจากพี่น้องและเพื่อน ไปนำตัวกลับออกมาสู่โลกภายนอกได้ การสนทนาสอบซักถามถึงเรื่องราวของกันและกัน ในเส้นทางเดินไปสู่เทือกเขาพระศิวะ อนุชาดูเหมือนจะไม่สนใจที่จะได้รายละเอียดอะไร

มากนัก เมื่อฝ่ายพี่น้องเล่าให้ฟัง เขาก็ฟังโดยไม่สู้จะมีคำถามอะไรเพิ่มเติม แต่ถ้าหากตนเองเป็นฝ่ายถูกสอบซักบ้าง ก็จะบอกแต่เพียงคร่าวๆ ปัดๆ ไปเสีย ไม่ประสงค์จะแจกแจงอะไรมาก โดยคิดเสียว่าเป็นเรื่องของความฝันร้ายไปชั่วขณะ

เพราะฉะนั้น การสอบสวนทวนความระหว่างทั้งสองฝ่าย คือฝ่ายสูญหาย (ในครั้งกระนั้น) และฝ่ายติดตาม จึงเป็นสิ่งที่ฝ่ายแรกจะไม่ประสงค์รับรู้อะไรทั้งสิ้น นิสัยของอนุชาเป็นเช่นนั้นเอง ดูผาดๆ ว่าเขาเป็นคนที่ค่อนข้างหยาบลวก ไม่เอาใจใส่กับอะไรทั้งสิ้น เรื่องมันแล้วมาแล้ว ก็ไม่อยากจะแคะไค้ขึ้นมาคิดให้เปลืองสมองอีก บางทีอาจเป็นได้ในข้อที่ว่า ตัวเขาเองไม่เคยคิดเลยว่าในเส้นทางอันเปรียบประดุจความฝันร้ายกาจนี้ ตนจะต้องหวนกลับมาเดินอยู่อีกครั้ง พี่น้องเล่าหรือพรรณนาอะไรให้ฟังถึงเหตุการณ์ที่ผจญสารพัดภัยระหว่างติดตาม จึงเข้าหูซ้ายทะลุออกหูขวาหมดสำหรับอนุชา และเรื่องราวมันก็มีอยู่หลายเหตุการณ์ หลายตอน จนเขาจดจำไม่ไหว

แต่มาคืนนี้...ณ บัดนี้ อนุชา วราฤทธิ์ มีอาการเริ่มไหวตัวขึ้นมาแล้วโดยเฉพาะเรื่องราวของนิทรานครอันกำลังเป็นปัญหาหนักเฉพาะหน้า เขาอาจไม่กล้าซักถามอะไรพี่ชายใหญ่ เพราะที่แล้วมาตนเองได้แสดงถึงความไม่สู้จะใส่ใจนัก แต่เมื่อเห็นว่าเชษฐางีบไปแล้ว จึงเริ่มประกบไชยยันต์ทันที

มันเป็นหน้าที่ของเขาแล้วที่จะต้องแสวงหาข้อมูลโดยละเอียดที่สุด เพื่อนำมาประเมินในการวางแผนแก้ปัญหา โดยเฉพาะในเมื่อดาริน วราฤทธิ์ อันเป็นน้องสาวเล็ก ได้สูญหายไปแล้วเช่นนี้

ไชยยันต์เป็นเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่เขาจะเค้นความจริงเท่าที่ปรากฏมาแล้ว ออกมาได้มากที่สุด เพราะไม่กล้าสอบซักไล่เลียงเอากับพี่ชายใหญ่ เกรงจะถูกตำหนิในความที่ตนเองไม่ได้แสดงความเอาใจใส่มาแต่ต้น ซ้ำบางขณะก็ยังแสดงอาการค้อมเยาะเหมือนไม่อยากจะเชื่อถือ ซึ่งในครั้งนั้น ทั้งเชษฐาและตาริน ผู้เล่าความ ก็ยังเกิดความรู้สึกหมั่นไส้ ยุติการเล่าเรื่องราวเสียกลางคันบ่อยครั้ง

ขอบรั่นดีในกระติกไปดื่มเต็มอีก แล้วก็เริ่มขึ้นด้วยเสียงกระซิบแผ่วเบาว่า

"ไชยยันต์ แกยังไม่ง่วงไม่ใช่หรือ?"

"ง่วงหอกอะไรล่ะ ในสถานการณ์แบบนี้ แกจะนอนก็แกนเถอะ ฉันจะเฝ้ายามให้เอง"

อนุชาชำเลืองไปทางพี่ชายใหญ่ เห็นยังเอนหลังพิงหิน เอาหมวกหรุบปิดหน้านิ่งอยู่ตามเดิม

"ถ้างั้นแกจะช่วยให้ความกระจ่างอะไรแก่ฉันได้ไหม? เรามาคุยกันฆ่าเวลาเพื่อรอแสงตะวัน ฉันก็นอนไม่ลงเหมือนกัน"

"แกจะคุยอะไร?"

"เล่ารายละเอียดทั้งหมด...ให้ละเอียดมากที่สุดเกี่ยวกับ 'นิทรานคร' ที่แก พี่ใหญ่ และน้อยได้เผชิญมาแล้ว เพราะฉันต้องการข้อมูลอย่างแท้จริงของมันมากกว่าที่เคยรู้คร่าวๆมาก่อน เพื่อจะได้ดำเนินการได้ถูก"

ไชยยันต์เหลือบตามองหน้า แล้วแยกเขี้ยว

"ความจริง เราทุกคนที่เผชิญหน้ากันมา ก็พยายามจะ

อธิบายให้แกฟังอย่างละเอียดที่สุดแล้ว นับตั้งแต่เราออกพ้นจากป่า กลับถึงบ้านถึงเมืองในโลกซิวิไลซ์ แต่แกไม่สนใจเอง”

อนชาถอนใจเฮือก เอามือทั้งสองเสยผม

“เวลานี้ ไม่ใช่เวลาที่แกจะมาต่อว่าอะไรนะ และขณะนี้ฉันก็อยู่ในฐานะพรานนำทาง ถ้าฉันไม่ได้ข้อมูลมากพอ ฉันอาจนำพวกเราไปสู่ความหายนะได้ง่าย ๆ เอาละ ยอมรับว่าเป็นความ ‘ชุ่ย’ ของฉันเอง ที่ไม่สนใจในเรื่องนี้เท่าที่ควร เพราะไม่คิดว่าเราจะมาพบกับเหตุการณ์ที่พวกแกเคยพบมาเข้าอีกครั้ง”

“มันเกือบจะสายไปแล้วนะ กลางสมัยที่พวกเราพยายามจะเล่าให้แกฟัง เราอยู่กับครบพร้อมหน้า ไม่ว่าจะเชษฐา น้อย ฉัน เมย์หรือรพินทร์และแงซาย ซึ่งแต่ละคนพวกเราก็ล้วนเผชิญกับมันมาในแง่มุมต่าง ๆ อันไม่เหมือนกัน เพราะต่างฝ่ายต่างแยกกันออกไปและพบเห็นกันคนละลักษณะ ถ้าแกตั้งคำถามแบบนี้ โดยพร้อมหน้ากันทุกคน แกจะได้รายละเอียดมากที่สุด เพราะทุกคนจะช่วยกันบอกแกได้ในทุกแง่ทุกมุมเท่าที่ต่างฝ่ายต่างพบเห็น แต่นี่แกดันมาถามฉันเพียงคนเดียว มันก็อาจไม่กระจ่างนักหรอก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คนที่จะให้รายละเอียดดีที่สุดก็คือน้อยนั่นแหละ แต่เดี๋ยวนี้เขาก็สูญหายไปเสียแล้ว”

ไชยยันต์ไม่วายต่อว่า ในความไม่เคยให้ความสนใจต่อเรื่องราวของนิทรานครเท่าที่ควรของอนุชา

“ถ้าแกจะถือเป็นความผิด ชนิดไม่เอาไหนของฉัน ก็ยอมสารภาพล่ะ แต่ขอให้รู้ไว้ด้วยว่า ถ้ามัวมาเกี่ยงงอนอยู่แบบนี้ พวกเราทั้งหมดจะมีแต่พังกับพัง และอาจไม่ได้ตัวน้อยคืนด้วย”

“เอาละ ฉันจะพยายามให้รายละเอียดของนิทรานครและ

มันตรัยให้มากที่สุด โดยสรุปประมวลเอาจากเท่าที่พบเห็นด้วยตนเอง และโดยคำบอกเล่าของพวกเราคนอื่นๆ ด้วย

แล้วไชยยันต์ก็บรรยายถึงความเป็นมาของนครประหลาด รวมทั้งเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดให้อนุชาทราบตั้งแต่แรกเริ่มเผชิญหน้ากับตะขาบใหญ่...ค้างคาวยักษ์... พวกผีกองกอยและซากของนักบวชมันตรัย...

อนุชานั่งอัดบุหรี่หนัก ตัวต่อตัว สดับฟังอย่างไตร่ตรองผ่าซั้งและเอาใจใส่เต็มที่ เมื่อถึงเหตุการณ์ตอนใดที่ยังคลางแคลงอยู่ ก็จะถามไปเป็นระยะไป*

น้ำเสียงพูดของบุคคลทั้งสองกระซิบกันแต่เพียงแผ่วเบาเท่านั้น

"เรื่องราวความเป็นมาของนครนี้ ฉันหมายถึงย้อนหลังไปในอดีตกาล น้อยเป็นคนเล่า โดยอ้างว่า รู้เห็นจากความฝันหรือ?"

ตอนหนึ่ง อนุชาถามขึ้น

"สอบถามจากน้อยในตอนนั้น มันก็ไม่เชิงว่าจะหลับฝันไปนะน้อยดูเหมือนจะถูกสะกดให้มองเห็นภาพย้อนหลังในอดีตจากวิญญาณของขุนพลวรมันต์ที่ต้องการให้พวกเราช่วยเหลืออยู่ในขณะนั้น ขุนพลวรมันต์ที่เข้ามาสิงอยู่ในร่างของแงซายตามที่เล่านะ"

หมายเหตุจากผู้เขียน* หากท่านต้องการทราบความเป็นมาในเหตุการณ์ตอนนี้ โปรดหวนกลับไปอ่าน **เพชรพระอุมา ภาค ๑ ตอน 'อาถรรพณ์นิทรานคร'

“เอาล่ะ! เมื่อน้อยได้รับรู้ในเรื่องราวความเป็นไปของนคร นี้อันเกี่ยวกับความทรยศหักหลังของปุโรหิตที่มีนามว่ามันตรัย ผู้เรืองเวทชิงรักหักสวาทกับขนพลวรมันต์โดยมีเจ้าหญิงพันธมวดี เป็นเดิมพัน จนกระทั่งในที่สุด วรมันต์เป็นฝ่ายพ่ายแพ้ นคร ถล่มล่มจม มันตรัยในสภาพของผีร้ายเข้าครอบงำอาณาจักร สาปพันธุมวดีและประชาชนชาวนครทั้งหลายให้กลายเป็นทาส ในกำมือมาหลายกัปหลายกัลป์ จนกระทั่งรพินทร์นำพวกแก ทั้งหมดไปทำลายล้างอาถรรพณ์ลงได้ชั่วขณะ ปลดปล่อยทุก วิญญาณเป็นอิสระพ้นบ่วงกรรมไป...แล้วน้อยไม่ได้เล่าถึงเรื่องราว ของเจ้าหญิงอีกองค์หนึ่งของนครเดียวกัน นามว่า จิตรางคนางค์ อันเป็นเชษฐภคินีของพันธุมวดีบ้างหรือ น้อยรู้เรื่องของจิตราง-คนางค์ในขณะนั้นด้วยหรือเปล่า?”

ไชยยันต์เองก็มีสีหน้ามึนงง สั่นศีรษะ

“ไม่มีเลย ไม่เคยปรากฏนามหรือเรื่องราวของเจ้าหญิง จิตรางคนางค์เข้ามาผูกพันด้วยในตอนนั้น ถ้ามี น้อยก็คงจะต้อง เล่าให้เราฟังแล้ว”

“แล้วจิตรางคนางค์โผล่ขึ้นมาได้อย่างไรในการกล่าวอ้าง ของมันตรัยตอนนี้?”

“ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน บอกแล้วว่ามันเป็นเรื่องลี้ลับของ อดีตอันนานแสนนาน”

“เหตุการณ์ในครั้งนั้น น้อยเองก็เคยถูกปุโรหิตมันตรัย หรือ ไอ้จอมผีดิบนั่นสะกดลักพาเอาตัวไปได้ไม่ใช่หรือ แล้วก็หลุดรอด ออกมาได้โดยการช่วยเหลือของขุนพลวรมันต์ ในคราบของร่าง แงซาย”

“ใช่!”

“น้อยเล่ายังไง ตอนที่ฟื้นขึ้นมาแล้วเผชิญหน้ากับมันตรัย มันไม่ได้บอกอะไรเขาเกี่ยวกับตัวเขาเองบ้างหรือ”

“เมื่อน้อยไม่ได้เล่าหรือเอ่ยถึงอะไรเลยในเรื่องนี้ ก็แปลว่ามันจะต้องไม่ได้เอ่ยอ้างอะไรให้เขารู้ในยุคนั้น เรื่องราวมันจะต้องมีอะไรซับซ้อนมากกว่า เท่าที่วิญญาณของวรมันต์มาเล่าบอกความให้น้อยรู้ แต่เมื่อหวนคิดไปถึงเหตุการณ์ตอนนั้น มันก็ส่อเจตนาได้จัดเจนมาก่อน ว่ามันกะจะเอาตัวน้อยไปตั้งแต่ครั้งก่อนนี้แล้ว และมาคราวนี้มันก็จ้องที่จะเอาตัวน้อยไปให้ได้ดีกว่า”

“มีอะไรน่าคิดมาก เกี่ยวกับเรื่องนี้...”

อนุชาพึมพำออกมาเหมือนจะรำพึง ตาหรี่ลง

“ฉันเองแม้จะไม่ได้เผชิญมาด้วยในครั้งนั้น แต่ก็รู้สึกว่ามันเจตนาเจาะจงที่จะเอาตัวน้อยให้ได้ เหมือนเช่นที่แกเข้าใจเหมือนกัน ครั้งแรกก็เข้าใจว่าจะเกิดจากความพยาบาท อาฆาตที่น้อยเป็นคนเข้าไปถอนกริชอันปักตรึงไว้กับคัมภีร์ศักดิ์สิทธิ์ของมัน เป็นผลให้ฤทธิ์เดชของมันเสื่อมคลายลงชั่วขณะ จนกระทั่งมันเพลี่ยงพล้ำ พ่ายแพ้ไปในคราวนั้น พอมันรวบรวมพลังจิตของมันได้อีกครั้งพร้อมทั้งอิทธิฤทธิ์วิทยาอาคมที่มันมีอยู่ มันก็กลับฟื้นคืนสภาพเดิมขึ้นมาได้อีก โดยเข้าไปสิงอยู่ในซากอื่นต่อไป สุดแต่มันจะเลือกดักรอคอยเล่นงาน ทั้งรพินทร์และฝ่ายเราอยู่ ซึ่งแน่ละ มันต้องถือว่าเป็นศัตรูสำคัญทีเดียว แต่มันก็ยังมุตส่าห์มีข้อแม้ให้เลือก ตามที่แกกับพี่ใหญ่ได้ยินมันพูดเมื่อครู่ใหญ่นี้ ที่ว่าถ้ายอมสละน้อยให้แก่มัน มันก็จะยุติการจองเวร

พวกเราทั้งหมด เพราะฉะนั้น ก็น่าจะมีเค้าเงื่อนอยู่บ้างเหมือนกันว่า ในอดีตกาล น้อยมีกรรมเก่าอะไรเกี่ยวพันอยู่กับมัน”

ไชยยันต์เบ้ปาก ยักไหล่

“ไอ้ชาติผีขี้โกหก มากไปด้วยกิเลสตัณหา เราจะไปเชื่ออะไรมันได้ มันบอกว่ามันจะยอมละเว้นพวกเราทุกคน แต่พอเชษฐาซักถามไปถึงรพินทร์ มันก็ไม่ยอมตกลงอะไรด้วยทั้งสิ้น มันกะจะเล่นงานรพินทร์ด้วยรายนั้นดูเหมือนมันจะถือเป็นมหา-ศัตรูหมายเลขหนึ่งที่จะต้องจองล้างจองผลาญให้ได้เหนือใครทีเดียว และเราก็ยังไม่รู้ว่าขณะนี้มันดำเนินการกับรพินทร์ไปถึงไหนแล้ว”

“รายนั้น ก็อย่างที่ลุงอินบอกไว้แล้วนั่นแหละ ไม่ต้องห่วงหรอก มันทำอะไรเขาได้ยาก และโอกาสที่มันจะพินาศเป็นครั้งที่สองก็มีอยู่ไม่น้อย ถ้ายังขืนติดตามรังควานจองเวรเขาต่อไป แต่เรื่องอะไรก็ไม่สำคัญเท่ากับว่า การที่มันมาอ้างว่า น้อยคือจิตรางคนางค์! นี่คืออันตรายยิ่งใหญ่ที่สุดของน้อยและพวกเราทุกคน...ไชยยันต์แกคิดว่า รพินทร์จะรู้ตื้นลึกหนาบางอะไรเกี่ยวกับเรื่องที่มันอ้างถึงจิตรางคนางค์บ้างไหม?”

“ฉันเดาอะไรไม่ถูก อย่าว่าแต่เรื่องนี้เลย แม้ตัวรพินทร์เองขณะนี้ เป็นตายร้ายดีอยู่ที่ไหนอย่างไร ฉันก็ไม่กล้าเดาเหมือนกันคนเรานั้น ต่อให้เก่งกาจสามารถสักขนาดไหน ทำอะไรได้สำเร็จและมีโชคชัยมาได้ 99 ครั้ง อาจเป็นครั้งที่ 100 ก็ได้ ที่จะต้องเป็นฝ่ายพลาดขึ้นมาบ้าง”

“ฮือม์...”

อนุชาคราง พยักหน้า

“มันก็สุดแล้วแต่กรรมเก่าของแต่ละคนนั่นแหละ แต่การ
ที่แกเล่าโดยละเอียดของแก ทำให้ฉันได้ประโยชน์มากทีเดียวใน
ที่จะเตรียมรับมือกับมันต่อไป เสียดายเวลาที่ผ่านไปเปล่า ๆ โดย
ที่ฉันไม่ได้ให้ความสนใจกับเรื่องนี้จริงจังมาก่อน ไม่งั้นเราจะไม่
เสียท่ามันถึงขนาดนี้”

“แกประมาทต่อเหตุการณ์เกินไป กลาง...แกถือว่าแกมี
ฝีมืออยู่ในเรื่องป่าดิบดงนี้ และก็เหิมใจที่ได้ลุงอินอันเป็นพราน
คู่ใจของแกร่วมทางมาในครั้งนี้ด้วย เลยทำให้คิดว่าทุกอย่างไม่
น่าจะมีปัญหา”

ไชยยันต์ตำหนิเอาซึ่ง ๆ หน้า

อนุชานิ่งเป็นดุษณีไปครู่ เหมือนจะยอมรับโดยดี ไม่
แก้ตัวหรือโต้แย้งอะไรทั้งสิ้น บางทีไชยยันต์น่าจะกล่าวถูกต้อง
แล้ว ในใจเขาบอกกับตนเองเช่นนั้น แล้วต่อมาก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียง
แผ่วเบาว่า

“ฉันมัวแต่ไปคิดห่วงถึงแต่เรื่องการจะตามรพินทร์ได้ทัน
หรือได้พบหรือไม่ และห่วงในอันตรายอันจะเกิดกับตัวเขา เกี่ยว-
กับกลายเป็นเครื่องมือของไอ้พวก ซีไอเอ. ซึ่งมันอาจหักหลัง
เขาเมื่อไหร่ก็ได้ ไม่ได้คิดห่วงในเรื่องภัยลี้ลับในป่าหลงสำรวจนี้
เลย...ขออีกสักสองสามคำถามได้ไหม ในสิ่งที่ฉันยังข้องใจและ
คิดว่าควรจะได้รู้ไว้”

“ถามมาให้พอใจให้หมดเลย ฉันจะตอบแกทุกคำถาม
เท่าที่ฉันรู้ เพราะบอกแล้วว่าฉันไม่ง่วงหรือคิดอยากจะพักอะไร
ทั้งสิ้น”

อดีตพรานชด แลไปยังฝั่งตรงข้ามของกองไฟ ก็ยังเห็นพรานครูผู้อาวุโสกำลังพูดอะไรซุบซิบในเชิงสอบซักปรึกษาหารือกับคะหยิ่นอย่อย่างไม่ลดละเช่นกัน ตัวหนานอินเองก็กำลังต้องการแสวงหาข่าว เกี่ยวกับความเป็นมาของจอมขมังเวทมันตรัยอย่างจริงจัง

“ขณะที่มันพูดโต้ตอบอยู่กับเชษฐา และแกเมื่อครู่ใหญ่นี้ก่อนหน้าการยิงกันขนานใหญ่ มันพูดกับแกและเชษฐาด้วยภาษาอะไร ทำไมถึงฟังกันได้เข้าใจรู้เรื่อง?”

“ฉันบอกไม่ถกในเรื่องนี้ และถ้าแกถามเชษฐาเขาก็คงตอบไม่ได้เหมือนกันว่ามันติดต่อกับเราด้วยภาษาอะไร แต่เราก็เข้าใจมันดีที่สุด เท่าๆ กับที่เมื่อเราพูดภาษาของเราออกไป มันก็เข้าใจเหมือนกันเหมือนสมัยที่เราเข้าไปถึงมรกตนครของแงซายนั่นแหละเราพูดไทย พวกนั้นใช้ภาษากุโบ๊ะ คะหยิ่นพูดกะเหรี่ยงส่างปาพูดพม่า มาเรียเมียฉันพูดอังกฤษ แต่ก็สามารถรู้เรื่องกันได้ทุกฝ่าย มันเหมือนกับว่ามีอะไรพิเศษสักอย่างหนึ่ง เป็นคล้ายๆ ตัวแปลงภาษาติดอยู่ในโสตของเราทุกคน รวมทั้งพวกนั้นด้วย ทำให้สามารถเข้าใจกันได้อย่างอัศจรรย์ ทั้งๆ ที่ต่างก็พูดภาษาของตัวเอง ซึ่งแกก็ประสบมากับตนเองแล้วในครั้งนั้น มิฉะนั้นแกจะพูดกับพวกมรกตนครในยุคก่อนหน้าที่พวกเราจะตามเข้าไปช่วยเหลือได้ทันอย่างไร”

อนุชาพยักหน้าลงนิดหนึ่ง ถอดถุงมือหนังอันเปียกน้ำออกแล้วเอามืออันเย็นชืดอังเปลวไฟ

“เอาละ ฉันพอเข้าใจแล้ว มันเป็นการติดต่อกันทางกระแสจิตนั่นเอง แบบเดียวกับที่ฉันเคยพบกับวายามนุษย์ยุคหิน เจ้า

แห่งลิงใหญ่ทั้งหลายที่ภูเขานิลกาญจน์ พวกแกตามไปทีหลัง ก็สามารถจะติดต่อพูดจารู้เรื่องกับวายาได้เหมือนกันตามที่เคยเล่าให้ฟัง และเสียงโหยหวนน่าขนลุกที่มันเรียกนาม จิตรางคนางค์ให้เราได้ยินก่อนหลับเมื่อหัวค่ำ มันฟังชัดเจนเหลือเกิน ทางด้านเนื้อระหว่างที่ติดตามพวกมันไป เพื่อจะเอาหีบเครื่องเวชภัณฑ์คืน ไม่ได้มีการติดต่อพูดจาอะไรกับพวกมันเลย และมันก็ไม่ได้พยายามติดต่อมาด้วย เพียงแต่ส่อเจตนาที่จะเอาหีบเวชภัณฑ์ไปให้ได้เท่านั้น”

“มันอาจล่อแกกับลงอินให้ออกจากที่พักที่นี่ เพื่อไปส่งจุดตักอันตรายอะไรสักอย่างก็ได้ บังเอิญโชคดี แกไปกับลุงอิน และทันในเล่ห์กลของมัน จึงเอาของที่มันฉวยไปคืนมาได้ มันฉลาดมาก ในการเอาหีบเครื่องยาเราไป คือ หนึ่ง ถ้าแกกับลุงอินตามก็แปลว่ามันพร้อมที่จะดักเล่นงานที่จุดใดจุดหนึ่ง อันจะทำให้มันได้เปรียบกว่าที่แกอยู่ตรงนี้ สอง ถ้าไม่ตาม มันก็ขโมยปัจจัยสำคัญของเราไป เป็นการตัดกำลัง ต่อไปใครเจ็บป่วยหรือบาดเจ็บอย่างไร ก็ปราศจากยารักษา เป็นการก่อวินาศกรรมตัดกำลังพวกเรา...นี่ยิ่งมานั่งพิจารณา ฉันก็ยิ่งมองเห็นอะไรกว้างขวางออกไปเรื่อย ๆ ในเล่ห์เพทุบายร้ายของมันตรัย”

“สมมุตินะ...สมมุติว่าเราสามารถทำลายซากตัวนักรบที่สมบูรณ์ที่สุด ซึ่งมันตรัยยึดครองเข้าสิงอยู่ในขณะนี้ ฉันก็ว่ามันไม่น่าจะเกิดประโยชน์อะไรนัก เพราะมันก็ถอดวิญญาณไปเข้าเลือกสิงในซากอื่น ๆ สุดแต่มันจะเลือกเอาตามใจชอบต่อไป”

อนุชากล่าวเหมือนจะบ่นกับตนเอง

“ก็ใช่นะซิ ฉันและเชษฐาก็เข้าใจอย่างนั้น แต่ถึงเช่นนั้น

เราก็พยายามที่สุด ที่จะยิงทำลายไปที่ซากสำคัญของมันให้ได้ แต่มันก็ไม่โผล่ออกมาให้เห็นถนัด เหมือน ๆ กับที่มันมาโผล่หลอกล่อแกกับลงอินเหมือนกัน”

“เมื่อกี้นี้ ฉันก็หารือกับลุงอินดูแล้ว...”

อนุชาเอ่ยช้า ๆ แผ่วเบาที่สุด

“...เราจะต้องหาวิธีอะไรสักอย่างหนึ่ง สกัดกั้นอาถรรพณ์ฤทธิ์ร้ายของมัน โดยไม่ให้วิญญาณของมันเข้าไปสิงอยู่ในร่างใด ๆ ได้อีกเลย ซึ่งหนานอินเอง ก็ยังไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร แต่เรารู้ว่าหนามยอกก็ต้องเอาหนามบ่ง มันจะต้องเป็นวิธีแบบนี้แน่ ๆ เพียงแต่ว่า วิธี ‘แบบนี้’ ที่เราคิดกันไว้นั้นน่ะ มันเป็น ‘แบบไหน’ กันแน่ ครั้งก่อนนี้รพินทร์กับคนของเขาทำลายล้างมันได้อย่างเฉียบขาด แต่ก็ชั่วระยะเวลาหนึ่งเท่านั้น โดยมีวิญญาณของวรมันต์คอยมากระซิบบอกความลับให้ ทว่าคราวนี้ เราจะใช้อะไรมาเป็นเครื่องชี้แนะบอกลู่ทางให้ ถ้าขืนยังรบมันไปแบบนี้เรื่อย ๆ ต่อให้เราบุกเข้าไปจนถึงนิทรานครของมันก็ตาม เราก็ทำลายมันไม่ได้หมดหรอก ให้มีกระสุนอีกหมื่น ๆ นัด ก็หยุดไพร่พลหุ่นยนต์อันเป็นซากมัมมี่ที่มันไปขนออกมาจากสุสานในเมืองร้างนั้นไม่หมด”

“ก็นี่แหละคือความหนักใจของฉันอยู่เดี๋ยวนี้ อย่างที่เล่าให้ฟังแล้วว่าฉันกับเมย์เคยเข้าไปติดขังอยู่ในสุสานใต้ภูเขาในบริเวณเมืองร้าง ข้างในเต็มไปด้วยศพอาบยาสภาพกลายเป็นท่อนหิน และอายุมันมากเสียจนหินย้อยลงมาเคลือบ หรือหยดงอกลงมาต่อเชื่อมกับซากเหล่านั้น นั่นเป็นแต่เพียงแห่งเดียวเท่านั้นที่ฉันเห็น ยังไม่รู้เลยว่าสุสานของมันมีอยู่อีกสักกี่แห่ง มาคิดดูเดี๋ยวนี้ ก็อยากจะเชื่อว่ามันเต็มไปหมดชนิดนับไม่ถ้วน

ที่เดียว เพราะนิทรานครเป็นเมืองผีดิบทั้งเมือง อีกอย่างหนึ่ง มันเก็อาจขนออกมาจากสุสาน นำมาแอบซุ่มกระจัดกระจายไว้ตามป่าทั่วๆ ไป พร้อมที่จะเข้าสิง นำขึ้นมาใช้งานได้ทุกขณะ ไม่เฉพาะแต่จะเรียกออกมาจากสุสานเท่านั้น มิหนำซ้ำร้ายไปกว่านั้น มันยังใช้มนต์คชสาร เรียกช้างทั้งป่าให้มาเป็นกองกำลังต่อต้านเช่นฆ่าราวีกับเราได้อีกด้วย มันมาคราวนี้ร้ายหนักกว่าครั้งก่อนมากนัก เพราะครั้งก่อนนั้น เราเพียงแค่ทำลายซากเก่าบวชของมัน และทำลายเสือโคร่งดำเท่านั้น มันก็หมดฤทธิ์ลงแล้ว นี่เราจะยิงซากมัมมี่ก็ยิงไป มันก็แค่เอาซากมาแลกกับเป็นเรา 1 ซาก ต่อ 1 นัด จะยิงช้างป่าที่อาคมของมันลงสิง ก็เท่ากับล้มช้างไป 1ตัว เป็นช้างที่มีชีวิตแต่ต้องมนต์สะกด และพุ่งเข้ามาหาเราอย่างบ้าคลั่งไม่กลัวตาย โดยเอาชีวิตสัตว์ใหญ่มาตายให้กับผลประโยชน์ของมัน มันโหดเหี้ยมหินชาติเหลือกำลังบอกตรงๆ ทุกครั้งที่ฉันยิงช้างที่ต้องมนต์สะกดล้มลง ฉันอนาถใจเหลือเกิน สัตว์ป่าเหล่านี้ไม่ได้มีเจตนาที่จะเป็นพิษเป็นภัยกับเราเลย แต่ก็ต้องมาล้มตายเจ็บปวดเพราะถูกมนต์บังคับแท้ๆ และถ้ามันยังโจมตีเราด้วยวิธีนี้ไปเรื่อยๆเราก็ต้องเพลี่ยงพล้ำเข้าแน่ๆ สักโอกาสหนึ่ง เพราะฉะนั้น แกปรึกษาลุงอินให้ดีเถอะว่าจะต้องสกัดวิชาอาคมอิทธิฤทธิ์ของมันลงให้ได้อย่างไร เท่าที่แล้วมาเป็นการแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าไปแค่ครั้งๆ เท่านั้น”

อนุชาฟาดกำปั้นลงกับฝ่ามืออีกข้างหนึ่ง รับหนักๆว่า

“ใช่! มันจะต้องใช้วิธีแก้กลกันให้ถูกหลัก ไม่ใช่เอาลูกปืนต่อต้านมันอย่างที่เราทำอยู่ทุกวันนี้ แต่ลุงอินที่ว่าอาคมแก่กล้าแล้ว แกก็ยังคลำทางไม่ถูก”

“ค่อย ๆ สังเกต ค่อย ๆ จับเคล็ดไปเถอะ มันอาจมีอะไรเป็นเส้นผมบังภูเขาอยู่นิดเดียวก็ได้ เมื่อไม่มีรพินทร์ไม่มีแงซาย พวกเราทั้งหมดก็ต้องฝากความหวังไว้กับแกและลงอินสองคนเท่านั้น มันเป็นปิศาจร้ายหรือมาร แต่พวกเราทุกคนก็ยืนอยู่ใต้เงาปกป้องของอรหันตเจ้า ผีมันจะชนะพระ ก็ให้มันรู้ไป”

อดีตพรานชดเม้มปากแน่น

“เราทุกคนมีเคราะห์กรรมร่วมกันไม่ว่าพวกเราที่มาด้วยกันนี่ หรือพวกรพินทร์ที่ล่วงหน้าไปก่อนแล้ว ถึงได้มาเผชิญกับสิ่งอันพิสดารลี้ลับจนสุดที่จะหาข้อพิสูจน์ได้เช่นนี้ ฉันเองก็เก่งแต่เดินดง แกะรอยล่าสัตว์ ไม่เคยสนใจร่ำเรียนในเรื่องคาถาอาคมมนต์มืดมาก่อน ส่วนลุงอินแกก็แก่จนเรื้อ ๆ ไปเสียแล้ว และแกก็พูดกับฉันเสมอว่า พรานป่าที่ไม่ยอมเลิกชีวิตพราน ผลที่สุดก็ต้องตายด้วยความอาถรรพณ์ของป่านั่นแหละ ไม่ช้าก็เร็ว ไม่ว่าจะเก่งสักแค่ไหน...”

แล้วอนุชากขยุกมูกแรง ๆ พรมพาต่อมา

“ขนาดคนที่ท่องชินบัญชรได้จบ มีญาณพิเศษสามารถติดต่อกับสิงศักดิ์สิทธิ์ได้ ก็ยังกลายเป็นคนสูญหายไปเสียแล้วในคืนนี้ ไม่รู้เป็นตายร้ายดีอยู่ที่ไหน”

นั่นเป็นการรำพันออกมาจากจริงใจแก่นแท้ของอนุชาเป็นครั้งแรก

แล้วลำแสงของทิวากาล ก็ฉาบขึ้นบนท้องฟ้าเหนือเชิงขุนเขา อันเป็นตำแหน่งที่ตั้งสายน้ำตกใหญ่นั้น ส่องความสว่างราง ๆ ลงมาบริเวณที่พำนักชั่วคราวของอนุชา วราฤทธิ์

เชษฐาไม่อาจทราบได้ว่า ในระหว่างพรรคพวกที่ร่วมเหตุการณ์นั้น มีใครม่อยหลับไปอย่างเขาบ้างหรือไม่ แต่ตนเองนั้นได้งีบไปบ้างด้วยความฝันอันนานประหลาดล้ำ เมื่อเขาขยับตัวลืมตาขึ้น เห็นไฟในกองที่ก่อไว้กำลังจะมอดดับ หนานอินนั่งเอนพิงกับคะหยิ่นใบหน้าของคนทั้งคู่ซบอยู่กับท่อนแขนทั้งสองที่วางพาดอยู่กับเข่าที่ตั้งยันพื้น ส่วนอนุชาและสหายไชยยันต์ พาก็นั่งซึม ตามองจับอยู่ที่กองไฟเบื้องหน้า โดยไม่ได้พูดอะไรกันแต่ทั้งสิ้น ดูเหมือนทั้งสองจมลึกอยู่ในห้วงภวังค์ ทั้ง ๆ ที่ดวงตาก็ยังลืมอยู่

หมอกสีเทาจาง ๆ ลอยปกคลุมราวป่าอยู่ทั่วไป ยังแลเห็นอะไรได้ไม่สู้จะถนัดนัก

การได้พักลงบ้าง แม้จะชั่วขณะหนึ่ง ช่วยทำให้สมองของท่านหัวหน้าคณะโปร่งแจ่มใส และมีพละกำลังขึ้น เมื่อเห็นน้องชายกลาง เพื่อนกับผู้ร่วมคณะมือดีของเขาอีกสองคนตกอยู่ในสภาพนั้น จึงกระแอมขึ้นเบา ๆ เป็นการให้เสียง ทั้งสี่พากันไหวตัวหันมาทางเขาเป็นตาเดียว

“ไชยยันต์ กลาง นี่ไม่มีใครหลับกันเลยหรือ?”

คุณชายเชษฐาเอ่ยถามขึ้น

แทนคำตอบ ไชยยันต์สั่นหน้าช้า ๆ ส่วนหนานอินและคะหยิ่นกระวีกระวาดลุกขึ้นเคลื่อนไหวโดยเร็ว คนหนึ่งสุมไฟเพิ่มเข้าไป อีกคนหนึ่งล้วงเอาเครื่องกระป๋องแบบเรชั่นที่ติดย่ามหลังตู่ออกมาเตรียมอุ่นไฟทันที เพื่อปะทะปะทังไปก่อน สำหรับมื้อเพาะในยามเช้า

“คุยกันจนสว่างคาตาเลยรึ?”

อดีตท่านทูตทหารบกกล่าวถามต่อมา ลุกขึ้นมานั่งใกล้ๆ พร้อมกับบิดกายอย่างเมื่อยขบ แลหน้าเพื่อนและน้องชายซึ่งเห็นซีดเซียว

“ก็คุยกันเสียจนไม่มีอะไรที่จะคุยได้อีกแล้วนั่นแหละ” ไชยยันต์ตอบแหบๆ ยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้าแรงๆ

“มีอะไรคืบหน้าบ้าง?” ใครมีแนวความคิด หรือมองสู่ทางอะไรอย่างไร?”

อนุชาคอตก แต่ฝืนยิ้ม

“ก็ไม่มีอะไรคืบหน้าหรอกครับ พี่ใหญ่ ถ้าจะมีก็มีแต่เฉพาะปัญหาที่ยังจบไม่ได้เท่านั้น”

พี่ชายใหญ่ของคณะ เอื้อมมือไปตบไหล่คนทั้งสองเบาๆ

“พี่ว่าใจเย็นๆ ค่อยๆ คิด อย่าทรมานตัวเองโดยไร้ประโยชน์...เอาล่ะ นี่ก็เช้าแล้ว เราคงทำอะไรได้ถนัดกว่าเวลากลางคืนมาก พี่จะวิทยุเรียกให้นายช้วน เอาลูกหาบทั้งหมดและข้าวของของเราลงมาสมทบที่นี่เราก็รออยู่ตรงนี้จนกว่าพวกนั้นจะเดินทางลงมาถึง ระหว่างนี้ก็หาอะไรรองท้องไปก่อน ลุงอินกับคะหยิ่นรอบคอบดีมากที่จัดการสำหรับอาหารมื้อเช้าเพื่อประทังชีพก่อนโดยไม่ต้องสั่ง เราต้องมีกำลังมีแรงเสียก่อน ถึงจะทำอะไรต่อไปได้”

ประโยคหลัง เขาหันไปพูดกับหนานอินและคะหยิ่น ด้วยสีหน้ายิ้มๆ ซ่อนรอยกังวลไว้ไม่เปิดเผยออกมาให้เห็น แล้วคว้าวิทยุขึ้นมาเรียกพรรคพวกที่ยังรอกันอยู่ตรงตำแหน่งผาสูงขึ้นไป เขาเรียกอยู่ 2-3 ครั้ง ก็ปรากฏเสียงอู้อี้ของหัวหน้าลูกหาบตอบ

ว่าแล้วมา จึงออกคำสั่งให้ทุกคนบนนั้น เคลื่อนย้ายลงมาสมทบพร้อมกับสัมภาระข้าวของทันที ซึ่งนายช้วนก็รับคำ

"มากินอาหารเช้ากันตรงนี้ทุกคน รีบลงมาก่อนก็แล้วกัน"

ประโยคท้ายเขากำชับขึ้นไป แล้วเลิกการติดต่อ บิดกายพอเกราะดูกลั่นกรอบแกรบ ไชยยันต์กับอนุชา ก็ลุกขึ้นยืนดัดตัวต่างเมื่อยขบ สะบัดแขนขาออกไป

เชษฐาจุดซิการ์สูบ ภายหลังจากตื่นขึ้นมา เป็นซิการ์เก่าที่เขาดับไว้ครึ่งตัวตั้งแต่เมื่อคืน แล้วพูดเปรย ๆกับทั้งสองคนว่า

"ประเดี๋ยวเมื่ออะไรพร้อม เราจะเริ่มออกตามโดยอาศัยเส้นทางที่กระแสน้ำพัดลงไปนี่แหละ โดยอนุมานเอาว่า เมื่อหีบเวชภัณฑ์ที่น้อยกอดติดตัวอยู่ มันมาติดค้างอยู่บริเวณนี้ และเราค้นพบแล้ว ตัวเขาเองก็คงจะถูกกระแสน้ำพัดต่อลงไปอีก ในเส้นทางเดียวกันแต่ต่ำลงไป มีใครจะแย้งเป็นอย่างอื่นบ้างไหม"

อนุชานิ่ง ไชยยันต์ตอบต่ำ ๆ มาว่า

"ก็คงเป็นวิธีเดียวกระมั้ง ที่เราจะทำได้ เพราะมองไม่เห็นทางอื่น"

"ตอนที่ฉันหลับไป สองคนคุยอะไรกันมั่งล่ะ?"

เชษฐาถามเรียบ ๆ

"ก็ไม่มีอะไร กลางขอทราบรายละเอียดทั้งหมดเกี่ยวกับนิทรานครที่เราเคยผจญกันมาก่อนแล้ว ซึ่งฉันก็อธิบายให้เขาฟังหมดทุกแง่ทุกมุมแบบฉายซ้ำ เพราะรอบแรกที่ฉายเขาไม่ตั้งใจฟู!"

"ฮือม์!...ควรจะศึกษาไว้ให้ปรุโปร่ง และควรจะเอาใจใส่ในเรื่องนี้มานานแล้ว"

พี่ชายใหญ่พ่นควันซิการ์ แลไปทางน้องชายผู้เดินวนอยู่ไปมาใกล้ๆ

“แล้วกลางได้ความคิดอะไรขึ้นมาบ้างไหม?”

“ผมเกรงว่า...น้อย ถ้ายังไม่ถึงแก่ชีวิตในตอนนี้ เพราะแรงกระแทกของน้ำพัด ก็น่าจะตกอยู่ในกำมือของไอ้ผีร้ายเจ้าเล่ห์นั่นแล้ว”

อนุชาบอกตรงๆ ตามความรู้สึกของเขา

“อย่าเพิ่งมองอะไรในแง่ลบก่อน...”

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวช้าๆ เค้าหน้าเรียบ จนยากที่จะอ่านความรู้สึกภายในได้

“พี่ก็แน่ใจว่า น้อยจะไม่เป็นอะไรมาก ตราบใดก็ตาม ที่หลวงพ่อศักดิ์สิทธิ์สององค์ยังไม่หลุดจากคอน้อยอย่างที่เคยบอกแล้ว มันตรัยก็เช่นกัน คงทำอะไรไม่ถนัดนักหรอก”

กาแฟสำเร็จรูป และซุปมะกะโรนีเดือด ทั้งสี่คนเข้ามาร่วมวงกินรองท้องกันไปตามมีตามเกิด อาศัยเวลาระหว่างนี้รอพวกลูกหาบที่กำลังเดินทางลงมาสมทบด้วยครั้นแล้วระหว่างที่จิบกาแฟท่านสุภาพบุรุษในราชสกุลก็หันมาถามครูพรานผู้เฒ่าว่า

“ลุงอิน ลุงเรียนทางไสยเวทมามาก ตลอดชีวิตก็อยู่ในป่าดงพงไพร เห็นอะไรแปลกๆ มาทุกสิ่งทุกอย่าง ลุงเคยเห็นอะไรสักอย่างหนึ่งไหม?”

“เห็นอะไร นายใหญ่”

“คืองี้นะ งูสองตัว...ฟังให้ดี...งูสองตัวต่างฝ่ายต่างกินกัน ไหยตัวหนึ่งกินหางของอีกตัวหนึ่ง แล้วก็กลืนหางของแต่ละตัวเข้ามาจนในที่สุดก็กลายเป็นวงกลมแล้วก็ตายติดกันอยู่ในสภาพที่พยายามจะกินกันอย่างที่บอกให้ฟังน่ะ”

หนานอินหูผึ่ง ทำหน้าฉงนทันที จ้องหน้านายใหญ่ ขณะที่ไชยยันต์และอนุชา ก็แสดงอาการประหลาดใจในคำพูดแบบไม่ มีปี่มีขลุ่ยของเชษฐา จ้องมาเป็นตาเดียว

“งูต่างฝ่ายต่างกลืนหางของอีกตัวหนึ่งแล้วมาติดตายเป็นวงกลม...เอ๊ะ! นายใหญ่นึกยังไงถึงถามหนานอินอย่างนี้”

“เอาเถิดน่ะ! ฉันถามลุงว่าเคยเห็นหรือเคยได้ยินได้ฟังมาก่อนหรือเปล่า?”

ครูพรานผู้เฒ่าอึ้งไปนาน แววตาชราของแก มองจับที่เชษฐาอย่างมีอะไรสะกิดใจยิ่ง เหมือนจะค้นหาความจริงอะไรบางอย่าง แล้วว่า

“มันเป็นของอาถรรพณ์ที่หายากที่สุดเลยนะ นายใหญ่ หนานอินเคยได้ยินเรื่องนี้ดี แต่ไม่เคยเห็นไม่เคยพบมาก่อน พ่อแม่ ครูบาอาจารย์ทุกคนก็สอนไว้นักหนาว่า ถ้าพบงูต่างฝ่ายต่างกลืนหางกันแล้ว ตายเป็นรูปวงกลมเหมือนห่วงกำไลแบบนี้น ก็จงเก็บรักษาไว้เถิด เพราะเทพเจ้าแห่งนาคราชสำแดงเป็นปาฏิหาริย์ เพื่อมอบของดีวิเศษสุดไว้ให้แก่ผู้พบเห็น มันให้คุณวิเศษแก้เสนียดจัญไรเภทภัยได้ทุกชนิด ไม่ต้องไปปลุกเสกเลงเลขยันต์อะไรอีกแล้ว ใช้เป็นเครื่องคุ้มตัวได้ทันที แก้คุณไสยผีเข้า ทำลายเวทมนตร์ คาถาเดียรัจฉานวิชาชั้นต่ำทุกชนิดให้เสื่อมลงไปหมด หนานอินเคยได้ยิน เคยรู้สรรพคุณ แต่เดินป่า

มาจนแก่ป่านนี้ ก็ไม่เคยพบเห็นสักที อย่างมากก็เคยเห็นแต่งาช้างกำจัดไข่นกเป็นหิน ช้องหมู คตไม้ งูกลืนหางกันเองเป็นรูปวงกลมนั้นเขาเรียก **นาคบาศ** ไม่เคยพบไม่เคยเห็นสักที ฟังแต่เขาสั่งสอนกันต่อ ๆ มา หนานอินแปลกใจที่นายนึกยังไง ถึงเอาเรื่องงูกลืนหางกันเองเป็นวงกลมแล้วมาถามหนานอินเช้าวันนี้"

"นั่นซิ แกไปเอาเรื่องนี้มาจากไหน เกิดมายังไม่เคยได้ยินงูอะไรจะต่างฝ่ายต่างกลืนหางอีกตัว ยังกะเอาท่อยางพลาสติกสองเส้นมาสอดหัวสอดท้ายเข้าหากันแบบนั้น?"

ไชยยันต์ซักโดยเร็ว

เชษฐาหรี่ตาลงนิดหนึ่ง เอานิ้วเคาะขมับ พึมพำ

"เอ...น่าคิดเสียแล้ว จากคำบอกเล่าของลุงอิน...ไหนบอกให้แน่ใจอีกทีซิ ลักษณะของงูกินหางแบบนั้นเขาเรียกอะไรนะ"

"นาคบาศ นาย! มันจะไม่เกิดขึ้นตามธรรมชาติหรอก แต่จะเกิดโดยการจงใจมอบมาให้ของเทพเจ้าแห่งงู"

"แล้วมันแก้อะไรนะ กลีเหตุเภทภัยทุกชนิด? วิญญาณร้าย? คาถาอาคมทางเดียรัจฉานวิชางั้นรึ?"

"เขาว่ากันว่างั้นแหละนาย ขนาดคนผีเข้า เอานาคบาศชนิดนี้คล้องฉับเดียว เผ่นหนีไม่ได้อีกแล้ว เรียกออกมาเก็บลงขวดลงหม้อถ่วงน้ำไปได้เลย ไอ้พวกเก่งวิชา ประเภทเสกใบไม้เป็นต่อแตนหรือทำควายธนูคุณไสยอื่น ๆ พวกยาสั่ง ใครมีนาค-บาศอย่างว่านี่ วิชาฝ่ายตรงข้ามมันจะเสื่อมทันที เสือสมิงโหงพราย ผีตายโหงตายห่าจากขุมนรกไหนก็รอหน้าไม่ติด สัตว์ร้ายทุกประเภทไม่ว่าเขี้ยว งา เล็บ จะไม่กล้าเข้าใกล้ ยิ่งงูแล้ว

ตั้งชะงัดนัก ต่อให้จงอาง โยนเข้าใส่ปุบเดียวงอก่องอขิงเป็นตั้งก็อหมดฤทธิ์ไปเลย ลากเอาขึ้นมาแหกปากมันได้”

“แน่หรือ?”

ท่านหัวหน้าคณะเน้นเสียงถาม

“หนานอินก็บอกแล้วว่าไม่เคยเห็น ไม่เคยลอง แต่ครูพรานคนเก่าแก่โบราณเขาสอนกันไว้หนักหนา ถ้าพบเห็นให้เก็บไว้ให้ดี แต่หนานอินไม่ได้พบสักที เหล็กไหลว่าหาได้ยากที่สุดแล้ว นาคบาศยังหาได้ยากกว่า เกิดเป็นตัวเป็นตนมา นอกจากไม่เคยเห็นของจริงแล้ว ก็ยังไม่เคยรู้ข่าวด้วยว่าใครที่ไหนมี หลวงพ่อองค์ที่เลี้ยงไอ้แงซายมาก็เคยบอกหนานอินไว้แต่ท่านก็ไม่เคยบอกมาว่าท่านมี”

“เอาละ คราวนี้สมมุติอีกที...”

เชษฐาถามต่อมา โดยยังไม่สนใจว่า ทั้งน้องและเพื่อนจะรุมล้อมซักเขาเช่นไร เกี่ยวกับที่เอาเรื่องนี้ขึ้นมาพูดอย่างไม่มีเค้าเงื่อนมาก่อน

“สมมุตินะ ว่าถ้าเราได้ ‘นาคบาศ’ อย่างว่านั่น เราจะทำลายอาถรรพณ์อิทธิฤทธิ์ของไอ้มันตรัยและนิทรานครได้ไหม”

หนานอินตบเข่าผาง

“ปัดโธ่! นายใหญ่...ถ้าเรามีของดีวิเศษอย่างนั้น ต่อให้อีก 10 มันตรัย ก็เป็นจุณมหาจุณไปเท่านั้น มนตราอาคมอุบาทว์ของมันจะเสื่อมไปหมดสิ้นทันที เมื่อคืนนี้พรานชดก็ปรึกษากับหนานอินแล้วว่าเราจะเล่นงานกับมันยังไงดี แต่หนานอินก็ยังมองไม่เห็นทาง และไม่ได้นึกถึงเรื่อง ‘นาคบาศ’ อย่างว่านี่ เพราะนึกไปก็ไม่มีประโยชน์ จะไปหาได้ที่ไหน แล้วถ้าจะมีอีกอย่าง

หนึ่งก็คือ พระธาตุของพระพุทธองค์หรือพระสาวกที่นิพพานไปแล้ว มันก็หายากพอๆ กัน เราจะไปหาพระธาตุมาจากไหนที่เป็นของแท้ๆ”

ท่านหัวหน้าคณะเม้มปากเกือบเป็นเส้นตรง พยักหน้าลงช้าๆ อย่างมีอะไรอยู่ในหัวคิดของเขาขณะนี้ นิ่งไปอีกพักใหญ่จึงหันมากล่าวเป็นงานเป็นการกับอนุชาและไชยยันต์ว่า

“งีบไปได้สัก 2-3 ชั่วโมงที่ผ่านมา พี่ฝันอะไรไปแปลกๆ สารพัด...มันร้ายๆ ดีๆ ยังไงบอกไม่ถูก แต่แรกก็ฝันเห็นรพินทร์ชมชานผอมโซ เดินเปะปะอยู่กลางป่าคนเดียว จะตามเรียกเท่าไหร่ก็ตามไม่ทัน...ต่อมาก็เห็นน้อยกลายเป็นหินนั่งอยู่บนแท่นมีเครื่องแต่งกายถนิมพิมพาภรณ์และมงกุฎราวกับเจ้าหญิง จะเขย่าเรียกอย่างไร ก็เป็นท่อนหินอยู่เช่นนั้น...”

เขาหลับตาลง เอามือบีบขมับ แล้วพูดต่อมาเบาๆ

“ในช่วงสุดท้าย ก่อนที่จะตื่นขึ้นมานี่เอง ฝันว่าตัวสางห่าเลื้อยผ่านมา รู้สึกว่าป่าทั้งป่าลุกเป็นไฟล้อมรอบตัวไปหมด ร้อนแทบดับจิต ขณะที่ฝันนั้นอยู่คนเดียว ไม่มีใครอื่นของพวกเราร่วมอยู่ด้วย ในฝันว่าคงตายแน่ ในใจบอกว่า ก่อนตายก็ขอภาวนาสวดมนต์บูชาสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย เพื่อจะได้ไปสู่สุคติภพ...มันแปลกมาก สางห่าตนนั้นได้เลื้อยเข้ามาจนใกล้ จ้องมองดูพี่ แล้วชั่วอึดใจเดียว ภาพของงูมีไฟมีตนตัวนั้นก็จางหายไปกลายเป็นภาพของผู้หญิงสาวสวย สีผิวกายราวกับสีหม้อใหม่ มีมงกุฎเป็นรูปงูประดับเพชรนิลจินดาวาววูบไปหมด ประดับอยู่เหนือเศียร พี่ได้ทรุดตัวลงพนมมือกราบที่สตรีลักษณะประหลาดนางนั้นหรือองค์นั้น รู้สึกว่าเราจะมีการพูดจาอะไรกันด้วยหลาย

ประโยคทีเดียว แต่พี่จำไม่ได้เสียแล้ว รู้แต่เพียงว่าพี่กราบขอพร
ของความคุ้มครองสวัสดิภาพ เธอยิ้มแย้มด้วยลักษณะ และคำพูด
ของเทวทักทายเต็มไปด้วยความปรานีแต่ไว้ตัวอย่างนางกษัตริย์ หรือ
เทวนารีอะไรประเภทนี้แหละ แล้วเธอก็ขอสัญญากับพี่ในข้อหนึ่ง
คือต่อไปภายหน้าขอให้ไว้ชีวิต อย่าได้ทำอันตรายใดๆ ต่องูทั้ง
หลายในโลกนี้อีกเลย จะได้หรือไม่ พี่รับปากไปว่า ยินดีที่จะ
ปฏิบัติตามที่เธอต้องการโดยถวายสัจจะ เธอจึงปลดกำไลเพชร
ที่ข้อหัตถ์ เป็นกำไลที่สวยงามมาก เป็นรูปงูสองหัว โยนมาให้
กับพี่ บอกว่าขอมอบไว้ให้เป็นเครื่องป้องกันตัว ขณะที่กำไลอัน
นั้นลอยมา มันสว่างพราวเหมือนตะไลเพลิง ปรากฏแสงวูบวาบ
เป็นวงกลมไฟ พอพี่รับไว้ได้ ก้มลงมาดู ก็ปรากฏว่า **มันกลาย
เป็นงูสองตัว ลักษณะกลืนหางกันและกัน ตายแห้งอยู่อย่าง
ที่ถามหนานอินนั่นแหละ?"**

"ฮ้า!"

ไชยยันต์ อนุชา อุทานลั่นออกมาพร้อมกัน

ส่วนหนานอิน โดดตูมขึ้นยืน ตะลึงไปอึดใจหนึ่ง พอ
ตั้งสติได้ก็โผเข้ามาที่เขาเขย่าแขนโดยแรง ร้องออกมาว่า

"ผู้หญิงตนนั้น ก็คือ นาคเทวี หรือมิฉะนั้นก็ธิดาของ
นาคราช! กำไลงูที่โยนมาให้ ก็คือ 'นาคบาศ' อาวุธสำคัญที่สุด
ของพญานาคทั้งหลาย และที่กลายเป็นรูปงูสองตัวกินหางกัน
ก็เป็นการบอกใบ้ให้นายใหญ่รู้ว่า ถ้าพบเห็นงูสองตัวกินหางกัน
ติดคาเป็นวงกลมเมื่อไหร่ก็ให้เก็บไว้! หนานอินรู้แล้ว! ความ
ฝันของนายหมายถึงอะไร มันเป็นฝันดีที่สุด ธิดาพญานาคมา
ชี้ช่องทางแก้เคล็ดให้แก่เราแล้ว!"

แล้วหนานอินก็แทบจะแหกปากโห่ร้องออกมาด้วยความดีใจขีดสุด ไชยยันต์ และอนุชาก็เต็มไปด้วยความปีติระคนฉงนเหลือที่จะกล่าว เข้ามารุมล้อมเชษฐา

“มันเป็นความฝันเท่านั้นนะ พอตื่นขึ้นมา ฉันก็มองไม่เห็นงูกินหางสองตัว หรือนาคบาศอยู่ที่ไหนเลย”

เชษฐาแบมือ พลิกไปมา

“นายไม่ต้องกลัวหรอก...ไม่ช้าไม่นาน นายต้องเจองูกินหางเป็นวงกลมอย่างที่พบในฝันแน่ๆ นี่เป็นลางบอกใบ้ให้รู้ล่วงหน้า ว่าถ้าพบงูกินหางที่ไหนก็ให้เก็บไว้ อย่าผ่านพ้นไปเสีย เพราะนาคเทวีถอดกำไลจากข้อมือให้ พอโยนมาตกลงตรงหน้าก็กลายเป็นตัวงูสองตัวกินหางกันและกัน มันก็เท่ากับเป็นการชี้บอกอยู่ ชัดๆ แล้ว หนานอินเชื่อว่านายใหญ่ หรือพวกเราคนใดจะต้องพบของประหลาดชนิดนี้แน่ๆ ไม่ช้าก็เร็ว และถ้าเรามีนาคบาศเมื่อไหร่ เมื่อนั้นไอ้มันตรัยไม่มีวันผุดวันเกิด หรือหวนกลับมาได้อีกแล้ว ต่อให้มันมีอิทธิฤทธิ์ล้นฟ้าสักแค่ไหน”

เชษฐาผิวปากยาวมองหน้าทั้งเพื่อนและน้องชายผู้หน้าตาตื่นอยู่ถามเบาๆ ว่า

“สองคนนี่คิดยังไง?”

“เชษฐา ถ้ามันจะเข้าเค้าตามที่ลุงอินว่าเสียแล้วละ สำหรับความฝันของแก...”

ไชยยันต์พูดเสียงสั่น

“มันเป็นสิ่งประหลาดมากทีเดียว กำไลเพชรถอดออกจากข้อมือของสาวสวย ที่ครั้งแรกแกเห็นเป็นตัวสางห่า โยนมาให้แกเมื่อแกขอพรขอสวัสดิภาพคุ้มครอง แล้วพอตกลงตรงหน้า

ก็กลายเป็นซากงูแห้งสองตัวกลืนหางกันและกัน นั่นคือการบอกใบ้ว่า ถ้าพบก็ให้เก็บไว้ แกยังไม่ได้เล่าความฝันให้ลุงอินฟังก่อน แต่ไต่ถามถึงความเป็นมาสรรพคุณของงกลืนหางเป็นวงกลม ซึ่งลุงอินก็บอกให้ตามที่แกรู้ โดยที่ลุงอินไม่ได้รู้ความฝันที่แกอุบไว้ก่อน เมื่อมันมาสอดคล้องกันได้เช่นนี้ก็แปลว่า นาคเทวีองค์นั้นมาเข้าฝันบอกถึงวิธีแก้อาถรรพณ์กาลีของมันตรัยให้กับแกและพวกเราจริงๆ มันก็เหลืออยู่อย่างเดียวเท่านั้นคือ เมื่อไหร่ เราถึงจะพบงูสองตัว เขมือบหางกันและกัน แล้วเราก็เก็บเอาไว้ และอีกอย่างหนึ่ง โดยความฝันแบบนี้ เราก็รู้แน่แล้วว่า สางห่าหรือแท้ที่จริงก็คือนางพญานาคราช จะไม่เป็นพิษเป็นภัยอะไรต่อพวกเราเลย”

เชษฐาเองก็อยู่ในอาการงงๆ พนมมือขึ้นเหนือศีรษะ

“สาธุ! ขอให้เป็นเช่นนั้นจริงๆ เถอะ ตอนนี้เราจะทำยังไงต่อไปดี”

“ก็ตามแผนเดิมนั่นแหละครับ พี่ใหญ่ หนึ่ง รอพวกลูกหาบมาสมทบพร้อมกันที่นี่ สอง ออกติดตามหาน้อยเป็นลำดับต่อไป สาม รอว่าเมื่อไหร่เราจะได้ นาคบาศ อย่างที่ลุงอินว่ามา”

“แล้วถ้าได้มาแล้ว...”

เชษฐาเอ่ยกุกๆ กักๆ อย่างไม่แน่ใจ

“เราจะนำนาคบาศนั้นมาใช้อย่างไรกับมันตรัย?”

หนานอินหัวร่อร่าออกมาเป็นครั้งแรก ซึ่งนานๆ ทุกคนจึงจะเห็นแกหัวเราะอย่างนี้เสียครั้งหนึ่ง

“เรื่องนั้น นายใหญ่ไม่ต้องห่วง ขอให้เราพบเห็น ‘นาค-

บาศ' ที่ธิดานาคราชบันดาลทิ้งไว้ให้เราเห็นก่อนเถอะ หนานอินจะเล่นกับโคตรของไอ้มันตรัยเอง สารพัดวิธีที่จะฉะกับมันได้ขนาดไม่มีอะไรเลย ถ้าเรามีนาคบาศไว้ มันก็จะไม่กล้าเข้ามาข้องแวะกับเราอีกแล้ว หรือถ้าจะบุกลุยกันให้ถึงที่ เอานาคบาศโยนเข้าใส่มัน วิญญาณของมัน ที่ถอดไปโน่นไปนี่ สิงนั่นสิงนี่ได้จะถูกนาคบาศมัดไว้กระดิกไปไหนไม่ได้อีกเลย เวทมนตร์วิชาอาคมมันจะย่อยยับเสื่อมสิ้นหมด เอาไว้ให้ถึงเวลานั้นก่อน แล้วหนานอินจะทำให้นายดู ไฟประลัยกัลป์ยังไงยังงั้นเชียวแหละนายเอ๊ย!...แต่ก็นั่นแหละนะ เราจะพบงกลีนหางที่เรียกว่า นาค-บาศนี่ได้ที่ไหน เมื่อไหร่เท่านั้น"

แม้ว่าจะฟังดูเลื่อนลอยสักเพียงใดก็ตามกำลังใจก็เริ่มเกิดขึ้นแล้ว สำหรับทุกคนที่รวมกลุ่มกันอยู่ในขณะนี้ แม้แต่อนุชาเอง ผู้ไม่ค่อยจะเลื่อมใสในอะไรนัก นอกจากฝีมือของตนเองก็ยังเต็มไปด้วยความสุดทึ่ง **อย่างน้อยที่สุด มันก็เป็นนิมิตหมายที่ดี เป็นกำลังใจปลอบขวัญ และนิมิตหมายชนิดนี้ มันก็ได้เกิดขึ้นกับบุคคลที่มีศีลสัตย์เป็นผู้ที่น่าศรัทธาเคารพที่สุดของคณะ ไม่ได้เกิดขึ้นจากคนกะล่อน ขี้ปดมดเท็จปั้นน้ำเป็นตัวที่ไหน**

"เรามีข้อพิสูจน์กันได้อีกครั้งหนึ่งครับ พี่ใหญ่..."

อดีตพรานชดกล่าว เสียงเริ่มมีกังวานใสขึ้น

"ถ้าความฝันของพี่ใหญ่เป็นความจริง...ถ้าเทพธิดาแห่งนาคราชหยิบยื่นการช่วยเหลือมาให้แก่พวกเราจริง เราก็ต้องได้พบสิ่งที่ลุงอินเรียกว่า 'นาคบาศ' จริง ในระยะเวลาก่อนที่พวกเราทั้งหมดหรือคนหนึ่งคนใดจะพินาศไป แต่ถ้าเราไม่พบของสิ่ง

แน่ มันก็เป็นแต่เพียงแค่ความฝันในภาวะที่พี่ใหญ่กำลังตกยากเท่าเค็ญอยู่กลางป่าเท่านั้น”

“เธอสรุปได้ถูกต้อง...” เชษฐายอมรับ

“ตั้งแต่นาทีนี้เป็นต้นไป ถ้าเราพบงูกลืนหางกันเองสองตัวเป็นวงกลม ก็แปลว่าทุกสิ่งทุกอย่างเป็นความจริงทั้งหมด เราจับมือกับมันตรัยได้แน่ แต่ถ้าไม่พบ ความฝันของพี่มันก็เป็นสิ่งไร้สาระ”

“และถ้ามันเป็นความจริง เราก็ควรจะได้พบสิ่งนั้นโดยเร็วที่สุดด้วย” ไชยยันต์เสริมมา

มีเสียงฝีเท้าคนหมู่มาก เดินย่ำกรวดลงมาจากลาดด้านบนและให้เสียงสัญญาณกู่โหวกเหวก คะหยิ่นป้องปากกู่ตอบออกไป ชั่วอึดใจใหญ่ ก็แลเห็นนายช้วนนำคณะลูกหาบแบกหามสัมภาระข้าวของลงมาอย่างระมัดระวัง ตามแก่งแข้งหิน เพื่อตรงเข้ามาสมทบ เสียงหนานอินตะโกนเตือนให้พวกนั้นใช้ความระมัดระวัง เพราะพื้นชันและยังลื่นอยู่มาก

ต่างดีใจ ที่เห็นทั้ง 5 คนอยู่ครบ และกำลังกินอาหารรออยู่ แต่พอทักทายสอบถามกันสองสามคำทราบว่าไม่มีวี่แววของ ‘นายหญิง’ ต่างก็หน้าแห้งสลดกันไปอีกเชษฐาเร่งสั่งให้พวกนั้นลงมาอุ่นอาหารกระป๋องและกินให้เสร็จเสียโดยเร็วเพื่อจะได้ออกเดินทางติดตามดาริน...

เช้าตรู่ของภาวะวิกฤตทางฝ่ายเชษฐา อันเป็นเวลาเดียวกันนี้ เป็นเช้าตรู่ของราตรีที่ผ่านไปอย่างไม่มีอะไรกระโตกกระตาก ทางฝ่ายติดตามค้นหาซากเครื่องบินตก ซึ่งวางแคมป์พักกันอยู่บนยอดเขาเหนือทะเลสาบใหญ่ โดยสิ้นเวลาเปลืองเปล่าไปแล้วถึง 2 คืน

มันเพียงแต่ว่า เวลาประมาณตี 3 เศษ รพินทร์ ไพรวัลย์ สะดุ้งผวาขึ้นมาอย่างพรวดพราด ลักษณะเหมือนคนตื่นจากฝันร้ายกะทันหัน ซึ่งลักษณะอันคล้ายโรคประสาทหลอนชนิดนี้ ไม่เคยปรากฏมีในตัวเขามาก่อนเลย อาการที่เขาดึงกายวูบขึ้นมานั่งโดยฉับพลัน พร้อมกับฉวยไรเฟิลมากุมไว้ในมือทั้งสอง เบิกตาโพลงมองอย่างปราศจากจุดหมายออกไปยังความมืดเบื้องหน้า ไม่มีใครของฝ่ายนายจ้างรู้สึก เพราะกำลังอยู่ในภาวะหลับสนิท

เว้นไว้เสียแต่ผู้ซึ่งนอนถัดจาก ดร.สแตนลีย์ อันคั่นห่างจากเขาออกไปคนเดียวเท่านั้น

เขาคงจะนั่งอยู่ในลักษณะนั้นนาน สภาพตะลึงตะไลงงงันเหมือนคนถูกสะกด หล่อนจึงค่อยๆ ขยับกายลุกขึ้นเดินอ้อมมาทางด้านริมสุดแล้วทรุดกายลงใกล้ๆ กระซิบขณะที่จ้องหน้า

“เป็นอะไร?”

รพินทร์สะบัดหน้าแรงๆ สองสามครั้ง แล้วเอานิ้วคีบสันจมูกหลับตาลง

“เปล่า เปล่า! ไม่มีอะไรหรอกคริส...ผมคงฝันไปนะ”

“ท่าทางคุณน่าตกใจมาก เพราะลุกขึ้นมาอย่างฉับพลันทันด่วน คว้าปืนด้วย”

“คุณเห็นตลอดรึ”

“อาจบังเอิญก็ได้ ที่ก่อนหน้าคุณจะดึงกายพรวดพราดขึ้นมา ฉันรู้สึกตัวพอดี กำลังดูนาฬิกาข้อมือ ก็เลยเห็นลักษณะอาการทะลึ่งตัวขึ้นมาของคุณ”

“มีใครในพวกเรา ผมหมายถึง...คุณเองหรือเบล ละเมอร้องกรีดขึ้นบ้างหรือเปล่าเมื่อตะกี้?”

จอมพรานถามแผ่วๆ ติดกุกกักในลำคอ เอามือทั้งสองลูบเสยผม ขณะที่ยังนั่งก้มหน้าอยู่สภาพนั้น

หล่อนส่ายหน้าช้าๆ ตาจับนิ่งอยู่ที่เขาไม่เปลี่ยน เอื้อมมือมาแตะไหล่

“ไม่...ไม่มีใครละเมอร้องขึ้นมาสักคน คุณฝันร้ายไปรึ?”

“ผมได้ยินเสียงผู้หญิงร้อง...ใช่ มันคงฝันร้ายนั่นแหละ...แต่ผมจำความฝันไม่ได้เสียแล้ว หูแว่วแต่เสียงกรีดร้องของผู้หญิง”

ขณะที่พึมพำ รพินทร์กวาดตามองดูฝ่ายนายจ้างของเขา ที่พากันนอนเรียงรายสงบเงียบอยู่ เหมือนจะสำรวจจำนวนคน แล้วแลเลยออกไปยังกองไฟที่พวกลูกหาบและพรานพื้นเมืองของเขาก่อไว้ ซึ่งบัดนี้โทรมลงเหลือแต่เถ้าแดง ๆ

"ลักษณะของคุณหวาดผวา และทุกข์ใจเหลือเกิน มีอะไรที่ฉันพอจะช่วยได้มั่งไหม?"

"แวเลี่ยมซัก...5 มิลลิกรัม ถ้าไม่ต้องไปค้นหาให้เอิกเกริกยุ่งยากเกินไปนัก"

คริสตินา ถอนใจนิดหนึ่ง ล้วงลงไปในกระเป๋าเสื้อ ซึ่งสวมทับด้วยแจ็กเกตของหล่อน อึดใจเดียวก็ส่งยากล่อมประสาทเม็ดเล็ก ๆ ให้เม็ดหนึ่ง รพินทร์รับมาโยนใส่ปากกลืนโดยไม่ต้องใช้น้ำ แล้วบิดกายอย่างเมื่อยขบ บอกต่อมาว่า

"ขอบคุณ กลับเข้าไปประจำที่นอนเสียเถิด คริส"

กล่าวจบ เขาก็ลดนกไรเฟิลลง แล้ววางไว้ข้างกายในลักษณะเดิม แม่ผมทองดึงไหล่เขาให้นอนราบลงตามเดิม และตัวหล่อนเองก็เอนกายลงข้าง ๆ เขา ทางซีกด้านนอกสุด ในลักษณะตะแคง เอาศอกยันพื้น วางคางลงกับฝ่ามือ

"ฉันจะนอนดักคุณไว้ริมสุดด้านนี้แหละ เกิดอาการอะไรแปลก ๆ ขึ้นอีก จะได้รู้สึกตัวทัน ประสาทคุณตอนนี้ไม่ดีนักนะรพินทร์..."

พร้อมกล่าว หล่อนจับข้อมือเขาตรงบริเวณชีพจร

"ตามปกติ คุณเป็นคนมีหัวใจที่เต้นช้า และหนักแน่นในจังหวะสม่ำเสมอ แต่เดี๋ยวนี้มันเร็วและผิดปกติ เอาละ ฉันจะไม่ถามว่า คุณฝันร้ายเป็นเช่นไร ขอให้คุณพักหลับเสียเถอะ"

"นี่ผมกลายเป็นคนไข้ในความดูแลของคุณอีกแล้วหรือ... ท่าทาง!"

"อย่าคิดอะไรมาก เราเพื่อนกัน ยามใดใครอ่อนแอกว่าก็เกื้อหนึ่งจะช่วยอย่างที่คุณเคยช่วยฉัน และฉันเคยช่วยคุณมาแล้ว สุดแต่โอกาส"

"แล้วคืนนี้ผมอ่อนแอหรือ?"

"อาจเป็นช่วงระยะเวลาหนึ่งก็ได้"

"แล้ว...ตัวคุณเองล่ะ นอนสลบมาตั้งแต่บ่ายตลอดมาจนใกล้ค่ำเพราะพิษแมงมุม คุณกลับแข็งแรงดีแล้วในดึกดื่นคืนนี้?"

"ฉันก็เหมือนกับคุณนั่นแหละ ถึงไม่เหมือนกันมาก่อน ก็ต้องฝึกให้เหมือนในตอนนี้ คือเจ็บเป็นเจ็บ ตายเป็นตาย และถ้าจะหายก็ต้องแข็งแรงในทันที จะมาทำป้อแป้ปวกเปียกอยู่ไม่ได้ เอาละ หลับเสีย"

"จะพยายาม คุณก็เหมือนกันควรพักหลับ เรามาเสียเวลากันอยู่ที่นี่ 2 วันเต็มๆ แล้ว พรุ่งนี้จะบุกหนักต่อ"

"สำหรับฉันสบายมาก คุณหลับ ฉันก็หลับ คุณตื่นฉันก็รู้สึกตัว"

"นั่นมันควรเป็นหน้าที่ของผม ไม่ใช่ของคุณ!"

"ก็บอกแล้วยังไงว่า จะฝึกให้เหมือนคุณให้ได้"

"เพื่ออะไรกัน?"

"ก็เพื่อจะได้เท่าทันทุกอย่างในป่านี่ยังไงล่ะ...จำได้ไหมคืนหนึ่ง ฉันไม่สบายนิดหน่อย แต่ความฟุ้งซ่านมันมาก ฉันนอนไม่หลับและคุณเป็นคนมาทำให้ฉันหลับด้วยบทกวีบทหนึ่ง และฉันก็หลับไปอย่างสงบที่สุด ภายหลังได้ฟังบทกวีของคุณ"

“จำได้”

“บทกวีบทนั้น ข้อความว่ายังไงนะ?”

“ผมลืมมันแล้ว”

“ก็น่าจะลืมหรอกนะ ระหว่างเราสองคน คุณไม่ได้มาอินังขังขอบอะไรกับฉันเลยนี่ ไม่มีอะไรประทับใจ แต่เอาเถอะ ฉันไม่เรียกร้องแสวงหาสิ่งนั้นเอาจากคุณหรอก แต่ก็อยากจะสนองตอบ ปฏิบัติต่อคุณเหมือนอย่างที่คุณปฏิบัติต่อฉัน ณ คืนอันนอนไม่หลับนี้บ้าง...เอาไหม?”

เขาหลับตานิ่ง นิ้วแผ่วของคริสตินาก็รูบิลไล้มาที่เปลือกตาเขา กระซิบต่อ

“อย่าทำเป็นคนความรู้สึกหยาบกระด้าง จิตใจเป็นหินนักซิ ฉันรู้ว่าคุณยังไม่หลับหรอก และยากที่จะหลับได้จากความฝันเมื่อครู่นี้”

“ตกลง ผมจะฟัง”

“ให้ฉันฟังหัวใจคุณก่อน จะได้ร้อยกรองออกมาได้ถูกจากความในใจของคุณในขณะนี้ ดีไหม?”

“คุณไม่มีวันอ่านหัวใจแท้จริงของผมออกหรอก”

“อย่าท้า”

ว่าแล้ว‘แม่ภูเขาน้ำแข็ง’ที่เขาเคยคิดตั้งสมญานามในอดีตเมื่อแรกพบกัน ก็เอาหูแนบฟังลงกับแผ่นอกของเขา ตรงตำแหน่งที่ตั้งของหัวใจ อึดใจหนึ่งก็เงยขึ้น

“หัวใจของผมมันบอกกับคุณว่ายังไง?”

“มันบอกว่า ‘ฉันรำคาญเธอเสียจริง ๆ แม่หญิงแพศยา!’”

"ผิด! มันบอกว่า 'ถ้าไม่ผิดสัจจะที่ให้ไว้กับผู้หญิงที่ฉันเมตตา ฉันมีอะไรกับเธอไปนานแล้วแม่ไลล่า อาร์มิเตจ!"

"อ้อ! มันว่างั้นรึ..."

คริสเบิกตา ทำหน้าตื่นถาม

"น่ารักก็ตรงสัจจะข้อนี้แหละนะพ่อยอดชายนายรพินทร์ถึงได้ฟังนะหัวใจของคุณมันคร่ำครวญออกมาด้วยบทร้อยกรองอย่างนี้"

"Sometimes I wondered I'd spent the Lonely night
Dreaming of the song
A memory passed my reverie
And I'm once again with you
When our love was new...
(บางครั้งฉันเคยหวาดประหลาดจิต
ปล่อยความคิดเตลิดไปในคืนเปลี่ยว
ฝันถึงเพลงรักเก่าเศร้าแดเดียว
สุดโดดเดี่ยวรำพันในรำพึง
ถึงอดีตแสนหวานที่ผ่านพ้น
มาเวียนวนเตือนตรึกระลึกถึง
รักยังเรียกเพรียกหาติดตราตรึง
ณ วันซึ่งเคยอยู่คู่เคียงกัน...ฯลฯ")

กระแสเสียงนั้น หวานกังวานเหลือประมาณ ใช่แล้ว มันแฉลโพยหัวใจของเขาออกมาตีแผ่ทุกซอกทุกมุมอย่างถูกต้องที่สุด คริสไม่เคยร้องเพลงให้เขาได้ยินมาก่อน แต่ยามนี้หล่อนร้องได้เจ็บปวดแสบทรวงเหลือประมาณ...แล้วเขาก็หลับสนิทไปด้วย

เสียงร้องเพลงเศร้าๆ เย็นๆ บทนั้น หล่อนอ่านใจเขาถูกอย่างแท้จริง

นั่นคือเหตุการณ์ของกลางดึกสงัดของเมื่อคืนที่ผ่านมา

เช้าตรู่ของวันนี้ ฝ่ายนายจ้างทุกคนตื่นขึ้นในเวลาไล่เลี่ยกัน และก็เป็นเหมือนปกติ คือไม่มีใครตื่นทันรพินทร์ในยามเช้าสักคน ถ้าเขาไม่นอนซมเพราะเจ็บไข้ได้ป่วย จอมพรานออกไปตรวจบริเวณก่อนแล้วตามปกติวิสัย แล้วก็กลับเข้ามาบงการกับคนของเขาในเรื่องหุงหา และตระเตรียมเก็บข้าวของ

“ผมให้เวลา 45 นาทีครับ”

เขาเฉียดใกล้เข้ามาร้องบอกกับคณะนายจ้างอเมริกันและเชิดวุธ ซึ่งกำลังสาละวนเก็บของเครื่องนอนกันอยู่

“เราจะออกเดินทางตามแผน ซึ่งได้อธิบายไว้แล้วเมื่อคืน”

แล้วก็ไม่เปิดโอกาสให้ฝ่ายนายจ้างคนใดซักถามทั้งสิ้น กล่าวจบก็เดินสวบๆเข้าไปสั่งการกับพวกพรานพื้นเมืองของเขาอีก

“เช้าตรู่วันนี้ดูเขาเครียดเหลือเกิน”

อเมริกันอาวุโส เปรยขึ้นในหมู่พวกตน

“นั่นไม่ใช่สิ่งผิดสังเกต ตรงข้าม ถ้าไอ้เสือนี่ร่าเริงแจ่มใสเมื่อไหร่ นั่นถึงจะเป็นสิ่งประหลาดออกไป และเราต้องระวังกันให้มาก ถ้าหมอเปลี่ยนบุคลิกไปแบบนั้น”

นายคี๊ธบอก แล้วก็ใช้เวลาช่วงสั้นๆ ก่อนจะแพ็คเครื่องวิทยุรับส่ง พยายามติดต่อเรียกศูนย์บังคับการลอยอีกครั้ง แล้ว

ไพลงหัวดิกๆ ไม่มีสัญญาณตอบรับ หรือการเรียกลงมาเลย แม้
พะใช้การเคาะรหัสมอร์สก็ตาม จึงเก็บเครื่องในทันที

ภายหลังเมื่อรับประทานอาหารเช้า และเก็บข้าวของ
แล้วเสร็จ ขบวนพร้อมที่จะออกเดินทางได้ รพินทร์กลับเข้ามาพบ
กับฝ่ายนายจ้างของเขาอีกครั้ง ยิ้มให้กับทุกคนเหมือนจะเป็น
การให้กำลังใจ

"เรากำลังจะเดินทางเดี๋ยวนี้แล้ว ใครมีปัญหาอะไรไหม
ครับ?"

"พวกเราไม่รู้ว่าจะมีปัญหาอะไร แต่คุณรู้ดีกว่าฝ่ายเรา เพราะฉะนั้น ถ้าคุณจะช่วยชี้แนะให้เราเข้าใจบ้าง แม้จะโดยเผินๆ คร่าวๆ ก็จะดี"

ดร.สแตนลีย์พูด

"เราจะบ่ายหน้าตะวันตกเฉียงเหนืออย่างที่บอกแล้ว อ้อมทะเลสาบใหญ่นี่ ไต่เขาลงสู่ดงทึบ แม้จะมีเสบียงอาหารสดเหลืออยู่บ้าง และมีน้ำจากที่นี่ไปอย่างเต็มที่ ปัญหาเรื่องขาดอาหารขาดน้ำต้องมีขึ้นแน่ แต่เราผ่านพ้นปัญหาข้อนี้ เพราะฝ่ายคุณมีการตระเตรียมอาหารและน้ำสำเร็จรูปไว้แล้ว เราจะไปกันตามสบาย ไม่เร่งร้อนนัก แต่พยายามจะไม่ให้มีอะไรมาถ่วงเวลา ทำให้ล่าช้าไปอีก คำไหนนอนนั่น..."

เขาประกาศช้าๆ เป็นจังหวะ ตบหมวกลงกับขากางเกงไล่ฝุ่น มองละไปตามใบหน้าของฝ่ายนายจ้างทุกคน

"คงไม่ต้องเตือนว่า ทุกคนจะต้องระมัดระวังตัวขีดสุด

เช่นไร อันตรายนอกจากจะมาจากภัยธรรมชาติแล้ว ให้ระวังจากการลอบโจมตีในรูปแบบต่างๆ ของไอ้มอนสเตอร์ ซึ่งจะเล่นงานเราทั้งซึ่งหน้าและลับหลัง ใครเห็นหรือสัมผัสสิ่งผิดปกติให้บอกผมหรือพรานของผมคนใดคนหนึ่งได้ทันที...”

จอมพรานแลไปที่คี๊ธ อันเป็นพนักงานวิทยุ ถามว่า

“วิทยุรับส่ง ติดต่อศูนย์บังคับการยังทำงานไม่ได้ผลอยู่ใช่ไหมครับ เคอเนลคี๊ธ”

“เลวกว่าเมื่อคืนนี้เสียอีก!”

คี๊ธตอบมาอย่างสิ้นศรัทธา ไม่ยินดียินร้ายอะไรอีกเกี่ยวกับเครื่องรับส่งเครื่องใหญ่ อันเป็นปัจจัยสำคัญที่สุด ในการติดต่อขอความช่วยเหลือจากศูนย์ควบคุมการเดินทาง

“แต่วิทยุมือถือประจำตัว ยังใช้การได้ดี ถูกต้องไหม ขอให้โปรดตรวจสอบเสียเดี๋ยวนี้”

ทุกคนที่มีวิทยุประจำตัว เอาออกมาตรวจสอบทันที รวมทั้งของเขาเองที่ได้รับแจกด้วย ผลปรากฏว่า ยังทำงานได้เป็นปกติ

รพินทร์มีสีหน้าพอใจ ประกาศต่อไป

“ผมขอให้ทุกคน เก็บรักษาวิทยุประจำตัวให้ดีที่สุด เพราะเป็นสิ่งสำคัญที่จะติดต่อถึงกันได้ถ้าจำเป็น อย่าให้ตกหล่นสูญหายไปได้ และแทนที่จะใช้เหน็บเข็มขัดระหว่างการเดินทาง ผมอยากให้เปลี่ยนไปเก็บไว้ในย่ามหลังประจำตัว จะปลอดภัยกว่า ในกรณีแตกแยกพวกหรือพลัดหลงกันออกไป ไม่ว่าจากกรณีใดก็ตาม ขอให้เรียกกันทางวิทยุ แต่ถ้าวิทยุเรียกแล้วไม่เป็นผล ขอให้ส่งสัญญาณยิงปืนขึ้น 3 นัด โดยเว้นระยะแต่ละ

นัดประมาณ 10 วินาที แล้วให้หยุดฟังสัญญาณยิงตอบในลักษณะเดียวกันจากอีกฝ่าย ซึ่งหมายถึงว่ารับทราบ และกำลังออกค้นหา จำไว้ว่าเมื่อยิงปืนเรียกแล้ว ฝ่ายที่คิดว่าตนเองหลงทาง อย่าเคลื่อนไหวไปไหนอีกเป็นอันขาด ให้อยู่ในบริเวณที่เดิม รอจนกว่าฝ่ายค้นหาจะมาพบ และถ้ายังไม่พบภายหลังจากยิงเรียกชุดแรกไปแล้วนานเกินสมควร ให้ยิงเรียกขึ้นอีก แต่ไม่ควรจะกระชั้นเวลาถี่เกินไปนัก ขอรับรองว่า คนของผมหรือตัวผมเอง เมื่อได้ยินสัญญาณเสียงปืนยิงเรียก จะเดินค้นหาที่มาของเสียงได้ถูกต้อง ควบคุมสติให้ดีเมื่อเกิดพลัดหลง และถ้าไม่แน่ใจอย่าพยายามเดินค้นหาพวกด้วยตัวเอง เว้นแต่จะมีพรานของผมคนใดคนหนึ่งหลงพลัดเป็นพี่เลี้ยงอยู่ด้วย ซึ่งเขาจะให้ข้อแนะนำเองว่าควรจะทำอย่างไร”

ทุกคนฟังอย่างตั้งใจ และที่ดูเหมือนจะเป็นการนัดแนะกันอย่างจริงจังเป็นครั้งแรก นับตั้งแต่ออกเดินทางมา

“สมมุติว่า วิทยุเรียกกันไม่ได้ยิน ยิงปืนไปแล้ว 3 นัดตามที่คุณว่า ก็ไม่ได้ยินเสียงใครยิงตอบรับมา เราจะทำอย่างไร?”

ผู้ถามคืออิสซาเบล และก็เป็นคำถามที่มีเหตุผลดีมาก

รพินทร์ยิ้มขรึม ๆ

“ถ้าเช่นนั้นก็แปลว่า โชคของคุณไม่ดีเอาจริง ๆ ตำแหน่งที่คุณหลงพลัดไปอยู่ห่างเกินรัศมีที่พวกเราคนใดจะได้ยินเสียงปืนหรือมิฉะนั้นพวกเราคนอื่น ๆ ก็ตายกันไปหมดแล้ว คุณต้องตัดสินใจด้วยตัวเองเพื่อประทังชีวิตให้อยู่รอดไว้ก่อน จุดสำคัญที่สุดก็คือ พยายามมุ่งเข้าหาแหล่งน้ำ และก่อไฟขึ้น พยายามเอาตัวรอดให้ได้นานที่สุด คุณอาจได้พบพวกเราคนใดคนหนึ่งภายหลัง

หรือมิฉะนั้นก็กลายเป็น ‘นางพญาไพร’ มีชีวิตดำรงชีพอยู่ในป่าตลอดไป แต่ที่ควรมั่นใจได้ก็คือ ถ้าผมยังไม่ตาย ไม่ว่าพวกคุณคนใดจะพลัดหายแยกทางไปอยู่ที่ไหน ผมต้องตามพบจนได้นั่นแหละ ช้าหรือเร็วเป็นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะฉะนั้น ที่ผมจะเน้นก่อนการออกเดินทางตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปก็คือในเป้หลังประจำตัวของทุกคน จะต้องมีเครื่องยังชีพเฉพาะตัวพร้อม ใครขาดอะไร ก็ให้ไปเอามาจากหีบห่อสัมภาระส่วนกลาง อย่าให้ขาดอะไรที่จำเป็นเลยแม้แต่สิ่งเดียวต้องเตรียมพร้อมสำหรับการพลัดแยกจากหมู่คณะไว้ล่วงหน้าด้วย เพราะมันอาจเกิดขึ้นกับใครเมื่อไหร่ก็ได้ ในเส้นทางที่เราจะบ่ายหน้าไป”

ความเงียบปกคลุมไปชั่วขณะ แล้วอเมริกันอาวุโส อันเป็นหัวหน้าคณะก็ยิ้มเยือกเย็น เอ่ยห้าวต่ำว่า

“เราเข้าใจในสิ่งที่คุณบรรยายสรุปมาให้ฟังและพร้อมแล้ว ทุกคนมีข้อแม้อย่างเดียวว่าตัวคุณเอง อย่าเดินห่างพวกเราเกินไปนัก ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป”

รพินทร์ยกมือขึ้นแตะปีกหมวก

“ตกลงครับ ผมจะพยายามให้ความอบอุ่นใจแก่พวกคุณให้มากที่สุด”

“โอเค มู๊ฟว์!” หัวหน้าคณะสั่ง

จอมพรานหันไปโบกมือกับคนของเขา ที่ตั้งขบวนรอคอยอยู่ก่อนแล้วทันที แล้วเบี่ยงตัวหลีกทางให้ เป็นสัญญาณให้คณะนายจ้างของเขาเกาะหมู่เดินไปก่อน โดยตนเองปิดท้าย

ขบวน สแตนลีย์และคริส ก้าวออกไปก่อนเป็นคู่แรก ติดตามด้วยคี๊ธ และอิสซาเบลซึ่งพอเดินเฉียดผ่านเขา แม่ผมแดงก็ยื่นกล่องชนิดหนึ่งให้เขา มันห่อด้วยพลาสติกอย่างมิดชิด บอกหน้าตาเฉยว่า

“เม็ค ยูส อ๊อฟ ดิส ซัมไทม ยู เมย์ นีด อิท!”

แล้วเดินผ่านไปด้วยอาการปกติ รพินทร์รับไว้อย่างงงๆ เพราะอาการยื่นส่งของหล่อน อยู่ในลักษณะยัดเยียด เชิดวุธอันเป็นคนสุดท้าย มองเห็นอาการยื่นส่งของนั้นเช่นกันด้วยความแปลกใจ รพินทร์ยังไม่สนใจอะไรนัก หนีบห่อนั้นไว้ที่ซอกรักแร้แล้วลวงซิปโป้ออกมาจุดกับปลายบุหรี่อันคาบอยู่นานแล้ว พร้อมกันก็โอบไหล่นายทหารรุ่นน้อง พาออกเดินไปด้วยกัน

“อย่าประมาทนะครับ คุณวุธ และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้นก่อนจะคิดช่วยคนอื่น จงช่วยตัวเองให้ได้เสียก่อน หลวงพ่อทวดและแร่บางไผ่ ยังอยู่ทั้งสององค์ไม่ใช่หรือ?”

เชิดวุธเอามือกุมไปที่อกเสื้ออย่างมั่นใจ

“ครับ ไม่มีวันห่างตัวผมหรอก และมั่นคงแข็งแรงดีที่สุดไม่มีวันหลุดจากตัวผมได้”

“เริ่มอาราธนา ขอความพิทักษ์คุ้มครองจากท่านได้แล้ว”

“ดีมาก...ไป เราไป...ง่า...ลำบากทุกข์ยากด้วยกัน”

จอมพรานกล่าวยิ้มๆ ตบไหล่ให้กำลังใจบุตรชายท่านนายพลอันมาพลอยตกทุกข์ได้ยาก ร่วมเหตุการณ์อยู่ด้วย นายทหารหนุ่มหัวเราะเบาๆ

“ผมไม่แคร์อะไรเลย ถ้ายังมีพี่เป็นคนนำทางอยู่แบบนี้ ถึงพวกอเมริกัน 2 คู่ 4 คนนั่นก็เหมือนกัน ว่าแต่...”

เชิดวุธชี้ไปที่ห่ออันหุ้มไว้ด้วยพลาสติกอีกชั้นหนึ่งที่รพินทร์ยังหนีบอยู่ในซอกแขนของเขา ซึ่งเขาเกือบจะลืมไปเสียแล้วด้วยซ้ำ

“ตะกี้ เบลส่งห่ออะไรให้พี่ หนีบคาอยู่นั่น”

“อ้อ จริงซินะ...”

รพินทร์นึกขึ้นมาได้ หยิบห่อนั้นขึ้นมาบีบๆดู ภายในบรรจุอะไรหยุ่นๆ และสปริงตัวได้เล็กน้อย

“อะไรกันนี่ หล่อนบอกกับผมว่า เก็บไว้ใช้ประโยชน์ บางเวลานายอาจต้องการมัน! อะ! อะไรกันหว่า...อาหารพิเศษ ยา หรือเครื่องจำเป็นประทังชีพประเภทไหนสักอย่างกระมัง”

ว่าแล้วเขาก็เคาะขึ้นๆ ลงๆ ในมือ น้ำหนักของมันไม่มากนัก แต่ก็ไม่ถึงกับเบาเสียทีเดียว เชิดวุธเอื้อมมือไปคว้าหมับ

“มะ! ให้ผมเปิดดูเอง แม่นี่มีอะไรพิลึกๆ อยู่เสมอ หวังว่าคงไม่ใช่ระเบิดพลาสติก แบบซีโฟร์ หรือระเบิดแก๊สไข่เน่านะ”

เดินเคียงคู่กันไปพลาง พ.ต.เชิดวุธ ก็ค่อยๆ แก้ห่อพลาสติกที่หุ้มไว้อีกชั้นหนึ่งออกอย่างระมัดระวัง...

เมื่อพลาสติกที่หุ้ม ลักษณะเป็นถุงคลี่ออก เชิดวุธล้วงมือลงไปหยิบเอากล่องกระดาษสีน้ำเงิน ขนาด 5 คูณ 7 นิ้ว ออกมาอย่างงงๆ รพินทร์ระหว่างเดินเคียงคู่ไปก็เหลือบตามองดูอยู่ด้วยอย่างไม่สู้จะสนใจอะไรมากนัก

“อะไรวะ ‘เพลย์ เมท...’

เสียงเชิดวุธพึมพำอ่านอักษรอังกฤษสีขาวที่พิมพ์ติดไว้บน

สีน้ำเงินของกล่องกระดาษนั้น เป็นแถบเต็มไปหมด แล้วแกะฝากล่อง ดึงเอาวัตถุสิ่งหนึ่งที่บรรจุอยู่ภายในออกมาเห็นแวบๆ มีลักษณะเป็นแป้นยางสีชมพูใกล้เคียงกับเนื้อคนมากที่สุด และมีหลอดเป็นท่อติดอยู่ด้วยท่าทางแปลกประหลาด ซ้ำยังมีสายไฟฟ้าเส้นเล็กๆ ม้วนพันไว้ ปลายสายไฟฟ้าที่ต่อเชื่อมกับวัตถุสิ่งนั้นอีกด้านหนึ่ง เป็นกลักกลมยาวเล็กๆ มองเห็นชัดว่าเป็นกล่องบรรจุแบตเตอรี่แห้ง

ระหว่างที่เดินไป คลี่ดูไป เสียงเชิดวุธร้อง “เฮ้ยๆๆ” เบาๆ ไปตลอดทาง และแล้วพอมองเห็นได้ชัดเจนถนัดตาที่สุดทั้งองค์ประกอบของมัน นายทหารหนุ่มก็หยุดชะงักก็กชูขึ้นสูงตรงหน้าพร้อมกับกัดริมฝีปากกลั้นหัวเราะจนหน้าแดงก่ำ แล้วในที่สุด ก็กลั้นไว้ไม่อยู่ ปล่อยก๊ากออกมาตัวงอ มือก็ถือสิ่งนั้นแกว่งอยู่ไปมา

“โอ๊ย! พี่...เด็ดซาระตี่แท้ๆ แม่เจ้าประคุณเบลนี่ อุตส่าห์พกติดมาเป็นของขวัญให้พี่ด้วยนะ ฮ่า! ฮ่า!”

นายทหารหนุ่มแทบจะหัวร่อดิ้น รพินทร์ขมวดคิ้ว ยังมองไม่ถนัดนัก ถามต่ำๆ ว่า

“อะไรนะ? คุณวุธ”

“เอ้า! ดูเสีย มันก็สาใจแม่นางอยู่หรอกนะ ของจริงมีพร้อมที่จะให้ใช้ พี่ก็ไม่สนใจจะใช้ แม่ก็เลยส่งของปลอมให้เสียเลย โฮ้โฮ! เหลือรับประทานเลย แม่หมอเบลคนนี้นี”

เชิดวุธพูดพลาง หัวเราะท้องคัดท้องแข็งไปพลางโยนส่งไปให้ รพินทร์คว้าไว้ได้ทันก่อนที่จะตกลงดิน สัมผัสแรกที่เขาจับถูกมัน รู้สึกว่าเหมือนจับถูกเนื้อ หรืออวัยวะส่วนที่อ่อนนุ่ม

อันเป็นร่างกายมนุษย์จริงๆ เพียงแต่ไม่มีอุณหภูมิเท่านั้น มันเป็นแป้นผลิตด้วยยางสังเคราะห์พิเศษ พอก้มลงพิจารณา จอมมัคคเทศก์ก็แทบสะดุ้งโหยง เพราะคาดฝันหรือคิดไปไม่ถึงมาก่อนเลย ในสิ่งที่อิสซาเบลยัดเยียดส่งให้เขาหน้าตาเฉยตะกี้นี้

มันคืออวัยวะเพศหญิงเทียม ประดิษฐ์ด้วยยางที่นุ่มมีสภาพเหมือนเนื้อมนุษย์มากที่สุด! ติดอยู่กับฐานอันเป็นแป้นขอบ เฉพาะตัวอวัยวะนั้น ทำไว้ได้ใกล้เคียงของจริงเหลือเกิน ประกอบด้วยเนินนูน 3 เหลี่ยมมีกลีบประกบ ชั้นนอกที่เรียก 'ลาเบียมาจอร่า' และกลีบชั้นในที่เรียกในภาษาแพทย์ว่า 'ลาเบียไมนอร่า' ซ้อนอยู่ 'แวไยน่าแคนัล' หรือช่องร่วมเพศเป็นเส้นทางลงไป ภายในเป็นกลีบย่นของยางนุ่มพิเศษขรุขระเหมือนผิวมะระ เหนือช่องทางก็ยังเป็นติ่งของ 'คลิทอรีส' ซ้ำยังปกคลุมไปด้วยขนสีทองปุกปุยพองาม สายไฟฟ้าเล็กๆ คลี่ออกมาแล้ว ยาวประมาณ 2 ฟุตเศษ ติดต่อกับกลักบรรจุแบตเตอรี่เล็กจิ๋ว ขนาด 1.5 โวลท์ 2 ก้อน เพื่อว่าเมื่อกดสวิตช์ 'ออน' หรือ 'เปิด' ตลอดทั้งแป้นอวัยวะเทียม และในช่องร่วมจะมีการสั่นสะเทือนด้วยพลังของมอเตอร์เล็กๆที่ซ่อนอยู่ใต้แป้นอีกทีหนึ่ง

และในขณะนี้ ระหว่างที่อ้าปากค้าง รับมาดูอย่างงุนงง มือของรพินทร์ไปสะกิดถูกสวิตช์เปิดพอดีอวัยวะเพศหญิงเทียมอันนั้นกำลังสั่นอยู่ริกๆ ทำให้จั๊กจี้มือไปหมด และก็บังเอิญที่หัวแม่มือของเขาขณะที่ขยุ้มจับ มันสอดกลีบในเข้าไปจมอยู่ในช่องหรือคูหาสวรรค์จำลองนั้นเล็กน้อย ทำให้รู้สึกว่าหัวแม่มือถูกกด ดูดและสั่นด้วยสิ่งนิ่มๆ จนสยิวไปทั้งกาย

ไม่มีปัญหา ถ้าหากอวัยวะเพศของชาย สอดใส่เข้าไปทางช่องนี้ และถ้าสวิตช์ใช้มอเตอร์ทำงานสั่นสะเทือนเมื่อไหร่ ก็จะมีสภาพเหมือนกับการร่วมเพศกับสตรีนั่นเอง อาจร้ายกาจกว่าเสียด้วย ในกรณีที่หากอยู่ในภาวะกลัดมัน หรืออดกลั้นมานานเพียงแค่ไม่ถึง 1 นาที เจ้าของอวัยวะอาจถึงจุดไคลแม็กซ์ได้ง่ายดายที่สุด อย่าว่าแต่เปิดสวิตช์ให้มันสั่นช่วยเลย **แค่รูปร่างลักษณะของมันคนเดินป่าอดอยากปากแห้งมานาน ๆ ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม แค่มองเห็นหรือลูบคลำ...ก็แทบจะทนไม่ไหวแล้ว**

รพินทร์ ไพรวัลย์ หน้าแดงก่ำ กึ่งหนึ่งตกใจ กึ่งหนึ่ง อายและอีกครึ่งหนึ่งเป็นความรู้สึกที่บอกไม่ถูก ซ้ำยังรู้สึกด้วยว่าอิสซาเบลตบหน้าเขาอย่างแรงที่สุด จากการยื่นส่งวัตถุช่วยบำบัดความใคร่ชนิดนี้ให้แก่เขา

ระหว่างที่เขายังยืนกระเดือกน้ำลายฝืด ๆ ลงคอ ตะลึงงันมองดูสิ่งที่ตนเองไม่เคยเห็นมาก่อนนั้น เชิดวุธก็เข้ามาคว้าแย่งไปดูอีก พร้อมกับอาการหัวเราะชอบใจแทบชักดิ้นชักงออยู่เช่นเดิม บุตรชายท่านนายพลหัวเราะแล้วหัวเราะอีก อย่างครึกครื้นและขบขันสุดขีด ยกขึ้นพิจารณาอย่างละเอียด มิหนำซ้ำยังแหวกสองกลีบจำลองนั้นดูลงไปในช่องทางอันแทบจะเหมือนของจริงทุกอย่าง แล้วก็แหย่นิ้วลงไปพร้อมกับสูดปากลั่น

“ฮู๊ย! พี่ มันทั้งสั่น ทั้งตอด ทั้งดูด เด็ดจริง ๆ แบบนี้ขืนยัดเข้าไป แค่อึดใจเดียวก็ทะลักไม่เหลือสักหยดเท่านั้น ผมว่า

มันน่าจะทำงานได้เหนือกว่าของจริงซะอีกนะนี่...ไปเอามาจากไหนนี่ และเตรียมการมาตั้งแต่เมื่อไหร่ ผมไม่ยักกะเคยเห็นแล้วก็เจตนาที่จะให้พี่โดยตรง...วุ้ย! กจะชักตาย!”

เชิดวุธลิ้นพันกัน ปนหัวเราะร่วนไปหมด ส่วนรพินทร์เม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง แล้ววางสีหน้าปกติตามเดิม ขณะนี้ ทั้งสองคนเดินอยู่ล้าหลังของฝ่ายนายจ้างทั้งหมด ห่างประมาณ 10 เมตร ยังไม่มีใครหันมาสังเกตบุคคลทั้งสอง ตาของเขาแลไปยังผู้ให้สิ่งของเขา เห็นหล่อนเดินแกว่งตะโพกหนาอวบน่าอัดอยู่ด้านหน้าเยอง ๆ กับดร.สแตนลย์เหมือนจะรู ๆ อยู่เหมือนกันว่า เขากำลังมองดูอยู่ รพินทร์ไม่อยากจะให้เป็นที่ผิดสังเกตของพวกที่ล่วงหน้าไปก่อน จึงคว้าคอเชิดวุธให้ออกเดินต่อ เชิดวุธก็เดินไปสำรวจไปอย่างสนใจสนุกสนาน และตื่นเต้นเต็มที่ พร้อมทั้งอาการขบขันขีดสุด รายงานต่อมาว่า

“พี่! พอเปิดแบตเตอรี่แล้ว ข้างในมันมีความร้อนด้วยนะอุ่น ๆ เหมือนของจริงเลย แล้วนี่อะไรอีกละหว่า ในกล่อง...อ้อ! เค.วาย เยลลี่...โว๊ย! ครบเครื่องเลย น้ำยาหล่อลื่นพิเศษ กลิ่นเหมือนน้ำเมือกจากต่อมบาร์โธลินไม่มีผิด วิเศษแท้แม่เจ้าประคุณเอ๊ย! เสียดายที่มีแค่แป้นเท่านั้น ถ้าทำเป็นหุ่นผู้หญิงทั้งตัวได้คงเข้าท่ากว่านี้ และมีของให้เล่นได้มากกว่านี้”

“อย่าโวยวายเอะอะไปนักเลยน่า คุณวุธ!”

เขาพูดเสียงต่ำ ๆ เบา ๆ ในลำคอ เมื่อเห็นว่าเชิดวุธชักจะเสียงเอ็ดตะโรด้วยความคะนองมากเกินไป บุตรชายท่านนายพลจับตรวจดูอย่างตลอดถี่ถ้วนทุกส่วนของมัน กลายเป็นของเล่นที่น่าสนใจและสร้างความครึกครื้นขบขันอย่างที่สุดให้แก่เขาไป

เสียแล้ว จะขยำบีบขยี้อย่างใด มันก็สู้มือยืดหยุ่นเต็มที่ ไม่มีการเสียทรงเลย เชิดวุธพลอยมันเขี้ยว คึกคักขึ้นมาในทันที ปากก็พ่นพำต่อไป

“นี่มันของจำเป็นอีกชนิดหนึ่งของนักเดินป่า หรือนักเดินเขือทะเลแท้ๆ และมันก็เหมาะสมกับสถานการณ์อย่างที่สุด ผมคิดไปไม่ถึงเลยว่า...นอกจากเครื่องวัดหากัมมันตภาพรังสีแล้ว พวกนั้นยังอุตส่าห์มีของจำเป็นพรรค์นี้ติดมาด้วย”

พร้อมหัวเราะกึกๆ ในลำคอ นายทหารรุ่นน้องยื่นส่งสิ่งนั้นมาให้เขาอีกครั้ง รพินทร์ปัดมือ

“ไร้สาระน่า คุณวุธ กรุณาเก็บไอ้ของบ้าๆ นั่นเสียที หรือคุณพอใจจะเก็บไว้เล่นเองก็เชิญตามสบาย”

“แต่เบลเขาให้พี่นะ ของจริงๆ ของเขา จะให้พี่ใช้ พี่ก็ไม่ใช้ เขาก็เลยต้องหาของเทียมให้ยังไงล่ะ อย่างน้อยก็ไม่ต้องไปง้องอนใครหรือทำให้เสียบุคลิก เสียสัจจะกับใคร”

“บ้า...!”

จอมพรานกระแทกเสียงหนักๆ ขยี้ปลายจมูก

“เอาเก็บใส่กล่องเสียที แล้วคุณนั่นแหละเก็บไว้ เอาเป็นว่าผมฝากไว้ที่คุณก็แล้วกัน แล้วก็อย่าเอาไปให้ตาคำ หรือพรานลูกน้องของผมคนไหนเห็นล่ะ”

น้ำเสียงของเขาเริ่มเกรียมขึ้น เชิดวุธยิ้มแหยๆ ยัดของประหลาดสิ่งนั้นลงไปในกล่องตามเดิม ใส่ถุงพลาสติกแล้วถือเดาะอยู่ในมือ รพินทร์ไม่สนใจอะไรอีก เร่งฝีเท้าเดินกวดตามหลังพรรคพวกไป และเชิดวุธก็รีบตามไปด้วย

เสียงบุญคำ ซึ่งได้รับมอบหมายจากเขาให้เป็นผู้นำทาง

ร้องตะโกนโหวกเหวกให้สัญญาณกับขบวนลูกหาบคณะทั้งหมด ตัดลงสู่ฝั่งทะเลสาบใหญ่เหมือนขุนเขาแล้วเลียบเลาะไปทางซ้ายมืออันอดมไปด้วยกอไม้น้ำ และโขดหินจดแรกที่ม่ง ก็คือทิวสนทึบ ที่แลเห็นอยู่ซีกซ้ายมือลิบ ๆ ออกไป

เบล ซึ่งทอดระยะล้าหลังกว่าเพื่อน อาการของหล่อนเหมือนจะก้มลงผูกเชือกบู๊ตเดินป่าให้แน่นกระชับโดยโบกมือเป็นสัญญาณให้พรรคพวกล่วงหน้าไปก่อน แม้แต่เชิดวุธซึ่งทำท่าจะหยุดรอหรือพูดอะไรด้วย หล่อนก็พยักหน้าบอก

“ล่วงหน้าไปก่อนเถอะ ข้างหลังยังมีพรานใหญ่อยู่ทั้งคนไม่ต้องห่วง”

นายทหารหนุ่มมองหน้าหล่อนแล้วอดหัวเราะไม่ได้อีก แต่ก็ไม่กล่าวอะไร เดินผ่านไปเสีย

รพินทร์สาวเท้าเรื่อย ๆ เข้ามาถึง มันก็เป็นเวลาที่หล่อนผูกเชือกรองเท้าเสร็จพอดี เงยขึ้นยืนตรง เขาคว้าต้นแขนหล่อนดึงให้เดินตามไปด้วย ทั้งสองอยู่ในระยะเว้นห่างจากพรรคพวกเบื้องหน้า ซึ่งพอจะพูดอะไรกันตามลำพังได้โดยพวกนั้นไม่ได้ยิน

“ขอบคุณ ในของกำนัลสำหรับผม”

เขาบอกเรียบ ๆ เค้าหน้าปกติเหมือนไม่เกิดอะไรขึ้น หล่อนมีอาการเหมือนจะยิ้มแต่ไม่ยิ้ม ย้อนถามหน้าตาเฉย ๆ เรียบ ๆ เช่นกัน

“คงไม่คิดว่าฉันหยาบคาย ทะลึ่งโลนไม่เข้าเรื่องนะ ฉันมีเจตนาที่จะมอบให้แก่คุณจากใจจริง รับรองว่า แบรนด์ นิว ใหม่

ร้อยเปอร์เซ็นต์...ยังไม่มีใครใช้หรอก อย่างน้อย ก็อย่างที่บอกคุณแล้ว ว่ามันอาจช่วยคุณได้ยามจำเป็น ดีกว่า...”

“อะไร?”

“มือของคุณเอง!”

“ผมไม่เคยที่จะวุ่นวายกับตัวเองเกี่ยวกับเรื่องนี้ ถึงขนาดนั้นหรอก และผมก็ไม่ชอบ ‘ของเทียม’ ทุกชนิด!”

แม่ผมแดงเบิกตาดูเขา

“ไม่ใช้ของเทียม?”

“ใช่!”

“แต่คุณก็ไม่เห็นสนใจกับ...ของแท้”

“ของแท้ ก็จะต้องเป็นของที่ผม ‘เลือก’ และมีความ ‘มั่นใจ’ ด้วย บอกคุณหลายครั้งแล้วว่า อย่าพยายามวุ่นวายอะไรกับผมเกี่ยวกับเรื่องนี้”

“นี่แน่ะ มิสเตอร์ฮั้นเตอร์...”

หล่อนเน้นคำคว้าคอเสื้อเขาเข้ามาใกล้ แล้วแยกเขี้ยวใส่

“คุณน่ะ มันไอ้บ้า ไอ้โง่ ไอ้เซ่อ! ฉันสุดที่จะหาคำด่าคุณแล้วนะ”

รพินทร์กระชากหล่อนวูบเข้าไปริมทางอย่างรุนแรง ลับเหลี่ยมพงกอว่านกระดาษ ร่างยั่วกิเลสของเบลยันติดหิน เขาง้างมือขึ้น แต่แล้วก็ชะงักควบคุมสติได้ ง้างค้าง เบลยืดอกตระหง่านขึ้นยิ้มท้าทาย

“ตบซิ ถ้าคุณอยากจะตบ หรือจะทำอะไร จะฆ่าฉันเสียก็ได้ ฉันไม่มีวันถอนคำพูดหรอก ในคำว่า บ้า! โง่! เซ่อ! ฉันรู้ว่าคุณน่ะเต็มกลั้นมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว ซีเมนของคุณคั่งล้นจน

เต็มสมอง...มันล้นแล้ว! ได้ยินที่พูดนี่ไหม ซีเมนคุณมันขึ้นไปส้นสมอง จนทำให้หัวคิดตันไปหมดแล้ว เพราะไอ้ความคิดเก่า ๆ ล้าสมัยของคุณ ที่ถือว่าเป็นความภาคภูมิใจตัวเองเสียหนักหนา.. นึกว่าฉันไม่รู้รึ คุณน่ะ อยาก! แต่ทำเป็นไม่อยาก ฉันกลัวคุณจะอกแตกตายเสียก่อนที่จะนำทางให้เราสำเร็จ ถึงได้หาทางช่วยสารพัด แต่คุณมันก็ยังไอ้โง่ บรมโง่อยู่นั่นแหละ...ควาย!"

หล่อนพ่นใส่หน้าเขาเร็วปรื๋อ

รพินทร์ตบปังด้วยหลังมือ...ในทันทีที่หล่อนยื่นหน้ามาบริภาษเขาเพียงแค่ชาดคา

เบลเซถลาลงไปพับเพียบอยู่กับพื้น สะบัดหน้าอยู่เร่า ๆ แล้วพริบตาก็เผ่นโผขึ้นมายืนเชิดหน้าใส่เขาอีก

"เอาอีก ตบอีกซิ ควาย!"

จอมพรานรวบต้นแขนทั้งสองของหล่อน พลังของเขาไม่ทราบมาจากไหน ดันส่งพรวดเดียวร่างของเบลไปยันติดกับก้อนหิน ในสภาพกลางลำตัวแอ่นเอนออกมา หล่อนพยายามดิ้น แต่เข่าทั้งดุ้นยันกลางลำตัวของหล่อนไว้ติดอยู่ในลักษณะนั้นดวงตาที่เคยเคร่งขรึมบัดนี้วาวโรจน์ กระชากวิทยุมือถือของตนเองออกมาจากเป้หลังที่เสียบอยู่ในตำแหน่งอันจะหยิบขึ้นมาได้ง่าย ๆ แล้วกดสัญญาณเรียกไปยังพรรคพวกที่ล่วงหน้า ลับเหลี่ยมหินไปก่อน ขณะจิตเดียว ก็มีเสียงตอบรับมาว่า

"ข้างหลังมีอะไรหรือ?"

"ทุกคนโปรดเดินตามบุญคำและคณะไปเรื่อย ๆ..."

เขากรอกคำพูดลงไปในวิทยุด้วยเสียงที่เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น อันเป็นตรงข้ามกับหัวใจที่ลุกเป็นไฟอยู่ในขณะนี้

“หนามตำเท้าเบลนิดหน่อย ผมกำลังบ่งให้อยู่ เดี๋ยวเราจะตามไป”

“โอเค!”

เสียงสแตนลีย์ตอบมาอย่างไม่สนใจ หรือเฉลียวคิดอะไรทั้งสิ้น

รพินทร์ปิดวิทยุ วางตั้งไว้ชั่วคราวบนแง่หินในรัศมีที่หล่อนจะเอื้อมไปไม่ถึง แล้วคราวนี้ เขาขยับไหล่หล่อนเขย่า จับตัวคลอนตบซ้ายตบขวาโดยไม่ยั้ง...นับไม่ถ้วน

ทุกครั้งใบหน้าของเบล...สะบัดไปตามแรงตบนั้นเส้นผมกระจาย หล่อนตั้งตัวไม่ติด แต่ไม่มีเสียงร้องแม้แต่สักอึดเดียวออกมาจากปากของแม่ผมแดง นอกจากเสียงร้องท้าทายออกมาว่า

“ตบเข้าไป ตบ! ตบ! อย่าหยุดนะ! ไอ้ควาย ไอ้งั่ง ไอ้คนฝันแห้ง หลงเพ้อลมๆ แล้งๆ อยู่กับผู้หญิงที่เขาไม่ได้สนใจไยดีอะไรกับตัวเลย”

“บิ๊ซ์ท! ไอ ’ล ฟัค ยัวร์ แอสส์!!”

เขากระชากไหล่หล่อนหมุนกลับอย่างรุนแรง พร้อมเสียงคำราม กดร่างอวบอัดนั้นพังพาบคร่อมลงกับแง่หินแล้วกระชากกางเกงด้านหลังหล่อน พรวดเดียว เห็นก้นอวบหนาสีชมพู เพราะขอบกางเกงที่ซิปขาดจากแรงกระชาก และเข็มขัดหลุด

บั้นท้ายของหล่อนลอยเด่นอยู่ตรงหน้า รพินทร์ลืมตัวหรืออย่างน้อยก็บ้าไปชั่วขณะแล้ว ใช้เท้าเตะขาของหล่อนที่ยืน

ชิดกันอยู่ให้ฉีกแยกออกจากกันอย่างรวดเร็ว กระชากอีกปีดเดียว กางเกงในแบบเตี่ยวบิกินี่ก็ขาดติดมือออกมา รอยผ่าของง่ามก้นเย้ายวนกามก็ปรากฏ หล่อนพยายามจะดิ้นและสู้อย่างเสือดาว แต่อุ้งมือซ้ายแข็งกร้าวราวกับคีมเหล็กของเขากดก้านคอหล่อนไว้

พริบตา ก่อนปฏิบัติการอย่างลืมตัวอันเกิดจากความโกรธที่บันดาลวูบขึ้นมาของเขาจะดำเนินต่อไป ไหล่ของเขา ก็มีอุ้งมือหนึ่งคว้าหมับ พร้อมกระชาก

แรงกระชากนั้น เป็นผลให้กลางตัวส่วนหน้าของเขา ที่กำลังอัดติดอยู่กับบั้นท้ายของเบล และซิปกางเกงกำลังจะถูกรูดลง ผละหลุดออกไป ตัวเขาก็หมุนคว้าง พร้อมกันก็ถูกเตะตัดข้อเท้าที่กำลังเซ ล้มลงไปนั่งจ้ำเบ้าอยู่กับพื้น แรงที่ตนเองถูกคว่ำลงไปกับพื้นด้วยกลยุทธคอมมานโด ทำเอาเห็นดาวพราวระยิบระยับ

ผู้เข้ามาเล่นงานเขาอย่างเฉียบพลันที่สุด จนทำให้หมุนติ้วล้มเค้เก้ไป ไม่ใช่สแตนลีย์...ไม่ใช่คิ๊ธ...ไม่ใช่เชิดวุธหรือใครทั้งสิ้น หากแต่เป็นบุคคลที่เขาคิดไปไม่ถึงเลย... คริสติน่า กรูบิล!

บัดนี้หล่อนยืนเท้าเอวจังก้าค้ำอยู่เบื้องหน้า รพินทร์เงยขึ้นสบดวงตาอันแลมาอย่างเยียบเย็นนั้น ด้วยอาการตะลึง

“แดมน์ เชี้ยท!...”

หล่อนสบถออกมาเบาๆ

“ยู อาร์ โกอิ่ง ทู สกรู เฮอร์ แอสส์ อาร์ยู? คอมมอน, สแตนด์ อับ ดูอิท ทู มี บัท น็อต เฮอร์!”

“คริส!”

“ย่ะ! อิท ’ส มี”

คริสพยักหน้า ยิ้มดุๆ มือยังกอดอกอยู่ในลักษณะนั้น ระหว่างที่รพินทร์กำลังสะบัดหน้าไล่ความมึนงง เขาได้ยินเสียงเบลแผดร้องมาว่า

“เก็ท เอ้าท์ ฟรอม เฮียร์!...ไอ ว้อนท์ มาย แอสส์ บี ฟัคด์ บาย ธิส บัสเติร์ด ค็อค!”

“ชัด อัป! ออร์ ไอ ’ล คิลล์ ยู!”

คริสตินาหันมาตวาดเบล แล้วปรี่เข้าไปกระชากแขน ออกคำสั่งเฉียบขาดต่อมาว่า

“ดึงกางเกงขึ้นให้เรียบร้อย แล้วไปเสียให้พ้นๆ จากชายคนนี้โดยเร็ว ไม่รู้หรือว่าเขากำลังบ้าพอที่จะฆ่าเธอได้ ได้ยินที่ฉันพูดนี่ไหม?”

ไลล่า อาร์มิเตจ หรือคริสตินา กรูบิล มีอำนาจลึกลับอยู่เหนือเบลเสมอ แม่ผมแดงหายใจกระหืดกระหอบ เปลือยอยู่ครึ่งตัวจังงังเช่นนั้นชั่วกึ่งอึดใจ พอคริสกระชากแขนออกอีกครั้งหล่อนจึงดึงขอบกางเกงที่ถูกกระชากลงไปถึงโคนขา...ขึ้นมาตามเดิม แล้วจัดเข็มขัด รพินทร์นั่งมึนงงอยู่เช่นนั้น คริสเดินเข้ามาค้ำอยู่ตรงหน้าเขาอีกครั้ง

“คุณพรานป่า เดี๋ยวนี้คุณกำลังจะกลายเป็น ‘สัตว์ป่า’ ไปเสียแล้ว ทำไมคุณรุนแรงกับเบลถึงขนาดนี้”

รพินทร์ยังตอบอะไรไม่ได้ แต่บัดนี้ สติเริ่มกลับคืนมาแล้วหล่อนปล่อยให้เขานั่งเหมือนจะทบทวนอะไรอยู่อีกกึ่งอึดใจ จึงส่งมือไปให้จับ พอเขาจับ หล่อนก็ฉุดดึงให้ขึ้นมายืน

“ฉันไม่คิดว่าจะเห็นลักษณะอันป่าเถื่อนโหดร้ายน่ากลัว
ของคุณชนิดนี้เลย คุณสุภาพบุรุษไพร! ผีป่าเข้าสิงคุณหรือยังไง? เบลอาจปากเสีย และก้าวร้าวคุณไปบ้าง แต่เขาก็ไม่เคยเป็นพิษเป็นภัยใดๆ ต่อคุณเลย คุณทำกับเขายังกะผีห่าซาตาน เอาละ ถ้าคุณจะทำอะไรกับเบลละก็ทำกับฉันดีกว่า...”

กล่าวเช่นนั้นแล้ว คริสก็หันไปทางเบล ผู้กำลังเสยผมอยู่ ออกคำสั่งเบาๆ แต่เฉียบขาด

“ไปเสีย เบล ตามพรรคพวกเราไป เธอไม่รู้หรอก ว่าเจ้าชายคนนี้บ้าเมื่อไหร่ เธออาจถูกฉีกเป็นชิ้นๆ ได้ง่ายที่สุด”

“ไม่มีอะไรมากน่ะคริส เราล้อกันเล่นน่ะ เขาเกิดมีความคิดอะไรแปลกๆ ก็ไม่รู้ ที่อยากจะ ‘รัก’ ฉันทางด้านหลัง!”

เบลบอกมาอย่างพยายามกลบเกลื่อน แล้วรีบเก็บปืนเอ็ม 16 ที่ตกอยู่ขึ้นมา แล้วเดินผละไปทันที อย่างหวาดๆ คริส

บัดนี้ ณ ที่นั้น จึงมีรพินทร์ ไพรวัลย์ และคริสติน่า กรูบิล ยืนเผชิญหน้ากันสองต่อสอง พรานใหญ่หน้าคล้ำคอดก ยังพูดอะไรไม่ออก อยู่ตามเดิม สำนึกผิดชอบชั่วดีกลับคืนมาครบถ้วนแล้ว คริส เอียงคอมองหน้าเขายิ้ม ๆ

"ถ้าคุณโกรธเบลมาก ก็ระบายความโกรธนั้นกับฉันแทน ดีกว่า รพินทร์ เบลทนคุณไม่ได้หรอก แต่ฉันทนได้ เพราะฉันมันพวกซาดิสม์อยู่แล้ว...ไหนลองยืนยันอีกครั้งซี...ดู ยู ไล้ค อนัล-อินเตอร์คอร์ส?"

"คุณจะมาเสนอตัวแทนให้งั้นหรือ?"

"อย่างน้อยก็เพื่อให้คุณสมปรารถนา สมอารมณ์บ้าของคุณไงล่ะ...เอาไหม เรายังพอมีเวลาพอ รับรองว่า ถ้าเป็นเบล

อาจร้องป่าแตก ถ้าโดนเข้า แต่ฉันจะไม่ร้องเลยแม้แต่คำเดียว และจะให้เวลาคุณจนกระทั่งคุณเต็มอิ่มทีเดียว!”

“บ้า! บ้า! บ้า!”

รพินทร์ตะโกน ยกมือกุมหัว

“ลืมมันเสียเถอะคริส และผมขอฝากขอโทษเบลด้วย”

คริสยักไหล่ คว้าวิทยุของเขาที่วางไว้ขึ้นมา กดคีย์พูต กรอกข้อความลงไปว่า

“เรียกทุกคน! หนามขนาดใหญ่ กำลังจะตำก้นเบล แต่ตอนนี้เบลปลอดภัยแล้ว ฉันเป็นคนเอาหนามออกเอง ทุกคนเดินไปเรื่อยๆ ไม่ต้องห่วง ฉันกับพรานใหญ่กำลังจะตามไป... เลิก!”

แล้วหล่อนก็ถอนใจเฮือก เดินเข้ามาประคองแขนเขา กระตุ้นให้ออกเดิน พร้อมกับกระซิบว่า

“เบลไม่ชอบอนัลอินเตอร์คอร์สหรอก แต่ฉัน...ชอบ! ถ้าจะคิดวิตถารอย่างนั้นเมื่อไหร่บอกนะ ฉันพร้อมเสมอ และฉัน ‘แน่น’ กว่าเบล”

“คริส ผมเสียใจ ผมบ้าไปชั่วขณะ เบลด่าผมเจ็บๆ แสบๆ จนผมลืมตัว”

รพินทร์พึมพำ และเขาก็หมายความตามนั้นจริง

“ฉันเข้าใจ เด็กคนนั้นมันหาเรื่องเจ็บตัวไม่เข้าเรื่อง...ใจเย็นๆ ซิคะ รพินทร์ อย่างน้อยฉันก็ ‘ช่วย’ คุณไว้แล้ว ไม่ให้คุณทำอะไรลงไปอย่างขาดสติ แล้วคุณก็จะไปเสียใจให้แก่ตัวเองในภายหลัง”

“ขอบคุณ ขอบคุณจริงๆ”

“ลืมมันเสียเถอะ คุณลืม และฉันก็จะลืม ส่วนเบลอาจไม่ลืม ที่จะรีดซีเมนจากคุณให้ได้ ถ้าช่วยทันก็จะช่วย แต่ถ้าไม่ทันก็เสียใจด้วยนะ...ไป เราเดินไปด้วยกัน อย่าแสดงอะไรให้ผิดปกติในสายตาของคนอื่น อย่าให้รู้ว่ามันเกิดอะไรขึ้นที่นี่”

“คุณย้อนกลับมาได้ทันการยังไง คริส โดยพวกนั้นไม่สงสัย”

“ฉันมีอุบายที่แยบยลเสมอ ที่จะปลีกตัวย้อนกลับมาดูได้โดยไม่ให้พวกนั้นสงสัย อย่ากังวลไปเลย สำคัญว่า อย่าให้แม่เจ้าประคณนั่นไปร้องแรกแหกกระเชอบอกพวกเราคนใดก็แล้วกัน ว่าเมื่อตะกี้นี้คุณกำลังจะปล้ำอัดเขาทางด้านหลัง หรือทำร้ายร่างกายของเขา!”

แล้วคริสติน่าก็หัวเราะเบา ๆ ตบไหล่เขาหนักหน่วงอย่างปลอบใจ

จอมพรานผู้ลืมตัวไปชั่วขณะ หยิบชายผ้าขาวม้าที่เคียนเอวขึ้นมาเช็ดหน้าแรง ๆ แล้วก้าวออกเดินดุ่มก้มหน้าดูพื้นเกิดมาเป็นตัวเขา ก็เพิ่งจะมีความรู้สึกบัดสีบัดเถลิงใจตนเองอย่างมากมายในครั้งนี้แหละ เขารู้สึกขอบคุณคริสอย่างจริงใจ

ขณะนั้น แม่ผมทองผู้เดินประกบอยู่ใกล้ชิดก็จุดบุหรี่ขึ้นพร้อมกันสองตัว อีกตัวหนึ่งยื่นส่งไปให้เขา จอมพรานบอกขอบคุณ พร้อมกับรับมา

“ว่าจะไม่ถามแล้ว ก็อดถามไม่ได้...“

หล่อนเอ่ยขึ้นอีกเรียบ ๆ เหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้น

“เรื่องราวมันไปยังไงมายังไงนี่ คุณถึงดุเดือดเอากับเบลถึงขนาดนั้น”

เขารู้สึกอึดอัดลำบากใจ และกระดากปาก ที่จะพูดคำใด จึงเดินไปเงียบ ๆ โดยยังไม่ตอบในทันที จนกระทั่งหล่อนถามซ้ำขึ้นอีก

“ความจริงมันก็ไม่มีอะไรเป็นสาระมากนักหรอกนะ เป็นความผิดของผมเอง ที่อารมณ์ไม่สู้จะดีอยู่ก่อนแล้วเป็นทุนเดิม พอเบลมาด่าใส่หน้าผม ผมก็เลยหน้ามืดเพราะโทสะ”

“เขาด่าคุณ?”

“ฮือ...”

“ด่าว่ายังไง”

“อย่าให้ผมพูดซ้ำเลย คำด่าชนิดนั้น ฟังได้ทั้งในด้านสบประมาทอย่างรุนแรง สำหรับคนที่เกิดมาเป็นลูกผู้ชายทุกคน ทั้งถากกาง ทั้งเยาะ แล้วก็ก้าวร้าวพาดพิงไปถึงผู้หญิงคนอื่นที่ผมเทิดทูนด้วย เบลมีสิทธิ์จะด่าผมได้ ผมยอมล่ะ แต่เขาไม่มีสิทธิ์จะเอ่ยอ้างไปถึงสุภาพสตรีผู้นั้น โดยนำเข้ามาพัวพัน”

หล่อนพยักหน้านิดหนึ่ง เป่าควันบุหรี่ให้กระจายไปกับลมเช้า ฝีเท้าของเขาที่ออกก้าวเร็วตามนิสัยปกติ แต่หล่อนก็รักษาระดับเดินเคียงตามทัน บัดนี้ ดูเหมือนหล่อนคุ้นเคยกับการเดินดง และกำลังอยู่ตัวแล้ว

“เอาละ ฉันพอเข้าใจ ว่าคุณมีปากเสียงทำนองไหนกับเบล แต่มันต้องมีสาเหตุเริ่มต้นมาก่อน มันเกิดขึ้นเพราะอะไร?”

รพินทร์หน้าแดงอีกครั้ง คริสจ้องพินิจ **คนที่หน้าดำคล้ำอย่างเขา...ขนาดเห็นสีเลือดฉีดแดงได้ ก็แปลว่า ความรู้สึก**

ของบุรุษผู้นี้อันซ่อนเร้นอยู่ภายใน มันมีระดับรุนแรงเหนือขีดทีเดียว

“คริส ขอถามอะไรคุณหน่อย ในการเดินทางมาในครั้งนี้ นอกจากอุปกรณ์จำเป็นในการเดินป่า และเครื่องมือในด้านป้องกันกัมมันตภาพรังสี แล้วพวกคุณมี...”

เขาชะงัก...เอาหลังมือขยี้ปลายจมูก หยุดไปเฉยๆ แม่ผมทองขมวดคิ้วอย่างสงสัยในอาการ

“มีอะไร พูดให้จบตลอดซิ”

“อาร์ติฟิเชี่ยล แวไยน่า!...มีติดมาด้วยรึ?”

“อาร์ติฟิเชี่ยล แวไยน่า!!”

คริสทวนคำ ทำหน้าประหลาดใจ

“ใช่! อวัยวะเพศเทียม หรือของปลอมของผู้หญิงน่ะ!”

รพินทร์กระชากเสียง แล้วหัวเราะหึๆ

“โอ๊ะโอ่!...นี่มันไม่ได้อยู่ในบัญชีรายการของที่พวกเราจะต้องมีติดมาด้วยเลยนี่ เว้นแต่ของส่วนตัวของใคร ซึ่งฉันไม่เคยรู้มาก่อนเลย แล้วก็มองไม่เห็นความจำเป็นด้วย”

จอมพรานเหลือบดูหน้า ก็ไม่เห็นรอยพิรุธอะไรจากคริส หล่อนประหลาดใจและมีอาการงงจริงๆ

“นั่นแหละ อย่างน้อยที่สุด เบลก็มีติดมาด้วย เป็นของใหม่เอี่ยมแล้วก็ดันเอามายัดเยียดให้ผมก่อนออกเดินทางหน้าตาเฉย บอกว่าผมอาจจำเป็นใช้”

แม่ผมทองหัวเราะคิกออกมานิดหนึ่ง สะบัดผมที่ต้องลมพัดมาปรกหน้า

“ตลกจริง! ฉันนึกไปไม่ถึงเลย มันอาจเป็นของส่วนตัว

ของเขา หรือแอบไปลักมาจากของส่วนตัวอาจารย์ หรือของคี้ก คนใดคนหนึ่ง ทำไม เขาเอามาให้คุณรึ?”

“ก็งั้นซิ ซ้ำยังบอกอีกว่า...ให้ผมเอามันไว้ใช้ประโยชน์”

คริสหัวเราะอีกอย่างขบขันแท้จริง

“โธ่ เรื่องแค่นี้เอง เบลเป็นคนมีอารมณ์ขัน ขี้เล่น ฉันไม่เห็นว่าคุณจะต้องโกรธเคืองอะไรเขารุนแรงถึงขนาดนั้นเลย เขาอาจมีความหมายตามที่พูดจริงๆ หรืออาจหยอกล้อคุณเล่นก็ได้ ทำไมถึงต้องโกรธมากมายถึงเพียงนั้น”

“นั่นไม่ใช่สาเหตุที่ผมบ้าขึ้นมาหรอก...”

เขาปฏิเสธห้วนๆ แล้วก็หึๆ ออกมาอีก

“แต่ที่ผมมีโทสะจนลืมตัวก็เพราะคำพูดโต้เถียงสืบเนื่องต่อไประหว่างเราทั้งสองตะหาก เขาแกล้งทำเป็นรองเท้าหลุดถ่วงเดินล้าหลัง...จนผมเดินไปทัน ผมบอกเขาว่าไม่จำเป็นสำหรับผมหรอก เขาก็ย้อนมาอย่างหยันๆ ว่า ไอ้โง่ ไอ้เซ่อ ไอ้บ้า ซ้ำยังว่าผมเป็นควาย! เสียดสีผมว่า ซีเมนของผมน่ะมันล้นสมองแล้วจนทำให้ผมโง่ทำอะไรผิดพลาดๆ ไปหมด แล้วก็ใส่ผมอีกว่าผมน่ะ มีความ ‘อยาก’ แต่ก็ทำเป็นยโสอดกลั้นไว้จนจะกลัดมันตายเอง อะไรในทำนองนั้น”

ว่าจะไม่พูดแล้ว รพินทร์ก็อดบอกความจริงกับคริสไม่ได้ อีกฝ่ายหนึ่งลืมตาโต แล้วในที่สุดก็ปิดปาก หัวเราะตัวงอเหมือนเชิดวุธไปอีกคน แต่พยายามไม่ให้เสียงดังเกินไปนัก หล่อนบังเกิดความขบขันอย่างแท้จริง

“มีอะไรน่าขันนักหรือ?”

รพินทร์หันไปทำตาเขียวใส่

คริสกัดริมฝีปากกลั้นหัวเราะ แต่ก็ปล่อยพรืดๆ อยู่เป็นระยะ หน้าหล่อนแดงเพราะกลั้นหัวเราะ

"อนิจจังสขังเอ๊ย..."

ถ้าจะแปลภาษาไทย คริสก็อุทานปลงออกมาในทำนองนี้

"...มันเรื่องไร้สาระแท้ๆ ระหว่างเด็กแก่นขี้เล่นคนนั้น กับชายผู้มีอารมณ์ขุ่นมัวเคร่งเครียดอยู่ตลอดเวลา ฉันมองไม่เห็นเลยว่า มันน่าจะเกิดเรื่องใหญ่โตขึ้นถึงขนาดนั้น ทำไมคุณถึงไม่มองในแง่สนุกขบขัน...ไปจริงจังอะไรนัก ที่เบลด่าคุณ แท้ที่จริงก็เป็นการยั่วยให้คุณย่งกับเขานั่นแหละ และในที่สุด คุณก็หลงกลตกหลุมพรางเขาจนได้ ถึงกับพยายามจะข่มขืนเขา โดยวิธีที่คุณนึกว่าจะทำเขาเจ็บปวดเข็ดหลาบ..."

คริสเป่าลมออกปาก แล้วโคลงศีรษะช้าๆ มองดูเขาอย่างเวทนา

"ฉันไม่รู้ความนัยตื้นลึกหนาบางมาก่อน ว่ามันเกิดเรื่องทำนองไหน และอะไรเป็นต้นเหตุมาก่อน เห็นกิริยาของคุณที่ปฏิบัติต่อเขาอย่างเดียวว่า เต็มไปด้วยความดุร้าย นี่ถามจริงๆ เถอะ คุณจะข่มขืนเขาทางด้านหลังจริงๆ หรือ"

"ผมไม่รู้ตัวว่าผมทำอะไรลงไปบ้างในขณะนั้น"

รพินทร์ตอบอ้อมแอ้ม

"คุณไม่มีทางจะทำได้สำเร็จหรอก แม้ว่าฉันจะไม่ออกมายับยั้งขัดขวางไว้ก็ตาม"

หล่อนบอกพลางหัวเราะพลาง คราวนี้สายตาที่แลดูเขาเต็มไปด้วยความทุเรศ รพินทร์ฮึดฮัดขึ้นมาอีก พูดกระชาก

"ทำไมผมจะทำไม่ได้"

“ก็ฉันเห็นอยู่นี่ว่า ‘ไก่’ ของคุณ มันไม่ได้ ‘ตื่น’ ขึ้นมาเลยสักนิด มันไม่พร้อมที่จะสอดใส่ทิ่มแทงอะไรทั้งสิ้น แต่คุณก็พยายามที่จะยัดเยียดให้มันเข้าไปให้ได้...ร้ไหม ถ้าฉันไม่โผล่ออกมาเสียก่อนเมื่อคุณพยายามจะข่มขืนทางอนัลของเบล แต่ล่วงล้ำเข้าไปไม่ได้ คุณก็จะยิ่งโมโห แล้วในที่สุด ความบ้าของคุณก็อาจจับหัวของเบลกระแทกกับแง่หินแหลกเละไป เท่ากับฆ่าเขาโดยไม่รู้ตัว ฉันจึงจำเป็นต้องออกมาขัดขวางยับยั้งไว้”

รพินทร์อึ้ง เริ่มงงอีก แล้วถามเบาๆ สีหน้าหงุดหงิดขึ้นมาอีก

“คุณว่าคุณเห็นอย่างนั้นรึ”

“ใช่ ฉันเห็น ภาวะทางร่างกายของคุณมันไม่อยู่ในสภาพที่จะทำการอย่างที่เจตนาเช่นนั้นได้เลย แล้วมันจะเข้าไปได้ยังไง?”

“ก็อด แดมมิทท์!”

จอมมัคคุเทศก์สบถ เขาเพิ่งจะมารู้ตัวเอาเมื่อคริสบอกนี่เอง

“ถ้างั้นก็แปลว่า ผมไม่ได้มีความรู้สึกอะไรเลย มีแต่ความต้องการจะแก้แค้นอย่างเดียวเท่านั้น ก็ดีแล้วที่คุณออกมาขัดขวางเสียก่อน ถ้าผมทำไม่ได้ ผมอาจใช้ด้ามมีดโบวี่ทะลวงแทนก็ได้”

“เหลวไหล ไร้สาระกันเสียจริงๆ...”

คริสเอ่ยมาอย่างอ่อนใจ เหมือนจะบ่น โคลงศีรษะอยู่เช่นนั้น

“คุณรู้ไหมว่า คุณเสียบุคลิกเดิมๆ ของคุณลงไปทุกวัน”

“ก็พวกคุณนั่นแหละ ทำให้ผมต้องสูญเสียความเป็นตัวของผมลงไป!”

“อย่ากล่าวหากันอย่างนั้นซิ ฉันไม่ได้มีส่วนด้วยนะในเรื่องนี้เอาละ...ของที่เป็นต้นเหตุให้คุณโมโหโกรธานั่นอยู่ไหน เอามาให้ฉันเสีย”

“ผมให้คุณเชิดวุธไปแล้ว จะให้ผมพูดใส่หน้าพวกคุณที่เป็นผู้หญิงสักกี่ครั้งว่า ถึงผมจะ ‘อยาก’ ผมก็มีคุณธรรมในจิตสำนึก ที่จะอดกลั้นเหนี่ยวรั้งไว้ได้ รับรองด้วยว่า ไม่งุ่นง่านหรือว่าโง่ลงกว่าเดิมหรอก ผมเข้าใจว่า ทั้งเบลและคุณอาจหวังดีต่อผมในเรื่องนี้ แต่ผมก็ยืนยันครั้งแล้วครั้งเล่าว่าผมปฏิเสธไม่รับในเรื่องนี้ ไม่เฉพาะคุณหรือเบล ต่อให้ใครทั้งสิ้น ไม่ว่าจะหยาดฟ้ามาดินแค่ไหน”

“นี่ มิสเตอร์...”

คริสเอ่ยเรียบๆ ใช้ใหล่กระแทกเขาเบาๆ ยิ้มมุมปาก

“คุณเชื่อไหมว่า ไม่ว่าคุณจะคิดว่าตนเองมีความอดกลั้นสูงและจิตใจแน่วแน่สักขนาดไหนก็ตาม ถ้าฉันกับเบลพร้อมใจกันที่จะเล่นงานคุณ พูดตรงๆ ว่า...เราสองคนช่วยกัน ‘ข่มขืน’ คุณ คุณว่าเราจะทำได้สำเร็จไหม?”

คราวนี้พรานใหญ่อึ้ง ขนลุกซู่ หล่อนกล่าวต่อไป

“คุณเตะต่อย ทำร้ายร่างกายของผู้หญิงที่ปรารถนา ที่จะเอาร่างกายเข้ามาปรนเปรอบำเรอกามกับคุณได้ไหม? ในกรณีที่โอกาสจังหวะ มันเกิดอำนวยเข้าพอดี”

“คริส คุณต้องไม่ทำอย่างนั้น และคุณต้องคอยช่วยเหลือผมไว้จากเบล อย่างเช่นที่คุณช่วยไว้เมื่อตะกี้ด้วย”

"เห็นไหม ในที่สุดคุณก็ต้องยอมรับว่าคุณทนต่อต้านไปไม่ได้หรอก ถ้าคุณยังมีสภาพเป็นผู้ชายอยู่โดยไม่ได้บกพร่องอะไรในเรื่องเพศ แต่คุณไม่ต้องตกใจ..."

หล่อนหน้าขรึมลง

"ฉันน่ะ ไม่ทำให้คุณต้องรู้สึกเสียใจหรอก แต่เบลไม่แน่ บอกแล้วว่ายิ่งห้ามก็เหมือนยิ่งยุสำหรับแม่นั่น คุณระวังเบล... ไม่ต้องมาระวังหรือระแวงฉัน เพราะฉันนั้นเข้าใจคุณดี แต่เบลเขาไม่สนใจหรอก เขาเป็นนักล่าสเปอร์มอยู่แล้ว"

รพินทร์ก้มหน้าเดินอย่างอดสใจอีกครั้ง พึมพำอะไรออกมาฟังไม่ได้ศัพท์ มันเป็นเช้าของการเดินทางที่อารมณ์เขาว้าวุ่นที่สุด ต่อมาก็ถามเบา ๆว่า

"ตอนที่ผมลืมตัวไป ผมโหดร้ายต่อเบลมากทีเดียวหรือ"

"คุณกระแทกด้านหลังของเขา เข้าไปกับโขดหินอย่างไร้ประโยชน์ ไร้ประโยชน์อย่างไรก็ไม่ต้องอธิบายซ้ำ ท้องน้อย หรือเชิงกรานของเขาที่คร่อมทาบหินอยู่ อาจได้รับอันตรายจากการกระแทกรุนแรงชนิดนั้น และมือคุณข้างหนึ่งก็จิกผมเขาไว้ อีกข้างหนึ่งกดหลัง ฉันไม่แน่ใจว่า เบลจะหายใจออกหรือเปล่าในสภาพนั้น แต่ฉันเห็นเขาดิ้นอย่างทรมาน...ไม่ได้ทรมานจากสิ่งที่คุณต้องการ แต่ทรมานจากกำลังที่โหมกระแทกเข้าไป ถ้าอาจารย์หรือคี๊ธหรือต่อให้เชิดวุธมาเห็นสภาพคุณในตอนนั้น ทุกคนจะต้องขัดขวางทั้งนั้น"

หล่อนกล่าวเนิบ ๆ

"ผมนี่มันชั่วชาติจริง ๆ นับตั้งแต่ออกนำทางพวกคุณมา"

รพินทร์ด่าตัวเอง แล้วว่า

“นี่ผมจะเข้าหน้าเบลอย่างไรได้ เขาคงโกรธผม”

“ไม่หรอกเบลไม่มีวันโกรธคุณในเรื่องแบบนี้เขาอาจรู้สึกเห็นใจก็ได้ว่า อย่างน้อยเขาก็สามารถทำให้คุณมีความประสงค์จะข่มขืนเขาจนได้ ฉันบอกแล้วว่าฉันระวังให้ยากนะ สำหรับแม่ ‘ค็อก ซัคเก้อร์’ คนนั้น ลิ้นของหล่อนมีพิษสงมาก และคอหอยเรียวเล็กด้วย กลีบริมฝีปากก็หนานุ่มนิ่ม รับรองว่าต่อให้ใครเป็นโรคตายด้านขนาดไหน เจอริมฝีปากกับลิ้นของแม่เจ้าประคุณเมื่อไหร่ ทนได้ถึง 3 นาที ฉันให้ตัดหัวเลย”

รพินทร์ถอนใจเฮือก

“คุณพูดยังกะเป็นผู้ชายที่เคยถูกเบลเล่นงานมาแล้วงั้นแหละ”

“ถึงฉันไม่ใช่ผู้ชาย เป็นผู้หญิงเพศเดียวกับเขานี่แหละ...”

คริสเอียงหน้าเข้ามากระซิบ

“ฉันก็เคย ‘โดน’ มาแล้ว ฉันเคยเสียตัวให้เบล แม้ว่าจะพยายามขัดขืนหรือป้องกันเช่นไรก็ตาม ผู้ชาย ฉันยังต่อต้านได้แต่แม่เจ้าประคุณนี่ฉันเสร็จทุกที...หลายครั้งมาแล้วด้วยแล้วเขาก็ไม่เลือกว่าผู้หญิงเพศเดียวกัน...หรือผู้ชายยิ่งทำตัวเป็นไม่สนใจไม่ยุ่งเกี่ยวกับเขา ก็เท่ากับเป็นการยั่วยุท้าทาย”

“ตายห่า!”

สุภาพบุรุษไพรลืมตากว้าง อุทานออกมา

“นี่เป็นเรื่องจริง และคุณเองก็เคย ‘โดน’ มาแล้วเหมือนกัน ต้องรู้ฝีมือของเขาดี เว้นแต่คุณจะปฏิเสธเท่านั้น ฉันไม่บังคับให้คุณต้องรับหรอก คุณจะโกหกฉัน...โกหกใคร หรือโกหกตัวเองอย่างไรก็เชิญตามสบาย แต่ความจริงมันย่อมหนีความจริง

ไม่พ้น เหตุมันเกิดบนหน้าผาตะเคียนทองในคืนนั้น คืนก่อนหน้า ที่คุณจะไปตกเหว!!”

รพินทร์สะอึก ดูเหมือนว่า คริสติน่าจะล่วงรู้อะไรต่ออะไรไปเสียหมด

ไม่มีอะไรจะดีเท่ากับนิ่งเสีย ไม่โต้ตอบอะไรทั้งสิ้น

บัดนี้ ทั้งสองเดินพ้นเหลี่ยมบังของหินและพุ่มพงไม้ที่ขึ้นอยู่ในความชุ่มชื้นออกมา พอเห็นหลังของท้ายขบวน อันเป็นฝ่ายนายจ้าง 3 คนกับเชิดวุธ เดินอยู่เบื้องหน้าแล้วห่างไม่เกิน 30 เมตร หนทางบ่ายหน้าลงต่ำทุกขณะ เลาะเลียบชายฝั่งทะเลสาบไปเรื่อย ๆ ฝูงนกน้ำและห่านป่าบินว่อนไปหมด เมื่อเห็นกลุ่มมนุษย์ แต่มันก็ไม่แตกตื่นเกรงกลัวอะไรนัก เพราะอาจไม่รู้จักหรือไม่เคยเห็นว่าเป็นศัตรูมาก่อน คงเข้าใจว่าเป็นสัตว์สองเท้าชนิดหนึ่งที่เข้าขบวนเดินเฉียดมา โดยไม่เป็นพิษเป็นภัยใด ๆ ต่อมัน

ครั้งหนึ่งเชิดวุธที่คอยกังวลห่วงหลังตลอดเวลาได้หันกลับมาดู พอเห็นคริสกับรพินทร์เดินไล่หลังมา ก็ยกมือขึ้นโบกเหมือนจะเป็นสัญญาณให้เร่งตามขึ้นมาให้ทัน เพื่อจะเดินไปพร้อม ๆ กัน

รพินทร์โบกมือตอบ เชิงไม่ต้องห่วง ให้รุดหน้าไปเรื่อย ๆ

ตะวันเริ่มพ้นกลีบเมฆส่องแสงสว่างจ้าให้ความอบอุ่น ไปทั่วบริเวณทะเลสาบอันกว้างใหญ่ และทิวทัศน์รอบด้าน อันเห็นขุนเขาเขียวทะมึนจรดขอบฟ้า เป็นลอนสูง ๆ ต่ำ ๆ รูปลักษณะ

ต่าง ๆเหมือนฉากวิจิตรตระการตาที่จิตรกรวาดเอาไว้สำหรับพิมพ์ขัดลงบนกระดาษวอลล์เปเปอร์ที่มนุษย์ในเมืองมีไว้ใช้ประดับฝาผนัง เพียงแต่ว่า ของจริงที่เห็นกันอยู่นี้ มันลึกซึ้งมีชีวิตชีวากว่าเท่านั้น

เขาเริ่มเร่งฝีเท้าขึ้น และแม่นักเคมีฟิสิกส์สาวก็เร่งตามชั่วไม่นาน คนทั้งคู่ก็มาทันหมู่คณะที่เดินเป็นกลุ่มกันอยู่ สแตนลีย์หันมายิ้มให้ รพินทร์ลอบสังเกตสีหน้าและอาการของนายจ้างกลุ่มนั้นรวมทั้งเชิดวุธ ก็เห็นปกติดี ทุกคนคงไม่มีโอกาสรู้เรื่องว่าได้เกิดอะไรขึ้นเมื่อครู่ใหญ่นี้

สังเกตไปที่สีหน้าของเบล ก็เป็นธรรมดาเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลย กลับเป็นฝ่ายสอบซักถามเขาในเรื่องภูมิประเทศและบรรดาสัตว์ปีกลักษณะแปลก ๆ ริมทางผ่านเหมือนจะชวนคุย

จอมพรานเริ่มหายใจคล่องสะดวกขึ้น และโล่งอกไปเป็นกองคริสลอบสบตาเขาแล้วขยิบให้นิดหนึ่งเป็นความหมายทำนองว่า ‘เห็นไหม เบลไม่ได้โกรธเคืองอะไรอย่างที่คุณเป็นห่วงเลย และทุกคนก็ไม่รู้เรื่อง’

เบื้องหน้ากลุ่มลูกหาบเดินเข้าขบวนกันไปเป็นแถว เพราะหนทางเดินสะดวก ทุกคนจึงดูเป็นสุขดี และล้ำหน้าออกไปอีกบุญคำเดินถือดาบของแกกวัดแกว่งฟันกิ่งไม้ดะไปเป็นระยะ ๆ ส่งเสียงร้องเพลงยี่เก สัปดี้สัปดนของแกไปตามเรื่องตามนิสัยเกิด เส่ย และจัน ก็เดินรวมหมู่อยู่ข้าง ๆ ลูกหาบ ทุกคนไม่ต้องระมัดระวังตัวอะไรมากนัก เพราะลักษณะเป็นริมชายหาด ผสม

เลนอันโปร่งโล่ง ปราศจากมุมอับ พวกสัตว์เลื้อยคลานประเภทงูต่างๆ ทั้งมีพิษและไม่มีพิษ ยังคงอุดมสมบูรณ์มากมายตามทางผ่านอยู่ตลอดเวลา

ทุกคนระวังเพียงไม่เข้าใกล้ หรือไปเหยียบมันเท่านั้น

ครั้งหนึ่ง บุญคำผู้นำร่องอยู่เบื้องหน้าหยุดชะงักดูงูเหลือมขนาดย่อมๆ กำลังขยอกปลาใหญ่ ในแอ่งน้ำบริเวณหนึ่ง ลักษณะของแกกะลิ้มกะเหลี่ย อยากจะทำอะไรสักอย่างกับไอ้เหลือมตัวนั้น แต่พอรพินทร์เดินกวดตามเข้ามาเห็นเข้าก็ตบหลังแก ไล่ให้เดินต่อไปโดยไม่ให้เข้าไปยุ่งเกี่ยวอะไรกับกฎเกณฑ์ของธรรมชาติในป่าแถบนี้ และอีกขณะหนึ่ง ลิบๆ กลางทะเลสาบใหญ่ ไกลออกไปเกือบ ๑ กิโลเมตร สันหลังขนาดใหญ่ของสัตว์อะไรชนิดหนึ่งโผล่ขึ้นมาปรากฏอยู่เหนือผิวน้ำและเคลื่อนไหวอู้ น้ำเป็นระลอกคลื่นใหญ่กระฉอกฉาน ทุกคนพากันชี้ให้ดูและร้องเอะอะด้วยความตื่นสนใจ แต่ก่อนที่ใครจะทันใช้กล้องส่องทางไกลจับภาพให้ถนัด มันก็จมตัวมิดหายลงไปใต้ผิวน้ำ คงทิ้งให้เหลือคลื่นลูกโตๆ ไล่กันเป็นระลอก ราวกับการโผล่ของปลาวาฬใหญ่กลางมหาสมุทรฉะนั้น เมื่อทุกคนถามเขาว่ามันคืออะไร พรานใหญ่ก็บอกเรียบๆ ว่าห้ามถาม เพราะเขาก็ตอบไม่ถูกเหมือนกัน

“มันลึกลับน่ากลัวจริงแฮะ ไอ้ทะเลสาบบนหุบเขานี่”

เสียงนายคี๊ธบ่นออกมา พร้อมกับห่อไหล่ลง

“ไม่เฉพาะที่ทะเลสาบนี้เท่านั้น ในดงดึกดำบรรพ์ที่เรากำลังจะบ่ายหน้าลงไปนั้น ทุกตารางนิ้วมันก็ล้วนลึกลับน่ากลัวทั้งนั้น แต่ถึงอย่างนั้นมันก็ยังไม่ลึกลับน่ากลัวเท่ากับองค์การซีไอเอ. และระเบิดนิวเคลียร์ ๑๐ เมกะตันของพวกคุณ”

รพินทร์ตอบอย่างสุภาพ แต่มีความหมายกินลึกในประโยค นายคี๊ธแยกเขี้ยวเห็นฟันขาว

“เฮ้ รพินทร์ เมื่อไหร่นายจะเลิกพดอะไรเหน็บแนมพวกเราเสียทีวะ ตอนนี้เราเป็นเพื่อนแล้วนะโว้ย!”

จีไอ.ผมทรงลานบิน ซึ่งบัดนี้เริ่มจะยืดยาวขึ้นมาใช้หวีได้แล้ว ร้องติงมาอย่างถือสนิท จอมพรานก็ตอบอย่างถือสนิทเช่นกันว่า

“เออว่ะ เพื่อนก็เพื่อน เพราะถ้านายไม่เป็นเพื่อนกะฉันนายก็ตายห่าอยู่กลางป่ามรณะนี่แหละ ไม่มีทางกลับได้หรอก วิทยุติดต่อกับหอบังคับการก็ใช้ไม่ได้แล้ว ไม่ใช่เร้อ”

“ในดงข้างล่างนั่น เราควรระวังอะไรบ้าง?”

สแตนลีย์ถามขึ้น บุ้ยปากลงไปยังความเขียว จนเกือบจะเป็นสีดำของยอดไม้อันหาอาณาบริเวณสิ้นสุดไม่ได้ ขณะที่มองจากที่ราบสูงนี้

“เรารู้แต่ว่าต้องระวัง แต่ไม่มีทางรู้เลยว่าต้องระวังอะไรบ้าง เพราะสิ่งที่คิดไม่ได้ล่วงหน้ามันเกิดขึ้นได้เสมอ อย่าว่าแต่สัตว์ต่างๆ เลย แม้แต่ใบไม้ หรือเถาวัลย์บางชนิด ก็มีพิษพอที่จะฆ่าเราได้ แต่ผมดูมันออก และหลีกเลี่ยงมันได้”

ขณะนั้น ทุกคนเดินผ่านกอไม้ขนาดใหญ่ชนิดหนึ่ง ลักษณะเหมือนพลับพลึง แต่ใหญ่กว่ามาก ออกดอกสีแดงสลับม่วง กลีบหนาเบิกบานอยู่ริมทาง พวกลูกหาบชี้ชวนกันให้ดูก่อนแล้ว พอฝ่ายนายจ้างเดินมาถึงก็พากันหยุดตะลึงมอง เพราะ

ขนาดใหญ่มีเส้นผ่าศูนย์กลางรวม 2 เมตรของมัน และเกสรสีเหลืองอยู่ใจกลางเหมือนใครมาแกล้งประดับไว้ ตัวดอกบานอยู่เกือบชิดพื้น มีกลีบนอกกลีบในหลายชั้นและเป็นปุยเหมือนกำมะหยี่ เป็นดอกไม้ขนาดที่ไม่เคยปรากฏมาก่อนในตำราของพฤกษศาสตร์ เบลขยับตัวจะเดินเข้าไปดูใกล้ๆแต่รพินทร์เหนี่ยวแขนไว้

"โน! อย่าเข้าใกล้"

"ทำไม มันสวยที่สุดในโลกเลย ฉันไม่เคยเห็นมาก่อนอยากดูมันใกล้ๆ"

"ความสวยบางชนิด มันก็มีพิษมีภัยแฝงซ่อนอยู่ในตัวของมัน เอ้า! ดูนี่..."

ว่าแล้ว เขาก็ก้มลงไปหยิบก้อนกรวดขนาดเท่ากำปั้นขึ้นมาก้อนหนึ่ง แล้วโยนลงไปใจกลางเกสรนั้น

ทันทีที่ก้อนกรวดเขื่องๆ หล่นลงไปกระทบ กลีบใบทั้งชั้นในและชั้นนอกก็หุบฉับเข้าหากันโดยรวดเร็วเสียงดังพั่บ ราวกับปากจระเข้งับ ดอกที่บานกลายเป็นดอกหุบ ลักษณะเป็นดอกบัวตูมทันที เบลร้องลั่นกระโดดถอยห่างออกมา สแตนลีย์ เชิดวุธ คี๊ธและคริสติน่า ผงะอุทานออกมาพร้อมๆ กันอย่างตกใจ และพากันตะลึงไปหมด

"ว๊อท! อะไรกันนี่!!"

"ถ้าคุณหรือใครเดินเฉียดเข้าใกล้ หรือเข้าไปแตะกลีบของมันเพราะความไม่รู้..."

จอมพรานผู้เจนไพรมรณะบอกเรียบๆ

“มันจะหุบกระชากคุณเข้าไปอยู่ในกลีบอันแข็งแรงนั่นทันที”

“ดอกไม้กินคนหรือ?”

“มันก็คงจะกินทุกชนิดของสิ่งมีชีวิตที่หลวมตัวเข้าไปใกล้มันนั่นแหละ ต่อให้คุณดิ้นอย่างไร ถ้าไม่มีใครคอยช่วยเหลืออยู่ข้างนอก คุณก็ไม่มีทางรอดได้ น้ำย่อยหรือสารพิษของมันจะหลั่งออกมากระทบผิวหนังของคุณ ทำให้เกิดอาการละลายเปื่อยยุ่ยในทันที แล้วมันก็จะดูดกินเนื้อของคุณที่ละลายด้วยน้ำย่อยของมัน พอเหลือแต่โครงกระดกเมื่อไหร่ มันก็จะอ้าคลายออกอีกครั้ง เบิกบานล่อสัตว์อื่นต่อไป คายกระดูกของคุณที่มันย่อยละลายไม่ได้ออกมา!”

เขาบอก พร้อมกับดีดก้นบุหรี่ทิ้งเข้าไปใกล้ๆ พวกนายจ้างทุกคนหน้าซีด มองกันเองเลิกลั่ก ครางอะไรออกมาฟังไม่ได้ศัพท์ โดยเฉพาะเบล ผู้เกือบจะเข้าไปสัมผัสแตะต้องมัน กายสั่นเทา มีอาการเหมือนจะเป็นลมล้มพับด้วยความหวาดสยอง

“ดอกห่าเหวของต้นอะไรนี่?”

คี๊ธร้องลั่นขึ้น

รพินทร์ชี้ขึ้นไปบนท้องฟ้า

“พระเจ้าเท่านั้นที่จะบอกได้ว่ามันเป็นดอกอะไร ผมรู้แต่เพียงว่ามันเป็นดอกไม้อันตราย แต่ไม่สามารถจะกำหนดชื่อมันได้ นี่เพียงแต่เรายังอยู่ชายทะเลสาบนี่เท่านั้นนะ ยังไม่ได้ลงไปถึงดงข้างล่างนั้น ในนั้นพวกคุณจะมีคำถามอีกแยะ แต่คุณจะไม่ได้คำตอบจากผม จะได้รับเพียงการแนะเตือนว่าอะไรควรหลีกเลี่ยง และจะต้องปฏิบัติอย่างไรเท่านั้น ไปครับ อย่าไป

คิดค้นสนใจอะไรมันนักเลย เดินทางต่อไปดีกว่าระยะทางของเรายังอีกไกลนัก”

“กลับบ้านดีกว่ารึ ก”

เสียงเชิดวุธครางออกมาแผ่วเบากับตนเอง ขณะที่เอามือกำพระที่คอ รพินทร์เดินเข้ามาโอบไหล่นายทหารรุ่นน้องพาเดินต่อ บอกเบา ๆ กึ่งสัพยอกว่า

“สายไปเสียแล้วครับ ตราบใดที่ผมยังไม่กลับ ทุกคนก็กลับไม่ได้หรือใครอยากคิดกลับก็เดินทางกลับไปเอง! ก่อนจะออกเดินทางมานี่ก็เห็นคณเหี้ยมหาญแข็งขันกันดีไม่ใช่หรือ มะ! เราเดินเข้าไปเล่นกับความตายกันอย่างจริงจังเสียที”

“ขอทดลองเอาเอ็ม 16 อัดเข้าไปสักชุดได้ไหม แล้วดูอาการว่าดอกของมันจะเป็นอย่างไร”

คริสถามอย่างประหลาดใจอยากรู้อยากลองเต็มที่

รพินทร์สั่นศีรษะ

“ไร้ประโยชน์ เปลืองลูกปืน และทำให้ป่ามันก้องไปเสียเปล่า ๆ ลูกปืนควรมีไว้ใช้ยามจำเป็นที่เราอยู่ข้างหน้าอีกมากมายนัก ดอกไม้ชนิดนี้ ถ้าอยากจะดูอยากจะพิสูจน์ เราจะใช้แค่ดาบเดินป่าฟันเฉาะกลีบมันออกไปทีละกลีบ ซึ่งก็ไร้ประโยชน์ มันก็คือกึ่งพืชกึ่งสัตว์ชนิดหนึ่งนั่นแหละ ผิดกันแต่เพียงเซลล์มันต่ำมาก ไม่รู้จักเจ็บปวด ไม่มีเสียงร้องไม่กลัวความตาย แต่ตอนนี้เราไม่มีเวลาแล้ว ถ้าคณะพวกคุณยังมัวแต่สนในสิ่งที่จะพบอันเป็นส่วน ประกอบเล็ก ๆ น้อย ๆ ของ ‘นรกดำ’ นี่ ก็ไม่ต้องคืบหน้าไปไหนแล้ว ต้องพิสูจน์ค้นหา ศึกษามันไปทุกอย่าง ผมให้เวลาศึกษาอีกร้อยปีก็ไม่จบสิ้น เรามาค้นหาซากเครื่องบินตก

ครับ ไม่ได้มาเพื่อศึกษาทางพฤกษศาสตร์ หรือสัตวศาสตร์ ถ้าเป็นแบบนั้นก็บอกมา ผมจะได้เปลี่ยนเส้นทางเดินเสียใหม่ พาคุณชมของแปลกๆ ที่ไม่เคยเห็นที่ไหนในโลก จาก 'นรกดำ' นี้ต่อไป แล้วก็ยุติการค้นหาซากเครื่อง บี 52 เสียที"

แล้วเขาก็โบกมือ ให้นายจ้างทุกคนเดินตามหลังขบวนลูกหาบต่อไป และตนเองก็เริ่มเร่งฝีเท้าขึ้น แล้วไปเดินเคียงคู่กับบุญคำ ปรึกษาอะไรกันอยู่เบาๆ **สแตนลีย์และฝ่ายอเมริกันทั้งหมด มองจับไปยังด้านหลังของร่างสันทัดที่เดินดุ่มๆ อยู่นั้นด้วยความรู้สึก 'กลัวใจ' อย่างไรบอกไม่ถูก**

"เครื่องคอมพิวเตอร์ให้สิ่งที่ถูกต้องกับเราในการเดินทางครั้งนี้แล้ว ในป่าแล้วมันยอดคนจริงๆ ไอ้หมอหน้าหินคนนี้"

สแตนลีย์กระซิบกับตนเอง ส่วนคริสเอียงหน้าเข้ามากระซิบกับเพื่อนสาวผมแดงเองว่า

"ถึง 'ซีเมน' จะเปี่ยมล้นสมองเขาแทบจะทะลักออกมาก็ไม่ทำให้เขาโง่เขลาไร้ความสามารถหรอก เบล"

อิสซาเบลเงียบกริบ ตาที่มองจับไปยังด้านหลังของชายคนนั้น เป็นประกายปรารถนาแรงกล้า...

เหมือนตื่นจากหลับโดยปราศจากความฝันใดๆ ทั้งสิ้น ดาริน วราฤทธิ์ เปิดเปลือกตาขึ้น แล้วก็ต้องรีบปิดลงโดยเร็ว เพราะลำแสงของตะวันกล้า สาดลอดใบไม้ลงมาส่องตาพอดี เหมือนไฟฉายแรงสูงที่ใครจ่อลงมา

หล่อนเบือนหน้าหลบแสงที่ส่องเป็นลำลงมานั้น การ

เคลื่อนไหวตัว ทำให้รู้สึกว่าพื้นซึ่งร่างกายขดนอนอยู่ขณะนี้ไหว
ยวบยาบเหมือนเปลญวน

คำถามแรกเกิดขึ้นในสมองฉับพลัน อะไรกันนี่? หล่อน
อยู่ที่ไหน? ภาวะใด?

สมองเริ่มทำงาน...

ความทรงจำถูกเรียกร้องกลับคืนมาเป็นริ้วระลอก ลำดับ
ภาพตามมาเป็นลำดับ ครั้งแรกมันก็สับสนพร่ามัวก่อน แต่เมื่อ
ค่อยๆ รวบรวมสติใคร่ครวญ หล่อนก็จำเหตุการณ์ที่อุบัติขึ้น
ทั้งหมดได้

"คุณพระช่วย!!"

ครั้งสุดท้าย ก่อนหมดความรู้สึกไปเหมือนคนต้องยาสลบ
หล่อนถูกกระแสน้ำอันเชี่ยวกรากที่โถมกระแทกลงมาจากหน้าผา
เหนือศีรษะฉุดกระชากให้หลุดร่วงลงไปจากตำแหน่งลานหิน
ซึ่งทุกคนกำลังชุลมุนอยู่ สาเหตุก็มาจากที่ตัวเองมัวแต่เป็นห่วง
หีบเครื่องเวชภัณฑ์ โดยโดดเข้าตะครุบไว้ พอตัวเองถูกกระชาก
หลุดลิ่วปลิวไปตามน้ำ สติสัมปชัญญะและความรู้สึกทั้งมวลก็
ดับวูบ

สำนึกยามนี้ บอกตนเองได้เพียงอย่างเดียวว่า หล่อนยัง
ไม่ตาย! พยายามส่งความรู้สึกสำรวจไปตามร่างกายส่วนต่างๆ
จากศีรษะจรดปลายเท้า ทั้งๆ ที่ยังสงบนิ่ง ไม่กระดุกกระดิกอยู่
เช่นนั้น ความรู้ในวิชาแพทย์ศาสตร์และสามัญสำนึก ก็บอกได้
ในทันทีว่า ร่างกายทุกส่วนยังอยู่ในสภาพปกติ ไม่มีส่วนไหน
พิการ หรือว่าเจ็บปวดผิดปกติใดๆ เลย เว้นไว้แต่ความยอกขัด
บ้างเพียงเล็กน้อยตามบริเวณแขนขาเท่านั้น

แต่ก็ไม่รู้ว่า ขณะนี้หล่อนอยู่ที่ไหน

ยังไม่กล้าลืมตาในขณะนั้นก่อน ค่อย ๆ ยกมือทั้งสองซึ่งสามารถเคลื่อนไหวได้ตามปกติ รู้สึกว่ามันจะไปเกี่ยวพันติดอยู่กับเส้นสายใยพืชบางชนิด ซึ่งเข้าใจว่าเป็นเส้นฝอยย่อย ๆ ของเถาวัลย์ แต่มันก็ไม่ถึงกับมัดแขนทั้งสองของหล่อนเอาไว้เพื่อไม่ให้ขยับเขยื้อนได้ เพราะสามารถนำแขนหลีกหลบความรกรุงรังนั้น เข้ามาประสานพนมเข้าหากันได้ เรื่องอื่นใดยังไม่คิดทั้งสิ้น ในขณะนี้ สำรวมดวงจิตมั่น สวดมนต์ภาวนา

ครบสิ้นสามคาบ ก็ค่อย ๆ เปิดเปลือกตาขึ้นอีกครั้ง เต็มไปด้วยความมั่นใจและพร้อมแล้วที่จะเผชิญต่อปัญหาทุกอย่างด้วยสติอันตั้งมั่นและไหวพริบปฏิภาณ

พบว่า ตนเองมานอนคู้ เหมือนเด็กนอนเปลชนิดห่อ แต่ความจริงมันคือแผงเส้นใหญ่น้อยหนาทึบของการสอดประสานเกี่ยวพันกันอย่างเหนี่ยวแน่นโดยซุ้มเถาวัลย์อันมีลักษณะเป็นคล้ายกระเช้า หรือรังนก มันไหวยวบยาบ และโยนตัวได้ในขณะที่หล่อนทดลองเคลื่อนไหวขยับกาย และก็จริงดังความรู้สึกครั้งแรกบอก ร่างกายของหล่อนไม่มีอะไรชำรุดสึกหรอไปเลย นอกจากความเมื่อยขบที่ต้องมานอนคู้อยู่ในลักษณะนั้นนานเท่าไหร่ไม่ทราบ

เบื้องบน เป็นความสูงทะยานของยอดไม้ ที่แผ่กิ่งใบปกคลุมเหมือนหลังคา แต่ก็มีช่องโหว่บางส่วน ทำให้แสงตะวันกล้าสาดส่องพราวลงมาเป็นจุด ๆ ราวกับแสงสปอตไล้ต์ ซุ้มเถาวัลย์หรือเปลยืดหยุ่นที่ช่วยชีวิต ตลอดจนดักทางโอบอุ้มหล่อนไว้ เห็นกอซุ้มของไม้เครือเถาเต็มไปด้วยสปริงในตัวของมันเอง

เกาะเกี่ยวติดพันอยู่กับลำต้นขนาดใหญ่ของต้นไม้ขนาด 5 คน โอบ โดยเป็นพงทึบ เหนือศีรษะขึ้นไปเป็นเถาของเอื้องผึ้งออก ช่อเหลืองอร่ามไปหมด

กวาดสายตาไปรอบ ๆ เท่าที่รัศมีจะเห็นได้ เห็นลำต้นของไม้ขนาดใหญ่ชนิดที่ขึ้นอยู่ในดงดึกดำบรรพ์ ยืนเรียงรายอยู่เป็นระยะ ๆ เกี่ยวพันรกรุงรังไปด้วยวัชพืชประเภทไม้เลื้อย ต่ำลงไปอีก ก็เป็นกอของพุ่มพงไม้ชนิดที่ไม่ต้องการแสงตะวันก็สามารถขึ้นอยู่ได้ ระดับที่หล่อนมาติดค้างอยู่บนกระเช้าเถาวัลย์ตำแหน่งนี้ สูงกว่าระดับพื้นประมาณ 5-6 เมตร ถ้าวัดจากโคนต้นอันเต็มไปด้วยพูรากใหญ่โตที่โผล่ขึ้นมาจากพื้นดิน มีหินที่ขึ้นอยู่เป็นโขด เป็นแง่ หรือเป็นแท่นใหญ่น้อย สูง ๆ ต่ำ รอบไปหมด สำหรับพื้นเบื้องล่างทั่วไป ปกคลุมไปด้วยใบไม้

สภาพของมัน จากสายตาชำนาญที่เคยผ่านมาแล้ว เป็นป่าชื้นดงดิบ แต่ก็ไม่ถึงกับทึบเกินไปนัก

ราชสกุลสาวนอนลืมตาสำรวจไปรอบกายในสิ่งแวด-ล้อมอยู่อีกอึดใจใหญ่ ก่อนจะค่อย ๆ พยุงกายขึ้นมานั่งในเปลหรือกระเช้าเถาวัลย์นี้ ใช่แล้ว หล่อนรอดตายจากการจมน้ำ ก็เพราะถูกกระแสน้ำในขณะที่ไหลบ่าสูงพัดอู้ลงมา ซัดพามาติดคาอยู่กับซุ้มเถาวัลย์ในระดับสูงแล้วติดคาเป็นเสมือนเบาะรองรับเอาไว้ ครั้นเมื่อน้ำพัดผ่านไปอย่างรวดเร็วและมีระดับต่ำลง หล่อนก็เลยค้างอยู่บนนี้ แต่ระหว่างที่หล่อนถูกพัดลอยละลิ่วมาตามสายน้ำที่ไหลแรงลงต่ำนั้น การที่ร่างกายไม่กระทบเข้ากับ

ลำต้นของต้นไม้ หรือแก่งแง่หินแตกหักย่อยยับ ถึงแก่ชีวิตหรือพิการไป ต้องนับว่าเป็นเรื่องฟลุ๊ก หรือมิฉะนั้นก็เป็นปาฏิหาริย์ของสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ช่วยเหลือไว้ แบบเดียวกับที่กล่าวกันติดปากว่า 'คนยังไม่ถึงที่ตาย' นั่นเอง

ลูบคลำไปที่สร้อยคอ สมเด็จวัดระฆัง และหลวงพ่อวัดปากน้ำ ยังประดิษฐานอยู่ที่เดิม เสื้อผ้า บัดนี้ไม่อยู่ในสภาพที่เปียก แต่ชื้นๆ เท่านั้น กำลังจะแห้ง มีรอยฉีกขาดเหมือนถูกอะไรเกี่ยวที่หัวเข่าเล็กน้อย แต่ไม่มีบาดแผลถึงผิวกายส่วนในท้อปสั้นเดินป่ายังติดอยู่กับเท้าทั้งคู่ มือทั้งสองก็ยังมีถุงมือหนังติดอยู่เช่นเดิม รวมทั้งแจ็กเกตหนังซึ่งสวมทับชุดเดินป่าอันใช้ในเวลาก่อนนอนตามสภาพปกติของมัน เพียงแต่ไม่ได้รูดซิปไว้เท่านั้น

ดารินยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้า แล้วขยี้ตา พร้อมทั้งสำรวจบนส่วนใบหน้าของตนเองไปด้วย ไม่มีบาดแผลบนนั้นส่วนจะมีรอยฟกช้ำดำเขียวอย่างไรไม่ทราบ เนื่องจากไม่มีกระจกส่องดู รู้สึกแต่เพียงสากเล็กน้อยตามใบหน้าและลำคอ นั่นหมายถึงเม็ดทรายละเอียดที่เกาะติดอยู่หลังเบาะเพราะไม่มีเครื่องหลังติดตัว...หล่อนนึกออกว่ามันก็ไม่ควรจะมี เพราะขณะเกิดเหตุหล่อนไม่ได้ติดเครื่องหลังหรือเป้อยู่กับตัว ไรเฟิลประจำมือก็เช่นกัน หล่อนไม่ได้สะพายไว้

ก็คงเหลือเสื้อผ้าที่ติดตัวอยู่ในขณะที่เกิดเหตุเท่านั้น

แตะเอวขวา...พระเจ้าทรงโปรด รีวอลเว่อร์แบบซิงเกิ้ล-แอ็กชั่น .357 ยังติดอยู่ในซองข้างเอว มันติดตัวหล่อนอยู่ตลอด

เวลาแม้ในยามนอนขณะนี้มันก็ไม่ได้หลุดหายไปไหน คลำดูเข็มขัดกระสุน รังที่บรรจุกระสุนไว้กับเข็มขัดก็ยังอยู่ครบ ใช้นิ้วแตะนับไปช้า ๆ จากฝั่งขวามือรอบไปทางฝั่งซ้าย รวมแล้ว 24 นัด กำลังใจเพิ่มขึ้นอีกมาอีกนิด เมื่อคลำพบมีดโบวี่ขนาด 8 นิ้ว ยังติดอยู่ในซองหนังแขวนติดเข็มขัดอยู่อีกด้าน อาวุธหรือหรือหลักประกันของชีวิตของหล่อนอยู่กับมีดสั้น และปืนสั้นประจำตัวไม่ถึงกับมือเปล่าเสียทีเดียว ส่วนเครื่องช่วยประทังชีพอันรวมอยู่ในเป้หลังไม่มีเหลืออยู่เลย เพราะหล่อนขาดเป้อันนั้น

สำรวจตัวเองต่อไป...ในกระเป๋าเสื้อแจ็กเกตแบบซิปรูดซีกซ้ายมีบุหรี่ที่ห่อไว้ด้วยพลาสติกอยู่ 1 ซองเต็ม ๆ พร้อมไลท์เตอร์แบบซิปโป้ กระเป๋าล่าง อุตส่าห์มีเข็มทิศเล็ก ๆ อยู่ 1 อัน กระเป๋ากางเกงมีผ้าเช็ดหน้าแบบขนหนูผืนเล็ก ๆ ทางด้านซ้าย แต่ด้านขวาไม่มีอะไรเลย ส่วนเสื้อเดินป่าอันถูกแจ็กเกตสวมทับอยู่ด้านใน พบบุหรี่อีกครึ่งซองอยู่ในถุงพลาสติกอีกเช่นกัน กับตลับยาอม ลักษณะสี่เหลี่ยมผืนผ้าแบบเล็ก ๆ ในนั้นบรรจุยาสองสามชนิด เช่น ยาแก้ไข แก้ปวด ซึ่งการมียาจำเป็นชุดจิ๋วที่สุดติดกระเป๋าเสื้อเป็นประจำชนิดลืมทิ้งเลยนี้

ถ้าไม่เคยเดินป่ากับบุคคลที่เป็นตัวปัญหาที่สุดของหล่อนในขณะนี้ คือ รพินทร์ ไพรวัลย์ หล่อนจะไม่มีวันได้ศึกษาเรียนรู้ได้เลย เขาเป็นผู้สอนหล่อนไว้ตั้งแต่ครั้งนั้นและหล่อนจดจำขึ้นใจ แม้แต่บุหรี่ ก็ยังต้องห่อผนึกไว้ด้วยพลาสติกเพื่อกันน้ำกันเหงื่อ

ในภาวะที่ตนเผชิญอยู่นี้ ผลแห่งการหมั่นจดจำมาจาก 'ครู' จึงทำให้เกิดประโยชน์อย่างยิ่ง

นอกนั้นก็มีลูกไรเฟิล .300 เวฯ แม็กฯ ที่ติดรังกระสุนเย็บอยู่กับอกเสื้อด้านขวา 5 นัด ซึ่งมันคงไม่ให้ประโยชน์อะไรกับหล่อนในเมื่อตัวไรเฟิลเองไม่ได้อยู่กับตัวในขณะนี้

สำรวจข้าวของติดตัว สภาพร่างกาย แล้วก็ใช้เวลาอีกพักใหญ่นั่งตรึกนึก ความหวาดกลัวและรู้สึกว้าเหว่ที่พลัดพรากจากคณะ ตลอดจนความเป็นห่วงพรรคพวก และปัญหาต่างๆ เปรียบเหมือนมารผจญแผ่ริ้วเป็นระลอกขึ้นมาทรมานความรู้สึก นี่ถ้าเป็นสมัยก่อนหล่อนคงตกใจขวัญเสียแทบจะเป็นบ้าเสียสติไปแล้ว แต่ขณะนี้ ดารินเป็นคนละดารินกับสมัยก่อนเสียแล้ว หล่อนใช้ความมั่นคงเฉียบขาดในหัวใจ เข้าต่อต้านกับสิ่งเหล่านั้น ใช้สมองอันชาญฉลาดเป็นอาวุธทางปัญญา เพื่อหาทางแก้ไข คลี่คลาย มั่นใจในอรหันต์และสัจจะอันแน่วแน่เป็นสรณะเทิดทูนไว้เหนือศีรษะ ส่วนฝีมือและความคุ้นเคยกับป่าดง หล่อนก็แน่วแน่ในการฝึกปรือสั่งสอนของจอมพราน อันเป็นทั้งปรมาจารย์และคนที่หล่อนแสนรัก

'ยามนี้ คับขันที่สุดแล้ว แต่ดารินจะไม่กลัวอะไร...'

หล่อนย้ำอยู่ในใจตนเอง แล้วฝืนยิ้ม เมื่อเปิดมือทั้งสองที่ปิดหน้าออก

"เป็นการง่ายยิ้มได้ไม่ต้องฝืน
เมื่อชีพชื่นเหมือนบรรเลงเพลงสวรรค์
แต่คนที่ควรชมนิยมกัน
ต้องใจมั่นยิ้มได้เมื่อภัยมา..."

ครั้งหนึ่ง ชายคนนั้นเคยกระซิบอยู่ข้างหู ปลอบใจหล่อน

เช่นนั้น และบัดนี้ กระแสเสียงทุ้มต่ำนั้น ก็ยังเงี่ยแว่วอยู่ในหู ของหล่อน เหมือนตัวเขาจะมาอยู่ใกล้ๆ

ทว่าจะแลเหลียวไปทางไหน มันมีแต่ความเปล่าเปลี่ยว อ้างว้างของไพรทะมึน สรรพสิ่งเงียบสงัด ไม่ได้ยินเสียงอะไร ทั้งสิ้น เหมือนตัวเองตกไปอยู่ในอีกโลกหนึ่ง

หล่อนเริ่มขบปัญหาเฉพาะหน้าต่อไป...

นี่ตัวเองถูกกระแสน้ำพัด ห่างไกลจากตำแหน่งที่พัก เดิมมาสักเท่าไหร่ และป่านนี้พรรคพวกทุกคน อันหมายถึงพี่ชายทั้งสองคน เพื่อนและบริวารที่ร่วมตายมาด้วย ทุกคนรวมแล้วอีก 15 ชีวิต จะเป็นตายร้ายดีอยู่ที่ไหน

ก้มลงมองต่ำไปเบื้องล่างอีกครั้ง ด้วยอาการสังเกตที่รอบคอบที่สุดเท่าที่จะทำได้ มันเป็นบริเวณพื้นเทลาดเล็กน้อย มีก้อนหินโผล่ขึ้นมาจากใบไม้ที่ร่วงหล่นอยู่เป็นแห่งๆ เงาตะคุ่มของพุ่มพงที่เล็กบ้างใหญ่บ้าง เนินปลวกบางเนิน บางขณะเป็นภาพพร่า บางขณะที่ชัดเจนขึ้นมาเพราะแสงสว่างไม่มากนัก แม้จะเป็นเวลากลางวันแสกๆ และเมื่อยกนาฬิกาข้อมือเดินป่าขึ้นดู มันก็ยังเดินอยู่เป็นปกติ เข็มชี้บอก 11.33 น. เกือบเที่ยงวันเข้าไปแล้ว

ทั้งกระหายน้ำ และทั้งหิว...

อารมณ์ตามธรรมชาติของผู้หญิง น้ำตากำลังจะไหล แต่สู้สะกดกลั้นไว้ เปลี่ยนเป็นยิ้มแทน ยิ้มให้แก่เคราะห์กรรม และ

ความเปล่าเปลี่ยวเอกากายนั้น กำลังคิดว่า จะหาทางไต่ลงไปสู่พื้น แต่สังหรณ์อะไรบางอย่าง เตือนเข้ามาว่า หล่อนควรจะสงบดท่าทีสำรวจให้รอบคอบอีกสักระยะหนึ่งก่อน

ชักปืนสั้นประจำตัวออกจากซอง เปิดประตูท้ายโม่ ถอดกระสุนที่บรรจุอยู่ทั้ง 6 นัดออกมาตรวจ เนื่องจากมันติดอยู่ในซอง จึงมีความชื้นสูง และมีน้ำติดอยู่ในลำกล้องเล็กน้อย ราชสกุลสาวสลัดน้ำออกเช็ดกระสุนแต่ละนัดด้วยผ้าเช็ดหน้าแบบขนหนูที่ติดตัวอยู่ จนแห้งสนิทแล้วบรรจุเข้าใหม่ ปิดประตูท้ายโม่ ตบลูกโม่ให้มันหมุน ปรากฏว่ามันยังหมุนได้คล่องเป็นปกติดี เสียงดังคลิกๆ เป็นจังหวะ แม้เพียงเบาๆ แต่ในความเงียบ จนแทบได้ยินหัวใจของตนเองเต้นเช่นขณะนี้ เสียงมันดังกังวานมากทีเดียว

หล่อนเช็ดแม้แต่ในด้านในของซองปืน เอาออกสลัด เพื่อไม่ให้มีน้ำขังอยู่ เป็นการทำอย่างช้าๆ สมองก็ใช้ความคิดไปเรื่อยๆ ตระหนักใจตนเองดีว่า ในภาวะนี้ ไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่จะต้องรีบร้อนทั้งสิ้น เสร็จสรรพ บรรจุปืนเข้าซองรัดสายให้แน่นตามเดิม แล้วพลิกกายนอนหงาย ไขว่ห้างกอดอกนอนมองดูเพดานกิ่งใบไม้ที่คลุมสูงลิบๆ อยู่เบื้องบน

บัดนี้ หล่อนหลงป่าอยู่โดดเดี่ยวเดียวดายแล้ว แต่ก็ไม่น่าจะแปลกอะไร ความคิดบอกตัวเอง...เพราะเหตุการณ์เช่นนี้หล่อนได้เคยทำใจไว้พร้อมล่วงหน้าก่อนแล้วรู้ล่วงหน้าว่ามันอาจมีสักเวลาใดเวลาหนึ่ง ที่ตนต้องตกอยู่ในสภาพเช่นนี้ แล้วสิ่งที่คิดไว้นั้น มันก็มาถึงแล้ว คือเดี๋ยวนี้...ขณะนี้ยังไง

ยุคก่อนโน้น แม้หล่อนจะหลงป่า ก็หลงอยู่กับ 'เขาผู้นั้น' หลักประกันอันมั่นคงที่สุดของหัวใจและชีวิต ไม่มีอะไรที่จะต้องหวาดวิตกพรั่นพรึงเลย แต่เดี๋ยวนี้ไม่มีเขาเสียแล้ว นอกจากพระ, ปืนสั้นในวงกระสุนจำกัด แล้วก็สติสัมปชัญญะ ความกล้าหาญ เข้มแข็งของตนเองเท่านั้น ซึ่งก็ไม่รู้ว่ามันจะมีได้มากมายสักแค่ไหน ก็ต้องลองกันดูละ

ฉันไม่เสียดายชีวิต
ฉันไม่โอดครวญหวั่นไหวต่อเคราะห์กรรมที่ได้รับอยู่ในขณะนี้เลย
ฉันได้เตรียมกายเตรียมใจที่จะเผชิญหน้ากับมันไว้ก่อนแล้ว
ในการปลงใจติดตามเธอมาในครั้งนี้
เพราะฉันรักเธอ...
ปราศจากเธอแล้ว ฉันจะมีชีวิตอยู่ต่อไปทำไม?
รพินทร์ขา ขณะนี้เธออยู่ที่ไหน
จะเฉลียวคิดรู้บ้างหรือไม่ว่า ดารินกำลังตกอยู่ในสภาพเช่นไร

พอคิดคำนึงมาถึงประโยคสุดท้ายนี้ ก็สุดที่จะอดกลั้นน้ำตาไว้ต่อไปได้ ดาริน วราฤทธิ์ยกมือขึ้นปิดหน้าสะอื้นเบาๆ

"นายหญิงอย่าร้องไห้"

เสียงทุ้มลึก แว่วสู่โสตประสาท หรือจากสมอง หล่อน

ไม่อาจบอกได้เหมือนกัน แต่มันก็มีอิทธิพลทำให้สติอันกำลังว้าวุ่นด้วยความทุกข์โศกกลับคืนมา มือยังปิดหน้าอยู่เช่นนั้น แต่กระซิบแผ่วออกไปว่า

“ฉันจำเสียงเธอได้นะ แงซาย”

“รวบรวมพลังกายและพลังใจไว้เพื่อต่อสู้กับทุกสิ่งทุก-อย่าง อย่าท้อแท้ มันถึงเวลาเคราะห์กรรมหนักที่สุดแล้วของนายหญิง และนายหญิงก็รู้ตัวล่วงหน้าอยู่ก่อนแล้ว”

“ฉันไม่ได้หวั่นไหวพรั่นพรึงต่อความยากแค้นเลือดตากระเด็นนี้เลยนะ แต่ฉันน้อยใจเขา เขาไม่ได้รักฉันเหมือนอย่างที่ฉันรักเขาเลย เขาทอดทิ้งฉันไป”

“นายหญิงอย่าเข้าใจผิด อย่าคิดอะไรให้ไขว้เขวด้วยอา-รมณ์...ผู้กองรักนายหญิง ซื่อสัตย์ต่อนายหญิงจวบจนวินาทีสุดท้ายของชีวิต กรรมต่างหากที่ทำให้เขาต้องจากไป ทิ้งใจรักทั้งหมดไว้เบื้องหลัง”

“แงซาย”

“ครับผม”

“ขณะนี้เขาอยู่ที่ไหน?”

“ซมซาน ยากแค้น ปราศจากที่หวังที่พึ่งอยู่กลางป่า ทุกขเวทนาไม่น้อยไปกว่านายหญิงขณะนี้ ระหว่างนายหญิงกับผู้กองรพินทร์ขณะนี้ไม่มีใครสุขหรือทุกข์มากไปกว่าใครหรอก”

“ฉันจะได้พบกับเขาอีกไหม?”

“บางที...”

“บอกให้ชัดซิแงซาย เมื่อไหร่? อย่างไร? ฉันจะต้องเลือดตากระเด็นอย่างนี้อีกนานแค่ไหน?”

“เมื่อถึงเวลา เมื่อต่างฝ่ายต่างใช้กรรมเก่าหมดสิ้น อาจภพนี้ อาจภพหน้า แม้แต่พระอรหันตเจ้าก็ไม่อาจบอกได้”

“แปลว่า ฉันหรือเขา อาจตายเสียก่อนในชาตินี้ใช่ไหม?”

มีเสียงหัวเราะนุ่ม ของเจ้าอดีตองครักษ์ประจำตัวของหล่อนแว่วมาชัดเจนเหลือเกิน

“ถ้าฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง หรือทั้งสองฝ่าย เอาแต่ท้อแท้สิ้นหวัง ชีวิตนี้ก็จะสิ้นลงเสียก่อน แข็งใจบากบั่นต่อสู้ต่อไป นายหญิง ลมหายใจยังมี ความหวังก็ยังอยู่”

“ผิดไหมที่ฉันมาตามเขาในครั้งนี้?”

“ไม่ผิด”

“แล้วผิดไหม ที่เขาหนีจากฉันมาเสียก่อน?”

“ก็ไม่ผิด”

“ถ้าฉันเปิดตาออกเดี๋ยวนี้ ฉันจะได้เห็นเธอไหม แงซาย?”

“ถ้าเห็นก็แปลว่าภาพหลอน สายตานายหญิงหลอกตัวเองไม่ใช่ผมหรอก ผมไม่มีร่างกายตัวตนอยู่ใกล้นายหญิงขณะนี้”

“แล้วเสียงที่เธอพูดกับฉันอยู่นี่ มาได้ยังไง?”

“มาจากเซลล์ในสมอง จากอนุสติของนายหญิงเอง และจากเจตนาจากดวงจิตของผมด้วย เอาไว้ให้ตะวันตกดินเสียก่อน ให้อารมณ์ของนายหญิงกำลังตกอยู่ในห้วงภวังค์ บางทีนายหญิงอาจเห็นแงซายได้บ้าง แต่อย่าพยายามไขว่คว้าแสวงหาเพราะมันเป็นภาพมายาเท่านั้น”

“เอาละ ฉันพอเข้าใจ ว่าแต่...ฉันควรจะทำอย่างไรต่อไปดี ในภาวะเช่นนี้”

“แก้ปัญหาเฉพาะหน้าไปทีละเปลาะ ขณะนี้นายหญิงตก

อยู่ท่ามกลางมหันตภัยรอบด้านตามลำพัง ควบคุมสติให้มั่นคงเข้าไว้ อย่าประมาท ผมมาเตือนนายหญิงเพียงแค่นี้แหละ ลาก่อน”

ขาดเสียงนั้น หล่อนก็ไม่ได้ยินเสียงใดๆ ของแงซายอีกเลย ค่อยๆ เปิดช่องนิ้วที่ปิดตาออก ก็มองไม่เห็นอะไรทั้งสิ้นนอกจากความสงัดเงียบของพงไพรอันน่าสะพรึงกลัว

ดารินเอาฝ่ามือเช็ดน้ำตา พยายามปรับระดับจิตใจใหม่ หล่อนกำลังมองหาลู่ทางที่จะลงไปสู่พื้นดินเบื้องล่าง ซึ่งมันก็ไม่น่าจะลำบากอะไรนักเพราะมีเส้นเถาวัลย์สังเกตดูลักษณะจะเหนียวแน่น เส้นขนาดข้อมือ ห้อยระโยงระยางจากคาคบเหนือศีรษะของหล่อน ทอดผ่านตำแหน่งที่เป็นลักษณะกระเช้าอันหล่อนนอนอยู่ในขณะนี้ ลงไประอยู่ใกล้พื้นดินข้างล่าง หล่อนอาจอาศัยไต่รดตัวลงไปตามเส้นเถาวัลย์เหล่านั้นได้ เพราะมันก็ไม่สูงอะไรนัก

บัดดล โสตแว่วเสียงย่ำใบไม้ เคลื่อนอยู่เบื้องล่าง แม้มันจะเบาสักขนาดไหนก็ตาม ในความเงียบ หล่อนสำเหนียกได้ชัด ครั้งแรกนึกว่าหูอาจฝาดไปอีก แต่แล้วเมื่อเงี่ยสดับ ก็จับได้แน่นอน

เสียงนั้นเดินๆ หยุดๆ อาการน่าจะเป็นย่องเสียมากกว่าราชสกุลสาวพลิกกายอย่างแผ่วเบาคว่ำหน้าลงดูทางเบื้องล่างแล้วหล่อนก็เบิกตาจ้องอย่างพินิจให้ละเอียดที่สุดเพื่อให้แน่ใจว่าสายตาไม่ฝาด หรือสร้างภาพขึ้นเอง

แม้ความสว่างจะไม่มากนัก มันก็พอจะมองเห็นอะไรได้ถนัดพอสมควร จากลำแสงตะวันใกล้เที่ยง ที่สาดลงมาเป็นจุด ๆ ภาพที่เห็นหญิงสาวผิวคล้ำอย่างผิวของชาวป่าคนหนึ่ง กำลังเดินย่างเท้าช้า ๆ อ้อมออกมาจากโคนไม้ต้นที่หล่อนอาศัยเถาวัลย์อยู่ในขณะนี้ออกมายืนอยู่ใต้ต้นไม้

นางนุ่งผ้าลักษณะเตี่ยวสั้น ชายขาดรุ่งริ่ง โดยพันเอวที่คอดกิ่วไว้ชิ้นเดียว นอกนั้นเปลือยตลอด เห็นทรวงอกงอกงามตั้งชูชัน ใบหน้าคมเข้ม จัดอยู่ในเกณฑ์งามพอสมควรทีเดียว สำหรับมนุษย์ตามป่าดอย ผมยาวจรดแผ่นหลังเป็นกระเซิงเล็กน้อย ซีกซ้าย เหนือหูทัดดอกเอื้องป่าช่อเหลืองสลับดำเหมือนพวกเอื้อง 'ช้างแดง' อันหายาก

ขณะที่ดารินเบิกตาจ้อง นางนั้น ก็เงยมองขึ้นมาก่อนแล้ว และเคลื่อนมาในตำแหน่งที่จะมองเห็นหล่อนให้ถนัดที่สุด ขนาดเส้นเถาวัลย์ที่ยาวทอดละลงไปกระทบกับร่างกายของนางทำให้แกว่งไหว มองเห็นอยู่ชัด ๆ และเท้าที่เหยียบใบไม้แห้งที่ชุ่มน้ำ ก็ดังสวบ ๆ ฟังออกชัดหู

เยื้องจากตำแหน่งที่ดารินอยู่บนกระเช้าเถาวัลย์เบื้องสูงเฉียงกันราว 60 องศา นางชาวป่าที่โผล่ออกมาอย่างลึกลับนั่นก็หยุดยืนนิ่งลง หน้ายังเงยสบตาหล่อนอยู่เช่นนั้น ม.ร.ว.สาวผู้หลงป่า ขยี้ตาแรง ๆ สองสามครั้งแล้วเบิกจ้องลงไปอีก ภาพนั้นไม่ได้เปลี่ยนแปลง ก็สาวสวยรูปร่างงาม ในอาภรณ์น้อยชิ้นประดับช่อเอื้องช้างแดงคนเดิมนั่นแหละ ใบหน้าหมดจดนั้น แลดูเป็นทุกข์เศร้าหมอง

ฉบับเถื่อน
WBSWS:OU
นายกิน

แล้วเสียงพูดเป็นภาษาไทยแปร่ง ๆ เพี้ยน ๆ เหมือนพวกบ้านป่าทั้งหลาย ก็แว่วขึ้นมาว่า

“แม่นาย! น้ำป่าเมื่อคืนซัดแม่นายขึ้นไปติดอยู่บนพงโน่นใช่ก๋ำ?”

ดารินขมวดคิ้ว สำเนียงนั้นอ่อนโยนสุภาพ และเป็นปกติธรรมดาที่สุด ไม่ได้โหยหวนเยือกเย็นอะไรจนทำให้คิดไปว่า ไม่น่าจะเป็นเสียงของมนุษย์ธรรมดาไปเลย เสียงของสาวชาวป่าที่พูดทักทายธรรมดาชัด ๆ ด้วยไมตรี

“ใช่! เจ้ามาจากไหนนี่”

ขณะที่ตอบลงไปดารินพยายามมองที่ดวงตาคู่นั้นบังเอิญมันบังเงาอยู่ แต่ก็ไม่เห็นว่าจะมีอะไรผิดแปลก

“ข้ามีหมู่บ้านอยู่ไม่ห่างทางน้ำพัดนี่ไปทางเหนือ เดินแค่เหนื่อยก็ถึง อยู่ก๊ะพ่อเฒ่าแม่เฒ่า น้องอีกคน เมื่อคืนน้ำป่าซัดพ่อแม่น้องหายไปหมด เพิงที่อาศัยก็พังลอยตามน้ำไป ข้าเดินตามหาพ่อแม่น้อง เห็นแม่นายขึ้นไปติดอยู่บนกิ่งเครือเถานั้น แม่นายคงหลงกับพวก ข้าก็หลงพ่อแม่ก๊ะน้อง เดินมาปะแม่นายเข้าพอดี”

“แถวนี้มีหมู่บ้านคนด้วยหรือ?”

ดารินถามอย่างตื่น ๆ

นางนั่นพยักหน้าลงหงึกหนึ่ง บอกด้วยภาษาซื่อ ๆ ตามภาษาชาวดง

“ก็มีมั่งน้อย ๆ ละ แม่นาย พวกข้าเป็นกะหร่างปนกับตองเหลือง หนีจากหมู่บ้านหลังเขาโน้นมาอยู่กันน้อย ๆ พวกกะเหรี่ยงที่อยู่กันมาก ๆ ไม่ชอบพวกข้า ไม่ให้อยู่ร่วมด้วย มัน

รังแกไล่ข้า ขับไล่พวกข้าให้พ้นๆ ออกมา ต้องเข้ามาอยู่กันในดงลึกแถวๆ นี้ น้ำพัดเมื่อคืน พ่อแม่ น้องข้าคงตายกันหมดแล้ว เหลือข้าคนเดียวเกาะต้นไม้ไว้ได้ เห็นแม่นายถูกน้ำพัดเหมือนกัน ข้าก็ดีใจ แม่นายลงมาเถอะ แล้วแม่นายจะไปไหน ข้าก็จะตามไปรับใช้แม่นายด้วย ตัวคนเดียวอยู่ไม่ได้ในดงลึกนี่"

"เจ้าจะให้ข้าลงไปจากพงเถาวัลย์ นี่รึ?"

"แม่นายติดอยู่บนพงนั่นมาตลอดคืน ไม่หิวเร้อ ในดงริมหนองน้ำใกล้ๆ นี่มีดงกล้วย ข้าจะหาอาหารให้แม่นายก่อนแม่นายพลัดหลงคงหิว"

"แล้วเจ้าล่ะ หิวไหม?"

"ข้าก็หิว"

"เจ้าชื่ออะไร?"

"พ่อแม่เรียกข้าว่า นางเซอะ"

"แต่ข้าว่าเจ้าไม่ 'เซอะ' หรอกนะ ฉลาดเสียมากกว่า..."

ดารินบอกยิ้มๆ รู้สึกดีใจที่ได้เพื่อน เอื้อมมือคว้าเถาวัลย์ขนาดข้อมือเส้นหนึ่ง ทำท่าเหมือนจะโหนโรยตัวลงไปในระหว่างที่นางนั่นยืนแหงนมองดูอยู่อย่างสงบเสงี่ยม

แต่แล้วเหมือนจะมีอะไรสะกิดเตือนในสมอง

"ในป่า ภาพลวงตาเกิดขึ้นได้เสมอ อย่าเพิ่งแน่ใจอะไรจนกว่าจะทดสอบเสียก่อนจนกว่าจะแน่ใจ สิ่งที่จะทดสอบที่ดีที่สุด ก็คือไฟ!"

รพินทร์ ไพรวัลย์ เคยพร่ำเตือนหล่อนไว้หนักหนา และบัดนี้ประโยคนั้น ก็แว่วขึ้นอีก

ราชสกุลสาวชะงัก ควักบุหรี่ออกมาจุดสูบด้วยซิปโป้อัด

ควันหนักหน่วง นางนั้นยังแหงนมองดูเฉย ดารินสูบสองสามครั้ง จนไฟลุกแดงติดปลายบุหรี่ส่งควันกรุ่น หล่อนดีดลงไปทันที มันตกลงห่างจากนางชาวป่าสาวเอวบางคนนั้นแค่ 2 ศอก

"เอาละ นางเซอะ ลองหยิบยาสูบที่ข้าทำตกลงไปนั่นขึ้นมาหน่อยซิ แล้วลองสูบให้ข้าดูสักอีกหน่อยประไร"

นางชาวป่ารูปสวย ยืนแหงนเถ่อมองดูหล่อนเฉย ไม่ขยับเขยื้อนใดๆ ทั้งสิ้น เหมือนจะไม่ได้ยินคำสั่งของหล่อน หรือมิฉะนั้นก็ฟังไม่เข้าใจ อันดูผิดประหลาดไปจากการเคยพูดโต้ตอบกันรู้เรื่องเป็นอย่างดีเมื่อหยกๆ นี้

ดารินขมวดคิ้วจ้อง ภาพยังคงเหมือนเดิมกับที่สายตาของหล่อนเห็นโดยไม่เปลี่ยนแปลง มือของราชสกุลสาวเริ่มแตะที่ด้ามปืนสั้นประจำตัว อันเหลือเป็นอาวุธอยู่กระบอกเดียว ง้างนกซิงเกิ้ล ในขณะที่ดึงออกมาช้าๆ แล้วหล่อนก็สั่งลงไปอีกด้วยเสียงที่ดังกว่าเดิม

"หยิบยาสูบนั่นขึ้นมา ได้ยินที่ข้าสั่งนี่ไหม นางเซอะ"

หญิงสาวชาวดง ผู้ปรากฏกาย และมาพูดจากับหล่อนใต้ต้นไม้อย่างลึกลับ คงยืนนิ่งเฉย ตาที่แลจ้องขึ้นมา แม้จะอยู่ในเงาเลือนลางเห็นไม่ถนัดเพราะความสลัวของสถานที่อำพรางไว้ แต่ก็ไม่มีอาการกะพริบ!

ดารินจับด้ามปืนทั้งสองมือ ในท่าที่จะไม่มีโอกาสพลาดได้เด็ดขาดในระยะขนาดนี้ ส่งปากกระบอกลอดแนวโหว่ของเถาวัลย์ลงไป พร้อมกับประกาศช้าๆ ขึ้นอีกครั้ง

“เอาละ ไม่ว่าเจ้าจะเป็นอะไรก็ตามที เราขอแผ่เมตตาแผ่อุทิศส่วนกุศลผลบุญทานที่ข้าเคยได้ประกอบไว้แล้วนั้น ให้แก่เจ้า จงไปเสียเถิด ไปเสีย เราเพียงแต่พบ และจากกันด้วยดีเถิด อย่าให้มีเวรกรรมต่อเนื่องแก่กันเลย”

นางผู้นั้น มีอาการเหมือนไม่ยินยลต่อคำพูดของหล่อน แต่ค่อยๆ ทรุดตัวลงนั่งยองๆ กับพื้น ไม่ก้มหลบ ไม่เมินไปทางอื่น แต่แหงนมองจ้องอยู่เช่นนั้น และไม่แสดงอาการหวาดกลัวหรือส่อความรู้สึกใดๆ ทั้งสิ้น แม้ว่าปากกระบอกปืนของผู้อยู่บนคาคบเถาวลัยจะสองจองจบลงมาแล้วก็ตาม

ดารินกลั้นใจ หล่อนยังเหนี่ยวไกไม่ออก โถ...ก็จะยิงลงไปได้อย่างไร ในเมื่อเห็นทนโท่ว่าเป็นมนุษย์สาวน้อยชัดๆ

“จำไว้นะครับ คุณหญิง...”

เสียงที่เคยพร่ำเตือนสั่งสอนของเขาผู้นั้น แว่วขึ้นมาอีกในจิตใต้สำนึก

“สัตว์ร้าย หรืออะไรก็ตาม ถ้าเผชิญหน้ากับเรา หากเราส่งกระแสจิตแผ่เมตตาให้แล้ว มันยังไม่ยอมผละจากไป ก็แปลว่ามันเอาเราแน่ จงแผ่เมตตามันด้วยลูกปืน เพื่อให้มันไปเกิดใหม่ในภพภูมิที่ดีกว่า มิฉะนั้น เราจะเคราะห์ร้าย...”

ดารินคุมสติมั่นอีกครั้ง แต่ไม่วายกายสั่นน้อยๆ พยายามแยกความรู้สึกกับสายตาออกจากกัน แต่จะแยกเท่าไหร่มันก็แยกไม่ออกอยู่นั่นเอง ร่างของมนุษย์สาวน้อยชาวไพร ยังปรากฏเด่นอยู่เท่าแล้วเท่ารอด

“นางเซอะ! ถ้าเจ้าเข้าใจในสิ่งที่ข้าพูด และเจ้าไม่ต้องการจะหยิบยาสูบที่ข้าโยนลงไปนั่น ก็จงพูดขึ้นอีกซิ พูดอะไรก็ได้ที่เจ้าต้องการจะพด”

นางผู้แจ้งนามตัวเองว่า ‘เซอะ’ มีอาการเหมือนจะกลายเป็นใบ้ไปเสียแล้ว ไม่ยอมตอบคำใดหล่อนอีกเลย มือทั้งสองเริ่มค่อย ๆ วางลงแตะกับพื้น ร่างกายไหวโยกเล็กน้อยแล้วค่อย ๆ ย่อตัวหมอบต่ำลงไปอีก

“ในสภาพที่ดูแล้วผิดปกติ ผิดวิกลออกไป...”

เสียงจอมพรานผู้เป็นครูแว่วเตือนมาอีก

“จงสังเกต ‘จุดเด่น’ ในร่างกายของมัน ถ้ามันถือกระบุงถือสิ่งของมาด้วย หรือมีอะไรที่ดูแล้วเป็นจุดที่เห็นเด่นชัด นั่นคือตำแหน่งที่จะต้องวางกระสุน!

ดาริน วราฤทธิ์ตัดสินใจเด็ดขาดในทันทีนั้นแผ่เมตตาให้แล้วก็ไม่รับ ไล่แล้วก็ไม่ไป เพราะฉะนั้น จะบาปกรรมอย่างไรก็สุดแล้วแต่เถิด หล่อนวาดศูนย์ .357 ฉับเข้าไปที่ช่อเอื้องช้างแดงอันมองเห็นอยู่อย่างเด่นชัด ตำแหน่งที่นางผู้นั้นทัดอยู่ที่มุ่นผมซีกซ้ายเหนือหูอย่างระมัดระวัง แล้วลั่นไกทันที

มันก็ดูเหมือนจะพร้อม ๆ กับเสียงกระหึ่มที่สวนขึ้นพร้อมกัน แต่เสียงอันน่าหวาดสยองนั้นก็ถูกกลบเสียอย่างหมดสิ้นด้วยกัมปนาทระเบิดของกระสุนปืนสั้นแรงสูง อันแผดแหลมกึกก้องชนิดป่าแตก ในความเงียบสงัดเช่นนี้ มันดังสะเทือนเลื่อนลั่นทีเดียว

ภาพต่อไป จ่ากสายตาที่ยังเบิกโพลงจ้องดาริน หล่อนลำดับขั้นตอนไม่ถูก รู้สึกแต่เพียงว่ากระเช้าเถาวัลย์ที่ตนเองขึ้นมาประดิษฐานอยู่โดยไม่ตั้งใจ ถกอะไรจากเบื้องล่างพุ่งขึ้นมากระแทกจนไหวโยนตัวขึ้น ร่างของหล่อนแทบจะหลุดร่วงลงไปเพราะแรงกระแทกนั้น แล้วเจ้าสิ่งที่พุ่งกระโจนขึ้นมา ก็ม้วนพลิกกลับ หล่นโครมลงไปยังพื้นเบื้องล่างตามเดิม ครานี้มันดิ้นหมุนเป็นวงกลม เศษกิ่งและใบไม้ที่ทับโถมอยู่กับพื้นแฉะชื้นนั้น กระจายโครมครามเพราะแรงเหวี่ยงดิ้นอย่างรุนแรง

พอตั้งตัวได้ถนัดอีกครั้ง ดารินง้างนกกริกเป็นนัดที่สองเพื่อจะซ้ำไปยังเป้าหมายเดิม แต่นั่นดูเหมือนจะไม่จำเป็นเสียแล้ว เพราะร่างยาวเหยียดใหญ่โต ขนาดกระสอบข้าวสารสองกระสอบมาเรียงต่อกัน โดยไม่นับส่วนหางอันยาวเหยียด บัดนี้ยุติการดิ้นหมุนปัดลงแล้ว มีแต่ขาทั้งสี่ที่เหยียดเกร็ง สั่นพลิ้ว นอนตะแคงเลือดฟูมออกมาทางปาก ที่หน้าผากระหว่างดวงตาทั้งสอง ก็เป็นตำแหน่งที่เลือดกำลังทะลักเป็นลิ่ม พลั่กๆ ออกมาจากรูกระสุน ซึ่งดูเหมือนจะมีช่องทางออกบนต้นคอด้านหลัง

ลายพาดกลอนขนาดใหญ่ ที่ริ้วทางของผิวหนังมันจางจนเกือบจะเป็นสีเหลืองฟางทั้งตัว อย่างที่หล่อนเคยเรียนรู้มาจากรพินทร์ว่า ไอ้โคร่งที่แก่มากๆ จนลายแทบจะหมดแล้วเช่นนี้ ชาวป่าเรียกกันว่า 'สาง'

ไม่มีภาพของสาวน้อยชาวป่าที่ชื่อนางเซอะเหลืออยู่ให้เห็นอีก! ถ้าจะมี ก็ซากของเสือใหญ่ตัวนั้น ซึ่งบัดนี้ ขาที่สั่นพลิ้วกระตุกอยู่ เริ่มช้าลงเป็นลำดับ และในที่สุด ชั่วอึดใจใหญ่ของการตะลีบจ้อบนอบ ทั้งร่างของมันก็สงบนิ่ง ไม่กระตุกกระดิกอีกต่อไป

มีแต่เลือดเท่านั้นที่ยังไหลรินอยู่ไม่ขาดสาย นองไปกับพื้นใบไม้ตำแหน่งที่มันนอนอยู่ ปากอ้าค้าง แลเห็นเขี้ยวเหลืองอ๋อยดุ้นขนาดหัวแม่มือยาวกว่า 2 องคุลี!

ดารินถอนใจเฮือกขยี้ตาอีกครั้งพร้อมทั้งจ้องเพื่อให้แน่ใจคราวนี้ไม่ผิดแน่ เสือโคร่งใหญ่จริงนั่นแหละ ถ้าไม่ใช่เพราะความแก่ของมันอย่างที่ชาวป่าบอกไว้ ก็อาจเป็นอีกพันธุ์หนึ่ง ซึ่งริ้วทางดำของมันไม่ปรากฏชัดนัก มีแต่พื้นสีเหลืองจางๆ เหมือนฟางเสียมากกว่า

หล่อนลดนกปืนซิงเกิ้ลแอ็กชั่นลงช้า ๆ กระสุนนัดเดียว ที่จ้องเล็งไปยังตำแหน่งที่เห็นทัดช่อช้างแดง เป็นกระสุนนัดเฉียบขาด เพราะตัดเข้ากลางสมองพอดี หล่อนไม่แน่ใจว่า ยิงก่อนหรือมันกระโจนขึ้นมาก่อน หรือว่าพร้อมกันพอดี

ราชสกุลสาวเอามือคลำไปที่พระเครื่องรางประจำตัวแล้วจบขึ้นบูชา จากนั้นก็สงบใจ จุดบุหรี่ขึ้นอีกตัวหนึ่ง นั่งสูบมองดูซากเสือใหญ่ที่กลายร่างมาเป็นสมิงเพื่อล่อให้หล่อนลงไปสู่มรณะจากกรงเขี้ยวเล็บของมัน อกสั่นเล็กน้อย แต่ไม่ถึงกับขวัญแขวนอะไรนัก เพราะเคยชินมาก่อนแล้ว ปรับความรู้สึกให้เป็นปกติไม่ยินดียินร้ายอะไรทั้งสิ้น สูบบุหรี่ช้า ๆ ฆ่าเวลา ตาก็จับมองดูซากที่นอนตะแคงเหยียดยาวอยู่นั้น เพื่อสังเกตดูว่ามันจะมีฤทธิ์เดชขึ้นมาอีกหรือไม่ หรือว่าจะมีภาพลวงตาอย่างใดปรากฏขึ้นอีกต่อไป

บุหรี่หมดตัว ไม่มีวี่แววของอะไรปรากฏขึ้นอีกเลยเสือสมิงตัวนั้นตายสนิทแน่นอน เพราะก้นบหรี่ที่หล่อนโยนลงไป ตกลงบนกลางลำตัวของมันส่งควันกรุ่น ก็หาทำให้มันเกิดความรู้สึกอย่างใดทั้งสิ้น

เวลาผ่านพ้นไปอีก 5 นาทีเต็ม ๆ เสียงปืนที่หล่อนยิง เสือสมิงตัวนั้นดังมาก ถ้าหากว่าพรรคพวกของหล่อนอยู่ในละแวกใกล้เคียงจะต้องได้ยิน และคงยิงปืนเป็นสัญญาณตอบมาให้ได้ยินบ้างแล้ว แต่นี่ทุกสิ่งทุกอย่างคงเงียบอยู่เหมือนเดิม แสดงว่ากระแสน้ำได้พัดพาหล่อนมาไกลจากพวกนั้นมากทีเดียว

หรือมิฉะนั้นก็มีหุบเขาบังอยู่ เพราะฉะนั้น ไร้ประโยชน์ในการ
ที่หล่อนจะยิงปืนเรียกขึ้นอีกให้เปลืองกระสุน

รวบรวมกำลังกาย และกำลังใจ แล้วหล่อนก็พยุงกายขึ้น
เกาะสายเถาวัลย์เขื่องอยู่ใกล้มือ ซึ่งทอดยาวลงไป คว้าไว้มั่น
จากนั้นก็โหนโรยตัวลงไปอย่างระมัดระวัง จนกระทั่งเท้าเหยียบ
ถึงพื้นซึ่งน้ำหนักตัวทำให้จมลงไปบนพื้นใบไม้หล่นอันหมักหมก
มานับกาลเวลาไม่ได้ ซึ่งบัดนี้ชุ่มน้ำ เกือบจะถึงขอบท้อปที่สวม
อยู่

เสือใหญ่ผีตายโหงสิงตัวนั้น ถกกระสนปืนกลางหน้าผาก
จริงๆ แต่ดารินไม่กล้าเข้าไปสำรวจใกล้ตัวมันนัก เพราะแลเห็น
เห็บตามตัวของมันเต็มไปหมด

“หมดเวรกันแค่นี้นะ ชาติก่อนนี้ เจ้าทำข้าไว้ก่อน ชาตินี้
จึงมาใช้กรรม”

หล่อนพึมพำแล้วหมุนตัวสำรวจไปรอบๆ จากนั้นก็ไต่ขึ้น
ไปเหยียบยืนอย่ตามแง่หินที่โผล่พ้นดิน ซึ่งสะดวกในการยืน
หรือเคลื่อนไหวมากกว่าที่จะเดินลุยไปตามพื้นอันทับโถมไปด้วย
ใบไม้ปืนยัดใส่ซองข้างเอวตามเดิมภายหลังบรรจุนัดใหม่เพิ่มเติม
ลงไปจากนัดที่ยิงไปแล้ว ให้ครบเต็มอัตรา 6 นัดตามเดิม มือขวา
ถือมีดโบวี่ ตัดได้ไม้สดลำต้นตรงแหน่ว ขนาดข้อมือของหล่อน
มาได้ 1 ต้น ลิดกิ่งออกแล้วสับปลายให้แหลมเป็นปากฉลามแทน
หอก ไหวพริบปฏิภาณของหล่อนในยามนี้ ล้วนได้มาจากการ
พร่ำสอนของรพินทร์ทั้งสิ้น อย่างน้อย ไม้ปลายแหลมอันขนาด
พอเหมาะมือท่อนนี้ ก็จะให้ประโยชน์แก่หล่อนพอสมควร ดี
กว่ามือเปล่าๆ หรือมีดที่สั้นเกินไป มันใช้ได้ทั้งการทิ่มแทง ตี

ยันหรือแหย่หยั่งสภาพของพื้นซึ่งหล่อนจะเดินไป และประโยชน์อื่น ๆ อีกสารพัด

สำรวจดูทิศทางน้ำที่พัดไหลลงมาเมื่อคืน ซึ่งมองเห็นอยู่ชัดว่ามันบ่าพัดหล่อนปลิวมาทางตะวันออกเฉียงเหนือ วิธีเดียวเท่านั้นที่จะทำได้ก็คือ เดินย้อนต้นน้ำ หรือสวนทางน้ำไหลขึ้นไป

ฝูงทากตามพื้น และกิ่งพงไม้เตี้ย ชูสลอนราวกับเรดาร์หล่อนใช้บุหรี่แกะตัวยาเส้น ซึ่งถึงแม้จะเบาบางกว่ายาฉุนที่ชาวป่าใช้ ก็ยังดีกว่าไม่มีอะไรเสียเลย นำมาขยี้กับน้ำที่พอวักหาได้จากการใช้ไม้ขุดพื้นลงไปข้างล่างบนใบไม้ที่ทับถมอยู่ แล้วชโลมทาทั่วไป ทั้งแขนขาตำแหน่งที่มันน่าจะเกาะได้ ถอดสายหนังสำหรับรัดขากันแกว่งของปืนสั้นออกมาผูกมัดกับขากางเกงอย่างแน่นที่สุด

ใจอยากร้องไห้ แต่ทางด้านสรีระไม่มีน้ำตาจะไหลแล้ว

ทุกสิ่งทุกอย่างพยายามให้เป็นเรื่องปกติธรรมดาที่สุด ชีวิตของหล่อนยามนี้ฝากไว้กับชะตากรรม และวิชาความรู้ในป่าเท่าที่เคยผ่านมาแล้วเท่านั้น อยู่หรือตาย ทุกข์ยากแสนเข็ญเช่นไร ปลงใจว่าไม่อาทรอีกแล้ว ตระหนักแน่ว่าตนเองคงสร้างบาปกรรมไว้มากพอแรง มิฉะนั้นก็คงไม่มาตกอยู่ในสภาพเช่นนี้

ด้วยประสาทสัมผัสของพรานไพร ด้วยสติปัญญาทั้งหมดดารินเริ่มออกเดินทางทันที โดยไต่สวนขึ้นไปยังแนวน้ำที่ไหลพัดขึ้นมา บางครั้งจำเป็นจะต้องลุยไปบนพื้นใบไม้เปื่อยยุ่ยและลึกแค่เข่า บางครั้งก็ได้แนวหินที่จะปีนเลาะขึ้นไป ซมซานกระเซอะ-

กระเซิงอย่างน่าสงสาร แต่ก็คล่องตัว และทรหดสุดใจขาดดิ้น โดยตั้งใจไว้ว่า หล่อนจะทดลองยิงปืนขึ้น 1 นัดต่อ 1 ชั่วโมง ของการเคลื่อนที่ เผื่อว่าจะได้ยินเสียงยิงตอบรับมาจากพรรคพวกบ้าง หากพวกนั้นได้ยิน ทั้งๆ ที่ก็ยังไม่ทราบว่า พวกนั้นยังรวมหมู่กันอยู่ครบ หรือต่างแตกแยกเพราะกระแสน้ำพัดออกไปกี่พวก ทิศทางใดบ้าง อย่างน้อยให้พบใครในหมู่พวกตนสักคนหนึ่งก็ยังดี

เมื่อสายตาเริ่มเคยชิน หล่อนก็พอจะมองเห็นอะไรได้ถนัดพอสมควร ในระยะห่าง 25-30 เมตร หากไม่มีต้นไม้ หรือก้อนหินบัง

อากาศชื้น เต็มไปด้วยกลิ่นอับของใบไม้เน่า และพืชพันธุ์บางชนิด เริ่มอ้าวระอุขึ้นตามลำดับ ดารินบุกบั่นไปสุดแต่จะเห็นทางไหนสะดวก เหงื่อโทรมกาย เหน็ดเหนื่อย ทรมานแทบขาดใจ แต่ไม่มีการย่อท้อ ตลอดทั้งดงดิบที่หล่อนซัดเซพเนจรมาเงียบกริบไม่มีร่องรอยของสิงสาราสัตว์ใดๆ ให้เห็น แม้แต่ค่างหรือนกสักตัว มีแต่พวกทากและบุ้งหนอนชนิดเรืองแสงในตัวของมันเอง ซึ่งก็พยายามหลีกเลี่ยงพยายามจะเข้าหาแหล่งน้ำไหล อันเชื่อว่าเป็นสายธารเดียวกันกับที่เคยพักแรมอยู่ด้านบน ก่อนน้ำพัดลงมา แต่ก็หาไม่พบ

เหนื่อยมากๆ เข้า ก็ทรุดฮวบลงไปนั่งพักเสียทีหนึ่ง พอคลายเหนื่อยก็ซมซานตะเกียกตะกายต่อไป ใบหน้าเกาะพราวไปด้วยเหงื่อ เสื้อผ้าที่ขาดอยู่ก่อนแล้ว บัดนี้ แทบจะเรียกได้ว่ารุ่งริ่ง เพราะกิ่งไม้และแง่หินเกี่ยว

หนึ่งชั่วโมงผ่านไป หล่อนยิงปืนสั้นขึ้นมาอีก ๑ นัด เสียงมันสะท้อนก้องไปไกล อานุภาพเสียงนั้นทำให้สัตว์ประเภทเลื้อยคลาน ซึ่งหลบซ่อนมิดชิดโดยหล่อนไม่เห็นตัวตามพงรกทึบใกล้เคียง เผ่นกันพรวดพราดไปตามพุ่มพงและพื้นใบไม้ เสียงแสกสากโครมคราม แล้วก็เงียบลงตามเดิม

ไม่มีเสียงใดๆ จะตอบหล่อนมา บางขณะ หล่อนอยากจะตะโกนเรียกนามรพินทร์! แต่สติเตือนว่ามันไร้ประโยชน์ เขาคงไม่โผล่ออกมาให้หล่อนเห็นแน่นอน เว้นแต่จะเกิดภาพหลอนขึ้นอีก อยากจะเรียกใครต่อใครอีกหลายคน แต่คงจะคอแตกเปล่า ขนาดเสียงปืนออกสนั่นลั่นป่า ยังไม่มีผู้ใดตอบหล่อนมา ลำพังเสียงกู่ร้องจะช่วยอะไรได้

และรพินทร์ก็เคยสอนไว้ **ถ้าหลงป่าอย่ากู่เสียงขึ้นเสียงสะท้อนของตนเองจะหลอกตัวให้ต้องเดินหลงผิดทิศทางออกไปอีก เว้นแต่จะรู้แน่ว่า เข้ามาในระยะที่ใกล้พรรคพวกแล้วเท่านั้น จึงจะกู่ให้เสียงขึ้นได้ มิฉะนั้นจะมีแต่ภัย**

ชั่วโมงที่สอง หล่อนมาฟุบนอนพักเหนื่อยอยู่บนโขดหิน จับไปด้วยตะไคร่น้ำก้อนหนึ่ง ความเหนื่อยทำให้สายตาเริ่มพร่า จะแลเหลียวไปทางไหนก็เห็นแต่ลำต้นไม้ ใบพืช เถาวัลย์และก้อนหินเท่านั้น

“พระคุณเจ้าโกฑัญญะ!ถ้าชีวิตลูกยังจะไม่ถึงคราวดับขันธ์เสียในครั้งนี้ ได้โปรดช่วยลูกด้วยเถิด”

หล่อนครางแหบๆ ขณะที่ใบหน้ายังซบอยู่กับท่อนแขนเช่นนั้น...เป็นเวลานาน ที่หล่อนซบหน้าหายใจรวยๆ อยู่เช่นนั้น

ลำแสงตะวันบ่ายส่องลอดกิ่งไม้มาจับอยู่ครึ่งกายท่อนบน และดูเหมือนจะมีลมโชยมาเอื่อยอ่อยเป็นระลอก ช่วยทำให้แช่มชื่นขึ้นเล็กน้อย

ชันศอก สะบัดหน้าและเงยขึ้นแลไปเบื้องหน้า พบว่าป่าเริ่มโปร่งขึ้นเล็กน้อย ไม่ทึบหรือเต็มไปด้วยความอับชื้นเหมือนที่ผ่านมาแล้ว ภูมิประเทศแลโล่งกว้างออกไปเป็นหุบหินกลางวงล้อมของแนวทึบของป่ารอบด้าน ดูเหมือนจะมีแอ่งน้ำขนาดย่อมๆ อยู่ในระหว่างพื้นกรวดในบริเวณแอ่งกระทะนั้น

และบนแง่หินนูน เหมือนรูปหลังเต่าก้อนหนึ่งเหนือแอ่งน้ำ หล่อนเบิกตาโพลงจ้องเขม็ง!

ร่างในชุดกะเหรี่ยงดงของใครคนหนึ่ง มีแถบผ้าแดงคาดศีรษะ ไรเฟิลเก่าแก่โบราณแบบคานเหวี่ยงพาดอยู่กับตัก นั่งอยู่ตรงตำแหน่งนั้น ระยะมันห่างออกไปประมาณ 60 เมตร ในมุมที่เฉียงต่ำลงไปจากสถานที่ซึ่งหล่อนอยู่สูงกว่า

ดาริน ตะกายลุกขึ้นยืนทันที ตะโกนก้องออกไปสุดเสียง

“แงซาย!”

ร่างนั้นถึงตายแล้วเกิดใหม่หล่อนก็จำได้ มันจะเป็นใครไม่ได้เป็นอันขาด นอกจากเจ้าอดีตองครักษ์โฉมงามประจำตัวของหล่อน ขณะที่เห็นอยู่เดี๋ยวนี้ มันนั่งอยู่ในร่มไม้ ลักษณะร่างกายอันสูงใหญ่สง่างาม ได้ส่วนสัดอย่างชายชาตรี เป็นคุณลักษณะพิเศษประจำตัวที่สังเกตเห็นจำได้ง่ายที่สุด แม้จะระยะไกลถึงขนาดนี้ การแต่งกายสภาพลักษณะท่าที ก็เหมือนๆ

กับสมัยที่เคยมาเป็นคนใช้เดินดงของหล่อนนั่นเอง ไม่ได้ผิดแผกไปเลย

ขณะที่หล่อนยืนตะโกนเรียก และจ้องเขม็งอยู่ในขณะนี้ ร่างนั้นยกมือข้างที่ไรเฟิล .44/40 ขึ้นชูเหนือศีรษะ แล้วโบกกวักช้า ๆ เป็นสัญญาณเรียกหล่อน...

ดารินร้องเรียกอีกครั้งอย่างดีใจขีดสุด แล้วก็กระโดด ลงจากโขดหินลูกนั้น แล่นถลาลงไปโดยเร็ว ล้มลุกคลุกคลาน โซซัดโซเซเข้าไป หล่อนกลิ้งหลุน ๆ ไปตามพื้นกรวดที่เทลาดนั้น กระทั่งในที่สุดใบหน้าก็คะมำลงไปยังแอ่งน้ำใสสะอาดขนาดย่อม ๆ มันเป็นแอ่งน้ำจริง ๆ อาจเป็นแหล่งน้ำที่พุขึ้นมาเอง อย่างแอ่งน้ำซับ หรือมิฉะนั้นก็อาจเป็นบริเวณที่ลุ่มของดงแถบนั้นซึ่งน้ำป่าเมื่อคืน ไหลผ่านมาแล้วติดค้างขังเหลืออยู่ก็ได้

ความกระหายน้ำที่ลำคอแห้งเป็นผง ทำให้หล่อนเสือกกายจุ่มใบหน้าลงไปในแอ่งนั้น แล้วดูดน้ำกินลักษณะเดียวกับสัตว์ป่า พอดื่มเต็มกระหายก็เงยหน้าขึ้นในลักษณะที่ยังหอบอยู่นั้น

บนก้อนหินใหญ่รูปนูนเหมือนหลังเต่า อันเป็นภาพแงซายโบกปืนเรียกอยู่ ไม่มีร่องรอยอะไรสักอย่าง ไม่มีร่างของเจ้าอดีตคนใช้ชาวดงอย่างที่หล่อนเห็น เมื่อก่อนจะแล่นถลาลงมาเลย

หล่อนตะโกนเรียกนามนั้นขึ้นอีก

เงียบ! ไม่มีเสียงตอบ ไม่มีสัญญาณร่องรอยใด ๆ ว่าจะมีมนุษย์นั่งอยู่ตรงตำแหน่งที่หล่อนเห็น ดารินครางอะไรออกมา

คำหนึ่ง แล้วทรงกายลุกขึ้น พยายามเดินวนหาไปรอบๆ หิน ก้อนนั้น และป่าหินเตี้ยๆ บริเวณใกล้เคียง

"เธอหนีฉันไปแล้ว เธอหายไปแล้ว!..."

หล่อนร้องขึ้น พร้อมกับสะอื้นที่ไม่อาจสะกดกลั้นไว้ได้ ถูกแล้ว ภาพนั้นเป็นภาพลวงตาแน่ๆ เป็นภาพที่หล่อนวาดขึ้นมาเอง แต่มันก็เป็นภาพที่ให้คุณ เพราะอย่างน้อยก็ช่วยให้หล่อนวิ่งมาจนพบแหล่งน้ำยามกระหายขีดสุด จนแทบจะหมดแรงเดิน

ดารินข่มน้ำตาแล้วสลัดความผิดหวังเสียใจนั้นออกไปเสีย คิดว่าอาจเป็นไปได้ ที่ภาพของแงซายถูกบันดาลให้เห็นโดยอิทธิอำนาจของมหาฤาษีโกฑัญญะ เพื่อให้หล่อนมาพบกับแหล่งน้ำเข้ายามที่ต้องการขีดสุด เพราะก่อนจะเงยขึ้นมาเห็นภาพนั้น หล่อนได้ภาวนาขอพรจากท่าน

ถ้าจะเปรียบเทียบกับป่าดิบ ที่หล่อนพบตัวเองยามเมื่อฟื้นขึ้นมา สภาพป่า หรืออย่างน้อยบริเวณที่หล่อนมาพบเข้านี้ก็นับว่าปลอดโปร่งดีที่สุด เพราะไม่มีไม้ใหญ่ขึ้นบังเลย มันอยู่กลางที่โล่ง บรรยากาศแม้จะเปลี่ยว อ้างว้าง แต่ก็น่ารื่นรมย์พอสมควร ไม่ห่างออกไปนักมีดงไผ่ ถูกลมพัดเสียดสีกัน ปรากฏเสียงออด-แอด และมีเสียงนกเขาใหญ่อันมองไม่เห็นตัว ขันคูขึ้นเป็นระยะๆ เป็นเสียงนกครั้งแรกที่หล่อนได้ยินนับแต่ฟื้นคืนสติขึ้นมาในวันนี้

ถ้าหล่อนเป็นรพินทร์ ไพรวัลย์ หรือหากมีเขาอยู่ด้วยในขณะนั้น เขาผู้นั้นจะทำอย่างไรต่อไปในสภาพนี้ หล่อนสมมุติตั้งคำถามตนเอง

แล้วก็ได้คำตอบในทันทีเหมือนกัน ราชสกุลสาวตรงเข้าไปที่ป่าไผ่โดยเร็ว ชักมีดโบวี่อันคมกริบ และหนักหน่วง ตัดปล้องไม้ไผ่ออกจากกอมาปล้องหนึ่ง เลือกเอาขนาดที่ตัวเองจะสะพายไปได้ ปลายด้านหนึ่งให้ติดข้อไว้ อีกด้านหนึ่งเจาะเพียงให้เป็นรูสำหรับทางน้ำไหลกรอกปากได้ แล้วก็นำกระบอกไม้ไผ่สดที่ตัดมาท่อนขนาดเขื่องกว่ากระบอกข้าวหลามมาตรฐานเล็กน้อย จุ่มลงไปในแอ่ง บรรจุน้ำจนเต็ม เพื่อแทนกระติกสำรองในการเดินทางต่อไป ใช้เถาวัลย์เส้นเล็กแต่เหนียวแน่นคล้องเป็นสายสำหรับสะพายไหล่ได้ จากนั้นก็จะทิ้งกายลงนั่งราบกับพื้นกรวดเม็ดเขื่องๆ หลังพิงก้อนหินอย่างอ่อนใจ สูดลมหายใจยาวๆ ลึกๆ

เสียงนกเขาใหญ่ที่ร้องอยู่บนยอดไผ่สูง ยังคราง**คู**เป็นจังหวะอยู่เช่นนั้น คลอมากับเสียงลมพัดใบไผ่เสียดสีกันเบาๆ เป็นทำนองเพลงธรรมชาติ และปะปนมากับเสียงของธรรมชาติไพรพฤกษ์นั้น ก็ดูเหมือนจะมีลีลาท่วงทำนองเสียงเพลงจากกระแสเสียงที่ทุ้มลึก แว่วมาว่า

“จู่ฮู ฮุกกรู...เขาคูคร่ำครวญ
จู่ฮู ฮุกกรู...เจ้าร้างนวลโศกซวนซบเซา
เขาเจ้าเอย อย่าเลยร้องทำนองเศร้า
ฉันฟังแล้วฟังเล่า เสียงมันเข้าไปคว้านทรวง!...”

สุดที่จะแข็งใจทนทานต่อไปได้อีกแล้ว ดาริน วราฤทธิ์ตะโกนแหลมก้อง

“รพินทร์!”

แล้วหล่อนก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น หน้าซบอยู่กับฝ่ามือที่วางอยู่บนเข่า ร่างกายสั่นเทิ้มไปหมด สะอื้นจนตัวโยน

“เธออยู่ไหน...ฉันหมดแรง สิ้นหวังแล้ว”

ดาริน วราฤทธิ์ จะตกอยู่ในสภาพนั้นนานสักเท่าใด ไม่ทราบ หล่อนมารู้สึกตัวอีกครั้ง เมื่อหูแว่วเสียงฝีเท้าของสัตว์ประเภทตีนกีบ เหยียบกรวดหินของพื้นที่บริเวณนั้นเข้ามาใกล้ เสียงนั้นดังมาจากด้านขวามือของหล่อน อันระเกะระกะไปด้วยหน่อหินและป่าโปร่ง

ประสาทของหล่อนตื่น พร้อมกลับมาเป็นตัวของตัวเองอีกครั้ง และในสภาพที่ยังนั่งเอาหน้าซุกอยู่กับเข่าที่ตั้งชันนั้น มือขวาปาดวูบไปที่ด้ามปืนข้างเอว และทำเป็นนิ่งเฉยเหมือนท่อนหิน ใช้หูและประสาทสัมผัสทั้งหมด สดับฟังจับทิศทาง

อาการของเสียงเคลื่อนเข้ามานั้น อยู่ในสภาพจดๆ จ้องๆ และใกล้เข้ามาทุกทีเป็นประเภทสัตว์ตีนกีบแน่ๆ จากหูที่ชำนาญไพรมาก่อน และน่าจะมากกว่าหนึ่งตัวขึ้นไป

ใกล้เข้ามา และใกล้เข้ามาตามลำดับ แต่ก็อยู่ในอาการของหยุดๆ ย่องๆ เช่นนั้น ที่แน่ชัดยิ่งขึ้นก็คือ เสียงสะบัดขนคอ

ฉับพลันนั้น หล่อนก็เงยวูบ พร้อมกับกระชากปืนออกจากซอง เอี้ยวตัวขวับไปทางที่มาของเสียงนั้น

ภาพที่เห็นกลางแสงแดดยามบ่าย ลูกกวางน้อย เขายังไม่งอกตัวหนึ่ง สะบัดหางอยู่ดุกดิก ย่องในอาการก้มๆ เงยๆ

เดินเข้ามาใกล้ ซึ่งบัดนี้ ห่างจากหล่อนเพียงแค่ 10 เมตรเท่านั้นเ
เอง ดวงตาไร้เดียงสาของมันเบิ่งมองมาทางหล่อน ในทันทีที่
หล่อนขยับไหวตัว ไม่ได้เผ่นเตลิดแล่นหนีไปอย่างตื่นตกใจย่นเ
ควรเป็นไปตามสภาพของกวางหรือสัตว์อันปราศจากอันตรายเ
ผิดไปจากที่หล่อนเคยเห็นมาแล้วทุกครั้ง แต่กลับยืนแกว่งหาง
มองตาแป๋วมา

ทางเบื้องหลังของกวางน้อยน่าเอ็นดูออกไปอีก5-6เมตร
ตัวพ่อเขื่องขนาดวัวย่อมๆ มีเขาแตกเป็นกิ่งสวยงาม และตัวเมีย
อันน่าจะเป็นแม่ ยืนแหงนเบิ่งอยู่ใกล้ๆ กัน กวางทั้งสามตัว พ่อ
แม่ และลูก แลมายังหล่อนเหมือนเห็นสัตว์ร่วมป่า ลักษณะอัน
ไม่น่าจะเป็นอันตรายใดๆ กับมันเลย เพราะความที่มันคงไม่เคย
รู้จักสัตว์อีกชนิดหนึ่ง ซึ่งขนานนามตนเองว่า 'มนุษย์'

ดารินเอง ในขณะนี้ ก็อยู่ในสภาพตะลึงแลพวกมันอยู่
ในสภาพจ้องปากกระบอกปืนจับเป้าด้วยสัญชาตญาณระวังภัย

ตัวพ่อและตัวแม่ยังยืนนิ่ง แต่ลูกน้อยอันแสนน่ารัก เงย
จมูกสูดดมกลิ่น ขยับเบนทำท่าจะผละห่างออกไป แต่แล้วก็
หมุนตัวกลับ เดินเอาจมูกเรียดพื้นใกล้เข้ามาอีก

ราชสกุลสาวเพ่งพินิจดูครอบครัวกวาง ที่ไม่รู้จักสัตว์
มนุษย์เหล่านั้น ดูเอาเถอะ ใกล้กันแค่เกือบจะเอื้อมถึงนี่เอง ยัง
ไม่รู้จักระวังระแวงภัยเสียบ้างเลย โดยเฉพาะเจ้าตัวน้อย

มันถึงภาวะที่หล่อนจะต้องตัดสินใจทำอะไรสักอย่างแล้ว
ในขณะนี้ เพราะตนเองก็ต้องการประทังชีพให้อยู่รอด **แต่การ
ประทังชีพของหล่อน หมายถึงจะต้องปลิดชีวิตตัวใดตัวหนึ่ง**

ในครอบครัวอันบริสุทธิ์ซื่อ ประกอบด้วยพ่อ แม่ และลูกเหล่านี้หรือ?

ในชีวิตของหล่อนทำบาปมามากมายแล้ว สำหรับสัตว์น่าสมเพชเหล่านี้ ขณะนี้ตนเองก็กำลังตกอยู่ในห้วงเคราะห์กรรม ชีวิตหนึ่งจะต้องแตกดับไป เพื่อมาช่วยให้ชีวิตหล่อนรอดกระนั้นหรือ และสมมุติว่าถ้าจะรอดไปได้ในมื้อนี้ เหตุการณ์ในมื้อหน้าต่อไปล่ะ?

นิ้วที่แตะอยู่กับไกปืนของหล่อนชาดิก แม้ว่าจะบ่ายศูนย์ไปยังตัวพ่อ อันเป็นกวางผู้ขนาดใหญ่ และจับเป้าที่ก้านคอแล้ว ชนิดตูมเดียวจะล้มพับทันทีโดยไม่ทรมาน แต่ก็ไม่ทราบว่ามีอะไรมายึดนิ้วข้างนั้นของหล่อนไว้ ทำให้ไม่อาจน้าวไกเข้ามาได้

มันทั้งสามตัวกำลังจ้องมา เหมือนจะเป็นการ ‘แผ่เมตตา’ ให้แก่หล่อน ผู้บัดนี้ถ้าจะเปรียบไปแล้ว ตนเองนั่นแหละน่าจะกลายสภาพเป็นสัตว์ร้ายอันตรายไปเสียแล้ว

ตัวเองอ้อนวอนพระและสิ่งศักดิ์สิทธิ์ ขอให้ชีวิตของตนได้รอดปลอดภัย แล้วนี่อะไร? หล่อนกำลังจะเอาชีวิตของ ‘ผู้อื่น’ ซึ่งมีเลือดเนื้อและความรักชีวิตเช่นเดียวกับหล่อน ซ้ำยังไม่เป็นพิษเป็นภัยใดๆ แก่หล่อนเลย โผล่ออกมาปรากฏตัวอย่างแสนซื่อแสนเชื่อง

ถ้าจะพิจารณาว่า‘เจ้าป่า’ ส่งอาหารมาให้แก่หล่อน ก็ดูจะเป็นการคิดที่เข้าข้างตนเองเกินไป หล่อนจะต้องตายลงไปเสียเดี๋ยวนี้ทีเดียวหรือ ถ้ายังไม่มีอาหารตกถึงกระเพาะตอนนี้

คิดแล้ว ดารินก็ปลงสังเวชในความคิดเดิมอันเกิดจาก

สัญชาตญาณฆ่าของหล่อน ลดนกปีนลงอย่างช้า ๆ แล้วสอดเข้าซองตามเดิม

หล่อนยิ้มเป็นครั้งแรกให้แก่ลกกวางตัวนั้น

มันกล้าหาญจริง ๆ เพราะค่อยจด ๆ จ้อง ๆ เข้ามาจนแทบจะพุ่งตัวเข้ากระโดดจับได้ อันเป็นผลให้ตัวพ่อและแม่ต้องเดินช้า ๆ ครึ่งขลาดครึ่งกล้าตามหลังลูกน้อยเข้ามาด้วยทีละก้าว

บัดนี้หล่อนรู้แล้ว กวางทั้งสามตัวต้องการจะเข้ามากินน้ำในแอ่งที่หล่อนได้อาศัยประทังชีพหยก ๆ นี่ และบัดนี้ตนเองก็มานั่งอยู่รวมแองเหมือนจะกันท่ามันอยู่

“ถ้าพวกเจ้าหิวน้ำ ต้องการจะเข้ามากินที่แอ่งนี้ก็เข้ามาเถอะ...มามะ ไอ้หนู เข้ามาเถอะ ฉันไม่เป็นพิษเป็นภัยใด ๆ กับเจ้าหรอก”

หล่อนกระซิบ แล้วค่อย ๆ คลานถอยห่าง เลี่ยงอ้อมไปนั่งหลบบังอยู่หลังก้อนหินอีกด้านหนึ่ง ขณะที่หล่อนเคลื่อนไหวอย่างแผ่วเบาโดยไม่กระทำอย่างพรวดพราด หรือกระโตก-กระตากใด ๆ ขึ้นเลยนั้น พวกนั้นมองดูอยู่ด้วยอาการเป็นปกติและให้ความไว้วางใจมากขึ้น

จริงดังที่คิดไว้ พอหล่อนถอนเปิดทางให้เท่านั้น ทั้งสามตัวก็เดินตรงเข้ามาที่แอ่งน้ำนั้นทันที ก้มลงดื่มกินอย่างกระหายและอย่างไม่ระวังระแวงภัยใดอีกทั้งสิ้น ถ้าไม่ใช่เพราะเมตตาจิตที่สามารถหยั่งถึงซึ่งกันและกัน ก็คงเป็นเพราะพวกมันพิจารณาหล่อนเป็นเพียงสัตว์อีกชนิดหนึ่งซึ่งไม่มีอันตรายสำหรับมันเลย และมันก็รู้ว่าหล่อนเลี่ยงไปนั่งอยู่หลังหินเตี้ย ๆ ก้อนนั้นนั่นเอง ไม่ได้ไปไหนไกลอย่างเจตนาจะแบ่งที่ให้แก่พวกมัน

แม้จะทุกข์ระทมเศร้า ยากแค้นแสนเข็ญสักปานใดก็ตาม ดารินระบายลมหายใจยาวออกมาอย่างปีติและเป็นสุข เดี่ยวนี้หล่อนไม่รู้สึกหิวโหยอะไรเลย แหงนหน้าขึ้นพึมพำกับท้องฟ้า

“พระเป็นเจ้า ตลอดจนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ได้โปรดเป็นพยานด้วยเถิด นับแต่นี้เป็นต้นไป ถ้ามิใช่ความจำเป็นที่จะต้องป้องกันชีวิตของตนเองและผู้อื่นแล้ว ลูกจะไม่เบียดเบียนราวีต่อชีวิตของสัตว์อื่นใดอีกเลย”

พยับแดดอ่อนโรยลง เพราะเมฆครึ้มหมู่ใหญ่เข้ามาบังหล่อนนั่งฟังเสียงกวางทั้งสามตัวพ่อแม่ลูกดื่มน้ำในแอ่งเบื้องหลังใกล้ๆ ขณะนี้ต่อมาพักใหญ่ เสียงเหล่านั้นก็เงียบสนิทไป หูหล่อนจับฟังเสียงมันต่อไปเข้าใจว่า ภายหลังดื่มน้ำอิ่มแล้ว ก็คงจะพากันเดินเข้าป่าไปตามเดิม รอฟังเสียงเดินอยู่เป็นเวลานานก็ยังไม่ได้ยิน

ค่อยๆ โผล่หน้ามาดูอย่างสงสัย...

คุณพระช่วย! กวางทั้งสามตัว ผู้หนึ่ง เมียหนึ่ง และลูกน้อยน่ารักอีกหนึ่ง อันตรธานไปเสียแล้วอย่างปราศจากร่องรอยใดๆ ทั้งสิ้น! มันไม่น่าจะรวดเร็วถึงขนาดนั้น และนับเป็นไปไม่ได้ที่กวางทั้งสามจะย่องผละจากไปโดยไม่ทิ้งร่อยรอย หรือเสียงของการเดินพ้นจากความได้ยินของหล่อนอย่างเด็ดขาด เพราะบริเวณนั้นจัดได้ว่าเป็นที่โล่งและพื้นก็เป็นกรวด ขามาหล่อนยังได้ยินเสียงเดินของพวกมัน ไฉนขากลับ จึงจะไม่ได้ยินเสียงเล่า?

ดารินถลันพรวดขึ้น แล่นถลาออกมายังแอ่งน้ำนั้นทันที

ไม่มีวี่แววของกวางทั้งสามตัวนั่นเลยจนนิดเดียว ไม่มีแม้แต่รอยเท้า หรือร่องรอยว่าจะมีอะไรมาดื่มกินน้ำที่แข่งน้ำ!!

ดารินยืนตะลึงจังงังไปอีกครั้ง...

อะไรกันนี่! หล่อนอุทานถามตนเอง กะพริบตาปริบ ๆ พลางก็ขนลุกชันขึ้นทั้งกาย อาถรรพณ์ของป่าดุร้ายเล่นงานหล่อนอีกแล้วหรือ?

กวาดตาตรวจดูถี่ถ้วนรอบ ๆ บริเวณ มันไม่มีสัญลักษณ์ใด ๆ ของกวางสามตัว พ่อ แม่ ลูก ที่หล่อนเห็นหลัด ๆ ชัด ๆ ตาเมื่ออึดใจใหญ่ที่แล้วนี่เลย ท่ามกลางแสงทิวากาลออกสว่างไสวปราศจากมุมอับเงาสลัว อันน่าจะวินิจฉัยได้ว่า ตาของตนเองจะฝาด

อะไรมาหลอกหลอนหล่อนอีกแล้วกระมัง? แต่ใคร่ครวญแล้ว ภาพและลักษณะที่เห็นมันส่อไปในทางดีงาม มากกว่าที่จะเป็นไปในทางเลวร้าย ภาพของสัตว์น่ารัก ภาพของการเคลื่อนเข้ามาเพื่ออาศัยน้ำกินของมัน และหล่อนก็หลีกทางให้ พร้อมทั้งให้ความเมตตาเอ็นดูโดยไม่เอาชีวิต ทั้ง ๆ ที่ตัวเองก็อยู่ในภาวะที่จะต้องยังชีพ มันน่าจะเป็นนิมิตหมายแห่งความดีงามเสียมากกว่าทางร้าย มันเป็นการวัดสภาพของดวงจิตของหล่อนว่าจะเลือกไปในทางไหน เช่นฆ่าราวีหรือว่าแผ่เมตตาไว้ชีวิตให้พร้อมทั้งเอื้อเฟื้อสัตว์ร่วมโลกผู้กำลังกระหายน้ำด้วย มันเป็นคนละลักษณะกับภาพจำแลงกายของเสือสมิงที่หล่อนสังหารมาแล้วชนิดเป็นตรงข้าม

หล่อนไม่มีใครที่จะหันไปปรับทุกข์ปรึกษาหารือได้ทั้งสิ้น

ในยามนี้ มีแต่สติปัญญาของตนเองตามลำพังโดดเดี่ยวเท่านั้นที่จะนำเข้ามาใช้ทั้งหมด

ลมพัดโชยมาอีกครั้ง สัมผัสผิวกายเย็นสบายขึ้นอย่างประหลาด หล่อนเริ่มมีพลังจิตที่มั่นคงแข็งแกร่งขึ้นมาอีกครั้งค่อย ๆ พิจารณาหาลู่ทางต่อไป โดยเหลียวสังเกตภูมิประเทศไปรอบ ๆ ตัว

พอหันมาทางด้านซ้าย อันมีลักษณะพงละเมาะ ที่เอียงเทสูงขึ้นไป ดารินถึงกับจ้องจังงังไปอีกครั้ง

ห่างออกไปราว 50 เมตร เห็นเด่นชัดในสายตาอีกเช่นเดิม ท่ามกลางลำแสงตะวันบ่ายที่พ้นกลีบเมฆออกมา ร่างหนึ่งกำลังเดินดุ่ม ๆ หันด้านหลังให้แก่หล่อน บ่ายหน้าขึ้นไปยังละเมาะที่เห็นอยู่นั้น สิ่งที่เห็นเด่นชัดที่สุด ก็เพราะสีเหลืองสดใสของผ้ากาสาวพัสตร์ที่ครองอยู่บนร่างที่ค่อมลงเล็กน้อย ด้วยวัยชราภาพ นั่นคือภาพของภิกษุชราเหมือนอย่างที่หล่อนเห็นในวัดตามเมือง และในกรุงทั่ว ๆ ไป หาใช่พวกนิกายอรัญวาสีที่ใช้จีวรย้อมฝาดแบบพระธุดงค์ไม่ และภิกษุรูปนั้นก็ไม่ได้มีกลดไม่ได้สะพายย่าม หรือมีอัฐบริขารใด ๆ ติดตัวอยู่ด้วยทั้งสิ้น ดูเหมือนจะมีแต่ไม้เท้าที่ค้ำยันเดินไปอย่างช้า ๆ เท่านั้น

กลางป่าใหญ่ไพรกันดาร พระภิกษุนิกายคามวาสีที่ไหนมาเดินดุ่ม ๆ อยู่นั่น!!

ดารินกลั้นใจจ้องแล้วจ้องอีก ก็ยังเห็นท่ามดุ่มเดินหันหลังให้อยู่เช่นนั้น ทิศทาง บ่ายไปยังละเมาะเบื้องบน

หล่อนป้องปากตะโกนสุดเสียง

“พระคุณเจ้า! รอลูกด้วย...พระคุณเจ้า!...”

เสียงก้องไปทั้งป่า มีเสียงเท่าไหร่ก็แผดออกไปเท่านั้น พลางราชสกุลสาวผู้หลงป่า ก็ออกแล่นตามหลังภิกษุลึกลับองค์นั้นไปอย่างรวดเร็ว หล่อนวิ่งไปพลาง ร้องเรียกซ้ำๆ ไปพลาง

ลักษณะของสงฆ์ชรา ผู้ถือไม้เท้ารูปนั้น ไม่แสดงท่าว่ายินยลต่อเสียงร้องเรียกของหล่อนเลย ท่านคงเดินไปในอากาวเดิม ดารินแล่นตาม พยายามเร่งฝีเท้าให้เร็วที่สุด

แต่ไม่ว่าหล่อนออกแรงวิ่งเร็วสักขนาดไหน และท่านจะเดินอันดูว่าช้าเช่นไร สภาพของการเว้นห่างก็ยังรักษาระยะทางอยู่เท่าเดิมหรือประมาณ 50 เมตร หาได้ใกล้เข้าไปกว่านั้นไม่

หล่อนวิ่ง...วิ่งตามพระ!

ชั่วไม่นานนัก จากการวิ่งตามนั้น หล่อนก็บรรลุถึงปลายเนินตอนหนึ่ง เห็นภิกษุรูปนั้น เดินนำเข้าไปในละเมาะส่วนหนึ่ง พร้อมกับถูกบังหายไปในแมกไม้อันปกคลุมอยู่

ดารินกวดตามต่อไปอย่างไม่ลดละ จนกระทั่งในที่สุด ก็มาหมดแรง ทรุดตัวลงนั่งหอบจนตัวโยนอยู่ในดงกล้วยป่าที่ออกเครือดก ดิบบ้างสุกบ้าง เหลืองสลับเขียวเต็มสะพรึบลานตาไปหมด มีกลุ่มนกป่าสวยๆ หลากสี จิกกินผลกล้วยสุกจากเครือเหล่านั้น ส่งเสียงร้องเจี๊ยวจ๊าวและบินว่อน แต่ฝูงวิหคนกไพร ที่อาศัยผลไม้เป็นอาหารเหล่านั้น ไม่สนใจหรือหวาดกลัวต่อหล่อนเลย

ขณะที่นั่งหอบเหงื่อโซมกาย ดารินยกมือกุมขมับ หล่อนผิดหวังอีกตามเคย เพราะภิกษุชรารูปนั้นหายไปเสียแล้ว ไม่มีร่องรอยอีกเช่นกัน สภาพพื้นดินช่มชื้น จะค้นหารอยเท้าของท่านสักรอยก็ไม่เห็น

ระหว่างที่ครึ่งนั่งครึ่งนอนพิงโคนกอกล้วยป่ากอหนึ่ง หล่อนรู้สึกร้อนวูบขึ้นที่ผิวเนื้อในซอกร่องถัน จึงเอามือตะปบลูบคลำ สัมผัสจากมือที่แตะลงไปนั้น พบกับกรอบของพระที่ห้อยคออยู่สององค์ องค์เล็ก คือหลวงพ่อวัดปากน้ำ ส่วนองค์เขื่องขึ้นมานิด คือสมเด็จวัดระฆัง! ส่วนอีกองค์หนึ่ง คือหลวงพ่อทวดวัดช้างไห้นั้น หล่อนจำได้ว่าได้ถอดออกอาราธนาผูกติดมอบไว้ให้กับคอของเจ้าด้วน ช้างป่าผู้เป็นมิตร และในขณะนี้มันจะได้พลัดพรากหายจากหล่อนไป นับตั้งแต่คืนมาหยุดพักอยู่ใต้ชะง่อนเขาน้ำตกใหญ่ จนเป็นปริศนาอยู่บัดนี้ ว่าเจ้าด้วนหายไปไหน

อะไรชนิดหนึ่ง วูบขึ้นกลางสมองของหล่อนในบัดนั้น!!

พร้อมกัน ขนทุกเส้นในเรือนกายก็โชนชันขึ้นมาอีก ด้วยความตื่นเต้นปีติใจเหลือที่จะกล่าวได้...

ใช่แล้ว! ไม่มีใครอื่นที่ไหน ภิกษุชราที่เดินให้เห็นนำหน้าหล่อนจนเข้ามาพบกับดงกล้วยขนาดใหญ่อันแฝงซ่อนอยู่ภายในละเมาะไม้แห่งนี้ ก็คือดวงวิญญาณอันศักดิ์สิทธิ์ของสมเด็จพุฒาจารย์ โต พรหมรังสี นั่นเอง!

ถึงแม้หล่อนจะไม่เคยเห็นท่านมาก่อน เพราะเกิดกันคนละยุคสมัย และถึงแม้หล่อนจะมองเห็นท่านแต่ไกลทางเบื้องหลังอันเป็นผลให้วิ่งตามมา แต่จากภาพวาด ภาพปั้นจำลองที่หล่อน

มองเห็นจนคุ้นตา หล่อนจำลักษณะของท่านได้ ภิกษุชราหลังค่อม ถือไม้เท้าองค์นั้น!

ตะโกนเรียก ท่านไม่หันกลับ...วิ่งไล่ ก็ไล่ท่านไม่ทัน แต่ผลจากการติดตามท่านมา หล่อนก็ได้มาพบกับดงกล้วย สุก อร่ามไปทั้งดงอันจะเป็นอาหารให้ประทังชีพได้ในขณะนี้! จะอะไรเสียอีก ถ้าไม่ใช่เพราะท่านปาฏิหาริย์สำแดงอิทธิฤทธิ์เข้ามาโอบอุ้มไว้

ดารินกายสั่นเทิ้ม ไออุ่นร้อนผ่าวจากองค์พระที่ห้อยคออยู่ อันเหมือนจะแก้สงสัยหรือมาเตือนให้หล่อนทราบ ค่อยๆ ลดลงสู่สภาพปกติ ราชสกุลสาวกุมพระที่ห้อยคอไว้แน่น แล้วค่อยๆ ประคองขึ้นจบเหนือศีรษะ โดยดึงจากสร้อยที่ยังคล้องติดคออยู่บูชา แล้วกราบราบลงกับพื้นดิน

“หลวงพ่อช่วยลูกแล้ว เห็นถนัดชัดเจนเหลือเกินในครั้งนี้!”

หลอนพราพูดออกมาคนเดียว เหมือนจะพูดกับแม่พระ-ธรณีที่ใบหน้าซบอยู่

หวนระลึกย้อนไปถึงภาพกวาง 3 ตัว พ่อแม่ลูก ที่มีปรากฏการณ์แปลกประหลาดลึกลับ หล่อนพอจะประมวลการณ์ได้แล้ว นั่นอาจเป็นภาพมายาที่สำแดงขึ้น เพื่อเป็นการ‘ลองใจ’หล่อนอย่างแน่นอน เชิงว่าหล่อนจะโหดเหี้ยมถึงกับยิงกวางครอบครัวนั้นเพื่อเอาเป็นอาหารหรือไม่ ถ้าหล่อนยิง ยังนึกไม่ออกเหมือนกันว่ามันจะเกิดผลไปในทำนองไหน กวางทั้งสามอาจหายวับไปกับตา และหล่อนก็จะไม่มีโอกาสเห็นแม้แต่ชายจีวรสาวกของพระอริยเจ้าอีกเลยก็ได้ และก็คงจะหลงป่า อด

ตายภายในเวลาอันไม่ช้านี้นัก แต่เมื่อหล่อนมีดวงจิตอันเป็นกุศลปรารถนาดี เมตตาต่อสัตว์โลกผู้ปราศจากพิษภัยใดๆ ท่านจึงสำแดงปาฏิหาริย์เข้ามาช่วยไว้

ขวัญและกำลังใจของหล่อน บัดนี้เต็มเปี่ยมแล้ว **ณ ที่ใดอย่างไร ดวงใจหล่อนจะไม่ไหวหวั่นอีกต่อไป...ไม่ไหวหวั่นจริงๆ! สิ่งศักดิ์สิทธิ์เป็นพลังลึกลับคอยช่วยเหลือหล่อนอยู่ตลอดเวลา อย่างไม่มีอะไรจะต้องสงสัยอีกต่อไป**

ภายหลังนั่งพักตรึกนึกจนคลายความเหนื่อยแล้ว ราชสกุลสาวก็ชักมีดโบวี่ประจำตัวออกมาตัดเครือกล้วยป่า อันสุกอร่ามอยู่รอบตัวนั้น มันอุดมสมบูรณ์เหลือเกิน แต่ละเครือห้อยแทบจะเรียดดิน ไม่ต้องเขย้อเขย่งให้เสียเวลา

หล่อนได้อาหารแล้ว หล่อนรอดตายชั่วขณะแล้ว โดยไม่ต้องยิงสัตว์มาเป็นอาหาร ซ้ำยังมีน้ำจากกระบอกไม้ไผ่ที่สะพายไหล่ สำรองมาอีกกระบอกหนึ่ง ปริมาณของน้ำที่บรรจุอยู่ มันมากกว่ากระติกน้ำที่เคยติดประจำตัวเสียอีก

ขณะที่หล่อนนั่งกินกล้วย ซึ่งไม่คำนึงถึงว่ารสชาติมันจะเป็นอย่างไร ขอเพียงให้บรรเทาความหิว และสร้างพลังงานให้แก่ร่างกาย หล่อนหัวเราะออกมาเบาๆ เอ่ยขึ้นเหมือน ‘เขา’ ผู้นั่งมานั่งอยู่ตรงหน้าว่า

“รพินทร์ นี่ใช่ไหมที่เธอเคยบอกกับฉันตลอดเวลาว่า ‘ข้าวลิง’ สำหรับคนที่เดินหรือหลงป่า ขณะนี้ฉันกำลังกิน‘ข้าวลิง’อยู่ เธอล่ะกำลังกินอะไร หวังว่าคงจะไม่ใช่เนื้อนุ่มๆ ของแม่

สองสาวสวยนั่นนะ...สิ่งศักดิ์สิทธิ์ช่วยฉัน แต่ท่านไม่เคยบอกให้ฉันรู้เลยว่า ขณะนี้เธออยู่ที่ไหน และอนาคตเบื้องหน้าจะเป็นอย่างไร”

บัดนี้ หล่อนนั่งเหยียดขาราบกับพื้นตามสบาย โดยใช้ใบตองตัดมาปูพื้น หลังเอนพิงโคนกล้วย ยังไม่มีความคิดที่จะหาทางเคลื่อนไหวไปที่ไหนก่อนทั้งสิ้น ตะวันบ่ายอ่อนชายลงตามลำดับ สถานที่แวดล้อมรอบกายหล่อนขณะนี้ ก็น่าจะรื่นรมย์น่าพักอาศัยอยู่มากที่สุดแล้วในละแวกนี้ความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า สะบักสะบอมจากการซมซานมาตลอด ทำให้หนังตาเริ่มหนักอยากพักผ่อนเต็มที

ดื่มน้ำภายหลังกินกล้วยป่าเข้าไปเกือบหมดหวี หล่อนสูบบุหรี่อย่างพยายามทอดอารมณ์ ทำจิตใจให้สงบปกติสบายที่สุด ตาเหม่อมองออกไปยังฝูงนกสวยงามหลากๆ สี ที่เปรียบเสมือนเพื่อนร่วมโลกเปลี่ยวของหล่อนในยามนี้ แล้วทอดจับนิ่งไปยังนกโนรีสีแดงสดคู่หนึ่ง จับอยู่บนเครือกล้วยสุกห่างออกไปเบื้องหน้าเพียงเล็กน้อย มันกำลังเอาจะงอยปากลักษณะเดียวกับปากนกแก้วไซ้ขนคลอเคลียกันอยู่ พลางสะท้อนถอนใจ มวลวิหคนกป่าเหล่านั้นดูช่างมีชีวิตอิสระเสรีและมีความสุขเหลือเกินผิดกับตัวหล่อนเองในยามนี้เหลือประมาณ เพราะหลงโดดเดี่ยวอยู่เพียงเดียวดาย

ดวงตาหรี่ลงโดยไม่รู้สึกตัว ในลักษณะเข้าภวังค์เหมือนจะหลับมิหลับแหล่ โสตก็แว่วเสียงแสกสากมากับพื้นใบกล้วยแห้งที่หล่นอยู่เกลื่อนกลาด มันเคลื่อนเข้ามาอย่างช้าๆ แต่รอบตัว

ไปหมด หญิงสาวเบิกตาสว่างขึ้นอีกครั้ง แต่คงนั่งไม่ติงกายอยู่ในอาการเดิม หู ตา และประสาทสัมผัสทั้งหมดเปิดพร้อม...

อยากจะคิดว่าภาพที่ปรากฏกับคลองจักษุในขณะนี้เป็นภาพมายาลวงตาอีก แต่มันก็เป็นภาพที่ถ้าควบคุมสติไม่ดีพอ หัวใจแทบจะวายดับไป ณ บัดนั้น

ท่อนดำๆ ยาวๆ นับจำนวนไม่ทันและไม่ถ้วน เคลื่อนเลี้ยวลดแช่มช้า ออกมาจากทุกทิศทางของโคนดงกล้วยแวดล้อมรอบตัวหล่อน ดูจะมีเจตนาเบนบ่ายหน้ามายังตำแหน่งที่หล่อนกึ่งนั่งกึ่งนอนเหยียดเท้าอยู่ในขณะนี้ ไม่ว่าจะหันไปทางไหน มันโผล่ออกมาทุกด้าน เกล็ดบนลำตัวของมันพวกนั้นเป็นมันปลาบ บ้างก็ดำสนิท และบ้างก็ออกสีน้ำตาลเข้ม หรือสีเทา แต่ทุกตัวมีดอกจันทร์อยู่บนคอ ขนาดของแต่ละตัวอย่างย่อมที่สุดก็เกือบเท่าข้อมือหล่อน และยาวร่วมวา ขึ้นไปจนถึงขนาดน่องซึ่งน่าจะเป็นพวกจงอาง...

ดารินกลั้นลมหายใจนิ่งโดยไม่กระดุกกระดิก...

ไอ้ตัวใหญ่ๆ บัดนี้ชูคอขึ้นแล้ว ดูเหมือนจะสูงกว่าระดับศีรษะของหล่อนอีก ปลายลิ้นสองแฉกแลบอยู่แปลบปลาบ หันหัวมาทางหล่อน ซึ่งห่างกันเพียงแค่ระยะที่มันจะฟาดลงฉกเท่านั้น **อาการของพวกมัน มิได้อยู่ในลักษณะที่เคลื่อนไหวยกพลผ่านมาเฉยๆ โดยบังเอิญหรือเห็นว่าหล่อนเป็นเพียงท่อนไม้ท่อนหินที่ปราศจากชีวิตไม่ หากแต่มันแสดงความสนใจ และมีความรู้สึกแน่ชัดว่า หล่อนเป็นสัตว์มีชีวิตอันสมควรจะตกเป็นเหยื่อคมเขี้ยว และน้ำพิษของมัน**

เลือดในกายแทบจะจับเป็นก้อนแข็ง บางสิ่งบางอย่าง

อัดแน่นขึ้นมาถึงคอหอย หายใจไม่ออก อย่าว่าแต่จะฉกกัดเลย เพียงแค่แต่ละตัวที่เลื้อยออกมาเต็มไปหมด ราวกับบ่องูแตกเหล่านั้น เข้ามารัดพันหล่อน ร่างกายของหล่อนก็คงถูกพวกมันพันกลบมิดชิดหมดแล้ว

แต่ละตุบของชีพจร อันเต้นแผ่วโผยอยู่ขณะนี้ ตัวแล้วตัวเล่าของอสรพิษเหล่านั้น เข้ามาชูจวักแผ่แม่เบี้ยรอบด้านเต็มไปหมด ไม่ว่าทางด้านปลายเท้าที่เหยียดยื่นออกไป ลำขา หรือแขน แม้กระทั่งกอกล้วยที่หล่อนนั่งเอนกายพิงอยู่ก็ดูเหมือนว่า มีอยู่จำนวนหนึ่งเลื้อยขึ้นไปเลื้อยพัน ร่อนส่ายหัว ส่งเสียงขู่ฟู่ฟ่ออยู่ใกล้ศีรษะและก้านคอด้านหลัง

หญิงสาวผู้ตกอยู่ในสภาพลำเค็ญยากแค้นที่สุดในชีวิต นับแต่เกิดกายมา บัดนี้ปลงตก ทอดอาลัยต่อชีวิตแล้ว หมดสิ้นความวิตกหวาดกลัวใดๆ อีกทั้งสิ้น ตาแลจับไปยังจงอางใหญ่ที่สุด อันนำบริวารจำนวนมากมายนั้นเข้ามารายล้อมหล่อนไว้และตัวมันเองก็ชูคอผงาดอยู่เบื้องหน้า

หล่อนยิ้มให้เศร้าๆ ส่งกระแสจิตบอกความไปว่า

“ข้าแด่พญานาคีผู้เรืองฤทธิ์ ถึงแม้ว่าเราเคยมีเวรกรรมใดๆ ต่อพวกท่านมาก่อน ทั้งชาตินี้และอดีตชาติ บัดนี้ก็ถึงคราวที่เราจะต้องชดใช้กรรมแล้ว เชิญเถิด เชิญกระชากเอาชีพชนม์ของเราไปเสีย เราไม่คิดที่จะต่อสู้ทำร้ายตอบโต้พวกท่านหรือขอชีวิตต่อท่านเลย ขณะนี้เราเองก็หมดแรง สิ้นหวัง และสำนึกในกฎแห่งกรรมแล้ว เรากำลังนอนรอความตาย...ความตายที่อาจทำให้เปลี่ยนสภาพจากความเป็นตัวเราในภพภูมินี้เสียที

เรารันทดปวดร้าว และตกอยู่ในภาวะยากแค้นตรอมทุกข์ จนสุดที่จะทนทานต่อไปได้อีกแล้ว”

จบสิ้นคำอธิษฐานนั้น จงอางใหญ่ที่สุดในกลุ่มนั้นฉกขวับคมเขี้ยวห่างจากใบหน้าของหล่อนองคุลีเดียว!

ดารินหลับตาลง กระซิบวิงวอน

“คมเขี้ยวของท่านยังไม่ถูกเรา ขอให้ฉกอีกครั้งเถิด เข้ามาใกล้อีกนิด...”

เมื่อเปลือกตาปิดลง ก็เปรียบเสมือนม่านแห่งการมองเห็นด้วยระบบจักษุปิด มีแต่ความมืดมิดเท่านั้น ที่เข้ามาบดบังไว้

แล้วในความมืดมิดอันดำสนิทนั้น หล่อนก็เห็นวงแสงแดงแสดสว่างจ้าหมุนร่อนพลิกตัวอยู่ไปมา จากจุดเล็กๆ อันไกลแสนไกล ลอยใกล้เข้ามาตามลำดับ เหมือนตะไลเพลิง หรือมิฉะนั้นก็เป็นวงแสงที่จิตรกรใช้ปลายพู่กันป้ายเป็นวงซ้อนๆ กันไว้ด้วยสีร้อนแรงในลักษณะของภาพเขียน อันเป็น‘แอปสแตร็ค’กระทั่งมันมาสว่างสะพรึงพราวอยู่เบื้องหน้าของหล่อน

นี่คือสัญลักษณ์แห่งความตายกระมัง? หล่อนคิด

ขณะจิตเดียว ที่วงแสงประหลาดอันหล่อนเห็นขณะเปลือกตายังปิดอยู่นั้น พลันลักษณะของรัศมีประหลาดก็ม้วนเป็นเกลียวเส้นดิ่งอยู่เบื้องหน้า เหมือนไฟที่พวยพุ่งขึ้นมาจากพื้นดิน จากนั้นก็ค่อยๆ แปรสภาพเป็นรูปลักษณ์ของสตรีนางหนึ่ง ผู้มีผิวกายแดงเรื่อประดุจสีหม้อใหม่ ทรงอาภรณ์และถนิมพิมพา เครื่องประดับ เยี่ยงนางกษัตริย์ในจินตนิยาย ตาบทิพย์

ทับทรวง ทองกร ดวงกุดั่น รัดเกล้า ฯลฯ ล้วนแล้วไปด้วยเพชรนิลจินดา อัญมณีหลากๆ สี โดยเฉพาะเหนือเศียรอันเชิดเด่นเป็นสง่า ประดับไว้ด้วยมงกุฎเพชรเก็จแกมสลับทับทิม และมรกตเป็นรูปนาคราชสองเศียรไขว้มารัดพันแผ่พังพานอยู่ด้านหน้า เกศาของนางดำขลับเป็นมันเลื่อมราวขนกาน้ำยาวสยาย เฉพาะรูปทรงองค์อร และวงพักตรา งามผุดผาดเกินนางมนุษย์ หรือแม้แต่ในภาพวาดจากจินตนาการของจิตรกรใดในพิภพโลก

ร่างนั้นแรกเริ่มก็แผ่วจางก่อน แล้วก็ค่อยๆ เด่นชัดขึ้นตามลำดับอย่างรวดเร็วจนสามารถเห็นถนัดทุกส่วนสัดรอบกายที่ยืนอยู่ ก็ปรากฏแสงเรืองรองวาววามจากรังสีประหลาดที่แผ่ออกมาจากเรือนกาย กรทั้งสองที่ล้วนประดับด้วยกำไลทองแกมทับทิมเป็นรูปงูยกขึ้นกอดอุระ และโอษฐ์รูปงาม มีรอยแย้มสรวลน้อยๆ เห็นไรทนต์ได้ระเบียบขาวสะอาด มีเขี้ยวเล็กๆ แหลมเกอยู่ทงสองข้าง

ดารินลืมตาในบัดนั้น!

ภาพที่เห็นภายใต้เปลือกตาสลายวับ กลายสภาพเป็นกองทัพอสรพิษ ที่ชูคอสลอนทำท่าจะฉกกัดหล่อนอยู่เช่นเดิม

หล่อนหลับตาลงอีก ภาพสตรีงามประหลาดนางนั้นก็พลันปรากฏเด่นขึ้นอีกในสภาพเดิม

“เป็นภาพที่สวยงามที่สุด ก่อนมรณกาลของฉัน...”

ดารินพึมพำ

นางผู้มีมงกุฎนาคราชอยู่เหนือเศียร แย้มโอษฐ์กว้างออกไปอีก แล้วเสียงปราศรัยกังวานก็แว่วมาเป็นประโยคแรก

“อสรพิษร้ายแวดล้อมอยู่รอบกายเธออยู่ ณ บัดนี้ เหตุใดเธอจึงไม่คิดสู้ หลีกหลบ หรืออย่างน้อยก็หาทางผละหนี?”

หญิงสาวสั่นศีรษะ

“ไม่หรอก ปล่อยให้พวกเขารุมฉกกัดฉันเถิด ฉันพร้อมที่จะชดใช้กรรม”

“ดูเธอท้อแท้ ทอดอาลัย และสิ้นหวังเหลือเกินนะ”

“ใช่! ฉันสิ้นหวัง หมดสิ้นทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว”

“จะขอชีวิตจากฉันไหม?”

หล่อนสั่นศีรษะแช่มช้าอีกครั้ง

“ถ้าจะขอชีวิต ก็ขอชีวิตของรพินทร์ไว้เถิด แต่สำหรับฉัน...ไม่!”

“ก็แปลว่าเธอยอมตายแทนเขาได้?”

“แน่นอน”

“จิตรางคนางค์! เธอยังดื้อรั้นถือดีอยู่เหมือนเดิมนะ”

“อย่าเรียกฉันอย่างไอ้ผีนรกตนนั้น ฉันคือดาริน วราฤทธิ์ ไม่ใช่จิตรางคนางค์!”

“ปฏิเสธในอดีตชาตินั้นหรือ?”

“ฉันขอปฏิเสธ ไม่รับรู้อะไรด้วยทั้งสิ้น แม้ว่าชีวิตฉันจะแตกดับไปเดี๋ยวนี้”

“ไม่รู้หรอกหรือ ว่ามิจฉาทิฐิ เป็นบ่อเกิดแห่งอวิชชาโง่เขลาเบาปัญญา และมันไม่ช่วยแก้ปัญหาอะไรให้แก่เธอได้เลย...”

กระแสเสียงนั้น กล่าวมาอย่างอ่อนโยน ดารินเฉยไม่มีคำตอบ นางจึงเอื้อนเอ่ยต่อไป

“เธอรู้ตัวเธอเองดีว่า เธอคือใคร และเขาผู้นั้นคือใคร แต่เธอก็พยายามจะปฏิเสธ ซึ่งเท่ากับเป็นการเปิดโอกาสให้แก่อริศัตรเก่าของเธอมากขึ้น การยอมรับรู้ในอดีต ย่อมจะช่วยให้เกิดสติปัญญาในอันที่จะระมัดระวังตนแก้ไขป้องกันได้ถูกต้องเอาละ เธอปฏิเสธในความเป็นจิตรางคนางค์ ซึ่งเป็นบ่อเกิดแห่งวิบากกรรมในครั้งนี้ แต่ถ้าฉันจะบอกว่า ขณะนี้ อัคนีรุทร์กำลังตกอยู่ในเงื้อมเงาภัยขีดสุดของมันตรัย เธอจะรู้สึกอย่างไร?”

ดารินสะดุ้งผวา กายสั่น ละล่ำละลัก

“โอ! ได้โปรดเถิด! โปรดช่วยป้องกันเขาไว้ ขอให้เคราะห์-กรรมวิบัติภัยเหล่านั้น มาสู่ตัวหม่อมฉันเองเสียดีกว่า มหาเทวี! โปรดเกื้อกูลค้ำจุนเขาไว้ด้วยเถิด หม่อมฉันขอกราบแทบเบื้องพระบาท”

พร้อมกันนั้น หล่อนก็ผันกายจากท่าคริ่งนั่งคริ่งนอน อันหมดอาลัยตายอยากต่อทุกสิ่งแม้แต่ชีวิตของตนเอง มาเป็นคุกเข่าหมอบกราบราบลงไปกับพื้น ตรงบาทของนางผู้นั้น

สตรีงาม ผู้มีนาคราชเป็นมงกุฎ สรวลแผ่วเบา ๆ

“เห็นไหม ในที่สุดเธอก็ยอมรับแล้ว ต่ออดีตชาติทั้งของตัวเธอเองและชายอันเป็นที่รัก และก็รู้จักฉันดีด้วย เว้นแต่จะแสร้งทำเป็นไม่รู้จัก บอกฉันมาซิจิตรางคนางค์ ที่ยืนอยู่ตรงหน้าเธอเดี๋ยวนี้คือใคร? หรือยังทำเป็นไม่รู้จักอีก”

“หม่อมฉันกราบขอประทานอภัยเพคะ ฝ่าพระบาทคือนาคเทวี ราชธิดาแห่งบาดาล”

“แต่เธอมืนชา เมินเฉยต่อฉันเหลือเกิน ซ้ำยังท้าทายเสียอีก ทั้ง ๆ ที่ฉันก็มาสำแดงร่างให้เห็น มันเป็นนิมิตที่ดีสำหรับเธอ

ไม่ใช่นิมิตร้ายเลย และฉันก็เพียงทดสอบความกล้าหาญของเธอเท่านั้นที่ให้บริวารเข้ามาแสดงท่าประสงค์ร้ายต่อเธอเช่นที่เห็น”

“จะให้หม่อมฉันกราบเบื้องพระบาท ขอประทานอภัยสักกี่ครั้งก็ยอมแล้ว หม่อมฉันอ่อนระอาต่อความทุกข์ลำเค็ญรันทดใจเสียใจไม่สนใจไยดีต่ออะไรทั้งสิ้น ได้โปรดเถิดเพคะโปรดช่วยอัคนีรุทร์ไว้ด้วย ขอให้เขาได้รอดปลอดภัยเถิด ส่วนหม่อมฉันจะเป็นอย่างไรก็สุดแล้วแต่เวรกรรม หม่อมฉันไม่ได้หวังอะไรแล้ว หวังแต่เพียงให้เขามีชีวิตรอดจากวิบากกรรมเท่านั้น และอย่างที่กราบทูลแล้ว แม้จะต้องเอาชีวิตตนเองเข้าแลกก็ยอม”

หล่อนคร่ำครวญร้องไห้ และกราบกรานอยู่เช่นนั้น

“ฉันไม่อาจรับปากกับเธอได้ว่า ฉันจะช่วยอัคนีรุทร์หรือตัวเธอเองได้สักแค่ไหน แต่ก็ได้ติดตามเฝ้าดูมาทุกระยะ และอาจได้กระทำการอันเป็นคุณประโยชน์แก่ฝ่ายอัคนีรุทร์และฝ่ายเธอมาบ้างแล้ว แม้จะไม่ใช่ทางตรงก็ทางอ้อม ภายในขอบเขตที่ฉันจะทำได้ โดยไม่ให้ล้ำเส้นแบ่งชั้นจักรวาล”

เสียงเนิบแช่มช้านั้น ดังมาอย่างได้ระดับสม่ำเสมอกัน

“มันตรัยเป็นพญามาร ตัวแทนแห่งความชั่วร้าย และเมื่อยังไม่ถึงเวลาอันควร ก็ไม่มีสิ่งใดจะไปทำลายล้างเขาได้เช่นกัน วิบากกรรมที่จะต้องมาจองเวรกันในครั้งนี้ เป็นผลสืบเนื่องมาจากบรรพชาติปางก่อน ส่วนเธอกับอัคนีรุทร์ที่หวนกลับมาเกิดร่วมกันในภพนี้ ก็มีสัจจะและความรักอันแน่วแน่ซื่อตรงต่อกันเป็นเกราะป้องตัว รวมทั้งได้ชดใช้กรรมกันมาหลายชาติภพแล้ว ฉันไม่อยู่ในฐานะที่จะบอกอะไรแก่เธอ อันชี้บ่งถึงอนาคต

ได้มากกว่านี้ ขอให้เธอมีความมั่นใจเถิดว่า พระอรหันตเจ้าทุกพระองค์ ประทับทรง แวดล้อมรอบกายประดุจกงจักรหมุนวน เป็นกำแพงป้องภัยอย่ทกขณะ ขอให้หมั่นสวดมนต์ภาวนาระลึกถึงท่านไว้เถิด พึงประพฤติในสิ่งที่ควรประพฤติ พึงละเว้นในสิ่งที่ควรละเว้น เหมือนอย่างที่เธอได้ตั้งจิตอธิษฐานไว้แล้วในการเดินทางมาในครั้งนี้ กระทำจิตให้สะอาดบริสุทธิ์เข้าไว้ จะไม่มีสิ่งใดมาทำอันตรายเธอได้หรอก แม้จะดูว่าน่าหวาดเสียวชวนกริ่งเกรงสักเพียงไหน ข้อสำคัญ อย่าท้อแท้สิ้นหวัง อย่าประมาทและใช้สติปัญญาเข้าใคร่ครวญให้รอบคอบที่สุด...ฉันไปก่อนละ”

จบกระแสสั่งความอันคล้ายโอวาทเพียงเท่านั้น ดารินก็สะดุ้งเหมือนตื่นขึ้นจากห้วงสะกด หน้าและฝ่ามือของหล่อนยังกราบราบอยู่กับพื้นดิน แสงสว่างของทิวากาลยังพอจะมองเห็นอะไรต่ออะไรอยู่ชัดเจนพอสมควร ในป่ากล้วยนั้น แต่รอบตัวของหล่อนคือความว่างเปล่า

ไม่มีสตรีงามผู้ทรงมงกุฎนาคราชนางนั้น...

ไม่มีแม้แต่อสรพิษร้ายที่หล่อนเคยมองเห็นยั้วเยี้ยอยู่รอบกายแม้แต่สักตัวเดียว มันอันตรธานไปหมดเหมือนภาพฝัน ซึ่งสลายตัวยามตื่นขึ้น

หล่อนเหลียวไปรอบ ๆ มือทั้งสองยกขึ้นลูบใบหน้าแล้วปิดที่ริมฝีปาก กำลังวังชาอันอ่อนเปลี้ย กลับคืนมาอีกครั้ง และความง่วง อยากจะพักผ่อนอยู่ ณ ที่นี้หายไปเป็นปลิดทิ้ง

จากลำแสงของตะวัน บ่งชัดว่าใกล้สนธยาเข้ามาทุกทีแล้ว

หล่อนจะต้องทำอะไรสักอย่าง ไม่ใช่มานั่งทอดอาลัยอยู่ในดง กล้วยแห่งนี้ เพราะอีกไม่นาน แสงตะวันก็จะหมดสิ้นไป และเมื่อความมืดหรือราตรีกาลย่างเข้ามา พร้อมกับความหนาวเย็น

นั่นมันหมายถึงภาวะอันทารุณของหล่อนที่จะต้องเผชิญ ซ้ำยังอันตรายจากสัตว์ร้ายที่ยังเดาไม่ถูกสารพัด แม้จะแน่ใจว่ามันจะไม่มาจากงู หรือสัตว์อันมีเขี้ยวเป็นพิษก็ตาม

ณ บัดนี้ ความรู้ ความชำนาญ ในการยังชีพในป่าอันได้รับการฝึกสอนปฏิบัติมาตั้งแต่สมัยยังเดินป่าโชกโชนอยู่กับรพินทร์ ไพรวัลย์ ถูกทบทวนอีกครั้ง มันถึงเวลาแล้วที่หล่อนจะใช้ประสบการณ์ความชำนาญเหล่านั้นจนสุดฝีมือ

กระบอกน้ำหนึ่งกระบอก กล้วยสุกอีกสองหวีเผื่อไว้เป็นเสบียง ไม้ปลายแหลมที่ทำไว้และติดมืออยู่ก่อนแล้ว ดารินวราฤทธิ์ ลุกขึ้นในฉับพลัน หล่อนจะต้องแสวงหาที่พักนอนอันปลอดภัยที่สุด ก่อนแสงสว่างของทิวากาลจะสิ้นไป และจะต้องเดินสำรวจไปอย่างมีหลักเกณฑ์ข้อพึงควรพิจารณามากที่สุด ไม่ใช่ไปอย่างกระเซอะกระเซิงซมซานไร้จุดหมาย ถึงเวลาที่หล่อนจะต้องทำตัวเองให้เป็นพรานไพรไปอย่างแท้จริงแล้ว

"อย่าทิ้งกองไฟ เมื่อนอนอยู่ในป่า..."

คำเตือนของครูพราน หรืออีกนัยหนึ่ง ชายคนที่หล่อนมีเวรกรรมที่จะต้องมาผูกจิตผูกใจอยู่กับเขาในชาตินี้แว่วขึ้นในสมอง นั่นมันเป็นเพียงแค่ 1 ในจำนวนนับร้อย ๆ วิธีการที่เขาฝึกปรือ อบรมหล่อนมา

เดินเลาะลัด ทวนแสงตะวันใกล้จะลับยอดไม้ในดงใหญ่ ที่เห็นทึบทะมึนอยู่ทางด้านตะวันตก มิช้ามินาน ก็ออกพ้นจาก บริเวณป่ากล้วย มีลำห้วยเล็ก ๆ ขวางหน้า สายน้ำขุ่นแดง ไหล ไปตามพื้นกรวดปนหิน น้ำเหล่านั้น น่าจะเป็นน้ำป่าที่กระเส็น-กระสายหลงเหลืออยู่จากการบ่าท่วมทันเมื่อดึกของคืนที่ผ่านมา และมันก็ไหลแยกไปทุกสาขาของลำห้วย ตลอดจนที่ราบลุ่มทั่ว ๆ ไป ไต่รากไม้ขึ้นไปสู่อีกฟากหนึ่ง ซึ่งเป็นแนวป่าที่ค่อนข้างโปร่ง พอสมควร และหมู่แมกไม้ไม่ใหญ่นัก เต็มไปด้วยสุมทุมพุ่มพฤกษ์ และเครือเถาสลับไปกับเล็บเหยี่ยวเกี่ยวไก่ ความรู้อันมีอยู่เป็น ทุนเดิม ช่วยหล่อนได้เป็นอย่างมากที่จะไม่เดินเข้าไปสู่ดงหนาม หรือใบไม้ที่เป็นอันตรายต่อผิว วี่แววของกระจงที่เผ่นให้เห็นอยู่ วับแวม ตลอดจนเหล่าวิหคนกป่า พอจะบอกได้ว่า สัตว์ร้าย อันตรายยังไม่แผ้วพานเข้ามาอยู่ในละแวกนี้ หล่อนเดินมุ่งไปหา ดวงตะวัน โดยมีความหวังว่า พอจะมีเวลาเหลืออยู่อีกอย่างน้อย ก็ครึ่งชั่วโมงก่อนค่ำ

สภาพป่าที่ดั้นด้นไปตามลำพังคนเดียว มีลักษณะลุ่ม ๆ ดอน ๆ เดี๋ยวไต่เนินขึ้นสูง เดี๋ยวก็ราบลงต่ำ สลับกันอยู่เช่นนั้น อย่างที่เรียกกันว่า มอและมาบ มีเนินปลวกที่พันธุ์ไม้ขึ้นปกคลุม ให้เห็นอยู่เป็นระยะ ๆหล่อนจะหลีกเลี่ยงโดยไม่เฉียดเข้าใกล้เนิน

ปลวกหรือพุ่มไม้ที่ดูทึบเกินไปนักและใช้ไม้ที่อยู่ในมือหวดเหวี่ยงกิ่งใบไม้ที่ผ่านไปเพื่อทำเสียงให้เกิดขึ้นตลอดเวลา

ในที่สุด ตะวันก็ชิงพลบ ดารินไต่ตัดขึ้นเนินสูง อันดูเหมือนใครเจตนาจะมาประดับไว้เป็นป่าหินสวยงาม บนนั้นน่าจะเป็นที่ปลอดภัยที่สุดสำหรับหล่อนในคืนนี้ พบกิ่งไม้แห้งหักหล่นอยู่ก็แบกลากติดมือไปด้วย เท่าที่กำลังจะนำพาไปได้ เพื่อจะได้อาศัยเป็นกองฟืนสำหรับราตรีที่กำลังจะย่างเข้ามาเยือน

แม้อากาศยามพลบ จะเริ่มเยือนเยือกลง เหงื่อของหล่อนก็ออกโซมกาย เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าเต็มที ยึดได้ก้อนหินใหญ่ก้อนหนึ่ง ในละแวกวงล้อมของหมู่หินสูงๆ ต่ำๆ เปรียบเหมือนกำแพงโดยรอบทิ้งกายลงนั่ง เป่าลมพรูออกมาจากปาก ป้ายแขนเช็ดเหงื่อ โยนกิ่งไม้แห้งขนาดเขื่องๆ ที่หอบและลากติดมือมาด้วยลงไปตรงหน้า เอนหลังพิงหินนั่งพักชั่วคราว พื้นบริเวณนั้นเรียบราบและแห้งสนิท พอจะอาศัยเป็นที่พักหลับนอนได้ ถ้ามีเป้ติดหลังมาด้วย หล่อนจะได้รับความสะดวกกว่านี้อีกมากทีเดียว แต่นี่ไม่มีอะไรเลย นอกจากสิ่งของเล็กๆ น้อยๆ ที่ติดกระเป๋าเสื้อและกางเกงอยู่เท่านั้น

ระหว่างนั่งหอบพักเหนื่อย ก่อนจะลงมือก่อไฟ ราช-สกุลสาวอดหวนคิดไปถึงอดีตไม่ได้ ดูเอาเถอะ สตรีสาวในชาติสกุลอันสูงส่ง เพียบพร้อมไปด้วยข้าทาสบริวาร เคยมีชีวิตอันสมบูรณ์พูนสุขสำราญอยู่ในแสงสีแห่งนครธรรม ใครจะคิดบ้าง

ว่า จะต้องมาแร้นแค้นตกยากอยู่ท่ามกลางป่าใหญ่ไพรกันดาร ตามลำพังโดยไม่รู้อนาคตอย่างนี้

นี่ไม่ใช่เพราะความรักเป็นเหตดอกรึ คิดแล้วก็หัวเราะออกมาทั้งน้ำตาและลงผลสรุปว่ามันคือกรรมเก่า ซึ่งไม่มีใครสามารถจะทำนายได้ล่วงหน้าเลย แต่หล่อนก็พร้อมแล้วที่จะเผชิญกับมัน

สมัยก่อน หล่อนเคยหลงป่า พลัดพรากกับหมู่คณะอยู่หลายครั้งแต่ไม่เดียวดายเอกากายเหมือนครั้งนี้ เพราะอย่างน้อยก็ยังมีเขาผู้นั้นอยู่เป็นเพื่อน เป็นหลักประกันอันแสนจะอบอุ่นอยู่ด้วยทั้งคน ถึงจะหลงก็เหมือนไม่ได้หลง เพียงแต่พลัดจากพรรคพวกส่วนใหญ่ เพียงชั่วระยะเท่านั้น ทว่ามาคราวนี้หล่อนจะหันหน้าไปหาใคร นอกจากตัวเองอย่างโดดเดี่ยว

ความอ่อนระโหยโรยแรง และความง่วงเริ่มเข้ามาครอบงำอีก เผลองีบไปชั่วขณะหนึ่ง แต่แล้วก็สะดุ้งตื่นเพราะรู้สึกเหมือนมีอะไรมากระตุกที่ปลายเท้า ขณะนั้นมืดสนิทแล้ว ท้องฟ้าเบื้องบนเริ่มประดับไปด้วยดวงดาว และเสียงหริ่งเรไรระงมไปหมด สภาพของหล่อนยังนั่งเหยียดขาพิงหินอยู่เช่นนั้น ตาพยายามมองฝ่าความมืดไปรอบด้านพร้อมกับจุดไลท์เตอร์ขึ้น เปลวของมันสว่างเพียงนิดเดียวเท่านั้น ไม่เห็นอะไร นอกจากก้อนหินที่แวดล้อมรอบกาย ทั้งใกล้และไกล

อาการที่ร่างกายกระตุกขึ้นนั้น ถ้าไม่เป็นจากสภาพสะดุ้งผวาของตนเอง ก็อาจมีอะไรสักอย่างหนึ่งมาสะกิดเตือน

หล่อนก่อกองไฟขึ้นทันที ชั่วไม่นาน มันก็ลุกเป็นเปลวอมแวมขึ้น ให้ทั้งไออุ่นและความสว่างจำกัด แต่มันก็คือเพื่อนที่ดีสำหรับหล่อนยามนี้

ตึงปีนจากซองออกมาตรวจดูกระสุนเพื่อความแน่ใจอีกครั้ง นกที่หากินในเวลากลางคืน และค้างคาวบินโฉบพื่บพับอยู่ไปมาเหนือศีรษะ เหมือนจะมาเป็นเพื่อนทักทายหญิงสาวผู้มีหัวใจอันกล้าหาญเด็ดเดี่ยวเกินเพศ หล่อนปิดปากหาว แล้วทอดกายลงนอนเหยียดยาวตามสบายกลางพื้นปฐพี ศีรษะหนุนขอนไม้ มือทั้งสองประสานวางอยู่บนทรวงอก ดวงตาเหม่อมองบนท้องฟ้า ปล่อยจิตใจล่องลอยคิดคำนึงไปสารพัด

ป่านฉะนี้ พี่ชายทั้งสองและเพื่อน ตลอดจนคณะที่มาด้วยกัน ตกอยู่ในสภาพใดที่ไหนหนอ ถ้าเขาเหล่านั้นยังรอดปลอดภัยกันดีอยู่ ก็คงเป็นทุกข์อย่างมากมาย และคงกำลังออกติดตามค้นหาหล่อนกันชนิดไม่เป็นอันกินอันนอนทีเดียว

นี่เป็นความผิดของหล่อนหรือเปล่า ที่เป็นต้นเหตุให้พวกเขาเหล่านั้นต้องมาพลอยตกระกำลำบากไปกับหล่อนด้วย พวกเขาอาจพากันคิดว่าหล่อนตายไปแล้วก็ได้ และค่ำมืดลงแล้วเช่นนี้ ก็คงไม่มีใครอาจหาญสามารถติดตามหล่อนได้ นอกจากหยุดพักกันอยู่ที่ใดที่หนึ่งก่อน พร้อมทั้งความวิตกกังวลขีดสุด

สงสารพี่ใหญ่ พี่กลาง และไชยยันต์ ที่ต้องมายากแค้นลำเค็ญเพราะหล่อนแท้ๆ โดยเฉพาะไชยยันต์ ผู้ซึ่งเพิ่งจะได้มีโอกาสเห็นหน้าลูกชายสายกำเนิดที่เกิดจากเมียรัก มาเรีย เพียงชั่วคืนเดียวก็ต้องยอมเสียสละ ผละจากมาเพราะความหมายของคำว่า ‘เพื่อน’ เพียงคำเดียว

หล่อนเป็นผู้นำเอาความทุกข์ยากมาสู่พวกเขาแท้ๆ

หล่อนจะพลั้งพลาดชีวิตลงในครั้งนี้ก็ช่างเถอะ ไม่สะท้านสะเทือนเลย แต่ขออย่าให้เคราะห์กรรมเหล่านั้นเกิดขึ้นกับพี่ใหญ่ พี่กลาง และไชยยันต์เลย

ท้ายสุด ก็คิดแล้วคิดเล่าไปถึง ‘เขา’ ผู้นั้น อารมณ์หญิงต่อให้แกร่งกร้าวสักขนาดไหน ก็อดที่จะน้อยใจไม่ได้ ข่มสะอื้นสะกดน้ำตาไว้ **ดูเอาเถอะ ก่อนจากกันคืนนั้นยังนอนตระกองกอดกันอยู่ พร้อมด้วยคำมั่นสัญญาเป็นมั่นเหมาะ ไม่น่าที่จะใจดำผละหนีไปได้ลงคอ ไม่รู้บ้างเลยหรือว่า หัวใจของคนที่อยู่ข้างหลัง จะเศร้าซมตรมทุกข์ขนาดไหน คล้ายๆ จะแกล้งฆ่ากันทั้งเป็น...**

นี่เธอหมดรักหมดอาลัยฉันเสียแล้วหรือ

และเดี๋ยวนี้ เธออยู่แห่งหนตำบลใด จะเฉลียวใจคิดบ้างไหมว่า ดารินกำลังตกอยู่ในภาวะใด จากผลแห่งการดั้นด้นติดตามเธอมา

กรรมอะไรหนอ ที่มาบังจิต บังใจ บังความคิดของเธอไว้

ยิ่งดึก ยิ่งหนาวสะท้านจนกายสั่น กองไฟเล็กๆ ไม่ช่วยอะไรได้มากนัก และหล่อนก็ไม่กล้าสุมฟืนอันมีอยู่จำกัดเข้าไปมากๆ เพราะเกรงจะไม่พอไปตลอดคืน ความลำบากทุกข์ยากสำหรับตัวเอง จะหนักหนาเพียงไร หล่อนไม่เคยหวั่น แต่พอคิดไปถึง ‘เขา’ ผู้นั้นคราใดก็สุดที่จะกลั้นน้ำตาไว้ได้

ดารินนอนร้องไห้เงียบๆ

“อย่าคิดอะไรให้ฟุ้งซ่านไปเลย นายหญิง แต่จงสวดมนต์ภาวนาไปเถิด เตือนระลึกไว้เสมอว่า หากเผลอสติจิตใจอ่อนแอลงเมื่อใด เมื่อนั้นภัยที่มันจ้องรอโอกาสอยู่แล้ว จะเข้าถึงตัวนายหญิง”

มีเสียงทุ้มลึกกังวานแว่วแผ่วเบาขึ้นในโสตหรือในจิตใต้-สำนึก หล่อนก็ไม่สามารถจะแยกออก จะเหลือบแลชะแง้หาก็ไม่เห็นสิ่งใด นอกจากตัวเองภายในโลกร้างส่วนนี้

ดารินพนมมือขึ้น หลับตาสนิทลง ตั้งจิตแน่วแน่ ระลึกถึงพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ เป็นอันดับแรก แล้วเริ่มต้นสวดพระมหาคาถาชินบัญชรอยู่ในใจ

ความหนาวเหน็บปวดล้าไปทั้งกาย ค่อย ๆ คลายไปจากความรู้สึกโดยสมาธิ ร่างกายปราศจากความรับรู้โดยสมาธิ ร่าง-กาย ปราศจากความรับรู้ใด ๆ ทั้งสิ้น แล้วชั่วไม่นานของการสวดท่องอยู่หลายจบ หล่อนก็ค่อยเคลิ้มเข้าสู่ภวังค์โดยไม่รู้ตัว และคล้อยเข้าสู่นิทราสนิทเหมือนนอนอยู่บนฟูกทิพย์

สะดุ้งตื่นขึ้นมากลางดึกสงัดเพราะแว่วเสียงกู่เพรียกนาม ‘จิตรางคนางค์’ ลอยมาตามลมดึก ที่พัดผ่านซอกหินอยู่แผ่วเบา มันดังเย็นยะเยียบเหมือนจะเป็นเสียงเรียกขึ้นมาจากสุสานใต้พิภพ หรือมิฉะนั้นก็นรกขุมใดขุมหนึ่งโหยหวนวังเวงนัก

หล่อนคุ้นเสียแล้ว กับอาการเรียกนามชนิดนี้และวนเวียนจองเวรหลอกหลอนในสภาพนี้ อย่าว่าแต่หล่อนจะโดดเดี่ยวอยู่ตามลำพังกลางป่าเปลี่ยวยามวิกาลเลย แม้จะอยู่ท่ามกลางความ

อบอุ่นของหมู่คณะ มันก็ยังบันดาลแทรกเข้ามารบกวนดวงจิตของหล่อนได้ ชนิดที่ถ้าควบคุมสติไม่ได้ ก็แทบช็อคไปด้วยความกลัว สยดสยองใจทีเดียว

ค่อย ๆขยับเปลือกตาขึ้นทีละน้อย ท้องฟ้ายังดำมืดประดับไปด้วยเกล็ดทองของดวงดาว และดาวพระศุกร์เริ่มบ่ายคล้อยเอาละ...หล่อนคิด...ได้เวลาหรือมิฉะนั้นก็เป็นโอกาสของมันแล้ว

เสียงเรียกนามนั้น จะฟังดูอีกทีมันก็ไพเราะดีเหมือนกัน เหมือนจะใช้ระบบสะท้อนเสียง 'เอ็กโค่' ของเครื่องเสียงพิเศษมันดังล้อ ๆ กันก้องไปกระทบหินก้อนโน้นและกลับมายังก้อนนี้ บางทีก็ดูเหมือนจะแว่วลงมาจากเบื้องสูง แวดล้อมรอบตัวหล่อนไปหมด จากสภาพที่ฟังดูชัดเจนก่อนแล้วต่อมาก็ค่อย ๆ จางหายไกลแผ่วหายไปในที่สุด และก็ดังก้องขึ้นอีกในสภาพเดิม ซ้ำ ๆ กันอยู่เช่นนั้น

ไฟที่ก่อไว้ทางด้านปลายเท้าหรี่มอดหมดเปลว เหลือแต่ถ่านแดง ๆ ซึ่งเมื่อลมโกรกผ่านช่องหินเข้ามา มันก็ลุกแดงขึ้นเสียครั้งหนึ่ง

ดารินนอนนิ่งไม่กระดุกกระดิก เพียงแต่ค่อย ๆ ขยายเปลือกตาขึ้นทีละน้อย บัดนี้สายตาของหล่อนเคยชินกับสภาพความมืดรอบตัวแล้ว จิตเที่ยงแน่วนิ่ง

ไม่มีความหวั่นสยองพรั่นพรึงใด ๆ เหลืออยู่อีกแล้ว

ฝ่ามือค่อย ๆ เลื่อนเข้ามาแตะสัมผัสด้ามปืนในซองข้างเอว พบว่ามันยังสงบอยู่ในซอง และแทนที่จะเย็นเยือกตามสภาพของผิวเหล็กในบรรยากาศแห่งความหนาวเย็นเช่นขณะนี้ มันกลับมีอุณหภูมิที่อบอุ่น ค่อนข้างจะร้อนเสียด้วยซ้ำ!

กระสุนทุกนัดที่บรรจุอยู่รวมทั้งกระสุนสำรองที่ติดอยู่ในรังของเข็มขัด ล้วนผ่านการลงอำนาจพระพุทธคุณไว้แล้วทั้งสิ้น แปลว่าทกนัดพร้อมแล้วที่จะพ่งออกไปปะทะทำลายต่อต้านกับอำนาจกาลีเบื้องต่ำได้ทุกขณะ เหนือกว่าอำนาจทางเดียรัจฉานวิชาทุกชนิด

เสียงเพรียกนามในอดีตชาติของหล่อน เวี่ยแว่วมาอีก ราชสกุลสาวนึกขึ้นมาอย่างใดไม่ทราบได้ในขณะนั้นหล่อนยกมือป้องปากและตะโกนเรียกออกไปสุดเสียงว่า

“มันตรัย!...”

เสียงของหล่อนดังก้องกังวาน สะท้อนไปไกล ไม่แพ้เสียงเพรียกนามของหล่อน มันดังล้อกลับไปกลับมาอยู่หลายเที่ยวเหมือนจะมีเครื่องขยายเสียง ระบบเอ็กโค่เช่นกัน

อึดใจเต็ม ๆ ที่เสียงของหล่อนค่อย ๆ แผ่วจางหายไป เงาทะมึนก็ปรากฏอยู่ในระหว่างช่องหินทางด้านปลายเท้าของหล่อนราวกับเงาของอสูร พร้อมกับเสียงแหบต่ำที่ดังปราศรัยมาอย่างชัดเจนว่า

“ข้าพระบาทมันตรัยเฝ้ารอคอยเสียงเรียกจากพระองค์มาเป็นเวลานับหมื่นแสนปีแล้ว เพิ่งจะได้มาสดับได้ยิน ณ ราตรีนี้เอง บัดนี้ มันตรัยอยู่เฉพาะเบื้องพระพักตร์นี่แล้ว”

ดารินดึงกายลุกขึ้นนั่งในทันทีนั้นอย่างฉับพลันพร้อมกับกระชากปืนในซองข้างเอว ภาพเงาตะคุ่มของอมนุษย์ผู้อมตะ

เหมือนจะรู้ทัน มันหลบแวบเข้าบังก้อนหินที่โผล่ออกมาในพริบตาเช่นกันก่อนที่นิ้วของหล่อนจะแตะไก

บนโขดหินเตี้ยซ้ายมือ อีกร่างหนึ่ง ลักษณะชะลดเพรียวพอมองเห็นได้จากปรากฏการณ์บนท้องผ้า เพราะทางช้างเผือกกำลังคลานไต่ขึ้นมา หล่อนวาดปืนเข้าใส่แล้วกดตูมออกไปในบัดดล

พร้อม ๆ กับเปลวไฟที่แลบเป็นทางยาวร่วมศอก ร่างวิกล-วิการนั้นฟุบพังพาบแน่นิ่งไม่กระดิกคาอยู่บนก้อนหินนั่นเอง

อีกเงาหนึ่งก็โผล่ออกมาทางซีกขวามือ ห่างหล่อนเพียงแค่ 3 วาเท่านั้น ดารินเอี้ยวตัวปาดลำกล้องปืนเข้าหา พร้อมกับกดออกไปอีกเปรี้ยง คลื่นอากาศบริเวณนั้นสั่นสะเทือนไปหมดด้วยอานุภาพของกระสุน .357 แม็กฯ

และในความเงียบเช่นนี้ ฟ้าผ่าดังอย่างไรก็อย่างนั้น

ซากมัมมี่อันยังมองเห็นไม่ถนัดนัก หงายหลังผลึ่งเป็นท่อนไม้เสียงมันฟาดกับพื้นดังบึกใหญ่ กระสุนของหล่อนกระทบมันส่วนไหนหล่อนไม่อาจบอกได้ แต่ระยะขนาดนี้ไม่มีวันผิดสำหรับมืออย่างดาริน วราฤทธิ์

แล้วหล่อนก็จ้องระวังต่อไปอย่างเยือกเย็น กะว่า ไม่ว่าจะเป็นไอ้ตัวไหนทั้งสิ้น โผล่ออกมาให้เห็นเมื่อไหร่ หล่อนจะยิงเมื่อนั้น โดยกะทำลายมันไปทีละตัว

กังวานเสียงกัมปนาทที่กึกก้องขึ้นกลางความเงียบจางหายไปแล้วพักใหญ่ ไม่มีอะไรกระโตกกระตากขึ้นอีกเลยในขณะนั้น ทุกอย่างสงบนิ่ง หญิงสาวโยนกิ่งไม้แห้งที่กองไว้ข้าง ๆ ตัวเข้าไปกองไฟเพื่อเพิ่มเชื้อ ก้มลงเป่าสองสามครั้ง เปลวไฟก็ลุกพรึ่บขึ้น

เพราะได้เชื้อจากใบไผ่แห้งๆ ทำให้บริเวณที่พักนอนของหล่อนสว่างพลอมแพลมขึ้นตามเดิม หล่อนเริ่มอึดอัดใจเล็กน้อยที่ขาดไฟฉาย แต่ก็คิดว่า ช่างหัวมัน มีสิ่งพอจะอาศัยยังชีพและปกป้องตัวติดตัวอยู่แค่นี้ ก็นับว่าสวรรค์โปรดหล่อนมากแล้ว

พอไฟลุกติดขึ้นเป็นเปลว หล่อนก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงปกติ

“ทำไมจะต้องไปหลบซ่อนอยู่อย่างนั้นเล่า มันตรัย เจ้าเป็นผู้อมตะไม่ใช่รึ โผล่ออกมาหน่อยซิ”

มีเสียงตอบออกมาจากหลังเงาหิน กลั้วไปกับเสียงหัวเราะแหบพร่าว่า

“ฝ่าพระบาทเป็นผู้เพียบพร้อมแล้วด้วยสติปัญญา ไฉนจึงทรงกระทำอะไรด้วยความโฉดเขลาเช่นนั้น มันไม่ได้ยังประโยชน์อันใดขึ้นมาสำหรับฝ่าพระบาทเลย ในการที่จ้องจะทำลายล้างบริวารของมันตรัย อย่างที่ทรงปฏิบัติไปแล้ว มันพวกนี้เป็นแต่เพียงวัตถุ ปราศจากเลือดเนื้อชีวิตและวิญญาณ มันจะทำทกสิ่งทุกอย่างตามแต่มนตราอาคมสั่งของมันตรัยเท่านั้น จะทำลายเท่าใดก็ไม่มีวันหมดสิ้น ตราบใดที่มันตรัยยังอยู่ แม้ซากที่มันตรัยอาศัยสิงสถิตอยู่ในยามนี้เช่นกัน หากฝ่าพระบาทจะทำลายหรือหยุดมันลงได้ มันตรัยก็จะถอดวิญญาณไปสิงสถิตอยู่ที่ซากอื่นๆ อีกต่อไปไม่รู้จบ ฝ่าพระบาทจะมีอำนาจทำลายซากเหล่านี้ไปได้อีกนานสักเท่าใด?”

ราชสกุลสาวผู้เผชิญกับปัญหาอยู่โดดเดี่ยวตามลำพังนิ่งคิด มันก็น่าจะจริงตามที่ไอ้ผีร้ายนั่นเย้ยหยันหล่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะนี้ หล่อนมีปืนและกระสุนที่ลงอำนาจพระพุทธ-

คุณเป็นอำนาจต่อรองในมือก็จริง แต่หล่อนมีเหลือกระสุนอยู่อีกกี่นัด ถ้ามันจะล่อหลอกให้ยิงเสียพักเดียวกระสุนก็หมด

ดารินลดนกมาอยู่ในจังหวะฮ้าล์ฟค็อค แล้วหมุนลูกโม่กรากเล่นเหมือนหมุนล้อจักรยาน ถอนใจเฮือก สอดปืนเข้าซองตามเดิมอย่างจำนน ฝืนยิ้ม

“เอาละ มันตรัย เราเห็นด้วยกับเจ้าในข้อนี้ ป่วยการที่เราจะต่อต้านเจ้าด้วยอาวุธ เพราะฉะนั้น ปรากฏกายออกมาเถิด เราพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับเจ้าโดยไม่คิดที่จะต่อสู้อะไรกับเจ้าอีกแล้ว”

ขาดคำของหล่อน ร่างสูงใหญ่ตนนั้นก็โผล่ออกมาอีกครั้งอย่างแช่มช้า ให้หล่อนได้เห็นถนัดตาอีกครั้ง ใช่แล้ว ซากของนักรบโบราณ ที่น่าจะเรียกได้ว่าสมบรณ์แบบหล่อเหลามากที่สุดในบรรดาซากมัมมี่นับอายุไม่ได้แห่งนิทรานคร และมันก็เป็นซากที่หล่อนเคยพบเห็นใกล้ชิด คุ้นตาจนจำได้ดีที่สุด

สิ่งที่แปลกไปก็คือ ดูสภาพของมันแล้ว มิได้แข็งทื่อเป็นท่อนหินท่อนไม้เหมือนซากมัมมี่บริวารของมันอื่นๆ เลย หากแต่ดูเหมือนมนุษย์ที่ยังมีชีวิตจริงมากที่สุด แม้แต่ดวงตาก็สามารถจะเหลือบหรือกลอกกลิ้งได้ และเสื้อผ้าอาภรณ์ในชุดขุนศึก ก็คล้ายจะสั่นพลิ้วเคลื่อนไหวได้

ในภาวะที่หล่อนเผชิญกับมันตามลำพังคนเดียวโดยไม่มีสายตาอื่นมาร่วมรู้ร่วมเห็นด้วยในขณะนี้ จะว่าตาหล่อนฝาดไป

หรือแสงพลอมแพลมของกองไฟก่อให้เป็นภาพลวงตา ทำให้มองเห็นไปเช่นนั้น หล่อนก็ไม่สามารถวินิจฉัยถูก

ร่างนั้น เดินช้า ๆ เข้ามาที่หล่อนอีก 2-3 ก้าว ในสภาพของสิ่งมีชีวิต แล้วก็หยุดยืนตระหง่านนิ่ง ห่างจากหล่อนผู้นั่งอยู่ในขณะนี้ประมาณ 3 วา โดยมีกองไฟคั่นกลาง แต่นั่นไม่มีปัญหา มีทางที่จะเดินเลี่ยงอ้อมกองไฟเข้ามาจนชิดตัวหล่อนได้ถ้ามันมีเจตนา หรือสามารถที่จะกระทำเช่นนั้นได้

“ก็เป็นอันว่า เราได้พบกันแล้วนะ อย่างจังหน้าใกล้ชิดที่สุด ขอชมเชยว่าเป็นเล่ห์กล ความสามารถเยี่ยมยอดของเจ้าที่ทำให้เราต้องตกมาอยู่ในสภาพเหมือนลูกไก่ในกำมือเจ้าได้เช่นขณะนี้...”

หล่อนเอ่ยต่อไปด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนลง และยิ้มให้

ใบหน้าแข็งกระด้างนั้น ยิ้มตอบ และเห็นฟันซีกใหญ่โตภายใต้ขากรรไกรกว้างแข็งแรง

“มันตรัยมีแต่ความรัก ความปรารถนาดีต่อฝ่าพระบาท... จิตรางคนางค์ มิได้คิดว่าพระองค์คือลูกไก่ในกำมือใด ๆ ทั้งสิ้น”

“เราคงมีโอกาสได้เสวนาปราศรัยกันได้นานแน่ มันตรัยสำหรับราตรีนี้”

หล่อนเปรยขึ้นอย่างชวนคุยในสภาพปกติธรรมดาที่สุด

“ข้าพระบาทรอคอยโอกาสนี้มาแสนนานนักแล้ว”

“แล้วเจ้าก็ทำได้สำเร็จเสียด้วย เจ้าเป็นผู้เรืองฤทธิ์ มีความสามารถอย่างแท้จริง เราขอยอมรับ...ก่อนอื่นขอถามสักนิด เจ้ายังแน่ใจหรือว่า เราคือ จิตรางคนางค์?”

“ข้าพระบาทผู้ยืนยงอยู่เป็นอมตะชั่วนิรันดร์กาล ได้เฝ้า

ดูการเกิดแล้วดับแล้วของฝ่าพระบาทมาหลายชาติภพ และมาชาติภพนี้อันเป็นรอบวาระที่เราจะได้พบกันสมกับที่รอคอยมา ฝ่าพระบาทหวนกลับมามีพระรปโฉมโนมพรรณย้อนกลับไปสวมพระสิริลักษณ์เดิมของจิตรางคนางค์ทุกกระเบียดนิ้ว ไม่ว่าพระวรกาย พระพักตร์ หรือน้ำพระเสียง”

ดารินเลิกคิ้วขึ้นนิดหนึ่ง ยังยิ้มพรายอยู่เช่นนั้น ในภาวะเช่นนี้ไม่มีอะไรดีไปกว่าทำใจดีสู้ผี!

“เช่นนั้นรึ มันตรัย”

“แน่แท้พระเจ้าข้า!”

“ถ้าเช่นนั้น ราชปุโรหิตมันตรัย จะพึงควรปฏิบัติตนเช่นไรเมื่ออยู่เฉพาะหน้าของจิตรางคนางค์...”

พร้อมกับกล่าวเนิบ ๆ ดาริน วราฤทธิ์ ลุกขึ้นยืนเป็นสง่า กล่าวต่อมาแช่มช้าเหมือนเล่นละครว่า

“...บัดนี้ เรายอมรับแล้ว ว่าเราคือ จิตรางคนางค์ ที่เจ้าประสงค์จะให้ดำรงอิสริยยศ ฐานันดรนี้”

มันตรัยค่อย ๆ ทรุดกายลงไปคุกเข่า แล้วก้มศีรษะลงโค้งคารวะอย่างอ้อนน้อมที่สุด

“มันตรัย ขอถวายสักการะ ต่อองค์มกุฎราชกุมารีจิตราง-คนางค์ แห่งนิทรานคร เหมือนเช่นทุกครั้งที่ได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์ในครั้งกระโน้น ได้โปรดรับการน้อมเกล้า เคารพสักการะจากมันตรัย ผู้ซื่อสัตย์ด้วยเถิดพระเจ้าข้า”

ดารินก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง สภาพของหล่อนยามนี้ เหมือนคนตกบันไดแล้วก็พลอยกระโจนลงมาเสียรู้แล้วรู้รอด ซึ่งน่าจะปลอดภัยดีกว่าให้ตามลงมาเฉย ๆ

“เราขอรับการสักการะถวายเคารพจากเจ้าแต่เจ้าอ้างว่า ‘มันตรัยผู้ซื่อสัตย์’ เรายังแคลงใจ เจ้าแน่ใจหรือว่า เจ้าซื่อสัตย์ภักดีต่อตัวเราและราชวงศ์ ตลอดจนแผ่นดินราชอาณาจักรของเรา”

“มันตรัยซื่อสัตย์แน่นอนแต่เฉพาะจิตรางคนางค์นางเดียวเท่านั้น มิฉะนั้นก็คงไม่รอดอยมาจนถึงบัดนี้”

“มีเล่ห์เพทุบายลึกล้ำอะไรต่ออะไรอยู่นับไม่ถ้วนที่เรายังไม่อาจล่วงรู้ไปได้ในครั้งกระนั้น เพราะเรารำลึกชาติในอดีตย้อนต้นที่นานแสนนานไม่ได้ แต่สัญชาตญาณบอกกับเราว่าเจ้าน่าจะเป็นผู้ทรยศต่อแผ่นดิน ต่อราชบัลลังก์ และคิดการอันเลวร้ายที่ไม่บังควรกระทำ เราแน่ใจว่า เราคงจะได้ล่วงรู้ความจริง ในเวลาไม่นานนักหรอก และบัดนี้เจ้าก็เปรียบเสมือนได้ตัวเราไว้ในเงื้อมมือแล้ว เจ้าจะปฏิบัติต่อเราอย่างไรต่อไป ลองบอกมาซิ”

ดารินพยายามใช้วาจาให้เป็นประโยชน์มากที่สุด หล่อนรู้ตัวเองดีว่า ขณะนี้รอบกาย รอบที่พักนอนชั่วคราวของหล่อนถูกไพร่พลผีดิบของมันตรัยรายล้อมไว้หมดสิ้นแล้ว และอาจมีช้างอีกทั้งโขลง พร้อมที่จะพุ่งเข้ามาเล่นงานหล่อนได้ เพียงชั่วรอบงการจากไอ้ผีร้ายเท่านั้น

“ข้าพระองค์จะมาอัญเชิญเสด็จจิตรางคนางค์ เข้าสู่มหาอาณาจักรเดิมอันเป็นแหล่งมาตุภูมิ และ ณ ที่นั้น ฝ่าพระบาทจะได้ทัศนาเห็นมหาปราสาทอุทยานเดิมที่เคยประทับอยู่ เคยวิ่งเล่นตั้งแต่สมัยยังเป็นกุมารี จนเจริญวัยมาเป็นวัยดรุณี และมหาสมบัติของสมเด็จพระราชบิดา จะเห็นแม้แต่ภาพแกะสลัก

ของฝ่าพระบาทเอง สมัยเมื่อสถาปนาขึ้นเป็นมกุฎราชกุมารี สารพัดสิ่งของนครใหญ่แห่งนี้ ซึ่งถูกปิดบังซุ่มซ่อนอยู่เป็นเวลาอนันตกาล”

“เราใคร่ที่จะได้ไปเห็นเช่นกัน”

หล่อนเอ่ยปนยิ้มละไม ประสานแขนทั้งสองกอดอก

“แต่นั่นเอาไว้พูดกันต่อไปภายหลัง เราจงมาพูดกันถึงขณะนี้หรือปัจจุบันกาลนี้ก่อน เจ้าก็รู้ดีอยู่แล้วว่า ตัวเราเองมีความผูกพันอยู่กับญาติมิตร พี่น้อง และหมู่คณะในชาตินี้ แต่ในขณะนี้ ก็ได้พลัดพรากจากกัน แต่ละคนแต่ละฝ่าย จะแยกกันไปอยู่ ณ ที่ใดบ้าง เราก็ไม่อาจทราบได้ จึงมีความวิตกกังวลอยู่เป็นอันมาก เจ้าจะมีทางใดที่ทำให้เราได้โปร่งใจคลายกังวลเสียก่อน เพื่อว่าเราจะได้กลับคืนไปสู่ดินแดนเดิมโดยหมดห่วง”

“ข้าพระองค์มีข้อเสนอดังนี้ จะเป็นที่พอพระทัยของฝ่าพระบาทหรือไม่”

“ข้อเสนออย่างไร?”

“ในบรรดาญาติมิตรพี่น้อง และบริวารของฝ่าพระบาททุกคนจะไม่ได้รับอันตรายใดๆเลย และมินานนักก็จะได้พบปะรวมพวกกันเดินทาง กลับออกไปสู่โลกใหม่ภายนอกได้โดยสวัสดิภาพ”

“ดีมาก นั่นเป็นสิ่งที่เราต้องการ แล้วมีอะไรอีกสำหรับข้อเสนอของเจ้า”

“ฝ่าพระบาทต้องการอะไรอีก?”

มันตรัยย้อนถาม

ดารินเม้มริมฝีปากนิดหนึ่ง นิ่งไปครู่

“แล้ว...อัคนีรุทร์ในบรรพชาติ ซึ่งกลายมาเป็นรพินทร์ไพรวัลย์ในชาตินี้ กำลังเดินทางอยู่ในป่าภายใต้อิทธิพลมืดของเจ้าขณะนี้เล่า?”

ดวงตาที่ไม่เคยสะท้อนแสงของมันตรัยวาวโรจน์ขึ้นมาราวกับตาเสือกระทบไฟ ยิ้มแสยะ

“ฝ่าพระบาทยังผูกพันอาวุรณ์อยู่กับมันอีกหรือ?”

“แลกกับความปรารถนา ที่จะเอาตัวเราไปยังไงล่ะ?”

“ฝ่าพระบาทต้องการให้มันตรัยปฏิบัติเช่นไร?”

อดีตปุโรหิตเจ้าเล่ห์แสนกลย้อนถาม

ดารินยังไม่ตอบตรงคำถาม แต่โบกมือขึ้นช้า ๆ

“เอาล่ะ ไม่ต้องคุกเข่าอยู่อย่างนั้นหรอก มันตรัย เราอนุญาตให้เจ้ายืนขึ้นได้แล้ว”

ผีร้ายผู้เรืองเวทยืนตระหง่านขึ้นอีกครั้ง หล่อนยิ้มนิดหนึ่งโบกมือเข้าหาตัว

“ก็จะยืนอยู่เช่นนั้นทำไมล่ะ เข้ามาซิ เข้ามาใกล้ ๆเราเถิดเราเป็นสิ่งที่เจ้าปรารถนามิใช่หรือ ไฉนจึงไปยืนห่างอยู่เช่นนั้น”

มันตรัยก้าวเท้าช้า ๆ เดินอ้อมกองไฟ ตรงเข้ามาที่ราชสกุลสาวตามคำสั่งเรียกร้องกึ่งเชิญชวนนั้น ทว่าแต่แล้วอีก 3 ก้าวจะเข้าถึงตัว เจ้าผีร้ายก็ต้องหยุดชะงักอยู่เพียงแค่นั้น...

ดารินซ่อนยิ้ม พยักหน้าเรียกอีกครั้ง น้ำเสียงอ่อน-หวาน

“เจ้ารีรออะไรอยู่อีก เข้ามาเถิด เราไม่มีอันตรายใด ๆ ที่

จะประทุษต่อเจ้าได้หรอก มีแต่เจ้าเท่านั้น...ที่มุ่งแต่จะปองร้ายเรา”

ศีรษะอันใหญ่โตนั้น ส่ายไปมาแช่มช้า

“ข้าพระบาท มิได้ประสงค์ร้ายใดๆ ต่อเบื้องบาทเลย ผิว่าได้กระทำการใดๆ ลงไปบ้างแล้ว ก็เพียงเพื่อจะได้พระองค์มาสู่อ้อมอกที่รอคอยมานานเท่านั้น”

การสนทนาตอบโต้ระหว่างหล่อนกับอมนุษย์ที่แสนจะลึกลับตนนั้น บัดนี้เป็นไปอย่างกันเอง และปกติธรรมดาที่สุด หล่อนพูดภาษาของหล่อนและมันก็พูดภาษาของมัน ทว่าสามารถเข้าใจกันได้เป็นอย่างดีถี่ถ้วนตลอด

“เช่นนั้น ณ บัดนี้ ก็เป็นโอกาสอันดีของเจ้าแล้วมิใช่หรือ เราหมดทางที่จะหลีกลี้หนีเจ้าไปแห่งใดได้อีกแล้ว มันตรัยประสงค์สิ่งใดในตัวเราก็เชิญเถิด”

เจ้ามารร้าย ซึ่งยุคก่อนอยู่ในร่างนักบวชโล้น แต่บัดนี้สิงสถิตยึดครองอยู่ในร่างของนักรบ ยังคงยืนนิ่งอยู่เช่นนั้น มิไยที่หญิงสาวจะเอื้อนเอ่ยมธุรสวาจาเชิญชวนเช่นไร ไม่เฉพาะคำพูดเท่านั้น หล่อนยังทอดแขนทั้งสองออกไปหา ประดุจดรุณีผู้รอคอยอ้อมกอดของคนรักฉะนั้น!

ทันทีที่หล่อนยื่นแขนด้วยกิริยาอ่อนช้อยออกไป มันตรัยผงะหลังห่างออกไปอีกก้าวหนึ่ง หล่อนขมวดคิ้วแสร้งทำหน้าฉงน ร้องเบาๆว่า

“มันตรัย ไฉนเจ้าจึงถอยห่างเราออกไปเช่นนั้น ก็ไฉนว่ารักเราและปรารถนาเราอยู่”

“จิตรางคนางค์ ข้าพระบาทไม่อาจที่จะเข้าไปใกล้ชิดพระองค์ได้มากกว่านี้”

สำเนียงนั้นพึมพำออกมาแผ่วเบาละห้อยหาอาวรณ์ระคนไปกับความพรั่นพรึง

“ทำไม?”

หล่อนยังคงทำหน้าประหลาดใจอยู่เช่นนั้นส่วนในจิตอันลึกล้ำยิ้มหยัน ภาวนาว่า

...อากาเส ฉะทะนัง อาสิ เสสา ปะการะสันฐิตา ชินา นา พละสังยตตา สัตตัปปาการะลังกะตา...ฯลฯ

(เพดานกั้น มารอากาศ ให้ปราศเกษมสันต์
อีกให้เป็นปราการ กำแพงแก้วกำจัดภัย
กำแพงแก้วเจ็ดชั้น ดำรงมั่นเดโชชัย
พระชินราชประศาสน์ให้ เป็นเกราะใหญ่คุ้มครองตน...ฯลฯ)

ปิศาจพ่อมดผู้เรืองเวทจากนรก มิอาจขยับกายได้

ก้าวหนึ่ง ที่หล่อนทำท่าเหมือนจะโผเข้าไปหา มันตรัยกลับถอยหนีออกไปอีก

“แล้วกัน! นี่เจ้ารังเกียจเราเสียแล้วหรือ มันตรัย”

ดารินพ้อ

“มันตรัย ไม่อาจเข้าใกล้ชิดพระวรกายได้ มีร่างแหไฟตาข่ายเพชรลักษณะประหลาดครอบคลุมอยู่รอบพระองค์...”

หล่อนเอียงคอ

“มีอะไรที่ไหน มาครอบคลุมกายเราขณะนี้ เรามองไม่เห็นเลยสักนิด และถ้าแม้ว่าจะมีอยู่จริง เจ้าผู้เรืองไปด้วยวิทยา-

เวท แม้แต่สวรรค์หรือนรกก็ยังสะท้านกลัว ไฉนจึงไม่ขจัดร่างแห ไฟที่เจ้าว่าเห็นคลุมอยู่รอบกายเรานั้นออกไปเสีย?”

มันตรัยไม่ตอบ ยืนทะมึนนิ่ง ใบหน้าลึกลับนั้น บังมม เปลวไฟที่ก่อไว้ในกอง กลายเป็นดำมืดไปตามเดิม ดารินหัวเราะเบา ๆ กล่าวต่อมาโดยอ่อนโยนเช่นเดิมว่า

“...เป็นอันว่าบัดนี้ เจ้าตระหนักแล้วใช่หรือไม่ว่า มหิทธิ-อำนาจจากกุศลนั้น ย่อมจะทรงฤทธิ์อยู่เหนืออำนาจของอกุศลเสมอ ธรรมย่อมเหนือกว่าอธรรม อำนาจจากสวรรค์ มีอิทธิพลอยู่เหนืออำนาจฝ่ายต่ำของนรกโลกันตร์ ก็เมื่อตระหนักเช่นนี้แล้ว เหตุใดจึงไม่เลิกคิดจองเวรจองกรรมกับเราเสียที ปล่อยเราไปเสียเถิดมันตรัย อันว่ากุศลผลบุญทานใด ๆ ก็ตาม ที่เราได้ประกอบไว้แล้ว ณ ชาตินี้ และอดีตชาติ เราขอแผ่อุทิศส่วนกุศลนั้นให้แก่เจ้า ขอจงรับไปเถิด”

เสียงกระโชก คล้ายสัตว์ร้ายคำรามมาเบา ๆ ว่า

“จิตรางคนางค์! ฝ่าพระบาทอย่าได้คิดทระนงใจเกินไปนัก และอย่าได้พยายามลองฤทธิ์กับมันตรัย อดีตพิสูจน์มาแล้วว่าไม่มีอำนาจของผู้ใด จะเหนือไปกว่ามันตรัยได้ แม้จะมีเกราะป้องพระองค์อยู่ในขณะนี้ ก็อย่าได้คิดว่าจะไม่มีโอกาสเผลอ และฝ่าพระบาทแต่องค์เดียวเมื่อใด ยังมีทั้งญาติพี่น้องบริวารกับบุรุษอันเป็นที่รักที่หวังของฝ่าพระบาท ถึงพระองค์เองจะมีเกราะป้องภัยอยู่ ก็เพียงแค่เฉพาะองค์เท่านั้น แต่มันพวกนั้นเล่า จะมีอะไรมาคุ้ม มันจะต้องพินาศหมดทุกชีวิต และแม้ชีพจะดับสิ้นแล้วก็ตาม วิญญาณของมันแต่ละวิญญาณ มันตรัยก็สามารถจะตามราวีต่อไปอีกได้ไม่รู้จบ ฉะนั้น จึงเตือนสติ

ฝ่าพระบาทไว้ว่า จงใคร่ครวญไตร่ตรองให้ดี มันตรัยแม้จะเข้าใกล้ชิดพระวรกายไม่ได้ แต่มันตรัยก็บันดาลให้เกิดสิ่งเลวร้ายต่อฝ่าพระบาทได้ทุกขณะ รวมไปถึงบุคคลอันเป็นที่รักที่ห่วงของฝ่าพระบาททุกคนด้วย!”

มันเริ่มขู่ขวัญ ทำสงครามจิตวิทยากับหล่อนมาบ้างแล้ว

แต่ดารินไม่หวั่น **บัดนี้หล่อนแน่ใจแล้วว่า มันและบริวารจะไม่บังอาจแตะต้องกายของหล่อนได้โดยเด็ดขาดตราบใดก็ตาม ที่พระพุทธเจ้าและอรหันตเจ้าทุกพระองค์ยังแผ่รังสีปกปักษ์ คุ้มครองหล่อนผู้ประพฤติชอบอยู่ในธรรมเช่นนี้ แต่จะอย่างไรก็ตาม สถานภาพของหล่อนยามนี้ยังเป็นรองอยู่ และถึงกระนั้น หล่อนก็พอจะมีอำนาจในการ ‘ต่อรอง’ แล้ว สำหรับเจ้าตัวมารร้ายตนนี้**

“เป็นการดีมาก ที่เจ้าปรากฏกายออกมาพบเราใกล้ชิดในคืนนี้”

หล่อนอ่อนเสียงแผ่วนุ่มลงตามเดิมเหมือนประโลมใจ

“ไม่มีผู้ใดเข้ามาข้องเกี่ยว เป็นการพบกันสองต่อสองตามลำพัง นั่งลงเถิดมันตรัย เราจะได้สนทนากัน เราเองก็อยากจะพบเจ้าในสภาพเช่นนี้มานานแล้วเช่นกัน”

“ขอบพระทัย จิตรางคนางค์...”

มันตรัยว่า แล้วค่อย ๆ หย่อนกายลงนั่งเหมือนมนุษย์ปกติบนโขดหินใกล้ ๆ โดยเบี่ยงหลังให้กองไฟ ขณะที่มันได้นั่งลงอย่างสงบเรียบร้อยแล้ว ร่างนั้นก็ยังสูงกว่าร่างกายที่ยืนอยู่เต็มส่วนสัดของหล่อนเสียด้วยซ้ำ

ดารินทรุดกายลงนั่งตามเดิม ณ ที่ของหล่อน ควักบุหรี่จากกระเป๋าเสื้อออกมาจุดสูบ เหมือนเป็นการพบปะสนทนากับบุคคลธรรมดาทันทีที่เปลวไฟจากซิปโป้สว่างแวบลนติดปลายบุหรี่ อมนุษย์ยกแขนขึ้นบังหน้าไว้ บ่งชัดว่าเปลวไฟ หรือแสงสว่างไม่ถูกกับมันนัก หล่อนอยากจะทดลองเอาฟืนติดไฟ โยนเข้าใส่มันสักดุ้น แต่ก็เกรงว่าจะเสียพิธีเสียก่อน ยามนี้หล่อนต้องการหลอกล่อลวงเพื่อล้วงความจริงออกมาให้ได้มากที่สุด และพยายามจะให้มันเห็นว่าหล่อนจะไม่ก่อพิษภัย เป็นอันตรายใดๆ ต่อกันเลย

พ่นควันบุหรี่เป็นทางยาวไปทางเจ้าปิศาจพ่อมดร้าย ริม-ฝีปากของหล่อนยิ้มให้อย่างมิตร หล่อนไม่แน่ใจเหมือนกันว่ามันจะสามารถจับกระแสความคิดอ่านของหล่อนได้หรือไม่ แต่เชื่อว่าอำนาจอันศักดิ์สิทธิ์ของอรหันตเจ้าที่แวดล้อมอยู่รอบกาย ขณะนี้ จะสกัดกั้นหยุดยั้งอิทธิฤทธิ์ร้ายของมัน มิให้กล้ำกรายเข้าถึงหล่อนได้ ไม่ว่าทางร่างกายหรือทางดวงจิตวิญญาณ และหล่อนจะไม่ทำการใดๆ อย่างโง่ๆ ให้มันตื่น หรือไหวตัวเสียก่อนเท่าๆ กับที่จะต้องระมัดระวังตนขีดสุดที่จะไม่ให้พลั้งพลาดเสียที ตกเป็นเหยื่ออยู่ภายใต้ฤทธิ์ร้ายกาจของมัน

“เรามาคุยกันฉันท์มิตร...ฉันท์ที่เคยมีความผูกพันเกี่ยว-ข้องต่อกันมาก่อนอย่างเจ้าเอ่ยอ้าง ตกลงไหม?”

“ข้าพระองค์ปรารถนาเช่นนี้มานานแล้ว เพียงแต่ฝ่าพระ-บาทไม่ประทานโอกาสเช่นนี้ให้แก่มันตรัยเท่านั้น”

“ก็เดี๋ยวนี้ยังไงล่ะ เจ้ามีโอกาสแล้ว และเราก็มีความยินดีพอใจที่จะได้พบเจ้าในสภาพนี้ มากกว่าที่จะพบเห็นเจ้าใน

ลักษณะศัตรูอันน่าสะพรึงกลัว คอยแต่หลอกหลอนเยี่ยงปิศาจผีร้าย และคอยก่อแต่ภัยพิบัติให้”

“ข้าพระองค์มิได้มีเจตนาจะกระทำอันใดให้เป็นที่ระคายต่อเบื้องพระบาทเลย แต่บางขณะก็จำเป็นต้องบันดาลให้เกิดขึ้นเพื่ออย่างน้อยเราก็จะได้พบปะกันเช่นราตรีนี้”

น้ำเสียงของมันตรัยอ่อนโยนลงเช่นกัน

ดารินบอกตนเองว่า หล่อนกำลังจะ ‘กล่อม’ หรือ ‘หลอก’ ผี คิดดูแล้วก็อดขำตัวเองไม่ได้ ก็ดีเหมือนกัน มันหลอกหลอนสร้างพิษภัยให้แก่หล่อนมามากแล้ว คราวนี้หล่อนจะหลอกมันบ้างล่ะ การได้พักหลับนอนมานานพอสมควร ทำให้สุขภาพทั้งกายและจิตของหล่อนพร้อมมูล ยิ่งรู้แน่ว่ามันไม่อาจทำร้ายใดๆ ต่อหล่อนได้ซึ่งๆ หน้าก็ยิ่งเต็มไปด้วยพลังใจเดี๋ยวนี้หล่อนไม่หวาดกลัวพรั่นพรึงต่อเจ้าผีร้ายมหาภูตตนนี้เลย แม้แต่นิดเดียว

สมองอันชาญฉลาด เริ่มทำงานในทันที

“เมื่อสักครู่นี้ เรากำลังอยู่ในระหว่างข้อแลกเปลี่ยนกันอยู่นะ ไหนบอกให้ชัดอีกครั้งซิ เจ้าต้องการอะไรจากเราหรือประสงค์จะให้เราปฏิบัติเช่นไร เพื่อเป็นการ ‘หย่าศึก’ ในครั้งนี้ ระหว่างเรากับฝ่ายเจ้า”

หล่อนเริ่มขึ้นอย่างช้าๆ ชัดเจน เพื่อที่จะตีกล่อมเข้าหาความจริงอันซ่อนเร้นอย่างลี้ลับในอดีตชาติของตนเอง

“มันตรัยประสงค์ที่จะอัญเชิญเสด็จ ฝ่าพระบาทจิตราง-

คนางค์กลับคืนไปยังราชอาณาจักร อันเป็นแหล่งกำเนิดเดิมเป็นราชสมบัติเดิมของพระองค์ ดังได้กราบทูลไว้แล้ว”

“เพื่ออะไรกัน จงตอบเราให้ชัดแจ้งซิ?”

“เพื่อเป็นมิ่งขวัญ เป็นความปีติสุขของมันตรัย เพื่อให้มันตรัย ได้ลุล่วงตามจิตเสน่หาพิศวาสต่อพระองค์มาโดยตลอด และเพื่อให้เป็นไปตามสัญญา ที่พระองค์เคยให้ไว้แก่มันตรัยในครั้งกระโน้น”

เป็นคำตอบอย่างหนักแน่น มั่นคงที่สุดของปิศาจพ่อมดร้าย

เอาละ...ดารินคิด ความนัยทั้งหลายแหล่ กำลังจะได้ถูกเปิดเผยออกไปแล้ว ซึ่งหล่อนปรารถนาที่จะทราบเป็นที่สุด แม้ว่ามันจะเป็นความจริง หรือความโป้ปดมดเท็จก็ตามที

“แปลว่า เราได้มีสัญญาไว้กับเจ้ากระนั้นหรือ?”

“พระองค์ได้มีสัญญาไว้กับมันตรัยอย่างแน่แท้ มิฉะนั้นมันตรัยผู้ภักดี จะมิเฝ้ารอคอยมาจนถึงบัดนี้หรอก”

หญิงสาวผู้ซึ่งบัดนี้ ได้เป็นคู่สนทนากับสิ่งอันเลวร้ายแต่เต็มไปด้วยอิทธิฤทธิ์อำนาจมากที่สุด อัดบุหรี่แดงวาบ **ตระหนักตนเองว่าหล่อนกำลังอยู่ท่ามกลางสิ่งลี้ลับมหัศจรรย์ยิ่งและในขณะที่ยังตื่นลืมตามีสติพร้อมมูล หาใช่จากความฝันร้ายไม่ เพียงแต่เผชิญอยู่ตามลำพังคนเดียว โดยไม่มีบุคคลที่สามารถรวมรู้เห็นเท่านั้น**

“เงื่อนไขแห่งสัญญานั้น ทบทวนให้เราเข้าใจอีกครั้งซิมันตรัย เราสัญญาไว้กับเจ้าว่าอย่างไร”

“สดับฟังให้ดี และขอให้เข้าพระทัยไว้ด้วยจิตรางคนางค์...”

เสียงนั้นแช่มช้า ต่ำพร่า ดังมาอย่างมีจังหวะจะโคนและชัดเจนยิ่ง

“มันตรัยจะทวนให้อีกครั้ง...เมื่อครั้งพระองค์ยังทรงอิสริยยศดำรงตำแหน่งเป็นมกุฎราชกุมารีแห่งมหาอาณาจักรนิทรานคร และมันตรัยผู้นี้ เป็นมหาราชครูปุโรหิต ที่ปรึกษาราชการแผ่นดินของพระเจ้ามหิทธิเดชะ กษัตริตราธิราชผู้ปกครองแผ่นดิน อันเป็นพระราชบิดา ณ วาระหนึ่ง เมื่อถึงกรรมเก่าที่เวียนมาถึงสมเด็จพระราชบิดาของพระองค์ ได้ทรงประชวรหนัก ตามดวงชาตานั้น จะต้องถึงแก่ชีวิต ไม่มีแพทย์หลวงหรือผู้มีวิทยาการเรืองฤทธิ์ผู้ใด จะทำการต่อพระชนม์ชีพให้แก่พระราชบิดาของพระองค์ได้ มันตรัยเองก็ได้ตรวจดูแล้ว เห็นแน่ชัดว่าพระเคราะห์นั้นหนักนัก ยากที่ผู้ใดในแผ่นดินจะช่วยปลดเปลื้องพระเคราะห์ยืดพระชนม์ชีพของกษัตริย์มหิทธิเดชะได้ เว้นไว้ประการเดียว มันตรัยจะต้องกระทำพิธีใหญ่ เพื่อหักเหดวงชาตา เป็นการแบ่งเบาปัดเป่าพระเคราะห์เพียงชั่วขณะ เพื่อยืดพระชนม์ชีพออกไป แต่วิธีนั้น มันตรัยจะต้องยอมทนทุกขเวทนาและเสียสละยิ่งนัก...”

มันตรัยหยุดเว้นระยะ

ดาริน เงี่ยหูสดับอย่างพิจารณาไปทุกถ้อยกระทงความ พยักหน้าเตือนว่า

“ต่อไปซิ เรากำลังฟังอยู่แล้ว”

“พระองค์เองขณะนั้น มีพระชนมายุได้ 18 ชันษา ได้รับการสถาปนาขึ้นเป็นมกุฎราชกุมารีแห่งแว่นแคว้นอันไพศาลนี้แล้ว ถ้าแม้ว่าสมเด็จพระบิดาสวรรคตลงเมื่อใด เมื่อนั้นพระองค์ก็จะเสด็จขึ้นเถลิงถวัลย์เป็นกษัตรี เป็นสมเด็จพระราชินีแห่งนครใหญ่

ตามโบราณราชประเพณี พระองค์เองในยามนั้น ก็ทรงได้ล่วงรู้ในพิธีที่จะต่อพระชนม์ชีพของสมเด็จพระบิดาโดยตลอดทั้งที่เป็นความลับดำมืดไม่เปิดเผย แต่ทรงทราบได้เพราะนางแม่มดนามว่า อราลี ผู้รักษาเทวาลัย เป็นผู้กระซิบบอกความ และพระองค์เอง ก็เป็นผู้มีกตัญญูกตเวทิตาสูงสุด สมเป็นยอดหญิงแห่งแผ่นดิน สมเป็นพระราชธิดาองค์เดียวของพระเจ้ามหิทธิเดชะ ไม่ทรงประสงค์จะให้สมเด็จพระราชบิดาต้องสวรรคตลงเสียก่อน ไม่ปรารถนาที่จะขึ้นเถลิงถวัลย์ โดยฉวยโอกาสรอคอยนิ่งดูดายให้พระชนกนาถต้องสิ้นพระชนม์ลงเสียในครั้งกระนั้น ดังนั้น พระองค์ ผู้ซึ่งมิเคยได้ไยดีสนพระทัยใดๆ กับราชปุโรหิตมันตรัยมาก่อนเลย แม้จะตระหนักแน่ในพระทัยว่า มันตรัยนี้แสนจะเสน่หา แอบผูกพันมีจิตพิศวาสมานานแล้ว ประดุจสุนัขต่ำต้อยที่แหงนมองดูดวงดาวกระนั้น...พระองค์ก็ยังยอมลดพระเกียรติลง ได้เข้ามาวิงวอนพร่ำขอร้องต่อมันตรัย ขอให้มันตรัยยอมสละตนเองเข้ากระทำพิธีต่อพระชนม์ชีพให้แก่สมเด็จพระราชบิดา ระหว่างบรรทมแซ่วอยู่บนพระที่ รอมรณกาลที่กำลังจะเข้ามาถึง โดยให้สัตย์สัญญาไว้ว่า แม้มันตรัยสละตนเองกระทำพิธีต่อพระชนม์ชีพของพระราชบิดาให้ฟื้นคืนคงขึ้นมาได้ จิตรางคนางค์เทวี...คือพระองค์ในยุคนั้น จะยอมมอบกายมอบความรักให้แก่มันตรัย...”

“น่าสนใจมาก ต่อไปซิ”

“ด้วยความรักที่มีอยู่ท่วมท้นเป็นทุนเดิมด้วยความหลงกลต่อวาจาอันออดอ้อนวิงวอนของสตรีรูปงาม ที่ตนเองหมายปองมันตรัยจึงกล้ายอมเสียสละสิ้นทุกสิ่งทุกอย่าง พิธีกรรมนั้น ดัง

ได้กล่าวแล้วว่ายิ่งใหญ่นัก แล้วตัวมันตรัยเองก็จะต้องได้รับทุกขเวทนาสาหัส เพราะสิ่งอันสำคัญยิ่งของการกระทำโอสถถวายแก่องค์มหิทธิเดชะก็คือ มันตรัยจะต้องยอมควักดวงตาข้างหนึ่ง ออกมาผสมกับสรรพสารโอสถ เพื่อประกอบเป็นโอสถทิพย์ขึ้น มันตรัยยอมแล้วเพื่อยอดหญิงอันเป็นที่รัก ควักดวงตาของตนเองออกผสมเป็นโอสถ ถวายให้แก่พระชนกของพระองค์ เมื่อได้รับการถวายโอสถวิเศษจากมหาคัมภีร์ลี้ลับ ซึ่งได้รับตกทอดมาจากบรรพบุรุษของมันตรัยเองนั้น พระอาการประชวรของมหิทธิเดชะ ก็ทเลาขึ้นอย่างรวดเร็ว เพียงแค่ไม่เกิน 3 ทิวาราตรีกาล พระองค์ก็กลับฟื้นคืนคงพระชนม์ชีพ มีพระ-สุขภาพพลานามัยสมบูรณ์แข็งแรงขึ้นเหมือนเดิม แข็งแรง แม้กระทั่งจะทรงม้าศึกออกทำสงครามสู้รบปราบอริราชศัตรูอันเป็นแว่นแคว้นน้อยใหญ่ภายใต้ขัณฑสีมาที่ก่อการกระด้างกระเดื่องขึ้นได้ กษัตริย์มหิทธิเดชะ คืนคงกลับมาเป็นผู้แกร่งกล้าในสงครามตามเดิม มีพระราชธิดาคือ จิตรางคนางค์เทวี งามประหนึ่งจะเหยียบสามโลก ดำรงตำแหน่งมกุฎราชกุมารีเพื่อสืบต่อราชสมบัติตามเดิม แต่มันตรัย...มันตรัยผู้เสียสละ ได้สูญเสียดวงตาไปแล้วข้างหนึ่ง ไม่มีใครรู้เห็นความเสียสละของมันตรัย นอกจากเจ้าหญิงองค์นั้น และนางแม่มดอราลีผู้รู้ความลับนี้ รวมทั้งเป็นผู้ยุยงกับตัวมันตรัยเท่านั้น!”

ดาริน วราฤทธิ์ เป่าควันบุหรี่ลงเบื้องต่ำ ตามองจับนิ่งไปยังร่างทะมึนลึกลับ ที่มาบอกเล่าความย้อนหลังในอดีตกาลแก่หล่อน

ร่างนั้นแน่วนิ่ง พร้อมทั้งยิ้มน้อย ๆ

“ทำไมถึงจะต้องเป็นดวงตาของเจ้าด้วย จะเป็นดวงตาของผู้อื่นไม่ได้หรือ?”

“จะเป็นดวงตาของผู้ใดไม่ได้ทั้งสิ้น จะต้องเป็นดวงตาของผู้ที่ทรงวิทยาคุณทางไสยเวทมนตรา มีอาคมแก่กล้าที่สุดในแผ่นดิน ซึ่งในวาระนั้น มิมีผู้ใดจะเหนือไปกว่าราชปุโรหิตมันตรัยได้”

“เจ้าเป็นที่ปรึกษาราชการแผ่นดิน มีตำแหน่งอันใหญ่ยิ่งในอาณาจักรขณะนั้น ถูกต้องหรือไม่”

“ถูกต้อง พระเจ้าข้า”

“ก็เปรียบเสมือนข้าแผ่นดิน และได้เป็นใหญ่เป็นโตขึ้นมาก็โดยการพระราชทานตำแหน่งยศถา มอบความไว้วางพระทัยปลูกฝังเลี้ยงดูมาโดยพระราชบิดาของเราใช่หรือไม่?”

“ก็...ใช่! ถ้ามันตรัยมิมีวิทยาการสูงส่ง ไฉนพระราชบิดาของพระองค์จะทรงชุบเลี้ยงไว้”

“เจ้ายอมรับแล้วว่า พระราชบิดาของเราชุบเลี้ยงเจ้าไว้ พระราชทานตำแหน่งแต่งตั้งให้เป็นใหญ่ในแผ่นดินถึงปานนั้น ก็เมื่อพระราชบิดาของเรา ซึ่งเป็นเจ้าเหนือหัวของเจ้าโดยตรงปลูกฝังเลี้ยงดูเจ้ามา ครั้นเมื่อพระองค์ประสบเคราะห์เช่นนั้น ไฉนเจ้าจึงไม่แสดงกตเวทิตาคุณสนองตอบต่อเบื้องพระยุคลบาทถวายการรักษาให้พระองค์หายประชวรขึ้นมา โดยมิพักให้เราซึ่งเป็นบุตรสาวถึงกับต้องไปวิงวอนขอร้องเจ้าเช่นนั้น”

มันตรัยอึ้งไปชั่วขณะ ดารินหัวเราะเบา ๆ

“นี่จะเป็นการพิสูจน์ได้หรือไม่ว่า ในเบื้องต้น เจ้าก็มีเล่ห์แล้ว แม้แต่จะช่วยกษัตริย์เหนือหัวที่ฟูมฟักเลี้ยงดูเจ้ามา เจ้า

ก็ยังไม่ช่วย จนกระทั่งราชธิดาของกษัตริย์องค์นั้น อันเจ้าหมายถึงตัวเราในปัจจุบันนี้ ต้องไปวิงวอนขอร้องต่อเจ้า”

ปโรหิต ผ้อมตะตอบมาด้วยเสียงกระด้าง

“ทุกสิ่งทุกอย่างในเรื่องนี้ ข้าพระบาททูลแล้วว่าเป็นความลับที่ไม่มีใครรู้ แม้แต่พระราชบิดาของพระองค์เอง หรือข้าราชบริพารทุกฝ่าย มันตรัยนั้น ถึงแม้จะจงรักภักดีต่อราชวงศ์เพียงไร ก็ย่อมมีสิทธิ์ที่จะสงวนดวงตาของตนเองไว้ได้เช่นกันมิใช่หรือ เพราะมิมีผู้ใดสามารถมาบังคับมันตรัยได้ อนึ่ง แผ่นดินในยามนั้น ภายในของราชวงศ์เองก็กำลังรวนเรอย่อย่างเป็นความลับ เปรียบเสมือนคลื่นใต้น้ำ โดยอาณาประชาราษฎร์ไม่รู้มีแต่ขุนศึก และมุขอำมาตย์ผู้ใหญ่เท่านั้นที่จะหยั่งทราบความนัยได้”

“เป็นยังไง อธิบายซิ”

หัวคิ้วของหล่อนขมวดด้วยอาการฉงน เงี่ยหูต่อไป

“มันเป็นช่วงระยะเวลานี้ ราชบัลลังก์อาจผลัดเปลี่ยนเมื่อใดก็ได้ทั้งสิ้น ขณะที่กษัตริย์มหิทธิเดชะกำลังทรงประชวรอยู่ เพราะผู้บงการทางทหารโดยตรง อันเปรียบเสมือนพระหัตถ์เบื้องขวาของมหิทธิเดชะคือ อุปราชชัยสุริยาอันเป็นพระราชอนุชาร่วมพระชนกชนนีเดียวกันกับมหิทธิเดชะ กำอำนาจเต็มในทางทหาร ชัยสุริยาพระอนุชาในยามนั้นมีความน้อยเนื้อต่ำพระทัยในองค์พระเชษฐามานานแล้ว ที่ตนเองเป็นขุนศึกคู่พระทัย รบเคียงคู่กับพระเชษฐามาตลอด แต่แทนที่จะรั้งตำแหน่งพระยุพราชเพื่อครองบัลลังก์นิทรานครสืบต่อพระเชษฐา กลับสถาปนาพระราชธิดาจิตรางคนางค์ ซึ่งมีอยู่เพียงพระองค์เดียว และยัง

เป็นดรุณีอ่อนวัยขึ้นมาดำรงตำแหน่งมกุฎราชกุมารี อันหมายถึงจะมอบบัลลังก์ให้บุตรสาวผู้ขณะนั้นเยาว์วัย แทนที่จะมอบให้แก่พระอนชาชัยสริยา ได้ซ่องสมผัคนและทหารเตรียมพร้อมที่ปฏิบัติการช่วงชิงบัลลังก์ไว้ลับ ๆแล้ว เพียงแต่ยังมิกล้าที่จะกระทำการใด ๆ ลงไปในระยะที่พระเชษฐายังทรงแข็งแรงแกร่งกล้าอยู่ ครั้นเมื่อพระเชษฐาประชวรหนัก มรณกาลเห็นอยู่เพียงแค่เอื้อม ชัยสุริยา ตระเตรียมแผนการพร้อมอยู่แล้ว แม้พระเชษฐาสวรรคตเมื่อใด มกุฎราชกุมารีจิตรางคนางค์ ซึ่งเป็นเพียงเจ้าหญิงวัยดรุณีจะถูกควาบัลลังก์ทันที เหล่าขุนทหารและมุขอำมาตย์ทั้งหลายก็แบ่งกันออกเป็นสองฝักสองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งยังจงรักภักดีต่อกษัตริย์มหิทธิเดชะ อีกฝ่ายหนึ่งหันมาสวามิภักดิ์ต่อพระอนุชาชัยสุริยา และอันว่ามันตรัยปุโรหิตผู้นี้ถ้าไม่คิดถึงจิตรางคนางค์อันเป็นยอดเสน่หาเสียเพียงผู้เดียว ก็ย่อมจะหันไปสวามิภักดิ์ฝากตัวต่อชัยสุริยาพระอนุชาก็ได้มิใช่หรือ แต่มันตรัยก็หาทำเช่นนั้นไม่ กลับยอมเสียสละตนเอง เพราะรักจิตรางคนางค์ ชุบพระชนม์ชีพของมหิทธิเดชะให้กลับฟื้นคืนคงขึ้นมาอีกวาระหนึ่ง ครั้นเมื่อมหิทธิเดชะหายจากประชวรหนัก มีพลานามัยสมบูรณ์เช่นเดิม แผนการเตรียมโค่นอำนาจยึดราชบัลลังก์ของพระอนุชาชัยสุริยาก็ชะงักลงเพียงแค่นั้น สิ่งนี้หาใช่ความดีความชอบ ความจงรักภักดีของมันตรัยที่จิตรางคนางค์จะทรงเห็นบ้างไม่ได้เชียวหรือ”

คราวนี้ ดารินเอง กลับเป็นฝ่ายงันไปบ้างชั่วขณะ แล้วหัวเราะแผ่วเบา

“ฮือม์! มันตรัย เจ้าเป็นผู้ฉลาดเลิศไปด้วยวาจาและ

สติปัญญามาแต่ไหนแต่ไรแล้ว และจากคำบอกเล่าของเจ้า ทำให้เราพอจะมองเห็นอะไรกระจ่างขึ้นมาบ้างพอสมควร เมื่อนำมาเปรียบกับสิ่งที่เรารู้มาบ้างก่อนแล้ว...ฉะนั้นแปลว่า ชัยสริยา ก็คือ พระปิตุลา หรือพระเจ้าอาของเรานั่นเอง ถูกต้องไหม?"

"พระเจ้าข้า ถูกต้อง"

"แล้ว...พันธุมวดี?"

"เจ้าหญิงพันธุมวดี ก็คือราชธิดาของชัยสุริยามีศักดิ์เป็นลูกพี่ลูกน้องกับพระองค์นั่นเอง! เพียงแต่ในวาระนั้น พันธุมวดีมีชันษาห่างจากจิตรางคนางค์10ขวบปี ขอให้พระองค์เข้าพระทัยเสียเดี๋ยวนี้ด้วย อาณาจักรนิทรานคร ผลัดเปลี่ยนเจ้าผู้ครองนครและเจ้าหญิงผู้รั้งราชบัลลังก์มาสองยุคสองสมัย ในช่วงระยะเวลาห่างกันประมาณ 10 ปี"

ดาริน เบิกตานิดหนึ่ง พร้อมกับก้มศีรษะลง คราง ออกมาว่า

"อ๋อ! เรื่องราวเป็นเช่นนั้นดอกหรือ เราเพิ่งจะมาประจักษ์แจ้งเอาเดี๋ยวนี้เอง เรารู้จักนามกษัตริย์ชัยสุริยามาก่อน และเราก็รู้จักพร้อมทั้งเห็นพันธุมวดีในโลงแก้วเมื่อเราผ่านเข้านิทรานครในครั้งนั้น แต่เราหาเคยรู้เรื่องราวของตัวเราเองไม่ ว่าจะไปเกี่ยวข้องกับเจ้ากับนิทรานครได้อย่างไร"

"นี่คือเรื่องราวอันลึกซึ้ง สลับซับซ้อน ที่แฝงซ่อนมาเป็นเวลาอนันตกาลอย่างที่มันตรัยทูลแล้ว"

"เอาละ ครานี้ หันมาถึงเรื่องราวของตัวเราต่อ...เมื่อเจ้าชุบชีวิตใหม่ให้แก่พระราชบิดาของเราสำเร็จ เกิดอะไรขึ้นต่อไป"

มันตรัยหัวเราะแตกพร่า เป็นเสียงปวดร้าวของปิศาจในขุมโลกันตร์ที่ลึกที่สุด

“จิตรางคนางค์ก็ตระบัดสัตย พลิกพลิ้ว หลอกล่อมันตรัยต่อไปนะซิ!”

“เรา?...”

หล่อนชี้ที่อกตัวเอง

“ฝ่าพระบาทนั่นแหละ”

“เราหลอกเจ้าอย่างไร?”

“ประวิงเวลา บ่ายเบี่ยงไปเรื่อย วอนให้มันตรัยรอจนกว่าจะพระชนม์มายุครบ 20 ปีบ้างละ รอให้พระองค์เองนำความขึ้นกราบทูลความจริงทั้งหลายแหล่แก่พระราชบิดาบ้างล่ะ ซึ่งนั่นหมายถึงคำขู่กรายๆ ถ้าแม้ว่าพระองค์กราบทูลพระราชบิดาเกี่ยวกับเรื่องให้สัญญากับมันตรัยเมื่อใด มันตรัยก็ต้องหัวขาดเมื่อนั้น มันตรัยจึงได้แต่เฝ้ารอคอย หลงรักมาตลอด ทำความดีงามทุกสิ่งทุกอย่างเท่าที่มันตรัยจะกระทำได้ เพื่อหวังว่าสักวันหนึ่ง พระองค์จะทรงประทานความเห็นใจกลายเป็นความหวังลมๆแล้งๆของราชปุโรหิตมันตรัย ซึ่งโง่เพราะความรัก โง่เพราะหลง”

ดารินอดหัวเราะออกมาไม่ได้อีก

“อือม์ ถ้างั้นเราเองก็เจ้าเล่ห์ไม่แพ้เจ้าเหมือนกันซินะ แต่เจ้าไม่เจียมตนและเฉลียวคิดบ้างเลยหรือว่า เรามิได้มีเยื่อใยอะไรกับเจ้าเลย ณ ปางนั้น”

“แต่มันตรัยรักพระองค์ รักสุดชีวิต และไม่ยอม ‘ตาย’ เพื่อรอความรักมาจนกระทั่งปัจจุบันกาลนี้ อานุภาพของความ

รักมันยิ่งใหญ่นัก ไม่เพียงแต่ปางบรรพ์ ที่พระองค์หลอกลวงมันตรัยมาอย่างเจ็บปวดที่สุดเท่านั้นแม้ในชาติหลังสุดคือปัจจุบันนี้ พระองค์ก็ยังมาทำความเจ็บปวดให้มันตรัยอีก ใครเป็นคนมาถอดกริช ที่ปักคัมภีร์วิเศษมายาวินของมันตรัยออก ใครเป็นคนปลดปล่อยวิญญาณของพันธุมวดีให้พ้นจากอำนาจของมันตรัยไป ใครเป็นต้นเหตุทำลายล้างอิทธิฤทธิ์มายาการอันศักดิ์สิทธิ์ของมันตรัย ให้ต้องเสื่อมสลายไปชั่วขณะ...ก็จิตรางคนางค์ คนที่มันตรัยสุดรัก สุดบูชาผู้นี้แหละ”

น้ำเสียงนั้นเต็มไปด้วยความปวดร้าว

ดารินถอนใจยาว เอื้อมมือจะไปแตะที่ไหล่อันแลดูเหมือนพะเนินหินของร่างนั้น แต่เจ้าผีร้ายผู้อมตะ รีบเบนหนีทันทีอย่างหวาดแสยงลนลานกลัว หล่อนจึงนึกขึ้นมาได้ หดมือกลับมา จะอย่างไรก็ตาม คืนนี้หล่อนจะต้องล้วงความหลังครั้งเก่าก่อนออกมาให้หมดเปลือก เอ่ยต่อมาด้วยเสียงแผ่วเบา

“มันตรัย เรารู้สึกเห็นใจเจ้ามากนะ แต่เจ้าก็ต้องเห็นใจเราบ้างเหมือนกัน เพราะเรามีสภาพเยี่ยงมนุษย์ปุถุชนสามัญธรรมดา เวียนว่ายตายเกิด และไม่มีทางที่จะได้ทราบถึงอดีตปางบรรพ์ของตนเองได้สิ่งใดที่เรากระทำลงไปแล้ว เราก็กระทำลงไปในสภาพภพภูมิของเราในปัจจุบันชาติ หารู้ไม่ว่ามันจะกระทบเกี่ยวโยงไปถึงบรรพชาติ และเป็นการทำเพื่อรักษาตัวเราเองกับหมู่คณะ ให้รอดปลอดภัยไปชั่วขณะเท่านั้น มิรู้เลยว่าเจ้าจะมีจิตใจที่ลึกไปด้วยความพยาบาทจองเวรและจ้องจะคอยล้างผลาญอยู่ชั่วกัปชั่วกัลป์มิรู้จบ...นี่แนะ ท่านราชปุโรหิตผู้มั่นคง

เป็นอมตะ ทั้งความรัก และความแค้น ไหนๆ ท่านก็ได้เล่าให้เราฟังมาจนถึงบัดนี้แล้ว ก็ขอให้เล่าให้ฟัง เพื่อเราจะได้รับรู้ไว้โดยตลอดเถิด...เราย้อนกลับมาถึงเหตุการณ์ตอนที่เรา สมัยเป็นจิตรางคนางค์บิดพลิ้วต่อข้อสัญญา หลอกล่อประวิงเวลาผัดผ่อนให้ท่านรอคอยมาเรื่อยๆ เหตุการณ์ได้ดำเนินต่อไปเช่นไร?”

“หนึ่งขวบปีเศษ ของการรอคอยอย่างอดทน และ ภักดีเสมอต้นเสมอปลายของมันตรัย กษัตริย์มหิทธิเดชะทำสงครามขยายแผ่อำนาจกว้างไกลออกไปทั่วทุกเขตแคว้นที่แสน-ยานุภาพจะยาตราไปถึง...”

มันตรัยดำเนินเรื่องในอดีตไกลแสนไกลต่อ

“คราวนั้น ยังมีอาณาจักรเล็กๆ อยู่อาณาจักรหนึ่ง มีชื่อว่าวิสุทธิปัญจาล มีนครปัญจาลเป็นนครหลวง อาณาจักรปัญจาลเป็นอาณาจักรที่ยังเล็กอยู่ก็จริง แต่การรบเข้มแข็งเฉียบขาดกล้าแกร่งนัก ภายใต้การนำของกษัตริย์หนุ่มผู้เป็นเลือดนักรบโดยแท้คือกษัตริย์ **อัคนีรุทร์**”

ดารินสะดุ้งผวา ยืดกายตรงทันที ถอดก้นบุหรี่ออกจากปาก ดีดเข้าไปในกองไฟเบื้องหน้าทันที อุทาน

“อัคนีรุทร์!”

“พระเจ้าข้า อัคนีรุทร์ ผู้เปรียบเสมือนหนามยอกอกมันตรัยมาจนตราบปัจจุบันนี้แหละ”

มันตรัยเน้นคำหนักแน่น

ดารินสะกดกลั้นความตื่นเต้นเอาไว้ ถามเร็วปรื๋อ

“เล่าไปซิ อัคนีรุทร์เข้ามาเกี่ยวข้องกับเราหรือราชอาณาจักรเรา รวมทั้งพระราชบิดาเราอย่างไร?”

ร่างของค่สนทนาของหล่อน ผ้นั่งประดจท่อนหินสงบนิ่งไปอึดใจใหญ่ และดาริน**ก็ใจเย็นพ**อที่จะไม่รุกเร้าเร่งมา เพื่อเปิดโอกาสให้แก่มันตรัย**อย่างเต็มที่ เพียงแต่**คอยตั้งสติควบคุมตัวเองไว้ทุกขณะ **เพื่อไม่ให้เผลอเรอ**พลาดพลั้งใดๆ แก่เจ้าปิศาจพ่อมดร้าย แม้แต่**วินาที**เดียว หล่อนยังทราบเตือนตัวเองตลอดเวลาว่า **อมนุษย์ผู้อมตะผู้นี้ ไม่เพียงแต่จะมากไปด้วยกฤตยาอาคมวิทยาการเวทมนตร์เท่านั้น ยังมีจิตตานุภาพอันยิ่งใหญ่นัก หากเผลอตัวเมื่อใด หล่อนอาจถูกสะกดได้เมื่อนั้น**

และยามใด ที่หล่อนตกอยู่ภายใต้อำนาจสะกดของมัน หล่อนจะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบทันที

จบตอน ‘นาคเทวี’

ขอได้รับคำขอบคุณจาก ณ บ้านวรรณกรรม และ พนมเทียน

พร้อมเชิญชวนให้หาความสำราญต่อในตอน

‘แต่ปางบรรพ์’